

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Dark and dangerous
and teeming
with romance."

—RACHEL GILLIG,
New York Times
bestselling author of
Two Twisted Crowns

A
FEATHER
so
BLACK

LYRA SELENE

A
FEATHER
SO
BLACK

Book One of the Fair Folk

LY A SELENE
R

books.net

e

yörünge

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Lyra Selene Robinette
A Crown So Silver'dan alıntıdır telif hakkı © 2024 Lyra Selene Robinette'e aittir

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio'ya ait
Kapak görselleri Arcangel ve Shutterstock'tan
Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc.
tarafından alınmıştır. Yazar fotoğrafı Alexis the Greek
Photography tarafından çekilmiştir

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri haklarının çalınmasıdır. mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak isterseniz (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Desteğiniz için teşekkür ederiz yazarın hakları.

Yörünge
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
orbitbooks.net

İlk Baskı: Mart 2024
İngiltere'de eş zamanlı olarak Orbit tarafından

yayımlanmıştır Orbit, Hachette Book Group'un bir

baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin
hachettespeakersbureau.com veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Selene, Lyra, yazar.

Başlık: Siyah bir tüy / Lyra Selene.

Açıklama: İlk baskı. | New York, NY : Orbit, 2024. | Seri:

Fair Folk ; kitap 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2023037933 | ISBN 9780316564960

(ticari ciltsiz kitap) | ISBN 9780316564977 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.E4626 F43 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20230919

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023037933> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316564960 (ticari ciltsiz kitap),
9780316564977 (e-kitap)

E3-20231215-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm: Çalınan Çocuk](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[İkinci Bölüm: Gölge Varis](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

On Altı Bölüm On Yedi
Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı Yirmi
Yedinci Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm Otuz
Beşinci Bölüm

Üçüncü Bölüm: Siyah Kuğu

Otuz Altıncı Bölüm Otuz
Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk İnci Bölüm

[Bölüm Kırk -Bir](#)

[Bölüm Kırk -İki](#)

[Bölüm Kırk -Üç](#)

[Bölüm Kırk -Dört](#)

[Bölüm Kırk -Beş](#)

[Bölüm Kırk -Altı](#)

[Bölüm Kırk -Yedi](#)

[Bölüm Kırk -Sekiz](#)

[Bölüm Kırk -Dokuz](#)

[Bölüm Elli](#)

[Sonra](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Sözlük](#)

[Ekstrala](#)

[r](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[A Crown So Silver'ın Önizlemesi](#)

Kendi hikâyesinin ana karakteri olup
olmadığından şüphe eden herkes için.
Sen de öylesin.

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokunun.](#)

Birinci Bölüm

Çalınan Çocuk

Ay ışığı dalgalarının loş gri kumları
ışıkla parlattığı yerde,
En uzak Rosses'dan uzakta
Bütün gece yürüyoruz, Eski
dansları dokuyoruz
Birbirine karışan eller ve birbirine
karışan bakışlar Ay uçana kadar...
Gel ey insan çocuk! Sulara
ve vahşi doğaya, bir
periyle el ele,
Çünkü dünya sizin anlayabileceğinizden çok daha
fazla ağlamakla dolu.

-W. B. Yeats'ten "Çalınan Çocuk"

Birinci Bölüm

Gort-Ivy Sonbahar

Böğürtlen şarabını içmemeliydim. Damarlarımda menekşe renginde dolaştı ve enseme keskin dikenler batırdı. Bunun beni sakinleştireceğini, zihnimi elimdeki göreve odaklayacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Kendimi gevşek ve umursamaz hissediyordum, sinirden titriyordum. Ellerimi fincanımın etrafında daha sıkı kıvırdım, parmak uçlarımda ısırarak dikenlerle savaştım.

Görevdeyken içki içtiğim için bana iyi hizmet etti.

"Biraz daha şarap?" Fannon Prensi Connla Rechtmar kürklü koltuğunda öne doğru eğildi. Bir sürahi mor sıvıyı karıştırdı ve bana beklenti dolu bir gülümseme fırlattı. "Yoksa saklandığın pelerini çıkarman için sana daha güçlü bir şey mi önermem gerekiyor?"

Artık şarap yüzüme yayılmıştı ve bir kızarıklıkla savaştım - kız gibi utançtan değil, öfkeden. Benimle ürkek bir fahişe gibi konuşma cüretini mi gösteriyordu? Hiç terlemeden onun boynunu kırabilirdim.

Şaraptan köpüren kanım kulaklarımın arasında çarpıyor, şiddet ihtimaliyle ısınıyordu.

Connla'nın neler yapabileceğimi bilmediğini kendime hatırlattım. Ve eğer biraz aklım varsa, bunu böyle tutardım.

Çadır çok sıcaktı, ateş sonbaharın soğuşunu bastırmak için kükrüyordu. Soğuk olmasını tercih ederdim - beni tetikte tutacak bir kırağı ısırığı. Düşüncelerimin hararetli karmaşasında kendimi görevimin adımlarını saymaya zorladım:

Bir. Şarap sürahisini getir.

İki. Şaraba ilaç koy.

Üç. Connla'nın bilinçsiz yüzünü baştan çıkarıcı kürklerle boğmak. (Eğer zamanım olsaydı.)

Dört. Prensın tutsağı Darrig'i bul.

Beş. O kötü yaratığı anneme getirin.

Başparmağımı bileğime taktığım bileziğe bastırırken bile derin bir nefes aldım; kurumuş zehirli sarmaşık, ısırgan otu ve böğürtlenlerden örülmüş bir çember. Altındaki tahriş olmuş derinin hassas halkasına saplandı. Acının parlaması düşüncelerimin karmaşasını çözdü.

Ağır yün pelerinin tokasını çözdüm ve tenime keskin dikenler batmadan önce onu yere bıraktım. Dış giysi olmadan, hava çıplak kollarım ve açıkta kalan köprücük kemiklerim üzerinde kutsanmış bir şekilde daha serindi. Kirpiklerimin arasından Connla'ya baktım ve eteğime -ya da eteksizliğime- vereceği tepkiyi ölçmeye çalıştım. Şeffaf orman yeşili ipek, solgun tenime karşı çarpıcıydı ve fiziğimi gizlemek için çok az şey yapıyordu. İnce omuz askıları, korsajı ne kadar sıktığım düşünülduğünde gereksizdi, mütevazı kıvrımlarımı ve ince belimi vurguluyordu. Eteğindeki yüksek yırtmaç hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

İstediği etkiyi yarattı. Connla'nın gözleri önce büyüdü, sonra karardı. Sandalyesinde kaydı. Bakışlarını kaplayan kaba beklenti karşısında ürperme isteğimle savaştım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir tahıl çuvalı ya da akıllıca yerleştirilmiş birkaç meşe yaprağı da giyebilirdim. Connla beni istiyordu, yapışan elbise olsun ya da olmasın ve ben bunu o günden beri biliyordum.

Sabah.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca Fódla'nın tüm alt-kralları ve soyluları, Fódla krallarını kutlamak ve yasını tutmak için düzenlenen cenaze oyunları olan Áenach Tailteann'a katılmak için yüksek kraliçenin başkenti Rath na Mara yakınlarında kamp kurmuştu. Bu yılki toplantı Eòdan'ın merhum alt kralını onurlandırdı ve varisine taç giydirdi.

İlk birkaç gün, baş kraliçe Eithne Uí Mainnín -Üvey annem yeni yasaların oluşturulmasına başkanlık etmiş, ardından kralın onuruna büyük bir cenaze töreni düzenlenmişti. Ardından oyunlar başlamıştı - genç savaşçılara ve şairlere güçlerini, cesaretlerini ve zekâlarını kanıtlama fırsatı veren fiziksel ve zihinsel hüner yarışmaları.

Connla Rechtmar babasının hanesini birkaç kategoride temsil etmişti; okçuluk, at yarışı, kılıç. Tüm maçlarını kazanmıştı; bir prenze göre bile tembel ve yavaş olduğu düşünüldüğünde garip bir şanstı bu.

Annem rekabet etmeme izin vermemişti. Hayır, ben onun sıırıydım, enstrümanıydım, silahıydım. Yeteneklerimi soylularının önünde sergilememin ona bir faydası yoktu; onları gözetlememi, sırlarını ortaya çıkarmamı, zayıflıklarını avlamamı istemiyordu. Bu yüzden, her zaman olduğu gibi, beni kraliçenin locasında yanında tuttu, ağırbaşlı bir şekilde giyindi ve çekingen davrandı. Kraliçenin gözde evlatlığı, tuhaf, sessiz küçük bir fare.

Connla beni orada fark etti. Yüzümün kenarında gözler hissetmek alışılmadık bir şey değildi - iffetli ve itaatkâr görünsem de dedikodular vardı. Dedikodular her zaman vardı; nereden geldiğim, neden böyle göründüğüm, kraliçenin neden bana özel bir ilgi duyduğu hakkında. Ama Connla'nın ilgisi farklıydı, pek de gurur verici bulmadığım yağlı bir ilgiydi. Annem bana doğru eğildiğinde, ona gizlice iki parmakla selam verip veremeyeceğimi tartışıyordum. Duvağımın altından bir tutam samur saçı sıkıştırıyormuş gibi yaptı.

"Rechtmar'ın oğlu seni arzuluyor," diye mırıldandı bana da.

Diğer görevlilerin duyabileceği kadar sessiz.

"Fark ettim," diye homurdandım. Ve sonra, umutla: "Bunun için onu öldürebilir miyim?"

"Olmayabilir." Neredeyse gülümsüyordu. "Cathair?"

Ollamh Cathair - kraliçenin druid'i, baş danışmanı ve uzun süreli sevgilisi - onun arkasındaki yerinden hareket etti. Annem dikkatini aşağıdaki okçuluk yarışmasına verirken o da yanımdaki sıraya kaydı. İstemediğim yakınlığı arsızlığımı yok etse de ürkmemek için kendimi zor tuttum.

Cathair orta yaşlı, ince yapılı, yumuşak huylu bir adamdı. Ama görünüşü onun en iyi aldatmacasıydı. Son on bir yılda beni pek çok konuda eğitmişti. Folklor. Şifreler. Zehirler. Casusluk. Ama her şeyden önce bana düşmanıma ondan ne kadar nefret ettiğimi asla göstermemem gerektiğini öğretmişti.

"Fannon bu yıl sınır çatışmalarında son derece şanslıydı," diye mırıldandı Cathair. "Düşman birliklerini silip süpüren seller, erzak arabalarının önünü kesen devrilmiş ağaçlar. Bu tür şeyler. Muhbirlerim bir darrig ele geçirmiş olabileceklerine inanıyor."

Her ne kadar Adil Halk diyarımıza sızmanın yollarını bulsa da, onlarla arkadaşlık etmek kesinlikle yasaktı. Bir darrig tutmak vatana ihanetti - cüce benzeri yaratıklar henüz gerçekleşmemiş olayları öngörebilir ve basit olayların sonucunu etkileyebilirdi. Belki bir ağacın devrilmesi. Bir selin yönü. Ya da bir turnuvadaki kılıç dövüşünün sonucunu.

"Darrig'in Connla'da olduğuna mı inanıyorsun?" Gözüm tribünlerde tembel tembel bira içerek şanslı galibiyetlerini kutlayan söz konusu prensten ayırmadan tahmin yürüttüm.

"Yaşlı Rechtmar artık yaşlandı," dedi Cathair bana. "Connla onun varisi, savaş danışmanı ve fianna'sının kaptanı. Eğer o şey birinin elindeyse, bu Connla olacaktır. O şeyi bizim için yakalarsın, değil mi?"

"Yani infaz edin." Cathair'in yanından geçip

Kraliçe. "Öyle değil mi?"

"Bu sefer değil." İfadesinde sorgulamamayı öğrendiğim türden ölümcül bir niyet vardı. "Bu yarattığı kullanacağız."

Kararsızlığımı sakladım. Annem bir zamanlar bu toprakları tanrılar gibi yönetmiş olan Adil Halk'ı hor görür ve onlara güvenmezdi. Onlar insan dünyasına ait olmayan, kötü, vefasız ve vahşi yaratıklardı. Yirmi yıl önce diplomatik bir delegasyon sırasında Halk, Annemin kocası olan yüce krala suikast düzenlemişti. Haksız infaz Geçit Savaşı'nı kışkırtmıştı. Savaş vahşi ve kanlıydı, ta ki Halk on iki insan kızını -sonuncusu kraliçenin kendi kızıydı- kaçırarak savaşı etkili bir şekilde sona erdirene kadar.

Annem hain Folk'u asla kendi cihazları için kullanmadı. Ben hariç, on iki yıl önce kızının yerine bıraktığı şekil değiştiren çocuk hariç. Ama kraliçenin evinde geçirdiğim onca zamandan sonra, Halk'tan çok daha fazla insandım. Ve annem için yaptığım her şeyi isteyerek yaptım.

Bu da dahil.

Dikkatimi hâlâ aşağıdan bana küstahça bakan Connla'ya yönelttim. "Darrig'i nasıl bulacağız?"

"Bana taktik becerilerini gösterdin, küçük cadı. Ve kurnazlık için yeterli bir kafa geliştiriyorsun." Cathair'in sesi alaycıydı. "Ama baştan çıkarma konusunda henüz kendini kanıtlayamadın."

Bu fikir beni heyecanlandırmamıştı. Ama Cathair -ve dolayısıyla annem- benden ne istediye itaat ettim.

İşte buradaydım - biraz sarhoş, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir elbisenin içinde kıcımlı terletiyordum, aşırı beslenmiş bir prens açgözlü parmaklarıyla beni daha yakına çağırıyordu. Yine tiksintiyle karışık bir ürpertiyle savaştım.

Kendime bu yüzün bana ait olmadığını hatırlattım. Büyük ihtimalle bedenim de. Onları alet ya da silah olarak kullanmam kimin umurundaydı? Onlar benim yaptıklarımın başka bir şey değildi.

Connla'ya doğru sallandım, yavaş bir gülümseme takındım ve

Kalçalarımı gereğinden fazla sallıyordum. Dizini sıvazladı ve ben de kendimi onun kucağına bıraktım, eli belime dolanırken dişlerimi sıktım.

"Evet, daha fazla şarap tam da ihtiyacımız olan şey," diye mırıldandım, ona doğru eğilerek. "Ama bu sefer size hizmet etmeme izin vermeyecek misiniz prensim?"

Şarap sürahisine uzandım. Ama Connla elimi kendi eliyle yakaladı ve bileğimi kavradı. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı, kurnaz bir ışıkla parlıyordu.

"Bu gece mesajınızı beklemiyordum leydim." Nefesi yanağımda sıcak ve ekşiydi. "Yarı giyinik ve şarap içmeye hevesli bir halde çadırıma gelmeni de beklemiyordum."

"Ne diyebilirim ki?" Gülümsememin ardında çenemi daha da sıktım. "Gözlerimi senden alamadım. Ayrıca Rath na Mara'da iyi bir içki bulmak zor."

"Belki de. Ya da belki başka bir nedeniniz vardı." Gözleri parlıyordu. "Görüyorsunuz, beklenmedik notunuzdan sonra, itiraf etmeliyim ki birkaç yerel delikanlıya bundan bahsettim. Hatta belki biraz övündüm. Ve senin hakkında söyledikleri şey... ilginçti."

Eli bileğimi sıkıca kavradı ve acı koluma yayıldı.

"Mesele şu ki Fia Ní Mainnín, herkes senin aslında kraliçenin kuzeni olmadığını söylüyor. Senin küçük bir cadı olduğunu söylüyorlar. Bir cailleach, eğer inanabiliyorsan." Sesi hoş olmayan bir tınıya büründü. "Daha önce bir iki cadıyla yatmışlığım var, o yüzden bu umurumda değil. Ama senin gücünün Halk'tan geldiğini de söylüyorlar. Senin bir Dönüşen olduğunu söylüyorlar."

Boktan.

"Changeling mi?" Zorla bir kahkaha attım ama sesi kısık çıktı. "Şarap aklınızı başınızdan almış olmalı lordum. Ben kraliçenin üvey evladıyım."

"Ne duyduğumu biliyorum." Yüz ifadesi amansızdı. "Sen doğal değilsin. Kendine bir baksana, saçların simsiyah."

Su. Uyumsuz gözlerin bir adama kabuslar gördürecek kadar tuhaf. Ormanda bir dal gibi kırılacak kadar küçüksün. Bahse girerim dedikleri gibi pis bir Dönüşensin. Yüce kraliçe seni nereden buldu? Seni nasıl tutuyor? Ve seni ondan almak için ne yapmalıyım?"

Connla'nın sesindeki tehdit -açlık- karşısında donakaldım. Beni tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Seçeneklerim her geçen an daralıyordu. Damarlarım dikenlerle kaşınıyordu ve parmaklarımı boğazına sarıp onu dikenlerle boğmayı hayal ettim -parlakça, acı verici bir şekilde. Ağzını keskin yapraklarla doldurmayı, gözlerini ıslak böğürtlenlerle karartmayı, ta ki onu sürünen, batan bir böğürtlen çalısı olarak toprağa geri verene kadar.

Çok kolay olurdu.

Ama onun izni olmadan alt krallarının varislerinden birine Yeşil İşaret koyarsam annem kahvaltıda ciğerimi yerdi. Sahip olduğumu bildiğimden daha fazla irade gücüyle kendimi sakınleştirdim.

Yine de sözleri, tırtıklı küçük ayaklarıyla zihnime sızdı.

Ormandaki bir dal gibi kırılacak kadar küçüksün.

Yarı doğru olsalar da bu sözler beni kızdırdı, ben küçüktüm. Her zaman küçüktüm. Annem beni ata binmeyi, ateş etmeyi, güreşmeyi ve çit yapmayı öğrenmem için silah ustalarına ilk gönderdiğinde dokuz yaşındaydım ve yaşma göre bile küçüktüm. Annemin fianna'larının tercih ettiği uzun yayları çekemezdim; onların ince uzun aygırlarının sırtına erişemezdim; gururlu fénnidi'lerin savaşta taşıdığı geniş, düz claimhte'yi kaldırmaya bile başlayamazdım. Bu yüzden ormanda bulduğum genç fidanlardan kendi yaylarımı yaptım ve yetişkinlere göre çok küçük olan bataklık midillilerine eyersiz binmeyi ve iki elimde hançerle hızlı ve kirli bir şekilde savaşmayı öğrendim. Şimdi bile, yirmi yaşında, sıkı egzersizler ve sıkı dövüşler yüzünden çoğu kişiden daha kısa ve zayıftım.

Ama boyut her şey demek değildi. Bir yayın yüksekliği

okçunun hedefinden daha az değerliydi. Bir atın adımları, koşma isteğinden daha az değerliydi. Bir kılıcın uzunluğu, bıçağındaki kenardan daha az değerliydi.

Küçüktüm. Bir Dönüşen'dim ama bunu bu şişko prence itiraf edersem lanetlenirim. Ama hızlı ve vahşiydim ve acımasızca eğitilmiştim.

Açık elbiseyi ve kurnazlığı boş ver. Bunu kendi yöntemimle yapmak zorundaydım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan boştaki elimi içeri doğru soktum ve Connla'nın pazusunu dirseğinin üstünden yakaladım. Kasları kasılırken homurdandı. Bileğimi kavrayışı gevşedi, elimi kurtardım ve suratına bir yumruk indirdim. Beni kucağından atarak geriye doğru savruldu. Kan çenesinden aşağı damlıyor, ayaklarının altındaki pahalı halıyı lekeliyordu.

"Seni kaltak," diye ıslak ıslak soludu.

"Sürtük, cadı." Omuz silktim. "Sadece bana bir daha asla Dönüşen deme."

Yumruk atmaya fırsat bulamadan ona bir merdiven gibi tırmandım. İki kolumu başına dolayarak bacaklarımı boynuna doladım -elbisemin kumaşı duyulacak şekilde yırtıldı- ve kendimi geriye doğru attım. Ağırlığım Connla'yı öne doğru savurdu ve başını kışının üzerine doğru çevirdi. Sert bir şekilde sırt üstü yere düştü, göğsünden çıkan rüzgâr gözle görülür bir şekilde şiddetleniyordu.

Ayaklarımın üzerine düzgünce indim. Karnı deşilmiş bir balık gibi çırpındığı yerde üzerine çömelip dirseklerimi dizlerime koydum ve kana bulanmış yüzüne baktım.

"Darrig'in nerede olduğunu söyle bana," diye rica ettim.

"Hayır" diyecek kadar nefes alması uzun zaman aldı.

"İyi," I söyledi onu. "Ben bulmak ve sefil kendim yaratığım."

Kafatasını ateş çukurunun kenarına çarptım. Gözleri yuvarlandı ve başı yana düştü.

Çadır büyüktü ama uçsuz bucaksız değildi. Adil Halk'tan birini saklayabileceğiniz çok fazla yer vardı,

Özellikle de onu esir tutuyorsanız. Onlara güç veren ay ışığından uzak bir yerde. Güçlerini tüketen demirden bir kafesin içinde. Yumuşak kürklerle kaplı yatağı atladım - amacı iğrenç bir şekilde belliydi- ve Connla'nın savaş sandığına döndüm.

Kilitli tabii ki. Açabilirdim ama bu sahip olmadığım değerli dakikalarımı alırdı. Connla uzun süre dışarıda kalmayacaktı.

Elimi mekanizmaya koydum, sonra tereddüt ettim.

Küçük cadı.

On yaşındayken ormanın kenarında yaralı bir kirpi bulmuştum. Onu odama gizlice sokup yatağımın altına sakladım. Ona tapmaya başladım, onu sağlığına kavuşturdum ve ona Pinecone adını verdim. Ama bana çok yaklaşmasına izin verdim. Bir gün, gömleğimin altından göğsüme sokulmuş halde uyuyakalmıştım. Uyandığımda, sihrim Çam kozalağını benden almıştı; geriye çam iğneleri ve odun özüyle bir arada tutulan toprak parçaları ve kan lekeleri kalmıştı.

Bazı insanlar -özellikle de annem- sihrimi bir hediye olarak görüyordu. Ben bunun bir lanet olduğunu biliyordum. Hiç vermedi, sadece aldı.

Kan avucumda zonkluyordu, gölgeyle karanlık ve şarapla sıcaktı. Bir saniye daha tereddüt ettim, sonra gözlerimi kapattım. Koyu renkli meyvelerle süslü ve keskin dikenlerle kaplı kalın dikenli çalılar hayal ettim. Gözlerimi açtığımda, sert çalılar mekanizmanın içine girmişti.

Metal inledi, eğildi. Kırıldı. Bagajı açtım.

İlk başta, Connla'nın gövdesi karmakarışık çubuklarla dolu gibi görünüyordu. Ama gözümü kırptım ve bu darrig'di; kütük gibi bir gövdesi, budaklı dallar gibi uzuvları ve parlak çakıl taşları gibi gözleri olan kambur ve kırık bir yaratık. Connla'nın onu içinde tuttuğu demir kafes çok küçüktü; darrig'in bacakları metale değmeden bükülecek yer bulamıyordu ve çirkin yaralar ağaç kabuğu derisindeki çürüklerle yer kapma yarışına girmişti. Yanmış odun ve çürüyen malçların mide bulandırıcı kokusu gövdeden dışarı yayılıyordu.

"Yardım edin," diye mırıldandı Darrig.

Sempati içimde titreşiyor, burada bulunma amacımla savaşıyordu. Darrig, Tír na nÓg'dan gelen kötü, hilekâr bir yaratık olabilirdi. Ama Connla'nın ona yaptığı muameleyi şeytanlar bile hak etmiyordu. Küçücük bir kafese tıkılmış, aç bırakılmış ve dövülmüştü.

Duygularımı çelikleştirdim. Geçit Savaşı savaş metali ve ölümlü kanıyla, kâbuslar ve çalınmış korkularla yapılmıştı. Sayısız cana mal olmuştu. Savaş teknik olarak bitmiş olabilirdi -Geçitler kapanıp gömülmüş, Anne'nin büyük fianna'sı dağılmıştı- ama asla sona ermemişti. Artık sadece farklı alanlarda savaşılıyordu.

Yaratıktan uzaklaştım ve pelerinimi bıraktığım yeri aramaya başladım. Kafesin etrafını saracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Dal gibi kırılğan parmaklar bileğime sıkıca sarıldı. Etrafımda döndüm. Darrig, metalin etini yakmasına aldırmadan, pörsümüş kolunu kafesinin parmaklıklarına sıkıştırmıştı. Şaşırtıcı derecede güçlüydü -bileğimi tiksintiyle sallamama rağmen, acımasız bir kararlılıkla bana tutundu.

"Yardım edin." Derinliksiz gözlerine açıklanamaz bir umut ışığı dokundu. "Kırık kalbi onar. Kederi sona erdir. Kalan yaşamı ver ki yarını görebilelim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kolumu büküm ama o şey gitmeme izin vermedi. "Seni acılarından kurtarmamı mı istiyorsun?"

Arkamdan gelen bir gümbürtü, yaratığın vereceği tepkiyi bastırdı. Bir el tepemdeki saç örgülerinden birine dolandı ve başımı acımasızca geriye doğru çekti. Sulanan gözlerimin arasından Connla'nın arkamda belirdiğini gördüm. Kolu boğazıma dolandı ve boynumdan kafatasıma doğru yükselen bir acı göndererek sıktı.

"Şerefsiz piç kurusu," diye mırıldandım. İyileşme süresini ciddi şekilde hafife almıştım.

"Hain Dönüşen," diye hırladı.

Görüşüm bulanıklaştı.

Ellerimi dirsek eklemine dolayarak döndüm, hızla savruldu ve tutuşunu kıldım. Bir elimi bileğine kaydıldım, diğel elimle de dirseğini kavradım ve kolunu sertçe büktdm. Kolunu kırmamı önlemek için geriye doğru eğilerek haykırdı. Bacağına attığım hızlı bir tekme onu dizlerinin üzerine çöktetti. Bir diğeri onu yere serdi.

Bu sefer öfkeliydim. Kendimi onun üstüne attım, bacaklarımı kollarının ve gövdesinin etrafına sıkıştırdım. Ellerimden biri jilet gibi keskin skean'ımın kabzasını buldu; diğeri Connla'nın boğazının zonkladığı yumuşak boşluğa saplandı ve değışmeye başladı. Damarlarım yeşile döndü. Tırtıklı yaprakların izleri tenimde dantel gibi işlendi. Böğürtlen dikenini kadar keskin küçük dikenler avucuma ve parmak uçlarıma battı. Connla'nın boynundan aşağı bir damla kan damladı ve boğazı çalıştı, korku bakışlarını bulanıklaştırdı. Zihnimin bir köşesi onu serbest bırakmam, kanımı çürüten öfkeyi silkelemem için bana bağıırıyordu.

Ama artık çok geçti. Onu daha önce öldürmek istememiştim. Ama şimdi istiyordum.

Gözlerimin arkasında siyah, kırmızı ve çalkantılı yeşil parladı. Bıçağımlı boğazına doğru indirdim.

Elleri omuzlarıma kenetlendi.

Lanet ettim - yine arkamı kollamayı unutmuşum.

İkinci Bölüm

Saldırganım güçlüydü; beni Connla'nın yattığı yerden bir bez bebek gibi kaldırdı. Geri tekme attım ve etime vurdum, çabalarım için bir erkek homurtusu kazandım. Hızlıca avantajı ele geçirdim ve omzumu kavrayan elin bileğini yakaladım. Adamın kolunun altından kıvrılarak kalın pelerinininden bir avuç yakaladım ve skean'ımı boğazına doğru sapladım.

Darbemi eldiveni ile engelledi ve koluma bir darbe şoku gönderdi. Elleri mantosunu kavradığı yerde benimkilerin üzerine katlandı. Öne doğru eğildi.

Connla'nın duyamayacağı kadar alçak sesle, "Zevk, dövüşün heyecanında," diye mırıldandı. Açıklanamaz bir eğlencenin izi alçak ses tonunu cilalamıştı. "Öldürme vaadinde değil."

Dondum kaldım. Ses tanıdık gelmeyebilirdi ama kelimeler tanıdıktı. Sislerle kaplı bir sabahı çağırıştırıyorlardı; şafak vakti eğitim avlusunu. Tahta eğitim kılıçlarının şakırtısı. Köprücük kemiğimin üzerinde biriken soğuk ter ve boğazıma saplanan bir bıçak gibi nefesim. On üç yaşındaydım ve haklı bir öfke içindeydim - Annemin fianna'larından birinde stajyer olan rakibim beni üst üste bir düzine kez yenmişti. Ama her seferinde kötü kazanmıştı -bileğime öyle bir vurmuştu ki uyuşan elim klaomh'umu düşürmüştü; parmaklarını boğazıma saplamıştı ki öksürmekten iki büklüm olmuştum; boynum ağrıyana kadar saçımı çekmişti. Her seferinde,

Destek için rígfénnid'e bakmışım ama rakibim hile yaptığında o hiç izlemiyordu. Öfke damarlarıma baldıran otu dökmüştü. Sonunda kendimi kaybetmişim; kendimi genç adamın üzerine atmışım, oyun kılıcını unutmuşum, onu boğazlıyor, yumrukluyor ve tekmeliyordum. Onu öldürmek istemişim ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ama o beni kurtarmak için oradaydı-Rogan Mòr, Bridei Prensi, Annemin soylu evlatlıklarından biri. Benden iki yaş büyük, en iyi arkadaşım. Tek sırdaşım.

O gün, öfkem geçene kadar beni sıkıca kavramış ve daha sonra birçok kez yapacağı gibi kulağıma şu sözleri fısıldamıştı: Zevk dövüşün heyecanında, öldürme vaadinde değil.

Ama Rogan gideli yıllar olmuştu.

Onu son gördüğümde çelimsiz bir gençti. Şimdi bir erkeğin yüzüne sahipti - sert çene, yumuşak dudaklar, kalın kaşlar. Ama tanıdığım çocuk hâlâ oradaydı; alnını öpen dalgalı altın saçlarında, gülen ağzında, Bré'deki tepenin altındaki okyanusla aynı renkteki gözlerinde.

Ellerimi mantosundan çözdüm. Ona dokunmak istemediğim için değil, dokunduğum için. Kendime hatırlatmam gerekiyordu; dört yıl önce giden oydu.

O senin için değil.

"Prens mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım. "Morrigan aşkına, burada ne işin var?"

"Senin umutsuz kıcını kurtarmak." Ses tonuma rağmen gülümsedi.

-Ilık rüzgar ve bahar yeşili. "Ya da daha doğrusu, onun."

Connla dikkatimizin dağılmasından yararlanarak yerde geriye doğru kaymış, baştan çıkarıcı kürklerinin üzerine tırmanmış, üstünü darriig'in göğsüne çarpmış ve çadırının kapısını yırtıp açmıştı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı gecenin içinde. "Muhafızlar!"

Tepki anında geldi; metal şakırtıları ve av köpeklerinin havlamalarıyla birlikte kampın dört bir yanından bağırışlar yükseldi.

"Kahretsin." Atılmış pelerinine doğru atıldım ve

Darrig'in saklandığı yere üzülererek baktı. Belki hala zaman vardı-

Ama uzun, keskin bir claíomh Connla'nın eline girmenin yolunu bulmuştu. Burnundan hâlâ kan damlıyordu; kapıyı kapatırken bana attığı muzaffer sırtış kıpkırmızı ve dehşet vericiydi.

Hızla Connla'nın görkemli çadırının etrafına bakındım. Çadırın brandası kalın ve yeniydi; ince skeanlarımla onu yarmamın imkânı yoktu. Rogan'ın kalçasında hiç claíomh asılı değildi.

Ve Connla'nın onu geçmeme izin vermektense beni öldürmeyi tercih edeceğine dair bir his vardı içimde.

Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu.

Elimi çadır duvarının kumaşına dayadım ve gözlerimi kapattım. Lifler ince dokunmuş ve yoğun. Cansızdı. Mor şarabın ve keskin dikenlerin zihnimi hala bulandıran sisinin içinden geçerek kıvılcımı, yaşamı, büyümeyi aradım. Sonunda yeşil bir parıltı. Yüksek bitki sıraları arasında soluk bir güneş ışığı parıltısı. Nemli bir esintide sallanan tarak dişli yapraklar. Çamur ve çürüme ve kökler arasında itişen solucanlar.

Kenevir büyümenin, yaşamının ne demek olduğunu neredeyse unutmuştu. Koparılmış, ayıklanmış, taranmış, eğrilmiş ve dokunmuştu. Hareketsiz olmaya, ölü olmaya, kumaş olmaya alışmıştı.

Ama hiçbir şey onun gerçekte ne olduğunu unutamazdı. Unutmak isteyebilecek şeyler bile.

Kenevire yapıştım, onu kendi yosun lekeli kanıma sabitledim. İnce dokunmuş lifler canlandı. Yeşil, tuval boyunca dalgalandı. Ayrıldı, geniş yapraklar bize el salladı. Soğuk akşamın içine daldım, Rogan peşimden geliyordu, sonra arkamızdaki boşluğu kapattık. Kenevir isteksizce bir kez daha kumaşa dönüşürken pişmanlık içimden geçti.

Elimi bıraktım, sonra Rogan'a baktım. Düzelmeden önce yüzünde bir tedirginlik izi belirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Çenemi tuttum ve yukarı baktım. Komşu çadıra tünemiş birkaç meraklı sığırcık kuşu vardı, simsiyah tüyleri gece gökyüzünde neredeyse görünmüyordu. Onlara işaret ettim ve bir ötüşle dağıldılar.

Bu gece henüz kaybolmamıştı. Darrig'i kendim alamamış olabilirdim ama kraliçenin tek casusu ben değildim. Ona yaptığım suçlardan sonra, Connla kaçarsam beni takip etmekten onur duyacaktı. Ve fiann'ı peşimdeyken, çadırı korumasız kalacaktı.

Cathair'in cadı kuşları mesajımı iletecekti. "Şimdi mi?

Onları neşeli bir kovalamacaya sürükleyeceğim." Sırıttım Rogan, kanımı yeşil ve altın rengine boyayan yeni hayatın nabzına teslim oldum. "Bakalım ayak uydurabilecek misin prensim?"

Rath na Mara'nın altındaki tarlalarda Fódla'nın dört alt kralının, hanelerinin ve maiyetlerinin geniş çadırları vardı. Ama kamp kurdukları tek yer onlarınki değildi. Güneydeki vebaya ve kuzeydeki kıtlığa rağmen, birçok kişi cenaze oyunları için başkente gelmişti - tüccarlar, dilenciler, ozanlar. Büyükbabalarının paslı kılıçlarıyla umutlu çiftçi çocukları. Çadırlar, kulübeler ve karavanlar ovayı kaplamıştı; aralarında derme çatma yollar ve patikalar vardı.

Kötü ve yavaş ilerliyorduk. Attığımız her adımda Connla'nın adamları ve köpekleri daha da yaklaşıyordu.

"Çok uzak," diye nefes nefese kaldım. Bok kokan derme çatma bir helanın arkasına çömeldiğimizde cesaretimi kaybetmeye başlamıştım. Rath na Mara'yı çevreleyen yüksek ahşap parmaklıklar ancak çeyrek mil uzaktaydı ama bizi içine alan derme çatma şehir bir labirent gibiydi. "Ya onları kaçırdıysan? Connla beni arıyor, seni değil."

Rogan'a döndüm. Gözlerimi dikmeden ona bakmak benim için zordu; değişikliklere bakarken bile onun tanıdıklığından zevk alıyordum. Ve çok fazla değişiklik vardı. Bir kere dolgunlaşmıştı; pelerininin altında çıplak kalan kolları kalın kaslarla dalgalanıyordu ve omuzlarının kesimi hatırladığımdan çok daha genişti.

"Ben mi?" Bir kahkaha attı. "Fannon Bridei'den nefret eder. Beni kamplarında gizlenirken yakalarlarsa bir gözümü oyarlar, sonra da kral babama bunun talihsiz bir kaza olduğunu söylerler."

"İyi bir noktaya değindin." Söz konusu gözlere baktım, karanlıkta bile koyu mavi-yeşil parlıyorlardı. "Gerçi senin sadece bir gözüne ihtiyacın var."

"Göz bandıyla çok şık görünürdüm."

Bir köpek havladı, rahat edemeyeceği kadar yakındı. Rogan'ın yüzünde bir karar kıvılcımı çaktı ve sinsice uzaklaşmaya başladı.

Yanlış yönde.

"Nereye gidiyorsun?" Geri çekilen sırtına doğru tısladım. Durakladı. "Seni hiç yoldan çıkardım mı?"

"Sık sık."

"Belki de değişmişimdir."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama çevremde tüten meşaleler alev aldı ve bir anlığına hayalet dişlerin ısırıldığını hissettim. Kalbimi kıran prensi, beni öldürmek isteyen bir adamın kampının derinliklerine kadar takip etmek en sevdiğim fikir değildi. Ama başka seçeneklerim de tükeniyordu.

Rogan'ın peşinden süründüm.

Kilometrelerce yol kat ettikten sonra -Connla'nın adamları her adımda biraz daha ilerliyordu- çadırlar ve kulübeler seyreldi. Bir şenlik ateşinin ışığı yükseldi. Etrafa saçılmış terk edilmiş müstemilatlar belirdi; uzun süredir terk edilmiş bir çiftçi kulübesi ve eski bir ahıra benzeyen bir şey. Yüksek sesli kahkahalar ve şarkılarla çınlayan harap pencerelerden meşale ışıkları parlıyordu. Erkekler ve kadınlar ateşin etrafında sarhoşça tökezliyordu. Kulübenin saçağının altına fiçılar yığılmıştı.

Derme çatma bir meyhane mi? "Sanmıyorum-"

"Güven bana." Rogan elini uzattı. Tereddüt ettim, sonra aptallığıma lanet ederken bile avucunu kavradım.

Beni kalabalığın arasından iterek kulübeye doğru çekti. Kulübe ile ahırın arasında dar bir geçit vardı ve içeriye neredeyse hiç ışık sızılmıyordu. Önce beni içeri itti, sonra geldiğimiz yöne baktı.

Connla'nın fiann'ı son birkaç çadırı da temizlemiş ve şenlik ateşinin üzerine yürümüştü. Metaller ateş ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu. İri köpekler tasmaları zorluyordu. Rígfénnid ateşin yanındaki sarhoşlardan birini durdurdu, o da başını salladı. Rígfénnid adamlarına fıçılardan oluşan halkaya doğru el salladı. Korkuyla yutkundum ve Rogan'ın elini çekiştirdim, sokağın derinliklerine doğru ilerlemek istiyordum. O da başını salladı.

"Çıkmaz sokak," diye fısıldadı.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. "O zaman neden-"

Omzunun üzerinden, varillerin yanındaki adamlardan biri bize doğru işaret etti.

Rogan bana doğru döndü. İki elini belime doladı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı. Rogan beni cüssesiyle sabitlerken sırtım sert taşlara çarptı. Sertçe nefes aldım ve denge için omuzlarını kavradım. Ellerinden biri çıplak bacağım boyunca kayarak bacağımı kalçasına doğru kaldırırken kasları avuçlarımın altında esnedi. Gövdesini kaplayan deri zırh uyluklarımın iç kısmına doğru sertçe kayd. Sıcaklık içimde kıvılcımlandı ve damarlarımda cızırdayarak yükselen paniğime karıştı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes aldım.

Diğer eli yüzüme doğru uzandı ve pelerininin kapüşonunu alnıma doğru çekti. Parmakları yanağımın yan tarafına doğru yayıldı. Yüzünü boynuma doğru eğdi. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Rogan'ın dudakları boğazıma değdi ve yüzüme tırmanmak için narin ısı sarmaşıkları gönderdi. Nefesi düzensizdi. Benim nefesim de sinirlerim, adrenalim ve onun ezici yakınlığı nabzımı hızlandırdıkça aynı ritimde yükseliyordu. Parmak uçlarımı mantosunun daha da derinliklerine soktum ve herhangi bir şey için dua ettim.

Dinleyen tanrılara bunun yakışıklı, aptal prensimin şimdiye kadar tasarladığı en aptalca plan olmadığını söyleyebilirdim. Ama öpücüğü boynumu okşarken, iri elleri belimde dolaşırken, kemer tokası karnımın alt kısmına bastırırken yaklaşan kıyamete odaklanmak zordu. Ağırlığımı değiştirdim ve kendimi desteklemek için bir bacağımı sırtının küçük kısmına geçirdim. Kabaca nefes verdi ve ellerini aşağıya kaydırarak popomu kavradı. Gözleri yukarı kaydı ve benimkilerle çarpıştı. Dudakları sadece birkaç santim uzağımdaydı ve ben-

Botların gümbürtüsü vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. Pençelerin taşa sürtünmesi kulaklarımı tırmaladı. Çekilen metalin şingirtısı omurgamdaki buzu aşağı çekti.

Beş adım öteden sert bir erkek kıkırdaması duyuldu. Alaycı bir ıslık.

Rogan ağzını boğazımdan çekmeden iki parmağını kaldırdı ve muhafızları ters çevirdi.

Kim güldü. Köpeklerini çekiştirdiler. Ve mucizevi bir şekilde yollarına devam ettiler.

Gözlerimi kapattım ve kulaklarımla onları takip ettim - şenlik ateşine doğru ilerleyen botlar, kalabalık çiftçi kulübesine itişip kakışan zırhlı adamlar. Kızgınlık bağırışları. Kesik kesik konuşmalar. Ve sonra -en sonunda- kahkaha, şarkı ve karaçalıda bira kusan birinin çıkardığı tehditkâr olmayan seslerden başka bir şey duymadım.

Rogan'ın beni bırakması çok uzun sürmüş gibi geldi ama yine de yeterince uzun değildi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben titriyordum; korkunun, adrenalinin ve arzunun etkileri kemiklerimde sıcak bir şekilde kayıyordu. Rogan benden uzaklaştı ama bir eli belimde kaldı. Zırhının tokaları ipekli elbiseyi parçalamıştı ve avuç içi yırtık kumaştan sıcacıktı.

"Sen delisin," diye bağırdım.

Omuz silkişi kaygısızdı ama gözlerinde rahatlama vardı. "Ölmekten iyidir."

"Tartışılır." Connla'nın fiannı görünürde yoktu ama gitmesi uzun sürmeyecekti. "Kaleye geri dönmeliyiz."

geri dönmeden önce."
"Yolu göster."

Rath na Mara'yı çevreleyen yüksek surların etrafı müstahkem kapılarla çevriliydi. Gece bekçileri beni sorgusuz sualsiz içeri aldılar -Anne'ye yemin etmişlerdi ve benim tuhaf saatlerime alışkindılar. Rogan'ı daha yakından incelediler ama avludan geçip ana salona kadar beni takip etmesine izin verdiler. Kemerli kapılardan içeri tökezleyerek girdik, nefes nefese kalışlarımız yankılanan sessiz odada yüksek sesle duyuluyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim. Geç olmuştu -Anne daha önce alt krallarıyla ziyafet çekmiş olsa da, cümbüşten geriye kalan tek şey tabaklardaki leşler, boş bal likörü fiçıları, ayaklarımızın altındaki kokuşmuş çalılar ve köşelerde horlayan birkaç sarhoştur. "Morrigan adına Connla'nın çadırında ne yapıyordunuz?"

Rogan altın sarısı saçlarını silkeledi ve kalın kareli pelerinini açtı. Mum ışığı omzundaki broşa vurdu; gözlerine mükemmel uyum sağlayan bir parlaklıkla parlatılmış çatlak bir değerli taşı.

Hayır, değerli taş değil. Nehir taşı.

Nefesim kesildi. Onu bulduğumuz gün on bir yaşındaydım. Rogan ve ben bir domuz avı partisinden ayrılmıştık. Pek de hayal kırıklığına uğramadan, sıcak bir öğleden sonrayı ormanda tavşan kovalayarak ve ağaçlar arasında kıvrılan geniş derede su sıçratarak geçirmiştik. Ortasında dar bir çatlak olan, yumruğum büyüklüğündeki parlak mavi-yeşil taşı bulan bendim. Ama ona aşık olan Rogan'dı. Onu ışıktaki parlaması için havaya kaldırmış ve uzak diyarlardan gelen büyülü bir zümrüt olduğunu iddia etmişti. Böyle hayali hikâyeler için çok yaşlı olduğumuzu söyleyerek ona gülmüştüm. Ama güneş alçalmaya başladığında Rogan güzel taşı

Ben de ona saklamasını söyledim.

"Belki bir gün o büyülü zümrüdü bir Halk lanetini bozmak için kullanırsın," demiştim ona takılarak. "Ayrıca, gözlerine çok yakışıyor."

Ama gerçek şu ki, Rogan Mòr'un istediği hiçbir şeyi geri çeviremezdim.

Ve bunca yıl sonra, hediyemi hâlâ bir tılsım gibi taşıyordu.

Bileğimi mantomun altından kavradım, ısırğan ve dikenlerden oluşan bileziği hassas derimin daha da derinliklerine soktum.

O senin için değil.

"Bu gece erken saatlerde Rath na Mara'ya vardım," diyordu Rogan. "Şölende babamın hediyelerini kraliçeye sunmam gerekiyordu. Ama sonra seni -ya da sen olduğunu düşündüğüm kişiyi- kapılardan çıkarken gördüm. Seni yakalamaya çalıştım ama çoktan gitmiştin. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz kayboldum. Kendimi o tavernada buldum."

Sustu. Gözleri karardı ve bunun masanın üzerinde sönmekte olan fiçılarla bir ilgisi olduğunu düşünmedim. Hain bir sıcaklık okuyla karnımdaki ihtiyat birbirine karıştı.

Dört yıl önce beni terk ettiğini kendime hatırlatıp durdum. Kendi seçimiydi. Kimse onu gitmeye zorlamamıştı.

"Her neyse. Susamıştım. Oradayken Connla'nın bazı ahabplarının dedikodularını duydum - bir cadı, bir şekil değiştiren, alçakça bir komplo hakkında. Kurtarılmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ben yapmadım."

"Bunu şimdi biliyorum." Sırıttı. "Bana hayatını borçlu olanın o domuz Connla olduğundan oldukça eminim."

Aramıza sessizlik yerleşti.

"Amergin'in dizleri, Fia!" dedi sonunda, alçak sesle ıslık çalarak. "Değişmişsin. Ne kadar zaman oldu?"

Saatine, dakikasına ve saniyesine kadar tam olarak ne kadar zaman geçtiğini biliyordum ama bunu ona söylemeyecektim. Rogan'ın gittiği günün anısı aklımdan çıkmıyordu. Yaz sonunda serin ve mavi bir sabah. Rath'ın avlusu

na Mara, on sekizinci doğum gününde annesinin hediyesi olan is siyahı aygırının toynaklarıyla cınlıyor. Cairell Mòr'un fiann'ı, prenslerine eve kadar eşlik etmeye gelmiş. Ve annemin eli ensemde, tırnakları tenimi sıyrarak bana başından beri haklı olduğunu hatırlatıyor.

Prensler beladan başka bir şey değildir. Ve hiç kimse, özellikle de Rogan beni ondan daha çok sevemezdi.

"Dört yıl, aşağı yukarı," diye cevap verdim umursamazca. "Rath na Mara'da ne yapıyorsun? Annem izni olmadan döndüğünü duyunca çok kızacak."

"Hoşnutsuz mu? Kafatasımı kağıt ağırlığı olarak kullanacağını mı söylüyorsun?" Sırıttı. "O kadar da aptal değilim, Dönüşen. Beni çağıran oydu."

İçimde haince bir umut yeşerdi. "Neden?"

"Neden başka?" Gözleri, onu tanıyacak kadar iyi tanıdığım rüyaların ortaya çıkmasıyla yumuşadı. Beni hiç içermeyen rüyalar. "Kraliçe ve büyücüsü sonunda sorunu çözdüler. Prensleri kurtarmanın ve eve getirmenin bir yolunu buldular."

Cümlelerin söylenmemiş sonu aramızdaki havada asılı kaldı.

Onu eve getir... benimle evlenmesi için.

Rogan Mòr doğduğu günden beri Eala Ní Mainnín ile nişanlıydı. Her ne kadar Eala'nın annesi tarafından büyütülmüş ve Eala'nın yüzünü giymiş olsam da, ben Eala değildim. Asla Eala olamayacaktım. Sayılan hiçbir şekilde.

Taşlardan, kemiklerden ve acı veren şeylerden yapılmıştım. Kaderimde prenslerle evlenmek yoktu. Onlara hayran olmak. Onlara şehvet duymak. Hatta belki onlarla yatmak.

Ama asla evlenmeyin.

"Geç oldu." Esnedi. "Ben yatıyorum. Geliyor musun?"

Onu yatağında düşünmemeye çalışarak yutkundum. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, sanırım köşedeki sarhoşa sokulmayı tercih ederim."

Rogan kıkırdamaya zorladı. "Yatağını kastetmiştim, seni ahlaksız kadın. Ama seni iğrenç bir yatak arkadaşı seşiminden vazgeçirmeme izin verme."

Dumanlı şölen salonunda sırtının geri çekilişini izledim. Anılar kafamın içinde çalı çırpı gibi dönüp duruyordu: Rogan Mòr'un elleri kalçalarımnda, bacaklarım belinde, dudakları boğazımda. Bana her zaman Değişken derdi, sanki çalıntı bir yüzü, ödünç alınmış bir annesi ve karşılıksız bir aşkı olan bir orman yaratığı değil de değerli, aranan bir şeymişim gibi hissettirirdi.

Çünkü değerli ya da değil, Dönüşen neydi ve kimdi?
-Öyleydim.

Halk tarafından çalınan on iki kızıdan sadece Eala'nın yerine yaşayan bir şekil değiştiren konmuştu. İlk kızın yerini, bir bebeğin kundağıyla bir arada tutulan bir dal demeti almıştı; çürümüş bir oduna dönüşen sessiz bir manken. Bir diğer çiçeklerle dolu bir çayırdaki kaybolmuş, yerini kızgın bir arı sürüsüne bırakmıştı. Bir anne çocuğunu göğsüne yatırdı ama onun yerine aç bir domuz yavrusunun emzirdiğini gördü.

Ama Eala'nın yerine küçük bir kız bırakılmıştı. Tıpkı prensese benzeyen, ama gece karası saçları ve tuhaf, uyumsuz gözleri olan bir kız.

Ben.

Bir sabah pelüş kuş tüyü bir yatakta, parmak uçlarımda yeşil büyü, kalbimde karanlık ormanla uyandım ve nereden geldiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Bana bir kez bakıp tüm şatoyu uyandıracak kadar yüksek sesle çığlık atan prensesin dadısı kadar kafam karışmıştı.

Annem aylarca benim bir kelebek bulutuna dönüşmemi ya da mantar yığınları içinde çürümemi bekledi. Ama ben kaldım, kimse nedenini söyleyemese de.

Ben bu insan alemlerinden doğmadım. İnsan değildim. Ama onlardan biri de değildim. Demir beni haşlamadı; üvez meyveleri beni kör etmedi. Yaşlandım ve hastalandım

İnsan. Ay ışıkları ve çiçek polenleriyle hayatta kalamazdım; beni besleyecek ekmek ve ete ihtiyacım vardı.

Her ikisinden de çok fazla, ancak biri tarafından kabul edilmek için yeterli değil.

Her neysem, her kimsem, artık buraya aittim. Eğer Halk'ın benim üzerimde bir hakkı varsa bile, Eala Ní Mainnín karşılığında beni terk ettiklerinde bundan vazgeçmişlerdi. Bir prenses çalıp beni bırakmışlardı. O değerliydi, benim rızam olmadan ve umursamadan takas ettikleri bir şeydim. Bu yüzden onlardan nefret ediyordum; bana bir yuva veren, beni bir amaç uğruna yetiştiren, beni kendi kızı gibi seven kraliçeye duyduğum hayranlık kadar nefret ediyordum onlardan. Görünüşümle alay edilmesine rağmen, beni terk eden aynı intikamcı Adil Halk'ın kocasını öldürdüğünü ve tek çocuğunu çaldığını sürekli hatırlatıyordu.

Beni kolayca infaz edebilirdi. Ve öyle olsaydı ben bile onu suçlayamazdım.

İçimi çektim ve omuzlarımı dikleştirdim. Annem için her şeyi yapardım. Sevdiğim adamın evleneceği kadını bulmasına yardım etmek de buna dâhildi.

Üçüncü Bölüm

Yüce kraliçenin çağrısı ertesi sabah erkenden geldi. Çok erken. Şarap, adrenalin ve çok az uyku yüzünden başım çatlıyordu. Uzuvarım Greenmark'ımı kullanmaktan ağrıyordu - sanki kemik yerine düğümlenmiş dallarım ve kas yerine sert sarmaşıklarım varmış gibi.

Ama kimse kraliçeden gelen bir daveti görmezden gelemeydi. Bu yüzden karmakarışık saçlarımı ördüm ve boğazımda savaşıyan tatları (pislik, tiksinti, arzu, kızgınlık) temizlemek için bir bardak su içtim.

Rogan annemin dinleyici odasının kapısında bekliyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana özel bir gülümseme fırlattı.

Başım şişmiş bir nehir gibi zonkluyordu. Ben de gülümsemedim. Onun yerine kapıyı iterek açtım.

Kapıyı çalmalıydım.

Anne'nin taht odası sade bir yerdi. Duvarları süsleyen bronz kaplar, oyma kalkanlar ya da ışıltılı silahlar yoktu; sadece Fódla'nın dört krallığının koruyucu tanrılarını tasvir eden bir avuç basit duvar halısı vardı. Egemenlik ve savaş tanrıçası Morrigan, kehanette bulunan kuzgunları tarafından çevrelenmiştir. Ölülerin tanrısı Donn, krallığının siyah kapılarıyla çerçevelenmiş. Brighid, hayvancılık ve şifa tanrıçası, değerli sığırları tarafından kuşatılmış. Amergin, şiir ve kanun tanrısı-ve

Fódlá'nın ve halklarının kurucusu - arpa ve asasıyla gururla ayakta duruyor.

Ama burada Annemin servetini, gücünü ya da acımasız bir savaş kraliçesi olarak ününü gösterecek hiçbir şey yoktu. Onun bu tür gösterişlerden hoşlanmadığını biliyordum. Altın süslemeleri, özenli saç modellerini ve abartılı çevreyi bayağı, hatta tehlikeli bulurdu. Bu tür şeyler Adil Halk'ın sinsi cazibesini yansıtıyor, gerçeği ısıltılı maskelerin ardına saklıyordu. Hayır, tüm hazinelerini ana kabul odasının dışındaki dar bir antreye kilitlemişti. Sadece birkaç yakın müttefikinin bildiği bir oda.

Kapısı ardına kadar açılmış, garip nesneler ve şekilsiz eserlerle dolu rafları ortaya çıkaran bir oda. Düşmüş yıldız parçaları. Oniks kumu, arjantin kanı ve yakut kalp kırıklığı şişeleri. Paramparça camlar ve dövülmüş kâbuslarla dolu bıçaklar. Hepsi de yadigârdı; annemin Geçit Savaşı sırasında Tír na nÓg'a yaptığı şiddetli baskınlardan kalan yadigârlar. Sakladığı ve nefret dolu, dikkatli, saplantılı bir incelemeyle, bilinmez bir düşmanı anlamaya çalışarak incelediği kalıntılar.

Ama şimdi dikkatimi çeken bu nesnelerin hiçbiri değildi. Tavana asılmış, demirle zincirlenmiş ve üvezle süslenmiş, Anne ve Cathair tarafından kuşatılmış cılız cüceydi.

Darrig.

Kolları kırılmış dallar gibiydi; bacakları ise toprak altından çıkarılmış kökler. Yeşil ve kahverengi sıvı gövdesine ve altındaki zemine sıçramıştı. Derinliksiz gözleri dün gece olduğu gibi bana bakıyordu ama şimdi boş ve düzdü.

Cansız.

Midem pişmanlıkla dibe vurdu ve başarılı bir şekilde yakalanmasından duymuş olabileceğim memnuniyeti kovdu. Parmağımı dikenli ve ısırğan otlu bileziğimin üzerinde gezdirdim, altındaki kızgın deriye ateş püskürttüm.

Darrig bana ne demişti? Bir şey hakkında

kırık bir kalp. Kederini sona erdirmek için. Benden yardım istemişti. Ve ben hiçbir şey yapmadım. Acısına son vermek için bile.

Omurgamı sert bir tahta gibi dikleştirdim. Yaratık artık kimsenin yardımına muhtaç değildi. Ve belki de bu en iyisiydi.

Yanımda Rogan öksürdü. Annem başını kaldırdı. Demir bir çivi eteklerinin arkasında kayboldu. Kapıyı tekmeleyerek kapatan Cathair'e bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra ikisi de temiz elleri ve sakın yüzleriyle dışarı çıktılar. Kraliçe kürsüden tahtına tırmandı, Cathair birkaç adım gerisindeydi. Hâlâ boğazımda gezinen tiksintiyi yuttum ve başımı kaldırıp anneme baktım.

Eithne Uí Mainnín -eski hikâyelere ve uzun, çarpık masallara göre- bir kraliçeydi.

Rogan'a ve bana baktı, güzelliği bir tür büyü gibiydi. Sade mavi bir eteklik giymesine, boynundaki sade altın meşale dışında hiçbir takı takmamasına ve süssüz bir odada tahta bir sandalyede oturmasına rağmen ıslıl ıslıldı. Uzun sarı saçlarındaki gri çizgiler, altının ortasındaki gümüş teller gibi parlıyordu. Soluk mavi gözleri elmas gibi parlıyordu. Ağzının yapısı mücevherli bir dili ima ediyordu.

Annem asla hükmetmek için yaratılmamıştı. Güzel ve zeki olmasına ve damarlarında kralların kanı dolaşmasına rağmen, o sadece bir banfhlaith'ti. Bir prenses. Kaderi evlenmekti, çünkü prenseslerin çeyizleri her zaman krallıkların ittifakı olmuştur. Son yüce kral Rían Ó Mainnín ile evlendiğinde onun çeyizi Fódla'da barış ve birlikti.

Ama onun kaderi her zaman savaştı.

"Rogan Mòr," dedi Anne hafif bir gülümsemeye. Ayağa kalkıp onu kucaklamadan önce önünde eğilmesini bekledi. "Bir meşe gibi uzamış ve genişlemiştin! Baban nasıl?"

"Yaşlılık dönemindeki bir keçi kadar huysuz." Rogan güldü. "Ve

Kardeşlerimin etrafını başıboş köpekler gibi sarması onun fkmesini dindirmiyor."

"Yani henüz bir varis belirlemedi mi?" Annem bunun cevabını zaten biliyordu; tüm alt krallarının içlerini yakından takip ediyordu.

"Hayır." Gülümsemesi kaybolmasa da Rogan'ın yüzünü, gözlerinin nasıl gerildiğini fark edecek kadar iyi hatırlıyordum. "Ve hasta yatağı ölüm döşeğine dönüşene kadar hepimizi tahmin etmeye devam edecek leydim."

"Bundan hiç şüphem yok." Sohbet bittiğinde annem başıyla beni işaret etti. "Dün gece iyi iş çıkardın, a str."

Benim hazinem. Sadece benim için kullandığı evcil hayvan ismi. Bunu duymak gerginliğimi azalttı ve küçük bir selam verdim. "Sadece darrig'i kendim alamadığım için zgnm."

"Prosedüre uydun, küçük cadı." Ollamh Cathair kraliçesinin arkasından bir gölge gibi süzüldü. "Başarılarımızı bulduğumuz yerde kabul etmeliyiz. Hepimiz kahraman olamayız."

Druid'e ters ters baktım ama dilimi ısırdım. Cathair kraliçesinin gösteriş konusundaki kmsemesini paylaşmıyordu. Parmaklarından mücevherler damlıyordu ve mantosunun kenarları altın iplikle işlenmişti. Saçları ve sakalı, o konuşurken şıngırdayan küçük bronz biblolarla rlmşti. Bazıları bu yaştaki bir adam için yüz hatlarının yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Ama onda herhangi bir güzellik grememem için çok fazla çirkin şey söylemiş ve yapmıştı.

Başparmağımı sivri bileziğimin üzerinde gezdirdim. Cathair'in kurnaz gözleri bu hareketi kaçırmadı.

Acı faydalıdır. Ama sadece onu vermeyi seçen sizseniz. Rogan gittikten birkaç ay sonra bana böyle söylemişti. Rogan'ın adı her anıldığında gözlerimin nasıl dolduğunu grmşti. Bu yüzden bana bu umutsuzluğu nasıl güce dnştrebileceğimi gösterdi.

Oh, evet. Cathair beni çok güçlü yapmıştı.

"Onlara ne gördüğünü anlat Cathair," diyordu annem. "Darrig'de keşfettiklerimizle nasıl bir ilgisi olduğunu da."

"Uzun yıllar boyunca Fısıltılar Kitabı bana sadece daha önce gördüklerimi gösterdi," dedi Cathair ellerini sallayarak. "İnsan dünyası ile Tír na nÓg arasındaki Kapılar, toplam on iki tane. Savaş zamanında açılmış, sonra teslimiyetle kapanmış."

Annem gibi Cathair de birçok gizemli nesneye sahipti. Fısıltılar Kitabı en güçlü olanıydı. Bir peri tepesinin altında gömülü olarak bulunan, huş ağacı kabuğuyla kâğıtlanmış ve insan saçıyla bağlanmış olan bu kitap rüyaların dilinde yazılmıştı ve druid sadece uyurken onunla konuşuyordu.

Adil Halk Yüce Kral'ı öldürdükten sonra Cathair kederli kraliçesinin ilk ve en büyük sorununu çözmeye çalışmıştı: Ölümlülerin bilemeyeceği bir yer olan Tír na nÓg'da yaşarken Halk'a nasıl savaş açabilirdi? Bulutlardaki kalelerin üzerine nasıl yürüyebilirdi? Yıldız ışığına nasıl pusu kurabilirdi? Kır çiçeklerinden oluşan orduları nasıl katledebilirdi?

Cathair'in Tír na nÓg Kapılarını nasıl açacağını keşfetmesi beş yıl sürdü. Dolunayın ışığı altında, kadimlerin dilinde bir büyü söylenmelidir. Kül ağacına bağlı saf demirden bir bıçak dövülmeli. Ve Halk'tan birinin hâlâ atan kalbinden susuz topraklara kan dökülmeli.

Tír na nÓg'a açılan on iki kapı birer birer bu şekilde açılmıştı. Takip eden savaşta pek çok kişi öldü ve pek çoğu da ölümden daha kötü kaderlerle karşılaştı. Kraliçe ancak Eala çalındıktan sonra savaşa devam etmeyi reddetti; savaşı bitirirse Halk'ın acıyıp kızını geri verebileceğini düşündü. Fianna'sını dağıttı ve On İki Kapı'nın kapatılıp büyük toprak yığınlarının altına gömülmesini emretti. Yenilgisini bir fincan zehir gibi yuttu. Kızının kendisine geri verilmesini bekledi.

Ama çalınan kızlardan hiçbirisi geri dönmedi. Sadece ben kaldım.

"İki hafta önce," diye devam etti Cathair, "uyurken yeni bir imgelem gördüm. Tír na nÓg'un hiç açılmamış bir On Üçüncü Kapısı var. Eşiğinin ötesinde bir şey gördüm."

Karanlığın gölünde. Ve o gölün üzerinde on iki beyaz kuğu vardı. Ve gölün yukarısındaki kalede gölgeli bir tánaiste yaşıyordu - Halk arasında bir varis. Soylulardan biri."

Tiksinti içimi yaktı ve kaşınan parmaklarımı bileğimin etrafında daha da sıktım. Annemin casusu olarak görev yaptığım son birkaç yılda çok sayıda Halk'la karşılaşmıştım. Ama Halk'ın korkunç aristokrasisi olan Soylular'la hiç karşılaşmamıştım.

Halkın vefasız olduğu yerde, soylular kalleşti. Halkın tehlikeli olduğu yerde, Soylular caniydi. Onlar küçük kardeşlerinden açık ara daha kötü olan boş yürekli yırtıcıları.

Cathair önemli ölçüde durakladı, hikâye bittiği için değil, bitmediği için. Ama Rogan Cathair'i benim kadar iyi tanı mıyordu.

"Demek bilmediğimiz bir kapı varmış," dedi. "Ama kuğular? Anlamıyorum."

Cathair sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibi görünse de soruyu yanıtladı. "Kuğular gerçek kuğular değil, üzerlerine güçlü bir büyü konmuş."

Bu Rogan'ı daha da şaşırttı. "Bir geas?"

Bu kelimeyi biliyordum. Bağlama ya da yükümlülük gibi bir anlama geliyordu. Folk'un tutulmayan sözler, çalınan aşıklar ve arkadan bıçaklayan ihanetlerle ilgili tekinsiz hikâyelerinde bu ortak bir temaydı.

"Geasa'yı duymuşsundur," dedim ona. "Büyük savaşçımız Cuchulainn'in iki geasa altında olduğu söylenir. Geaslardan biri onun köpek eti yemesini yasaklamış. Diğer i se misafirperverliği reddetmesini yasaklamış. Bir ev sahibi ona bir tazı eti ikram ettiğinde, üzerindeki iki geasadan birini kırmak zorunda kaldı. Gücü kırıldı, aşkı kayboldu ve kısa bir süre sonra savaşta öldü."

Rogan hâlâ şaşkın görünmesine rağmen başını salladı.

"Küçük cadı doğru söylüyor," dedi Cathair. "Bu büyü geceleri, ay gölün üzerinde yükseldiğinde kaybolur. Kuğular ancak o zaman gerçek yaşamlarına dönerler."

on iki insan kızı gibi. Ve on ikinci ve en güzel kızın boğazında altın bir meşale vardır - değerli metalle taşınan kraliyet ağırlığı. O bir banfhlaith, bir prenses."

"Eala." Rogan afallamış görünüyordu.

"Evet." Annemin ani gülümsemesi sevinçle dolup taşı ve bu ender rastlanan saklanmamış ifade dengemi bozdu. Annem uzun zamandır gerçek kızının hayatta olduğundan şüpheleniyordu.

Yıllarca Halk'ın küstah işaretlerle kendisiyle alay ettiğine inanmıştı. Eala'nın en sevdiği peygamber çiçekleri mutfak bahçelerinde yabani otlar gibi büyüyordu. Prensesin doğduğu gün olduğu gibi, sabahın pembeliğinde öten tarlakuşları. Gecenin köründe kalenin içinde yankılanan bir çocuk kıkırdaması. Ama şimdi bir parçasının kızını bir daha göreceğine inanmadığını fark ettim.

Rogan şaşkın ifadesini üzerinden attı.

"Eğer bu doğruysa, o zaman on iki yıldır düşmanımızın elinde acı çekiyor demektir. Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız." Sessiz inancı kalbime keskin bir kıymık sapladı.

"Bu çok asilce evlat, ama o kapana kısıldı," dedi Cathair sabırsızca. "Hem bedeninde hem de ruhunda, aldatıcı Halk büyüsünün içinde hapsolmuş durumda. Görev kolay olmayacak ve özgürlüğünün bedeli yüksek olabilir."

"Ne çok yüksek bir maliyet ne de çok büyük bir risk var." Rogan'ın yüzündeki kararlılık sertleşti.

Tablo bir hikâyeden fırlamış gibiydi: gururlu, trajik bir kraliçe; kıyameti haber veren bir büyücü; kahramanlık vaat eden altın bir prens. Ama hikâyeler doğaları gereği sahteydi - gözü kandırmak ve zihni çarpıtmak, bizi asla doğru olamayacak şeylere inandırmak için tasarlanmışlardı. Hikâyeler bize umut verirdi ve ben onlardan neredeyse çalınmış yüzümden, belirsiz kökenlerimden ve vahşi ve kötü büyümden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Gerçek hayat hikayelerdeki gibi değildi. Gerçek hayat aldatma, ihanet ya da trajediyle sonuçlanırdı. Bu da demek oluyordu ki

Masal ya doğru değildi ya da eksikti.

"Yani Eala'yı kurtarmak için bu On Üçüncü Kapı'yı mı kullanacağız?" Ben araya girdim.

Anne başını salladı. "Halk'ın bunu bildiğimizden şüphelenmesi için bir neden yok. İnsan diyarı ile Tír na nÓg arasındaki perde gerildiğinde -dolunay sırasında- aralanabilir."

Başımı eğdim. "Ama geçmek için, hala atan bir kalbe de ihtiyacın yok mu- Ah."

Cevap soğuk ve kaçınılmaz bir kış denizi gibi üzerime çöktü. Demek bu yüzden Rogan'ın yanında durmak ve prensesin büyük kurtarılışını planlamak için buraya çağrılmışım; kanım ormanın karanlık kısımları gibi yeşil ve siyah aktığı için. Annem tarafından yetiştirildiğim ve gerçek kızını eve ilk karşılayanın ben olmamı istediği için değil. Rogan'la olan çocukluk ilişkim yüzünden değil. Bir kraliçenin savaşçısı ve casusu olarak gözümü kırpmadan eğitildiğim için bile değil.

Bana ihtiyaçları yoktu. Benim ölümüne ihtiyaçları vardı.

Kızgınlığımın acı dolu çiçeğini, binlerce küçük acının ceset çiçekleri gibi asılı durduğu asmada ölmeye zorladım. Hiçbir zaman bu dünyaya ait olmamışım. Belki de onu terk etmek, içinde kalmaktan daha kolay olurdu. Eğer annemin benden istediği buysa, bunu yapardım. Yıllar boyunca bana çok şey vermişti, en önemlisi de sevgisi. Karşılığında hayatım kadar küçük bir şeyi ondan esirgemezdim.

Rogan yüzümü inceliyordu ve anladığını o anda gördüm. Omuzlarını dikleştirmesi ve benim adıma bir kraliçeye meydan okumaya hazır bir şekilde ağzını açması nedeniyle onu seviyordum.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Başka bir yolu olmalı."

"Sakin ol Mòr," dedi Anne biraz da eğlenerek. "Biz Halk'tan değiliz. Gerçekten bir kızımı bir başkası için feda edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Rahatlama beni itaatkârlığımın soğuk, boğucu denizinden yukarı çekti; öyle derin bir rahatlama ki, iç çekmeme neden oldu.

Boğaz. Annem bana baktı, Rogan'la aynı sonuca vardığımı fark edince kaşları birbirine yaklaştı. Solgun gözlerinde acı birikti, yaralı bakışları benden böyle bir şey talep edeceğine inandığım için beni sözsüz bir şekilde azarlıyordu.

Seni nasıl feda edebilirim? der gibiydi. Ben sadece seni sevdim, başka kimse sevemezken. Beni nasıl bu kadar az düşünebildin?

Pişmanlık ve utanç başımı eğdi. O lanet böğürtlen şarabını suçladım - hala damarlarımda dolaşiyor olmalıydı. Sadece alkol ve yabani meyveler içimde böyle keskin, karanlık düşünceler büyütebilirdi.

"O zaman nasıl?" Rogan sordu.

"Darrig bu konuda yardımcı oldu," dedi Anne. "Geçitlerin hepsi aynı güçlü Halk büyüyle birbirine bağlı. -Hasar görmüş bir büyü. On Üçüncü Kapı da dahil olmak üzere Kapıların bütünlüğü zayıfladı."

"Kraliçe doğru söylüyor." Cathair ela gözlerini bana dikti ve gülümsedi. "Sınır, dikiş yerlerinden ayrılmaya başlıyor. Bir şey çatlaklardan sızmanın bir yolunu bulabilir."

Ona dişlerimi gösterdim. "Sanırım bir yılan bunu bilirdi."

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Halkın kalp kanı ve dolunay yine de geçmek için gerekli," diye açıkladı Annem, tekrar bana bakarak. "Ama birkaç damladan fazla olması gerekmez. Bu sizin -ikinizin de- Tír na nÓg'a geçmenize yetecek kadar büyük bir delik açmaya yetecektir. Oraya vardığınızda, tepedeki dún'u bulacaksınız, gölge lough'un üzerinde. Kuğu kızları bulacaksın, kızımı bulacaksın. Ve onu ait olduğu yere, evine geri getireceksiniz."

Çok temiz görünüyordu. Ancak söz konusu Halk olduğunda, işler nadiren göründükleri kadar basit oluyordu.

"Neden şimdi?"

"Fısıltılar Kitabı benimle ne zaman konuşsa

Dünyalarımız arasındaki denge değişir." Cathair bunu bir kehanet havasıyla söyledi. "Son birkaç yıldır Kapıların zayıfladığından şüpheleniyorduk ama kendimizi ifşa etmeden geçmenin bir yolu yoktu."

"Halk'a karşı saldırıya geçme ve Eala'yı kurtarma şansımızı kaçırdığımızı düşünerek kederlendim," dedi Anne. "Gizli Geçit'in keşfi her şeyi değiştirdi."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız kraliçem," diye araya girdi Rogan ciddiyetle.

"Güzel." Annem cevabımı beklemedi. Rulo halindeki haritayı Rogan'a uzattı. "Bridei'de, Finn Coradh kasabasının ötesinde, yarı yıkık bir kale bulacaksınız-Dún Darragh, adı bu. On Üçüncü Kapı'ya yakın. Lüks olmayacaktır ama yağmuru ve rüzgârı sırtınızdan uzak tutacaktır."

Rogan tuhaf bir ifadeyle, "Bunu biliyorum," dedi.

"Peki oradan geçidi nasıl bulacağız?" diye sordum.

"Onu gördüm," dedi Cathair uğursuzca. "Gölün ötesindeki ormanda, Roslea denilen yerde, canavarların gölgeleri içinde gizlendiği ve ağaçların gümüş dalları olduğu yerde."

Yararsız, dramatik saçmalıklar. Farklı bir yol denedim.

"Aç tı ğ ı m ı nasıl anlayacağım? Açıp açmadığımı Tír na nÓg'a geçtik mi?"

Annemin gözleri benimkilerin üzerindeydi. Kendini anılara kaptıracak kadar sarhoş olduğunda bana Halk'ın ev dediği o garip toprakları anlatmıştı. Uzun zaman önce ölmüş olanların sesleriyle şarkı söyleyen kuşları anlatmıştı. Çok renkli umut ve bal denizleri. Cam yapraklarıyla sazdan saraylar. Bana savaşlardan dönenlerin nasıl farklı döndüklerini anlattı - dilleri artık konuşma gücüne sahip değildi ya da gözleri ışık yerine sadece karanlıkta görüyordu. Yaralardan kan yerine sarmaşıklar akıyordu, ta ki et kabuk bağlayana, bir zamanlar uzuvların büyüdüğü yerde dallar filizlenene kadar...

"Bileceksin, a stór," dedi düz bir kesinlik ile. "Bileceksin."

Birden gözlerini kaçırdı, irkildim. Sonra küçümseyici bir hareket yaptı ve konuşmanın bittiğini anladım. Rogan mantosunu bir omzunun üzerinden attı ve kapıya doğru yürüdü. Onu takip etmek için hamle yaptım ama annemin sesi beni durdurdu.

"Bir dakika, Fia."

Durdum. Annem bana dönmeden önce Rogan'ın odasından çıkmasını bekledi.

"Rogan kızımı geri alacak." Kraliçenin yüzü ipek gibiydi ama sesi demir gibiydi. "Eala hem büyülenmiş hem de halk büyüsüne kapılmış olabilir. Ama Rogan yakışıklı, uzun boylu ve iyi biri; büyüü bozabilir ve onu ait olduğu yere geri götürebilir."

Tüm kalbimle kabul ettim. Ve bir yanım bunun için ondan nefret ediyordu. "Peki," dedim kolayca. "Ama biliyorum ki sen beni Kendi ellerinle beni savaş yöntemlerinde eğittin ve bir Kapıyı korumam ve bir prensi beklemem için beni Halkın yöntemlerinde eğittin."

"Haklısın." Annem neredeyse gülümsedi ve ruhum güneşe doğru dönen bir çiçek gibi yükseldi. Ama gülümseme, ben herhangi bir sıcaklık belirtisi hissedemeden soldu. "Senin için başka bir görevim daha vardı, bir stór. Neredeyse kızımın kurtarılması kadar kalbime yakın ama iki kat daha zor bir görev." Tereddüt etti. "Ama sen bu görev uğruna senin ölümünü isteyeceğime inandıktan sonra, bunu sana söylemekten çekiniyorum. Değerli hayatını bu kadar kolay riske atabileceğime inanmanı istemem. Belki de bunun yerine Rogan'a sorsaydım hepimiz için daha kolay olurdu."

"Anlat bana." Yenilenmiş pişmanlık ve kendimi kanıtlamak için duyduğum umutsuz arzu kelimeleri ağzımdan yuvarladı. "Benden istediğin her şeyi yapacağım. Zorluğu ne olursa olsun
-Bedeli ne olursa olsun."

Kraliçe sanki sözlerimin ardındaki anlamı tartıyormuş gibi beni değerlendirdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ben diğer işlerimi hallederken Cathair size ayrıntıları anlatacak. Bu gece, sen de

Şölen de bana gel, bu konuyu daha detaylı konuşalım. Yarın Rogan'la birlikte Bridei'ye gidiyorsun."

Kraliçemin ve annemin önünde eğildim, sonra da Cathair'i taht odasından çıkarken takip ettim.

Druid'in odaları hiç de hoş olmayan bir şekilde tanıdık. Zindanlar ve bulaşıkhaneye arasına sıkışmış, geniş, alçak tavanlı odalar raflarla kaplanmış ve dağınık çalışma tezgâhlarıyla süslenmişti. Hava siyah ceviz ve ucuz bal likörü kokuyordu. Sığircıklar gürültüyle kırıslara tünemişti. El yazmaları ve grimoire'lar, büyü eserleri ve Tír na nÓg'dan çalınan tüyler ürpertici hediyelik eşyalarla yer kapma savaşı veriyordu: adamotu kökü turşusu kavanozları, kırık ollphéist dişleri, bilinmeyen toksin şişeleri.

Mahzenin daimi nemli soğuşuna karşı kollarımı kavuşturdum ve hayatımın kaç yılını burada, Geçit Savaşı'nın tarihini, Halk'ın ilmini, casusluğu ve zehirleri öğrenerek harcadığımı merak ettim.

"Yüce kral yirmi yıl kadar önce neden Tír na nÓg'a gitti?" Yüksek bir raftan birkaç ağır kitabı indirirken Cathair'in sesi omzunun üzerinden yankılandı.

"Fódla tehlikedeydi," diye cevap verdim otomatik olarak. İnsanlar ve Halk hiçbir zaman dost olmamış olsa da, Geçit Savaşı'ndan önce diyarlar arasında dikkatli bir dostluk vardı. Diplomasi duyulmamış bir şey değildi. "Delbhna'da veba kök salmıştı. Küflenmiş tahıllar Bridei'de kıtlık tehdidi oluşturuyordu. Akıncılar doğu kıyıları boyunca gemileri batırdı. Yüce kral yardım istemek için Adil Halk'a gitti." Ve Halk onu bu yüzden öldürmüştü.

"Büyü istemeye gitti," diye düzeltti Cathair, ağır bir cildi masaya çarparak. Kitabı defalarca gözden geçirmiştin: Beotach'ın Kitabı, dünyanın en iyi hayvanlarının

Halk. "Yarım çağ önce, Amergin zamanında, Adil Halk insan topraklarından tüm vahşi büyüü çaldı. Dünyamızı zayıflattı, tıpkı bir bedenden organları oymak gibi. Böylece o büyüü Tír na nÓg'da kendi kullanımları için istifleyebildiler. Büyüyü dört değerli Hazine'ye, yönetici Sept'leri tarafından kullanılan muazzam güce sahip nesnelere kanalize ettiler."

"Hatırladığım kadarıyla Septler, Halk'ın dört soylu klanıdır." Ona bakakaldım. "Ama bana bu Hazinelerden hiç bahsetmedin."

Cathair kitabı çevirerek açtı. Şemalara göz attım: kıllı, ay yüzlü bir gruagach, süt çaldıktan sonra sığır sürülerini dağıtarak kendini eğlendiriyordu. Mezar kefenlerine bürünmüş, çığlıklarıyla ölüm getiren bir fasulye sidhe. Kanlı pençeleri ve dişleriyle kana susamış bir dearg due. İnce at yüz hatları ve sıra sıra köpekbalığı dişleriyle şekil değiştiren bir aughisky. Sucul murúcha, yalnız brúnaidhean, kötü niyetli púcaí. Ama Cathair aşağı Halk'ın bu çizimlerini geçip gitti ve ancak son bölüme geldiğinde durdu. Halk'ın hain, büyüleyici aristokrasisiyle ilgili bölüme.

Tedirginlik omurgam boyunca diken diken oldu. O bölümü ilk okuduğumda çok gençtim. Kabuslar haftalarca peşimi bırakmamıştı; bıçaklı dillerin, mücevherli pençelerin ve beni ormanın derinliklerine çağıran belli belirsiz seslerin olduğu lezzetli, sinsî rüyalar. Şimdi bile o çizimlerin cazibesi dişlerimi sıkıyordu. Ama Cathair açık bir sayfaya dokunduğunda, itaatkâr bir şekilde bakışlarımı indirdim.

Dörde bölünmüş dairesel bir tasarımı işaret ediyordu - neredeyse bir arma gibi.

"Hayatımın yarısını Halk'ın en iyi saklanan sırrını çözmeye harcadım." Cathair'in gülümsemesi kendinden memnundu. "Her klan, Hazinelerine aktardıkları vahşi büyüye karşılık gelir. Yüzgeçler Sept'i Kuru Olmayan Kazanı kullanır. Boynuzlar Sept'i, Ormanın Kalbi'ni. Pullar Sept'i, Alevli Kalkan. Ve Tüylar Sept'i, Gökyüzü Kılıcı'nda ustalık iddia eder."

O konuşurken gözlerim diyagramı takip etti. Karmaşık geometrik desenler, ışıktandırılmış flora ve faunadan oluşan yoğun bir desen halinde kat kat örülmüştü. Renkler yüzünün etrafında bir gradyan halinde dönüyordu; okyanusun mavisi ormanın zümrüt rengine doğru derinleşiyor, ateşin kızılığı mor bir alacakaranlığa doğru soğuyordu.

Bunu bana neden şimdi söylediğini anlamıyordum. "Ne olmuş yani?"

"Bu Hazinele muazzam bir büyü gücüne sahip, küçük cadı. Dağları yükseltme ya da şehirleri boğma gücü. Ormanları yakabilir ya da nehirlerin yönünü değiştirebilir."

"Salgınları iyileştirmek." Anlamaya başlıyordum. "Hasadı iyileştirin. Akıncıları yen."

Cathair başını eğdi. "Peki ya Eala'yı tutsak tutan şu soylu lord? Darrig arkadaşın onun bu Sept'lerden birinin tánaiste'si olduğunu söyledi. Hazinesinin varisi. Kraliçe hazineyi ondan çalmanı ve büyüyü Fódla'daki hak ettiği yere geri götürmeni istiyor küçük cadı."

Ona baktım, göğsümde bir korku dikiyi büyüyordu. Savaşçılarla dövüşmüş, Adil Halk'ı öldürmüş, sarhoş lordları gözetlemiş ve prensleri baştan çıkarmıştım (sonuncusu biraz başarısızlıkla sonuçlanmıştı). Ama bırakın onlara karşı komplo kurmayı, hiçbir soylu ile tanışmamıştım bile. Onlardan birinden güçlü ve değerli bir hazine çalmak mı? Annem haklıydı, bu daha önce bana verilen görevlerden çok daha büyük bir görevdi.

"Hangi hazineyi çalacağım?"

"Onun Tüyle Sept'inin tánaiste'si olduğu söylenir," dedi Cathair. "Gökyüzü Kılıcı."

"Neye benziyor?" "Bunu söyleyemem."

"O zaman onu nasıl bulacağım?" Hayal kırıklığı ve korku derimi gerdi. "Onu diğer lanet olası Halk kılıçlarından nasıl ayırt edeceğim?"

"Son on iki yılda sana pek çok alet verdim." Cathair'in sesi tutkusuzdu. "Onları bu Gentry varisine karşı kullan. Onu takip et, ona yalan söyle, kendini

Onu. Çok güzel bir şey olmuşsun. Belki onu baştan çıkarabilirsin. Onun sırlarını nasıl ortaya çıkardığın önemli değil. Önemli olan tek şey, bu toprakların çaresizce ihtiyaç duyduğu büyüü bize geri getirmen. Beni anlıyor musun, küçük cadı?"

"Anlıyorum." Bileğimin hassas derisi karınca ısırığı gibi kaşınıyordu. "Ama hazır değilim, silahlara, tentürlere ve zehirlere, kitaplara ihtiyacım olacak."

Cathair büyük bir muşamba torbayı gümbürdeyerek masanın üzerine koydu. İçinde parşömen tomarları, ot demetleri ve metal parıltıları vardı.

"İhtiyacınız olacak bazı şeyleri çoktan hazırladım. Geçitten geçmek için büyüler. Antimona batırılmış demir çiviler, ancak bunlar sizi yalnızca aşağı Halk'a karşı koruyacaktır." Cathair odasına doğru geniş bir hareket yaptı. "Başka neye ihtiyacın varsa al."

Ayağa kalktım, hevesliydim. Ama druid'in serin avucu dirseğimi kavradı ve beni ondan uzaklaştıran gergin enerjiyi çaldı. "Bir şey daha var."

Benden daha ne isteyebilir ki?

"Yıllar önce prensle olanları unutmadım." Ela gözleri yüzümde kurnazca geziniyordu. "Sanırım sen de unutmadın."

Kesinlikle unutmaya çalışmıştım.

On altı yaşımdayken cayır cayır yanan sıcak bir yaz günüydü. Rogan ve ben okçuluk antrenmanından kaçmış, fiann'ın geri kalanı eğitim bahçesinde ter dökerken yüzme havuzuna gizlice inmiştik. Yaramazlıktan başımız dönmüştü, derinlere dalıp bacaklarımız titreyene kadar yüzdükten sonra çimenli kıyılarda güneşlendik. Öğleden sonra akşama dönerken ve alacakaranlıkta ateş böcekleri titreşirken beni öpmüştü. Dudaklarının tadı, kendime istemediğimi söylediğim her şey gibiydi. Ve ona asla sahip olamayacağımı bildiğim halde, onu geri öptüm. Elleri daha aşağılarda gezindiğinde, onunla buluşmak için kendimi kaldırdım. Birlikte kaydık, ıslak, sıcak ve arzuyla çıldırmıştık,

Ta ki kendimi bir daha asla toparlamak istemeyeceğim şekilde birbirimizden ayrılana kadar.

O benim ilkimdi. Ve her ne kadar kendimi bunun önemsiz bir şey olduğuna inandırmaya çalışsam da -iki striptizci tutkuyla oynuyordu- o zaman onu sevdiğimi biliyordum. Şimdi sevdiğim gibi.

Annemin bunu nasıl öğrendiğini hâlâ bilmiyorum. Belki de zaten bizi izliyordu, ilişkimizin değişmeye başladığını hissetmişti. Belki de Cathair'in kuşları bizi gördü ve kraliçesinin gözüne girmek için bizi ispiyonladı. Ne olursa olsun, kısa bir süre sonra Cairell Mòr en büyük oğlunu Bridei'ye çağırdı.

"Ne olmuş yani?" Cathair'in pençesinden kurtularak bağırdım. "Onu sevmiyorum, artık sevmiyorum."

"Beni aptal sanıyor olmalısın, küçük cadı. Ona nasıl baktığını görüyorum." Başını evcil sığırcık kuşlarından biri gibi eğdi. "Bilmelisin ki, ne kadar istersen iste, o asla senin olmayacak. Bir prensesle evlenecek -Eala değilse bile, başka bir kralın kızıyla. Belki de şansın yaver gider ve prenses doğum sırasında ölür, o da bir daha evlenmemeyi seçer. O zaman en azından kalbinde ilk sırada sen olursun." Sıradan kötülüğü midemi bulandırdı. "Ama büyük olasılıkla seni asla seçmeyecek, onun için asla ikinci planda kalacaksın. Ve sefil hayatının geri kalanını onun metresinden başka bir şey olmayarak geçireceksin. Onun gölgesi. Onun fahişesi."

"Kraliçeye karşı böyle mi davranıyorsun?" Öfke dikenleri beni pervasızlığa iterek saldırdım. "Onun fahişesi mi?"

"Belki de öyleyimdir." Cathair'in gülümsemesi kötü niyetli bir gururdan doğmuştu. Kendimi kaybettiğimde bundan zevk alırdı; bir demircinin yeni dövülmüş bir bıçağın parmağını kesmesinden zevk alması gibi zevk alırdı. Bu ona beni ne kadar keskin yaptığını kanıtlıyordu. "Öyle olmadığına şükret. Sen bir silahsın, küçük cadı. Can yakmak için yaratılmışsın. Ve insanlar sadece silah kullanmayı bilir, onları sevmeyi bilmezler."

"Emin misiniz? Kılıçlarını parlatmaya biraz fazla düşkün erkekler tanıdığım kesin." Yüzümü buruşturdum ve bunun bir gülümseme gibi görünmesini umursamadım.

"Şimdi izin vererseniz, toplanmam gerekiyor."

Tezgâhtan muşamba çuvalı aldım ve adımlarımı ikişer ikişer atarak Cathair'in zindanından kaçtım. Kahkahaları beni sabahın ilk ışıklarına kadar kovaladı, ama sözleri de öyle, her ne kadar bunu ona asla belli etmesem de.

Ne kadar dilerseniz dileyin, o asla sizin olmayacak.

Bunu söylediği için ondan ne kadar nefret etsem de haklıydı. Ve bugün bana verilen neredeyse imkânsız iki göreve zihinsel olarak bir üçüncüsünü ekledim: kendi kalbimi asla emanet etmemem gereken birinden geri çalmak.

Dördüncü Bölüm

Yatak odamın kapısına sertçe vurulması konsantrasyonumu dağıttı. Sinirlenerek başımı kaldırıp çoraplarımı listeledim ve yıkamak zorunda kalmadan önce her bir çifti kaç kez giyebileceğimi hesapladım.

Rogan kapıyı itip açarken ve pervazın altına eğilirken mum ışığı etrafını aydınlatıyordu. Doğrulduğunda bile başının tepesi neredeyse alçak tavana değiyordu. Eski bir utanç patlamasıyla savaşıarak çorap yığınımdan uzaklaştım.

Prens odama ilk kez gelmiyordu, hem de hiç gelmiyordu. Ama onun burada olmasından hiç hoşlanmamıştım. On iki yıl önce şatoya beklenmedik bir şekilde geldikten sonra prensesin yatak odasında uzun süre kalmamıştım. Annem o geniş odaları Eala'nın dönüşünü beklemek için ayırmıştı; her bebek özenle yerleştirilmiş, her yastık düzenli olarak kabartılmıştı. Beni ise bir üst kata taşımıştı; yüksek rütbeli hizmetkârlar, unvansız tüccarlar ve gizli şekil değiştirenler için bir kat. Normalde cereyanlı panjurlara, içyağı musluklarına ya da farelerin girmesine izin veren deliklere aldırmazdım. Ama Rogan burada belirirken, duvarlar nahos bir şekilde çıplak, yatak insafsızca dar görünüyordu. Rogan'ın zengin duvar halıları, balmumu mumları ve kuştüyü şilteleriyle övünen kendi kraliyet misafir odalarından çok farklıydı.

"İşte buradasın." Ağzı kalbimi parçalayan bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu gördüğümde bu yana geçen yıllar içinde saçları uzamıştı; altın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, genç savaşçılar arasında moda olduğu üzere örölüp yüzünden geriye doğru düğümleniyordu. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Ziyafete geç kalacaksın."

"Toplanıyorum." Sesim sert çıkıyordu. "Belki duymuşsundur?"

Rogan sormadan yatağımın kenarına oturdu, ağırlığı hasır şiltenin derinliklerine gömüldü. Gelişigüzel yığılmış yedek zırhlarımı, yiv açma malzemelerimi, etiketsiz şişeleri ve kulağı aşınmış kitapları inceledi.

Islık çaldı. "Brighid'in demir ocağı, Fia! Bütün bunları gerçekten sen mi getiriyorsun?"

"Çoğunu. Ne kadar süre uzakta kalacağımızı ya da nelerle karşılaşacağımızı bilemeyiz ve ben hazırlıklı olmak isterim." Rogan atım için ayırdığım buruşuk bir elmayı kopardı, inceledi ve dişlerini geçirdi. Kollarımı kavuşturdum. "Neden? Ne getiriyorsun?"

"Kılıcım tabii ki," diye mırıldandı, ağzı doluydu. "Ve mantomu, zırhımı ve botlarımı giyeceğim. İhtiyacım olan tek şey yedek kıyafetler sanırım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tek bir kıyafet değişikliği mi? Yiyecek yok mu? İlaç yok mu?"

"Dún Darragh'ın üç fersah batısında bir köy var." Omuz silkti. "İhtiyacımız olanı satın alabilecekken bir sürü eşya getirmenin anlamı yok. Ben bolca para taşıyacağım."

Neredeyse gülecektim. Sadece bir prens, kötü bir hasadın çiftçilerin midelerini şimdiden kemirdiği kış başlangıcında kırsal bir köyde yiyecek satın alınabileceğini düşünürdü. Ama onu aksi yönde ikna etmeye çalışarak nefesimi boşa harcamayacaktım. Sadece ikimize de yetecek kadar yiyecek almam gerekecekti.

Orada sürpriz yok.

"Bölgeyi biliyorsun o zaman?" Annemin adını verdiği kaleye verdiği tuhaf tepkiyi hatırladım. "Dún'u biliyorsun

Darragh?"

"İstiyorum." Rogan bir ısırık daha alarak elmayı çekirdeğine kadar yonttu. "Perili olduğunu söylüyorlar."

Yedek bir çift botu çantama tıktırdım. "Gerçekten mi?"

"Tuhaf bir hikâye." Elma ile işi bitince, çaprazlama pencereye gitti ve çekirdeği kanadın dışına fırlattı. Pervaza yaslandı. "Uzun zaman önce, Halk bu topraklarda özgürce dolaşırken, bir insan fénnid'in büyüleyici bir Gentry kızına aşık olduğunu söylerler. Yeminlerini bozmuş, topraklarını terk etmiş ve onu Tír na nÓg'un kıyısına kadar takip etmiş. Ama öteki dünyaya geçemedi. Bu yüzden kendi elleriyle çıkardığı taşlardan Dún Darragh'ı inşa etti ve aşkına bir yol bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi."

O konuşurken ellerim hareketsiz kalmıştı. Onları tekrar meşgul ettim ve gözlerimi alacakaranlıkta çerçevelemiş altın prensten ayırmaya zorladım. "Ve o yaptı mı?"

"Diyarlar arası geçiş yapmanın ve aşkını geri kazanmanın bir yolunu bulduğunun söylendiğini duydum." Rogan kıkırdadı. "Ama çoğu, Dún Darragh'da kırık bir kalpten öldüğünü, kalesinin tamamlanmadığını ve aşkının kaybolduğunu ve ruhunun bugün bile salonlarına musallat olduğunu söylüyor."

Bir ürpertiği bastırdım. "Bu hoş görüntü için teşekkürler." "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım." Tekrar pencereden dışarı baktı -Aşağıda, avlu toynak sesleri ve neşeli kahkahalarla cınlıyordu. "Gerçekten geç kalacağız."

Ire ellerimi yumrukladı. Rogan odama davetsizce dalmasaydı geç kalmayacaktım ve toplanmayı çoktan bitirmiş olacaktım. Ama onun beni iyi ya da kötü etkilemesine izin vermemeye kararlıyım. Bu yüzden çantamı bir kenara bıraktım ve yüz ifademi nötr hale getirdim.

"Neredeyse hazırım." Deri pantolonun üzerine giydiğim kaba dokuma tuniği işaret ettim. Pek de ziyafet kıyafeti sayılmazdı - annem bunu onaylamazdı. "Üstümü değiştirmem gerek."

Rogan kımıldamadı.

"Kıyafetlerimi değiştireceğim," diye açıkladım.

"Alçakgönüllölük, Dönüşen?" Mum ışığı sırtışının kenarını yakaladı. "Ne zamandan beri değıştiğini görmemi umursuyorsun?"

"Büyüdüğümüzden beri, prensim." Yanaklarıma hücum eden sıcaklık beni mulish yaptı. "Artık çocuk değiliz."

Sonunda ipucunu aldı, pervazdan itti ve dar odayı geçti. Ama omzumda durakladı ve uzanıp saç örgülerimden birinin ucuna hafifçe dokundu.

"Hayır, Dönüşen." Değişen ışıpta mavi-yeşil gözleri, göğsünden sarkan kırık nehir taşı broşu gibi donuktu. "Gerçekten de değiliz."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Nefes verdim ve hızlıca tuniğimi çıkardım, keşke sıcaktan karıncalanan tenimi onunla çıkarabilseydim. Bunun yerine, annemin onaylayacağı mütevazı bir yün eteklik giydim ve saç örgülerimi ensemden ustalıkla topladım. Ayaklarıma işlemeli terliklerimi geçirdim, sonra gardıropta sakladığım küçük, güzel kutudan birkaç parça mücevher çıkardım; hepsi de annemin hediyesiydi. Mücevherler bana yakışmıyordu; gümüş yüzükler kılıçtan nasır tutmuş ellerimde tuhaf duruyordu; yakut küpeler tenimin solgun tonuna uymuyordu. Ama annem bu gece benden uysal evlatlık rolünü oynamamı isteyecekti ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Rogan beni kapının dışında bekledi. Koridorlarını ve merdivenlerini hatırlamakta hiç zorlanmadığı anlaşılan kalede hızlı adımlarla ilerliyordu. Ona ayak uydurmak için koşarken eski kırgınlıklar düşüncelerimi bulandırdı. Neden aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu? Oysa dört yıl önce beni terk eden oydu. Sadece söz verdiği gelinini kurtarmak için geri dönmüştü. O korkunç sabah bana söylediklerini asla unutmayacağım.

Dar bir koridordan geçerek büyük salona yaklaşırken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Koridorun sonunda tek bir muhafız duruyordu, meşale ışığı miğferinde parlıyordu. Rogan'a selam verdi ama beni birkaç adım geriden takip ederken görünce ifadesi değişti. Beklenmedik bir şekilde yanımdan geçip beni duvara çarpana kadar ona pek aldırış etmedim.

Darbe ciğerlerimdeki nefesi kesti ama

Şok, tepkimi pek yavaşlatmadı. Kaslarım kendimi ileri doğru fırlatmak için çoktan kasılmaya başlamıştı.

Rogan önüme geçti.

"Donn'un kara kapıları, dostum!" Azarlama eleştirel ama neşeliydi, çıplak bir küçümseme notu vardı. Bu Rogan'ın prens sesiydi; astlarına komuta etmek ve akranlarını silahsızlandırmak için kullandığı ses. Yıllardır bu sesi kullandığını duymamıştım ve içimde yanan hoşnutsuzluğu daha da alevlendirdi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gardiyan Rogan ve benim aramda hızlıca bir bakış attı. Birlikte olduğumuzu fark etmemişti; sadece yakınlarda yürüdüğümüzü sanmıştı. Görev yerine geri çekildi ve başını öne eğdi.

"Özür dilerim lordum." Gözleri orta mesafeye sabitlenmeden önce bana kaydı. "Bir hata oldu. Bu koridorlar çok dar, görüyorsunuz."

"Özrün kabul edildi." Rogan onu omzundan alkışlamadan önce tereddüt etmedi. "Sadece bir daha olmamasını sağla."

Rogan kenara çekildi ve ziyafette ona eşlik etmemi işaret etti. Ama omzumun üzerinden, Rogan'ın arkasında nazara karşı işaret yapan muhafıza bakmaktan kendimi alamadım. Dışlerimi gösterme ve ona tıslama isteğimle savaştım.

Ama Rogan anlamazdı. Rogan hiçbir zaman anlamadı, hiçbir şeyi.

Keyif, dövüşün heyecanında, öldürme vaadinde değil.

Bir prens için söylemesi kolay. Kaç duvara çarpmıştı? Koridorlarda koştururken kaç ayak ona çelme takmıştı? Arkasından kaç tane küfür fısıldanmıştı? Ve ne için? Sadece olduğum kişi olarak doğduğum için.

Salon yemek, ateş ışığı ve alkolle beslenen sohbetlerle çoktan şenlenmişti. Rogan beni selamlayarak kraliçenin solundaki yerime oturttu, ardından kendi ailesinin bulunduğu yere doğru ilerledi ve bunu yaparken diğer lordları ve savaşçıları selamladı. Geç kaldığım için annemden özür dilemeye hazırlandım ama o diğer tarafında oturan kardeşi, Delbhna'nın alt kralı ile derin bir sohbe dalmıştı. Bir hizmetkâr önüme yiyecek ve içecek koydu ama onlara dokunmadım, bunun yerine gözlerimi topluluğun üzerinde gezdirdim.

Yüksek kraliçenin masası U şeklindeydi ve ziyafet salonuna hâkimdi. Bir uçta Rogan, üvey kardeşleri Cillian ve Callum ile bir avuç yeminli adamı ve vassallarıyla oturuyordu. Fódla'nın en güneydeki krallığı olan ve zengin tahıllarıyla tanınan Bridei'yi temsil ediyorlardı. Onların yanında, solumda, Eòdan'ın alt kralı Derg O'Breithe oturuyordu. Orta yaşlı ama dinçti, kızlarına düşküncü ve adadaki en iyi sığırları yetiştirirdi. Delbhna'nın delegasyonu Anne'nin sağında oturuyordu. İyi çeliği, iyi savaşçıları ve kayalık arazisiyle tanınan kraliçenin doğduğu yer, yiyeceklerinin çoğunu ticaret ya da akın yoluyla diğer krallıklardan temin ediyordu. Son olarak Connla Rechtmar'ın doğduğu topraklar olan ve Bridei'nin uzun süredir rakibi olan Fannon geliyordu.

Gözlerim isteksizce Connla'ya kaydı ve onun zaten beni izlediğini görünce pek de şaşırmadım. Morarmış bir burnu ve başının bir tarafında kocaman bir çürük vardı. Gözlerimi yakaladı ve fincanının dudağının üzerinden ince ve vahşi bir şekilde gülümsedi. Sonra eğilip yanında içki içen arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra diğer adam da bana baktı. Parmaklarıyla hızlıca bir işaret yaptı -Salonun dışındaki muhafızın yaptığı işaretin aynısı. Kötülüğe karşı bir işaret.

Kalbimin etrafını bir korku sarmaladı. Connla dün gece olanları ne unutmuş ne de affetmişti. Hayır, sadece kraliçenin gözde evlatlığı olduğum için bana doğrudan saldıramayacağını fark etmişti. Beni daha kurnazca zayıflatmak zorunda kalacaktı-

Zaten bana karşı olan kalpleri ve zihinleri zehirleyerek. Bakışlar, fısıltılar, söylentiler hep vardı. Ama bu gece daha fazla gözün bana çevrildiğine, daha fazla elin dedikoducu ağızları kapatmak için havaya kalktığına yemin edebilirim...

Koluma bir avuç içi düştü. Yerimden sıçradım, neredeyse dirseğimdeki şarap kadehini döküyordum. Güç, damarlarıma yeşil nakışlar işledi ve bileklerime dikenli iğneler batırdı-

"Bir stór?" Annem bana şüpheyile bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

Ellerimi kucagımda birleştirdim ve Greenmark'ımı uzaklaştırdım. "Hayır, anne."

Şarabını yudumlamadan önce bir süre daha bana baktı. "Bu sabah Cathair ile konuşman nasıldı?"

Kulak misafiri olunmasına aldırmadan Hazine hakkında konuşuyordu. Etrafıma bakınıp druid'i -gölgesini, fahişesini- aradım ama göremedim. Cathair bu akşam ortalıkta görünmemeye çalışmış olmalıydı; kraliçenin kardeşi druid'i onaylamıyordu.

"Aydınlatıcı," diye cevap verdim dikkatle, ürkütücü Halk ve elemental büyüünün karmaşık çizimlerini hatırlayarak. "Her konuda olduğu gibi bu konuda da sizi hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Öne doğru eğildi, serin bir avuç içiyle omzumu sıktı. Sesini alçalttı. "Gölgelerde kalmaktan hiç şikâyet etmedin ama bundan hoşlanmadığını biliyorum. Kızımı evine geri götür ve büyüü topraklarımıza geri getir. O zaman artık yeteneklerini saklamak zorunda kalmayacaksın. Onurlu bir fénnid olarak fiann'ımda alenen yemin edeceksin ve sevgili kız kardeşin bir gün kraliçe olarak yerime geçtiğinde, söz veriyorum onun saygın savaş danışmanı olacaksın."

Annemin sözleri göğsümde gürledi ve kalbimi korku dolu çalılığından çıkardı. Connla'nın zehirli fısıltılarının ve zehirli bakışlarının panzehiriydi.

Fiann. Fénnid. Kardeşim. Savaş danışmanı.

Eğer annemin görevlerinde başarılı olursam, artık

Kraliçenin arkasında sessizce oturan garip küçük fare. Artık yürüdüğü her yerde fısıltılar toplayan küçük cadı - değişken- bile olmayacaktım. Kraliçenin ordusunun bir parçası olacaktım. Evinin. Ailesinin.

Sevgili.

Başımı eğdim. "Bunu istiyorum anne."

"Bir şey daha var, bir stór." Kraliçenin parmakları kolumu sıkıca kavradı. Buz mavisi gözleri beni delip geçti. "Şunu bil ki, başka bir yolu olsaydı seni bu görevde Rogan Mòr ile eşleştirmezdim. Ama kızımı kurtarmak için ikiniz de Tír na nÓg'a gitmelisiniz. Fódla'yı kurtarmak için. Tek yol bu, ama bunun için üzgün olduğumu bilin."

Benim kadar üzgün değildi. Neredeyse isteğim dışında, gözlerim Rogan'ı masanın boyunda aradı. Küçük kardeşinin anlattığı bir hikâyeye gülüyordu, başını geriye atmış, omuzları rahattı.

"Ona ikinci görevinizden bahsetmeyin," diye devam etti Anne. "Prensler zayıftır; güç düşünceleri kafalarını kolayca karıştırır. Onu kızımı kurtarmaktan alıkoyacak güçlü büyü fikirlerine ihtiyacım yok. Rogan bir gün kral olabilir, ama ancak tahtla işim bittiğinde ve Eala'nın kraliçe olmasına hazır olduğumda."

Rogan'dan böyle bir sırrı saklama düşüncesinden nefret ediyordum.

Ama yine de kabul ettim. "Anlıyorum."

"Ve kafanı o çocuğun etrafında tut." Durakladı. "Kalbini tekrar ona vermen için seni kandırmasına izin verme, Fia. Bunu istemiyor ve istese bile hak etmez."

Sözleri Cathair'inkine o kadar yakındı ki -çok daha nazik olsa da- bunu tartışmış olmaları gerektiğini biliyordum. Utanç yağlı ayaklarımın üzerinde süzülüyordu. Bu konuşmanın bitmesini istiyordum ama annem bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

"O benim için yaratılmamış. Onu hâlâ seviyor olsam bile -ki sevmiyorum- onun da beni asla sevmeyeceğini biliyorum." Bana söylediği sözleri bir kez, iki kez, yüz kez tekrarlarken dudaklarım uyuştu. "Ben alacakaranlıktan, yapraklardan ve

gizli yerlerde. Ben erkekler tarafından seilmek için yaratılmadım."

Annem başıyla onayladı. Eliyle çenemi kavradı ve gevşek bir tutam saçı yüzümden geriye doğru okşadı. Gözlerimi kapattım ve bu kısa, nadir dokunuşun tadını çıkardım.

"Senin gibi birinin nasıl sevileceğini sadece ben bilirim," diye hatırlattı bana. "Ve hiç kimse seni benden daha fazla sevemez."

Çenemi bıraktı ve arkasını döndü. Yüksek masanın altında, elinde arpıyla bir ozan yerini almıştı. Küçük soylular ve zengin tüccarlar alt masaları çoktan bir kenara itmiş, dinlemek ve dans etmek için yakınlarda toplanmışlardı. Gecenin geri kalanı müzik ve neşe içinde geçecekti. Ama son bir soru, sadece benim tadabildiğim bir zehir olan brugmansia gibi dilimin üzerinde birikti.

"Anne?" Bakışları bana döndü, şaşkın ama güler yüzlüydü. "Başarısız olursam ne olur?"

Kraliçemin bakışlarındaki tüm sıcaklık kayboldu. Bir an için gözleri sertleştirilmiş çelik gibi kaskatı kesildi. Sonra, aynı hızla, gözyaşı elmasları düşmekle tehdit etti.

"Beni hayal kırıklığına uğratamazsın, a stór." Neredeyse duyulmuyor olmasaydı, sesinin titreyebileceğini düşündüm. "Zaten her şeyimi kaybetmedim mi? Sevgili kocamı. Halk'a karşı sayısız savaş. Geçitlerin efendiliğini. Kendi değerli kızımı. Bunu da mı kaybetmemi istiyorsun? Son umut kırıntımı?"

Dehşet yüzümdeki kanı çekip aldı. "Ben asla bilerek-"

"Kralların kızı olmasaydım," diye fısıldadı, hâlâ gözyaşlarını tutuyor, düşmelerine asla izin vermiyordu, "kederden çoktan ölmüş olabilirdim. Beni kıran şey olma, bir stór."

Başımı öne eğdim. Haklıydı - neredeyse her şeyini kaybetmiş olmasına rağmen, yine de elinde kalan her şeyi bana vermişti. Benden ne isterse yapacaktım. Onun silahı olacaktım.

Ve önüme ne engel çıkarsa çıksın, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Elimden geldiğince çabuk ziyafetten kaçtım. Dışarıda, gece havası çıplak kollarıma sertçe vuruyordu. Mücevherlerimi çıkardım ve dar terliklerimi tekmeleyerek soğuk kaldırımlarda yalınayak koştum. Ahırlara doğru ilerlerken kimse beni rahatsız etmedi; bu saatte duvarlarda sadece küçük bir muhafız grubu nöbet tutuyor olacaktı. Geri kalanlar barakalarda biralarını yudumluyor ya da yetersiz maaşlarını bölüşüyor olmalıydı.

Ahırlar loştı, saman ve uyuyan hayvanların kokusuyla sıcacıktı. Benekli gri bir kısırağın uyukladığı bir ahıra doğru ilerledim. Kollarımı kapının üzerine dayadım ve hafifçe ısıklık çaldım. Uyandı, kulakları öne doğru dikildi.

"Eimar." Kısarak kişnedi ve kadife burnunu göğsüme bastırmak için bir adım öne çıktı. "Merhaba, hızlı olan."

At, on sekizinci yaş günümde annemin hediyesiydi ve onu seviyordum; gücü ve çevikliği, sakinliği ve beni hiç çekinmeden kabul edişi için seviyordum. Ziyafetten aşırduğım bir parça şekerli menekşe için eteğimi karıştırdım -Eimar onu açgözlülükle yaladı, bıyıklı ağzı avucumu gıdıkladı. Sabırsız bir şekilde ayağını yere vurdu.

"Bu gece olmaz, Eimar." Bazen -ay yükseldiğinde ve huzursuz yeşillikler damarlarıma dolandığında- kısırağı dizginler ve ormanın nefesli şarkılarını söylediği dereye doğru eysiz sürerdim. "Etrafta çok fazla insan var. Ayrıca yarın önümüzde uzun bir yol var."

Yine burnunu göğüs kafesime çarptı. Saçının ön kısmını okşadım.

"Bu uzun bir hikaye. Ama kraliçe bizi kızı prensesi kurtarmaya gönderiyor. Eala. Benim-"

Kız kardeş demeden önce kendimi durdurdum. Yine de bu kelime zihnimde dalgalanarak huzursuzluk yarattı.

Tüm hayatım boyunca Eala Ní Mainnín gölgemi yansıtan ışık oldu. Uzak, dokunulmaz ama benden çok daha parlak... Görünüşüm, davranışım, kişiliğim; hepsi onun mükemmel yokluğuyla ölçülüyordu. Ama ben etten kemikten biriydim, kusurlarım ve hislerim vardı. Asla bir idealle, bir efsaneyle kıyaslanamazdım.

Ancak çok geçmeden, Eala artık başkalarının hayal gücüyle renklendirilebilecek ışıltılı bir boşluk olmayacaktı. O gerçek olacaktı. Ve ben... ben onunla tanışacaktım.

Bu ihtimal içime huzursuz sorular tohumları ekti. Eala on iki yıl önce onun yerine bırakıldığımı bilse ne hissederd? Kendi annesi tarafından büyütüldüğümü öğrendiğinde ne düşünürdü? Esrarengiz fiziksel benzerliğimize tanık olduğunda nasıl tepki verirdi? Eala'nın muhteşem güzelliğiyle ilgili hikayeleri duymuştum; süt ve bal rengi, altın sarısı saçları, gökyüzü gibi parlak gözleri. Ben onun karanlık aynasıydım: solgun ten, samur saçlar, uyumsuz gözler. Biri yosun gibi yeşil, diğeri toprak gibi kahverengi. Benim bir canavar, ruhunu çalmaya gelmiş bir ölüm alameti olduğumu mu düşünecekti? Yoksa beni kan bağıyla olmasa da sevgiyle bağlı olduğu bir kız kardeş olarak mı tanıyacaktı?

Eimar burnunu saçıma soktu ve nefesini üfleyerek kulağımı gıdıkladı.

"Haklısın." Güldüm. "Her şeyi fazla düşünüyorum."

Yine homurdandı.

"Hayır, yalnız gitmeyeceğiz. Annem bize katılması için Bridei Prensi Rogan'ı gönderdi. Çok yakışıklı bir aygırı var. Ama şansımız yaver giderse, onları fazla görmek zorunda kalmayacağız."

Sustum. Ahırların loş sıcaklığı ve Eimar'ın rahatlatıcı varlığıyla sakinleşen kalbimin keskin dikenler ve sert dallardan oluşan özenli kafesi parçalanmaya başladı ve acımı açığa çıkardı. Uzakta tuttuğum anı, yaylı bir tuzak gibi kapandı ve beni jilet gibi dişleriyle yakaladı.

Dört yıl önce Rogan veda etmeden, hiçbir şey söylemeden gitmeye çalışmıştı.

Annem haberi bana verdi. Cairell Mòr aramızda geçenleri öğrenmiş ve Rogan'ın koruyucu aileliğine son vermişti. Rogan reşit olmuştu, artık eve dönme vakti gelmişti. Ama bu bana daha sonra anlattıklarının yanında hiçbir şeydi. Rogan'a Eala ile olan nişanını bozup benimle evlenmesini teklif etmişti. Nasıl reddettiğini.

Eala'yı seçmişti. Masal kitabı prensesi. Fantezi.

Benim yerime. Dönüşen. Önünde duran kız, atan kalbi ve istekli bedeniyle.

Ona inanmak istememiştim. Ama üç gün geçti ve Rogan'ı hiçbir yerde bulamadım. Bana gelmesini bekledim, bir açıklama, bir inkar, bir mazeret için çaresizce. İçimde yavaş yavaş iltihaplanan yaraya merhem olacak herhangi bir şey. Ama hiç gelmedi. Aramızda hayal ettiğim her şey sona ermişti. Belki de daha kötüsü, zaten hiç var olmamıştı.

O serin mavi sabahta, avluda atlar dönerken ve martılar tepemde daireler çizerken sakın kalmaya çalışmıştım. Annemin eli boynumda ağırlaşmıştı; tırnaklarının belli belirsiz fırçası bana zayıflık göstermemem gerektiğini hatırlatıyordu. Rogan'a olan aşkımın beni ne kadar kırılğan hale getirdiğini göstermememi.

Güçlü olmaya çalıştım. Ama başarısız oldum.

Son anda annemin elinden kurtuldum ve avluya doğru fırladım. Pervasızca koşmam Rogan'ın aygırı Finan'ı ürkütmüştü; uzun siyah at benden ürkmüş, kişnemişti. Ama ben onun üzengisine tutunmuş, aygır ilerlerken canımı kurtarmak için ona tutunmuştum. Rogan sonunda onu dizginledi ve ben de ona baktım.

Yüzü solgundu. Yüz ifadesi sertti. "Fia," diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Onun acımasız bakışları altında neredeyse sinirlerimi kaybediyordum. Ama beni gerçekten terk edeceğine hâlâ inanamıyordum, bu şekilde değil. Sessizce, şafağın maviliğinde değil. Veda etmeden değil.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle," diye yalvardım ona, sesim

gözyaşlarıyla acınacak haldeydi. "Bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyle Rogan, ben de gitmene izin vereyim."

Nehir taşı gözleri solgun güneş ışığında dümdüz olmuştu. Parmakları dizginleri sıkıca kavramış, eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Fark etmez," demişti. "Ben senin için yaratılmadım. Biz birbirimiz için yaratılmadık."

"Ne demek istiyorsun?" Bu kelime boğazımı düğüm düğüm etmişti. "Bu ne anlama geliyor?"

Belki yumuşar diye düşünmüştüm. Ama tekrar konuştuğunda, sanki sesi tüm duygulardan arındırılmıştı, onu boş ve tahta gibi bırakmıştı.

"Bu benim bir prens olduğum anlamına geliyor." Kayıtsızca aşağı uzandı ve parmaklarımı üzengisinden çözdü. "Ve sen... sen..."

Bir Dönüşen, diyeceğini düşünmüştüm. "Sen hiç kimse değilsin."

Bana sırtını döndü ve tek kelime etmeden dörtlüye uzaklaştı.

Kollarımı Eimar'ın boynuna doladım ve daha önce birçok kez yaptığım gibi yüzümü yemesine gömdüm. Ama beklenen gözyaşı yakıcılığına karşı gözlerimi sımsıkı kapatmama rağmen gözyaşlarım akmadı. Bu gece, dört yıl ve binlerce gece ağladıktan sonra, nihayet boştum. Rogan'ın gittiği gün beni neredeyse parçalamıştı. Ama çatlakları budaklı sarmaşıklarla yamalamış, dikenli çalılarla dikmiş, zehirli çiçeklerin arkasına saklamıştım.

Gidişi beni yıkamadıysa, dönüşü de yıkamazdı.

Beşinci Bölüm

Rogan ve ben yola koyulduğumuzda sabah asık suratlı bir şekilde doğdu. Geçen haftaki keskin sonbahar ihtişamından sonra, çürümüş hava kötü bir alamet gibi hissettirdi ve atlarımızı Rogan'ın ana krallığı Bridei'ye doğru çevirirken ikimizin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. İlk bir saat yavaş ilerliyordu; yollar Áenach Tailteann'ın Rath na Mara'dan göçüyle tıkanmıştı. Yavaş arabalar toprak yolda gümbürdüyordu. Hantal yük beygirleri gübre döküyordu. Huzursuz çocuklar, akşamdan kalma ebeveynlerinin bineklerinin altında kovalamaca oynuyordu. Dilenciler başkalarının merhameti için kirli ellerini uzattı.

Çok fazla dilenci vardı. Yaşlılar, gençler, kalenin dışındaki yollarda sıralanmışlardı. Birçoğu batıya musallat olan israf hastalığının izlerini taşıyordu; deride kabarık lezyonlar, ateşli bakışlar. Diğerlerinde ise eksik uzuvlar, Geçit Savaşı'nda ya da doğu sularımızı yağmalayan korsanların açtığı yaralar vardı. Ama çoğu sadece aç görünüyordu.

Dün geceki ziyafeti hatırladığımda içimde utanç yükseldi. -Yaldızlı kadehlerden yudumlanan ithal şaraplar, çıtırdayan ocaklarda kızartılan yağlı danalar, zengin ballı keklerin yanına yığılmış nadide meyveler. Belki biz biraz daha az yemiş olsaydık, bu insanlar biraz daha fazla yiyebilirdi.

Cebimdeki bozuk paraları benden daha yaşlı olmayan iskelet bir kıza attım. Cathair'in sesi kulaklarımda çınladı: Bizi geri getir

Bu toprakların çaresizce ihtiyaç duyduğu sihir.

Fódlá'nın emrindeki bir Halk Hazinesi ile belki de tüm bu keder sona erebilir.

Şehrin dış mahallelerinin ötesinde, çitlerle ve çamurlu tarlalarla çevrili engebeli yollar vardı. Bulutlar buz gibi yağmur püskürtüyordu ve Rogan'la ikimiz de kapüşonlarımızı yukarı çektik. Gün ortasında çiseleyen yağmur sağanağa dönüştü. Eski bir kayın ağacı ıslaklıktan biraz korunmamızı sağladı. Atlar otları kırpıp yelelerini silkelirken biz de soğuk bir öğle yemeği yedik.

"Donuyorum," dedi Rogan. "Yarım fersah batıda bir köy var, handa durmaya ne dersin? Ateşin yanında bir masa buluruz, ben de sana bir bardak bira ve düzgün bir yemek ısmarlarım. Sonra da iki sıcak yatak... ya da belki sadece bir tane." Altın bir kaşını bana çevirdi ve kalbimi sıkmak için bir yumruk gönderdi.

Birbirimize dolanmış halimizin görüntüsü - beni Connla'nın kampındaki çiftçi kulübesinin taşlarına nasıl bastırıldığının anısı - zihnimi doldurdu. Belimdeki ellerinin ağırlığı, bacaklarımın arasındaki kalçalarının baskısı, boğazımdaki dudaklarının fırçası-

"Böyle mütevazı bir yemeğin sizin asil zevklerinizi tatmin edeceğinden şüpheliyim, prensim." Eimar'a bir elma çekirdeği fırlattım ve ona soğuk bir bakış attım. O kadar kolay ikna olmayacaktım. "Ve eğer kızlara içki ısmarladığın duyulursa, bütün gece orada olacağımızı söyleyebilirim."

Rogan'ın yüzünde acı ifadesi belirdi. Umursamamak için kendimi zorladım. Rogan Mòr'a karşı hâlâ beslediğim duyguları bastırmayı öğrenmem gerekiyordu.

"Kraliçe hiç Tír na nÓg'dan bahseder mi?" Rogan, ekmeğinin kabuğunu kederli bir şekilde ısırırken konuyu mübarek bir şekilde değiştirerek sordu.

"Nadiren."

Anne için Kapı Savaşı trajedilerle çevrili bir hataydı. Bir tarafta Adil Halk, Eala doğmadan sadece birkaç gün önce sevgili kocasını anlamsızca öldürmüştü; diğer tarafta

diğerinde, Adil Halk o değerli kızı Tír na nÓg'a kaçırdı. Arada, yenilmesi mümkün olmayan bir düşmana karşı savaş üstüne savaş vermişti.

"Dedi ki-" Sözlerini hatırlamakta zorlandım. "İlk Kapı Savaşı'nda, Cathair leipreachán'ı öldürdüğünde, onun kalp kanının düştüğü yerde gece ağaçları filizlendi ve onların ötesinde sabah güneşi yükseldi, eğer sabah müzik ve güneş de canlı olmanın sesi olsaydı."

"Bu bir anıdan çok bir rüyaya benziyor." Rogan'ın sözleri tedirginlikle gerilmişti.

Kucağımda tuttuğum ellerime baktım. Parmaklarımı açtığımda, her birinin çiseleyen yağmurun altında eğilen tarak dişli bir yaprak olduğunu hayal ettim.

Rüyalar her zaman siz uyurken gerçekleşmezdi. Ve her şeyin gerçek olması için mantıklı olması gerekmezdi.

Aniden ayağa kalktım. "Hareket etmeliyiz. Işığı kaybetmek istemeyiz."

Yağmur öğleden sonra durdu ve yükselen tepelerin üzerinde ağır bulut kümeleri birikti. Kaleye en yakın köy olan Finn Coradh'ı geçtik ve Rogan'ın bir kadeh bira ve kızartma için yalvarmasına rağmen sürmeye devam ettik. Sonunda onu gördük - bitmemiş dün, demir bir gökyüzüne karşı karanlıkta kamburlaşıyor, kuleler kırık dişler gibi sivri çıkıyor. Menekşe ve altın renginde noktalı tepeler, ötesinde karanlık bir ağaç sırasının yaklaşan alacakaranlıkta kaybolduğu cam gibi bir nehre doğru yuvarlanıyordu.

Rogan, nefesi beyaz bir buluta dönüşerek tepinen ve homurdanan Finan'ı dizginledi.

"Evim güzel evim, sanırım." Rogan ıslık çaldı, hayıflanarak. "Finn Coradh'da kalamayacağımıza emin misin? Muddy Ram meşhurdur ama şarapları için mi yoksa kadınları için mi hatırlayamıyorum."

"Belki de yapmalıyız." Sırıttım ve başımı salladım. "Kadınların olduğu yerde her zaman erkekler de vardır. Hangimizin biriyle daha hızlı yatağa girebileceğine dair bahse girelim mi?"

Rogan kaşlarını çattı, başını salladı ve aygırını ileri doğru mahmuzladı.

Kalenin gölgesi kış tadındaydı. Yukarı doğru eğimli patikanın kenarları kırık arp telleri gibi budaklı ağaçlarla çevriliydi. Tepenin dibinde iki uzun, çukurlu dikili taş nöbetçi gibi dimdik duruyordu, zamanla düzeltilmiş yüzeyleri yaşlı adamların omuzları gibi eğimliydi. Solan ışıktaki, liken ve yosun desenlerinin insan yüz hatları olduğunu hayal ettim. Dev bir göz. Açık bir ağız, rüzgarda kaybolan eski kelimeler.

Bir uyarı gibiydi.

Eimar'ı dikili taşlara doğru ittim. Çekiniş kaçtı ve beni onu dizginlemeye zorladı.

"Bir şey onları korkutmuş," dedi Rogan, kendi atını kontrol etmeye çalışırken yüzüne endişe gölgesi düşüyordu.

"Bunu görebiliyorum." Gökyüzüne baktım. Ufukta kızıl lekeler vardı ve Dún Darragh'ın kuleleri kanla boyanmıştı. Gece yaklaşıyordu ve kale hâlâ yarım fersahlık bir mesafedeydi. Sesimi yumuşattım ve kısrağıma mırıldandım, "Gel kızım. Burada korkulacak bir şey yok."

Ona dikili taşların arasında rehberlik ederken zaman durdu ve dünya eğildi. Gözlerimi kaldırdım, bir şekilde daha görmeden ne göreceğimi biliyordum: çiçeklerle çevrili bir patikanın üzerinde yükselen iki dikili taş, bir tepenin üstündeki kaleye çıkıyordu. Ama taşlar granit yüzlü devlerdi ve çiçekler siyah-beyaz yapraklarla açmıştı ve kale mücevherlerden, rüyalardan ve garip dileklerden inşa edilmişti. Gökyüzü ışıkla, yeryüzü yaşamla şarkı söylüyordu. Kemiklerim mırıldandı.

Eimar taşların ötesine geçti. Görüşümün kenarları bulanıklaştı, sanki görüş alanımın dışındaki nesneler

yeni şekiller. Dünya ipek gibi inceldi, sonra kendini düzeltti.

Arkamdan geçmekte olan Rogan'a bakmak için döndüm. Ama yüzü değişmedi, gözleri imkânsız hayallerle kamaşmadı. Bana sorgulayan bir bakış attı.

Yakındaki bir ağaçtan bir kuzgun sürüsü ciyaklayarak fırladı, pas rengi yaprakları yere savurdu ve gökyüzünü siyah tüylerle doldurdu. Eimar kişnedi ve şaha kalktı, neredeyse Finan'a çarpıyordu. Dizlerimle eyeri kavrayarak ve dizginleri tutarak yerimi korumak için mücadele ettim. Ellerim onun omuzlarını buldu. Beni fırlatmaya çalışırken parmaklarımı beyaz yelesine gömdüm. Panik kalbimi sıkıştırdı ve içimdeki gölgeli orman iznim olmadan dışarı fırladı.

Yeşillikler Eimar'ın boynu boyunca uzanıyor, yapraklar kulaklarına doğru hışırdıyordu. Sarmaşıklar ikinci bir dizgin gibi başını sardı. Kısarak bir anda duruldu, dört toynağı da yere düştü. Gri postu seğirdi ve başını eğerek otları kırpmaya başladı.

Ellerimi yumruk yaptım ve küfrettim. Arkamda Rogan şok içinde nefes aldı. Eimar'ın derisinin altında kıvranan ve yavaşça kalbine doğru bükülen yeşil iplikleri incelerken pişmanlık içime işledi.

"Ne yaptın sen?" Rogan yumuşak bir sesle sordu. "Büyün-"

"Öyle deme!" Gözlerim yaşardı ve sesimi kontrol etmek için mücadele ettim. "Lütfen öyle deme."

Ama ona ne isim verdiğinin bir önemi yoktu. Annem ona Greenmark'ım diyordu; Cathair daha çirkin bir şey diyordu. Ona hiç isim vermemeye çalıştım. Ama kalbimdeki yeşil parmak izleri gibi içimde yaşıyordu. Halk büyü-sü-vahşi büyüme, çürüme ve yeniden doğuş. Ondan nefret ettim. Damarlarımdan karanlık bir su gibi akıp gitmesinden ve düşüncelerimi değişen yapraklarla doldurmasından nefret ediyordum.

Rogan'ın gözleriyle buluşmak için kendimi yukarı bakmaya zorladım. Pişmanlığımı yuttum ve onun zaten ne olduğunu doğruladım.

düşünmek.

"Greenmark'ım burada daha güçlü. O taşların arasından geçtiğim an..." Sözümü kestim. Altımda, Eimar bir kulağını eğdi ve narin başını kaldırdı. Gözleri çoktan yaprak camına dönüşmüştü, ağaçların altındaki bir göl gibi parlıyordu. Gömleğimin eteğinin altında ufalanarak kire dönüşen sevgili Pinecone'umu düşündüm. "Zavallı kızım. Onu çok severdim."

Rogan'ın gözlerini kısık ışıktaki okumak zordu. "Ona ne olacak?"

"Sabaha kadar, aç ormandaki bir başka ağaç olacak."

Attan indim ve yüzümü Eimar'ın boynuna yasladım. Yelesi çoktan çiçekli sarmaşıkların hızla büyüyen ipleriyle örülmüştü. Tanıdık saman ve sıcak, karanlık ahır kokusu, çürümüş toprak ve çürüyen odun kokularının altında kaybolmuştu. Dizginini çözdüm, deri parmaklarımın arasında kahverengi küle dönüştü. Yapraklarla örtülü toynağını vurdu. Yumuşak ağzını son bir kez okşadım, gözlerim yanıyordu.

"Devam et o zaman." Kıçına bir tokat attım. Tırısyla uzaklaştı, alacakaranlık kadife hayaletini yutuyordu. "Güle güle, hızlı olan. Çok özür dilerim."

Onu bir daha asla göremeyecektim. Aşkımın sadece yok ettiğini defalarca unuttum. Tekrar tekrar, acımasızca hatırlatıldım. Öfkemi ve kendimden nefretimi bastırdım ve Rogan'la yüzleşmek için döndüm. Gözleri gölgeli, aygırının üzerindeydi.

"Yolun geri kalanını yürüyeceğim." Sahte bir soğukkanlılık gösterdim. Finan ikimizi de taşıyabilecek kadar güçlüydü ama Rogan, Eimar'a yaptıklarından sonra beni değerli atının yanında istemezdi. Beni onun yanında istemezdi. "Seni yanlışlıkla bir çalıya dönüştürürsem prensesi kurtarmak zor olur."

Bir an için yüzünde temkinli bir ifade belirdi. Sonra: "Aptal olma." Eğildi ve elini uzattı. "En iyi işlerimi bir çalı olarak yaparım."

Onu bu yüzden çok severdim.

Nefes verdim ve yukarı uzandım. Rogan'ın eli benimkini kavradı, alacakaranlıkta sıcacıktı. Arkasına geçtim ve kalçalarımı onun arka tarafına doğru kaydardım. Kollarımı sert gövdesine doladım ve kaslarının dokunuşumla sıçradığını fark etmemiş gibi davrandım. Rogan burnundan soluyan Finan'ı öne doğru itti. Ellerimi mantosuna gömdüm ve yanağımı omzuna yasladım. Bunun için yaratıldığıma inanmak istiyordum. Tutmak için, tutulmak için.

Ama olmadığımı biliyordum.

Hikâyelerimiz hep aynı şekilde başlamıştı; bir kraliçe ve düşmanları, savaş ve büyü, çalınan kızlar ve intikam. Ama bu an -iyi bir ata binmiş, bir genç kızı kurtarmak için yabancı diyarlara giden bir prens- Rogan ve Eala'nın hikâyesinin ayrıldığı yerdı. Kurtarma, kefarete ve gerçek aşk hikâyelerine kavuşacaklardı.

Asla onların hikâyesinin bir parçası olamayacaktım. Ve benimkinde ne olursa olsun, sonunun daha karanlık olacağından korkuyordum.

Dún Darragh gün batımının ateşi içinde belirdi. Kalenin yarısı yıkılmıştı, çatısız kemerler gökyüzüne doğru açılıyordu. Diğer kanatların yapımına daha yeni başlanmıştı; soluk kesme taş ve boş pencerelerden oluşan bir düşük. Rogan'ın hayalet hikâyeleri beni tedirgin etmişti. Gölgelelerden beni inceleyen görünmeyen gözler hissine karşı ürperdim.

Avluda attan indiğimizde güneşin son ışıkları da kaybolmuştu. Hava kışın kıyısındaki bir dünyanın kokusunu taşıyordu: nadasa bırakılmış tarlalar ve çürüyen çiçekler, odun dumanı ve tahta kalpler.

Rogan bana, "Finan'ın suya ve tahıla ihtiyacı var," dedi. "Onun için bir ahır olup olmadığına bakacağım. Kaleye giden bir yol bulup uyumamız için bir yer keşfetmek ister misin?"

Dún Darragh'ın ağır kapıları koyu meşeden oyulmuştu.

ve bükülen metal çileleriyle süslenmişti. Dokunduğumda menteşeleri inleyerek açıldılar. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım, küflü eski taş ve toz kokuları burun deliklerimi gıdıklıyordu.

"Alo?" İzlendiğine dair mantıksız his devam ediyordu. "Eğer burada biri varsa, son derece iyi silahlanmış olduğumu bilmelisiniz. Ve gerçekten çok büyüğüm."

Kendi sesimin parçaları bana geri yankılandı. Ama başka kimse cevap vermedi. Yıkık dökük bir aplikteki örümcek ağı meşaleye uzandım. Çakmaktaşımdan çıkan bir kıvılcım kuru oduna takıldı ve ateş parçası canlandı.

Meşale, nesnelerin kenarlarına altın rengini bulaştırıyordu: sarmal bir merdiven, bir kapı, kemerli bir tavan. Başka bir aplik, başka bir meşale tutuyordu. İkinci fenerin alevine dokunduğumda taş, botlarımın tabanlarından soğuk sızıyordu. Gölgeler merdivenin dibine doğru süzülüyordu. Daha fazla meşale arayarak tırmandım.

Sonunda geniş salon ışıkla doldu. Eski meşeler kadar geniş dört sütun, karmaşık şekillerle oyulmuş bir tavana doğru uzanıyordu. Hayır, çukurlu taş duvarlardan kıvrımlı merdivenlere kadar her şey oyulmuştu. Gravürler dans eden meşale ışığında dönüyor, bana Cathair'in resimli hayvanat kitabından başka bir şey hatırlatmıyordu. Kurt başlı yavrular; çok gagalı kuşlar. Hırlayan, uluyan, alıç yapraklarından sakalları ve meşe palamutlarından gözleri olan sinsi yüzler.

Yüzümü buruşturdum, birden Rogan'ın bir Gentry kızına duyduğu aşkla deliye dönen insan fénnid hakkındaki zorlama hikâyesine inanmaya daha meyilli oldum. Burası benim zevkime göre çok fazla Halk'a aitti.

Omzumun üzerinden gelen bir öksürük sessizliği bozdu. Çıglık attım ve el fenerini sallayarak sese doğru tuttum. Oyulmuş bir yüzdü bu; kederli gözler uzun, sarkık bir burnun üzerinden bakıyordu. Geniş ela yaprakları figürün açık ağzını tıkıyor, yanaklarından ve çenesinden taşıyordu.

Muffled öksürük tekrar geldi. Bir adım geri çekildim, sonra

Dişlerimi sıktım ve yaklaştım. Elbette cin sadece bir oymaydı. Uzandım ve parmağımın ucuyla burnuna dokundum.

Yeşil parladı -yaz ağaçlarının arasından gün batımı- ve duvarı çizen gölgeler uzadı ve derinleşti. Geceleyin bir ormanda duruyordum, kavrayıcı dallar ve yüzlerle dolu kaba siyah gövdelerle dolu. Bir esinti saçlarımı ensemden savurdu.

Gözlerimi kırptım ve loş fener ışığı yanaklarımı bir kez daha öptü.

Suratı asık olan adam kalın taş dudaklarını oynatarak geniş ağzı boş kalıncaya kadar yapraklar tükürdü. Sonra boğazını temizledi. Ve konuştu.

"Merhaba, chiardhubh!" dedi. "Geç kaldın."

Gözlerimi diktim. Arkaik kelime -chiardhubh- garip bir aşinalıkla zihnimin arkasında çınladı. Samur saçlı.

"Ya da erken." Yüzünü çevreleyen ela yapraklarının köpüğünü hışırdadı ve sallandı. "Zaman akıp giderken yolumuzu kaybetmeye meyilliyiz; yüzyıllar, yıllar ve dakikalar oyun oynuyor. Konuşacak kimse yok. Yani... kalacak kimse yok."

Bu şeyin ne olduğunun farkına varmam gevezeliği kesti ve beni kendime getirdi. Hızla kötülüğe karşı işaret yaptım ve tanrıça Brighid'in korumasını çağırdım.

"Huzursuz hayalet," diye tısladım. "Defol git buradan!" "Hayalet mi?" diye bağırdı kafa, sesi eğlenmiş gibiydi.

Meşaleyi salladım. "İster wight ister sprite olsun, defolun dedim!"

Eğlencesi öfkeye dönüştü. "Böyle hatalı lakaplarla bizi rencide ediyorsunuz."

"Sen bir Halk canavarı mısın?" Merak, içgüdüsel nefretle karıştı. Böyle bir Halk yaratığıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım - ne kanlı canlı ne de parşömen üzerinde.

"Beastie?"

"Eee?" Artık bana musallat olunmadığını bildiğim için soğukkanlılığımı bir nebze olsun geri kazanmıştım. Biriyle karşılaştırdığında

Huzursuz ruh, Halk bilinen bir şeydi. Nefret ettiğim ama anladığım bir şeydi. "Sen Dún Darragh'ın brúnaidh'i misin? Burada ne bayat ekmek kabukları ne de kokmuş şarap kadehleri bulabilirsin."

"Brúnaidh? Oh, hayır. Korkunç, titiz küçük yaratıklar."

"O zaman nesin sen?"

"Biz kırık kalpler ve eski acılarız," diyordu oyma, biraz da neşeyle. "Bizler ufalanan kayalar, boş bardaklar, unutulmuş koridorlar ve en yüksek kuledeki çan sesleriyiz."

Bilmeceler ve saçmalıklar - Cathair ile konuşmak gibiydi, ama daha kötüsü.

"Fark etmez," dedim hızlıca. "Beni rahat bırak, ben de seni öldürmemeye çalışayım."

Ana kapıya doğru geri döndüm. Oyulmuş yüz küçük bir feryat kopardı, sonra sessiz ve hareketsiz kaldı. Bir hareket telaşı oymadan oymaya sıçradı, kalın dişleri olan bir yaban domuzu, gözlerinin yerinde kristaller olan ay yüzlü bir gruagach ve pençelerinde kalbini tutan bir sincap canlandırdı. Duvarlar boyunca beni takip eden... hortlağı göz ucuyla izledim.

"Yalnız mı?" Peri, kapının üzerinde bronzdan oyulmuş, bodur ve puf yanaklı, sarmaşıklarla halelenmiş iki ikiz kafadan birinden böğürdü. "Ama zaten çok uzun zamandır yalnızız! Bize ninni söyleyecek ve çiçek toplayacak tatlı, siyah saçlı bir bakireye hasretiz."

Homurdandım. "Yanlış kızla konuşuyorsun."

"Güzel," dedi diğer baş, sinsice. "O zaman başımıza bela olacak ve bize eziyet edecek, kötü huylu, sivri dilli bir fahişeye hasretiz."

"Wench?"

Cine işkencenin ne olduğunu göstereceğimi söylemek için ağzımı açtım ama Rogan o anda elinde bir kucak dolusu odunla kapıdan içeri daldı. Odunları soğuk ocağa attı, sonra sırtını uzatıp etrafına bakındı.

"Burası tam bir çöplük," diye homurdandı.

"Ve ruhlar tarafından rahatsız ediliyor," diye ekledim, meşaleme Rogan'a gereğinden fazla müstehcen bir şekilde göz kırpan canlı oymayı işaret ederek.

"Oymalar ürkütücü." Rogan bir kahkaha attı, gözleri duvarlar boyunca ve tavana doğru ilerlemeden önce hareketli kafayı zar zor sıyırdı. "Ama tüm hikâyeler doğru değildir, Dönüşen."

Daha fazla yakacak odun almak için gecenin karanlığına karıştı. Oymaya baktım. "Seni göremiyor mu?"

"Doğru zamanda bakmıyordu," dedi peri, yeni yapraklarla süslü uzun dilini çıkararak. "Bizi dün görmüş olabilir. Ya da yarın."

"Yani niyetin sadece beni taciz etmek mi?" Hayal kırıklığı sözlerime damgasını vurdu. "Nesin sen?"

"Biz sadece biziz. Küs olduğumuzda kendimize Corra diyoruz. İsterseniz siz de aynısını yapabilirsiniz."

Corra. İsim yeterince masum görünüyordu. Tüm Halk hilekâr ve kötüydü. Ama beni ölümüne kızdırması dışında, bu tuhaf ruhun bana ne zarar verebileceğini hayal etmek zordu.

Tek yapabildiğim buna katlanmaktı. Ya da görmezden gelmek. Ben ikincisini seçtim.

Yakacak odunlara eğildim, gelişigüzel yığınları düzgün bir istif haline getirdim. Çakmaktaşı ve çeliğimle altın kıvılcımlar çıkardım, sonra için için yanan çıranın üzerine üfledim. Ama ışık söndü. Tekrar denemek için çakmaktaşıyı kaldırdım ve-

Whump!

Aç mavi alevler ocaktan çatırdayarak fırladı, odunların üzerinden geçerek sarı kenarları topladı. Örgümün uçlarına ve mantomun saçaklarına dikkat ederek alevlerden uzaklaştım.

"Senden bunu yapmanı istemedim!" Havaya doğru bağırdım. "Bu hile yapmaktır!"

Muffled bir kahkaha duvarlara tırmandı ve tavana doğru spiral çizdi. "İşe yarayan ne varsa, chiardhubh, işe yarar!"

"Kiminle konuşuyorsun?" Rogan arkamdan sordu.

Bir kucak dolusu odunu daha yere attı, sonra nehir taşı broşunu çözdü, mantosunu çıplak bir aplik üzerine asarken ön kollarını esnetti. "Etkilendim. Ateşi nasıl yaktın?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. O yüzden omuz silktim. "Hile yaptım."

Rogan kıkırdadı. Ateş ışığında gözleri mücevher gibiydi. "İşe yarayan her şey işe yarar, Dönüşen."

Altıncı Bölüm

Kirli bulaşık suyunun ışığı yüzüme vurdu. Gözlerimi ovuşturdum ve daha fazla uyumayı diledim.

Dün gece Rogan ve ben kaleyi kısaca keşfettik. Çatısı çökmüş, merdivenleri boş havada biten, küflü duvar halıları ve fare pislikleriyle süslenmiş, nemli bir tavşan koridoru bulmuştuk. Ekmek, tuzlanmış balık ve salamura sebzelerden oluşan soğuk bir yemek yedik, Rogan iki günlük erzağımı tek seferde cıvata ile indirdi. Benim de yanıma almayı düşündüğüm yatak örtülerini ateşin önüne serdik ve örtülerimizin altında uyuduk. Kötü rüyalar beni rahatsız ediyordu; çamurla kaplanmış sarmaşıklar bileklerime dolanıyor ve beni yeraltına sürüklüyordu, ben toprakta boğulup ölürken oyma bir yüz gülüyordu.

Pelerinimi çıkardım ve Rogan'a baktım. Hâlâ uyuyordu, yanağı bir elinin üzerindeydi ve altın rengi saçları dağınıktı. Ona bir an çok uzun süre baktım; uykudayken, bir zamanlar sevdiğim çocuğun yankılarını görmek kolaydı.

Ama dönüştüğü adam yüzünden ondan ne kadar nefret etmek istesem de bunu kolaylaştırmıyordu. Dün gece, meşaleleri söndürdükten, ateşi yaktıktan ve yattıktan sonra, sesi karanlıkta beni buldu.

"Çok uzakladasın Dönüşen," diye mırıldandı.

Dilimi ısırđım ve mantomun içine daha da kıvrıldım. Bir zamanlar birbirimizin üzerinde uyurduk, ısınmak ve rahat etmek için yavru köpekler gibi st üste yığılırdık. Ama o zamanlar ocuktuk. Aramızda bir kol boyu mesafe olsa bile, onun sıcaklığını hissedebiliyor, güneşin ısıttığı kaya ve güve otunun keskin erkek kokusunu alabiliyordum. Ona yaklaşmak, göğsüne yaslanmak ve başımı kollarına yaslamak için yanıp tutuşuyordum. Ama olduğum yerde kaldım, sessiz ve hareketsiz. Belki de çoktan uyuduğumu düşünecekti.

Başka bir şey söylememişti.

Gözlerimi onun yüzünden ayırdım ve üşüyen ayaklarımı botlarımın içine soktum. antama uzandım ve dn geceden kalan ekmek kabuğunu aradım.

Başparmağıma keskin bir şey battı. Elimi çektim ve koyu yeşil bir kan damlası parmağımın altından sızıp yere düşerken tısladım. Düştüğü yerde küçük siyah bir iek filizlendi.

Kıpırdanan ama uyanmayan Rogan'a baktım. ieği izmelerimin altında ezdim. Sonra daha dikkatli bir şekilde çantama uzandım.

Bir tyd. Yıldızlar arasındaki boşluk kadar siyah, parlak kanadı bir karaca çiçeği parlaklığıyla parlıyordu. Dndrdm, loşta szlşn ve parlayışını izledim. Bana uçan bir kuzgunu ya da şafaktan önceki bir geceyi hatırlattı.

Daha iğrenç halk büyüsü.

Onu yanan ateşin üzerine attım, başparmağımdan kan emdim ve soğuk sabaha doğru sıvıştım.

Karanlık güneş ışığı araziyi grinin tonlarına boyamıştı. Sırtını sert bozkırlara dayamış olan kale, etrafı tarlalarla çevrili bir gle bakıyordu. Bir zamanlar ekin ya da hayvan yetiştirilmiş olabilirlerdi ama şimdi boş ve kahverengi duruyorlardı. Kayalık bir patika tepenin rüzgar almayan tarafından aşağıya doğru kıvrılıyor, budaklı elma ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesinin içinden geçiyordu. Boynumu büktüm ve bir grup ek binaya göz attım. Bir ahır, belki; harap bir kulübe; ve-

Uzaktaki metalin üzerindeki donuk güneş ışığının parıltısı. Kırık camların parıltısı. Kalın kemerli pencerelerin etrafını saran ölmekte olan yaprakların yanık tonları.

Bir sera.

Tozlu özlem boğazıma tırmandı. Rogan Rath na Mara'yı terk ettikten sonra kimsem kalmamıştı. Eğitim seansları arasında gizlice kraliyet seralarına girer, büyüyen şeylerin arkadaşlığını arardım. Nemli havanın ılık, nemli öpücüğünü, cama pembe yüzlerini dayayan sera çiçeklerinin kümelerini, kirin, malçın ve büyümenin ağır kokusunu severdim. Bahçıvanlar bana acımış, kompostun toprakla nasıl karıştırılacağını, tohumların ne kadar derine itileceğini, asmaların kazıklara nasıl geçirileceğini, meyve ağaçlarının nasıl budanacağını öğretmişlerdi. Fideleri diktiğimde ne kadar çabuk kök saldıklarına, gülleri gübrelediğimde ne kadar erken çiçek açtıklarına, etraflarını otladığımda ne kadar büyük sebzeler yetiştirdiklerine hayret etmişlerdi.

Bir yeteneğim olduğunu söylemişlerdi. Haklıydılar elbette. Ama onlara Yeşil İşaret'imden bahsetmemiştim. Anlamazlardı ve bir çiçeğin güneşe ihtiyacı olduğu gibi onların arkadaşlığına ihtiyacım vardı.

Sonra bir gün, Cathair beni acımasız, kaba odalarına çağırdı. Druid'in tezgahı tanıdığım ama hep kaçındığım otlar ve tentürlerle doluydu: kara ceviz, yüksükotu. Tatlı rue, belladonna.

"Senin Folk leken bir hobi değil, bir silah," demişti lafı dolandırmadan. "Granitten ipek çiçekleri ya da kuş yumurtası gibi mavi güller yetiştirmenin ne faydası var? Hangi bitkilerin tehlikeli olduğunu, hangi bitkilerin sizi ölümcül yapacağını öğrenmelisiniz."

İtiraz etmiştim. "Her şeyin nasıl yetiştirileceğini öğrenmenin nesi yanlış anlamıyorum."

"Sen kan kökü ve dağ defnesinden yapıldın, küçük cadı." Güldü ve bana bir şişe bulanık bir şey fırlattı. "Sen yok etmek için yaratıldın."

Sözleri içimde kök salmış ve yeşile, büyüyen şeylere duyduğum sevgiyi zehirlemişti. Bir daha asla seralara dönmedim. Ama belki de Dún Darragh'da bir tane olsaydı-

Tepeden aşağı yürüdüm.

Ek binalar kalenin arkasındaki bir mağarada, kireçli bir gökyüzüne karşı ince dalları ağ gibi örten karaçalıların arasından geçiyordu. Keskin hava ciğerlerimde çatırdıyor, botlarım meşe palamutları ve çam iğneleriyle süslenmiş kızıl balçıkta gıcırdayıyordu.

Açıklık bir zamanlar güzel olabilirdi. Artık burada sadece yabani otlar ve sık kıvrımlı eğrelti otları yetişiyordu ama bir zamanlar çiçek sıralarının yeşerdiği toprak çentikliydi, taş duvarlar devrilmiş kafeslerin izleriyle yara bere içindeydi. Eski bir söğüdün altında bir çeşme hüznle şırıldıyordu. Ve tüm bunların ortasında bir şey duruyordu... şey. Sera adının bu yapı için hâlâ geçerli olduğundan emin değildim.

Kaba demirden kemerler bir iskeletin kaburgaları gibi cılız bir şekilde sallanıyordu. Temperli camdan devasa duvarlar, kırık dişlerle dolu açık ağızlar gibi camlarında paramparça asılı duruyordu. Dövülmüş pirinçten narin finialler sarkıyordu; bronz aplikler alev yerine gölge saçıyordu.

Ve zamanın mahvetmediğini vahşi doğa geri kazanmıştı. Huş ve kızılağaç ağaçları tavanı yararak temiz hava ve güneş ışığına ulaşıyordu. Benden daha yaşlı olan düğümlü sarmaşıklar açgözlü parmaklarını metal çerçevelerin etrafına dolamış, tırmandıkça eziyorlardı. Çalılar ve çalılıklar, yabani otlarla yer kapma mücadelesi veriyordu.

Çerçevesinden sarkan demir bir kapıyı ittim. Menteşeler protesto edencesine gıcırdadı ama kapı içeri doğru titredi.

Sıcak çürümüş balçık kokusu yüzüme tokat gibi çarptı. Güneş ışığının hançerleri, topal bacakları yere doğru sarkan uzun masa sıralarının üzerinden aşağı doğru iniyordu. Saksı malzemeleri dağılmıştı; malalar, toprak fiçileri, kurumuş fide sepetleri.

"Geri döndün, chiardhubh!"

Bağırان sesten geriye sıçradım ve kendimi masalardan birine yaslayarak sabitledim. O kadar eski ve dağınıktı ki, olması gerektiği gibi zıplayan bir küheylandan çok, kırılmamış bir koyuna benziyordu.

"Bana sinsice yaklaşmayı kes, iğrenç yaratık," diye homurdandım.

"Gizlenmiyordum!" Corra çalı gibi başını çevirerek, göz yerine kullandığı cılız sürgünlerle bana baktı. "Sadece dikizliyordum."

"Daha çok casusluk gibi."

"Ne göreceğiz ki?" Corra'nın aşırı büyümüş bir fidanı masum göstermeye çalışmasına gülmek elde değildi. "Peki kime söyleyeceğiz?"

"Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim." Toplayabildiğim kadar tehditle parmağımı salladım. Ama merakım nefretime galip geldi. Yıkık serayı işaret ettim. "Ne zamandır böyle?"

"Onlarca yıl olmalı." Rogan'ın sesi kapıdan içeri süzüldü.

Döndüm. Kırık kapı onu çerçeveleyiyor, gümüş rengi kenarlarıyla yüzünü gölgede bırakıyordu. Onu görmenin bende uyandırdığı sevinç ürpertisini çabucak bastırdım.

"Uyanmışsın," diye gözlemlledim.

"Öyleyim." Bir cam parçasına tekme attı. Çizmesinin etrafında parçalandı. "Kahvaltı aramaya geldim. Ama bir şey olduğunu sanmıyorum."

Benim kadar iyi uyumuş gibi görünüyordu; gözlerinin altındaki deride mor halkalar oluşmuştu ve altın rengi bukleleri başının etrafında dağınık bir hale oluşturunuyordu. Bu durum onun ışığını azaltmıyor, bilakis onu daha gerçek, daha elle tutulur gösteriyordu. Bir prensten çok bir insan gibi.

Prensler prensesler içindir. Ama erkeklere dokunulabilirdi. Erkeklere sahip olunabilirdi. Erkekler sevebilirdi.

"Toprak yemeyi sevmiyorsan, hayır." Onu geçip açıklığa çıktım. Söğüdün altındaki havuzu işaret ettim. "Ama en azından tatlı su var. Kaynaktan besleniyor gibi görünüyor."

Rogan gözlerini dikmiş, boşuk boşuk bakan pis yüzeye bakıyordu.

sazlıklarla ve ölü yapraklarla tıkanmış.

"Sadece biraz temizlenmeye ihtiyacı var." Kollarımı kıvırdım dirsek ve Dunked benim eller içinde ve Frijit Su. Parmaklarımla balçığı tarayarak avuç avuç çamur çıkardım. Su çamurla çalkalanıyor, kendi yansımamın parçalarını bana geri fırlatıyordu. Bir yeşil göz, bir kahverengi göz. Sonunda çırpınan fiskiye berrak bir su akıttı.

Ellerimi duruladım, sonra berrak sıvıyı avuçlayarak dudaklarıma götürdüm. O kadar soğuktu ki dişlerim ağrıdı ama su tatlıydı, yeni bal ve kış eriyiğı tadındaydı.

Ben içtikçe su öyle bir sıçradı ki, güldüğünü hayal ettim.

Hayır, çeşme gülüyordu.

"Spluuuuurgle!" chortled ve Çeşme.
"Rrrrrghghgurgle!"

Püskürtme daha yükseğe fışkırdı ve şekil aldı. Şeffaf camdan bir kadeh. Göbekli bir balık. Pirouette yapan bir dansçı, zarif kolları saydam tüllerle örtülü.

Dişlerimi sıktım. Bu halk yarattığı beni delirtecekti.

"Gürle," dedi su daha net bir şekilde. "Mırıltı! Sıçra!"

"Kapa çeneni!" Tısladım.

"Bir şey mi söyledin?" Rogan bana sordu.

"Hayır," diye yanıtladım kendimi ayağa kaldırarak. "Su içmek için güvenli."

Eğildi ve sudan biraz yudumladı. Ellerinin etrafında taklalar atan kristal su samurunu görmedi, göremedi. Tekrar bana baktığında, mavi yeşil gözleri niyetliydi.

"Küçükken bir şeyler yetiştirmekten bahsederdin," dedi. "Kraliçeden mutfak bahçelerinde bir arsa istemeyi planlamıştın, hatırlıyorum. Hiç yaptın mı?"

"Hayır." Cathair'in iğrenç tentürleri ve kaba zehirleri beni bu düşünceden vazgeçirmişti. "Bu çok uzun zaman önceydi. Bir çocuğun rüyasıydı."

Rogan terk edilmiş seraya baktı, aşırı büyümüş

yataklar, kırık taş duvarlar. Yüzünde bir ilham kıvılcımı dans etti. "Belki, hazır buradayken-"

Birkaç dakika önce ben de aynı düşünceden dolayı suçluydum. Ama bu düşüncenin altında, büyüyen sihrimin yaptıklarına dair korkunç anılar yatıyordu. Çam kozalağı, ufalanarak toza dönüşüyor. Eimar, alaca karanlığa doğru koşuyor. Caitríona-

Hayır. Büyüm tehlikeliydi; kendime başka bir şeyi sevmeye izni veremezdim, bir bahçeyi bile.

"Odaklanmamız gereken başka şeyler var. On Üçüncü Kapı'yı bulmakla başlayalım. Dolunaya sadece birkaç gün kaldı. Hazır olmamız gerekiyor."

"Doğru." Rogan sabahki yumuşaklığından sıyrılıp savaş metali gibi sertleşti. Mantosundan, annesinin ona verdiği haritayı açtı. "Şu ormanda bir yerde olması gerekiyor, buradaki haritada Roslea diye geçiyor."

Bir ürperti omurgamı okşadı ve omzumun üzerinden ormana baktım. Çalıların altından boş gözler bakıyordu. Ağaç gövdelerinden kaşlarını çatmış yüzler. Kavrayan kollar-

Göz kırptım. Soluk yaprakların altından, eski meşelerin budaklı kozalarından, uzun ağaçların dallarından başka bir şey yoktu. Omuzlarımı dikleştirdim, başparmaklarımı belimdeki ikiz kabzalara sürttüm.

"Haritaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ama şimdi gitmeliyiz, sabah olmadan. Hava karardıktan sonra ormanda yakalanmak istemeyiz."

Rogan bana sorgulayıcı bir bakış attı. Ama ona ormanın izlediğini nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ve gördüklerinden hoşlandığından emin değildim.

Orman yılın bu zamanında kasvetliydi. Geçen hafta bu ağaçlar kızıl ve altın rengi elbiseler giymişlerdi. Şimdi çıplak dalları kurşuni gökyüzünü kavırıyor ve kahverengi yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Artık yürüyemeyecek hale gelene kadar yürüdük.

Dún Darragh'ın ağırlığını artık sırtımızda hissediyorduk. Ağaçlar kocaman ve geniş aralıklarla büyüyor, kalın ve eski dalları gri ışığı süzüyordu.

Çalılıkların arasından gelen bir ses sessizliği bozdu. İzleyen gözlerin ağırlığı ensemdeki tüyleri diken diken etti. Topuklarımın üzerinde dönerek ormanı taradım.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Rogan usulca.

Gözlerimi kısarak alacakaranlığa baktım. Bir geyiğin ana hatlarını gördüm; asil bir baş, uçuşa hazır kaslı bacaklar, gökyüzünü tırmalayan büyük boynuzlar. Ama hayır, ışık değişti, çalılar ve dallar vardı.

"Hiçbir şey," dedim.

Döndüm ve neredeyse yolun ortasındaki bir dişbudak fidanına çarpıyordum. Ağacın yanından geçtim ama şekliyle ilgili bir şey beni tereddüde düşürdü. Dört ince kök, neredeyse bacak gibi toprağı itiyordu. Ağaç kabuğuna soluk bir şey takılmıştı, parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Hayvan postu. Benekli gri, sanki-

Farkındalık göğsümü yumrukladı. Yarım saniye sonra, atın kafatasının fidanın dalları arasına gömüldüğünü, sarmaşıklarla sarmalandığını ve doğal olmayan çiçeklerle baktığını gördüm.

"Eimar," diye nefes nefese kaldım. Kısrığı yanlışlıkla Yeşil İşaretlediğim andan itibaren bunun olacağını biliyordum. Ama bunu görmek başka bir şeydi - bu kadar canlı bir şeyin ölüme dönüştüğünü ve bu ölümden farklı bir yaşam türüne dönüştüğünü görmek.

Tökezledim. Topuğum toprağı saplanmış sert bir şeye çarptı. Kıcımın üzerine düştüm. Rogan ayağı kalkmama yardım etmek için uzandı ama ellerini savuşturdum, onun yerine ayağıma takılan şeyin üzerindeki eski yaprak katmanlarını temizlemeye çalıştım. Taş ocağından çıkarılmıştı, ormanın ortası için alışılmadık bir şeydi. Ayağı kalktım, gözlerim yeri taradı.

Birkaç adım ötede bir taş daha kamburlaştı. Rogan niyetimi sezdi ve eğilerek tabanındaki yosun ve toprağı temizledi. Zamanla düzeltilmiş hatlar ona tanıdık bir şekil veriyordu. Bir yüz.

Rogan'ın nehir taşı gözleri sinirliydi. "Burası da neresi?"
Başımı salladım.

Birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Hırpalanmış kayaların arasından geçtik ve doğanın yaratmadığı şekil ve açılarda eğilmiş heykelleri sıralayarak bu kadim yerin ne olduğunu görmeye başladık.

Canavarlar için bir mezarlık.

Pullu ve kıvrımlı bir ollphéist'in devasa dişleri, uzun zamandır unutulmuş ete aç bir şekilde balçığı delip yukarı doğru çıktı. Çıplak göğüslü bir fasulye sidhe sonsuzluğa doğru çığlık attı, mermer kemikleri eriyip toza dönüştü. Dev Fomorianlar ilkel meşelerin arasında güreşti. Devasa bir dearg due topraktan yükseldi, karanlık ağzı ölüm gibi esniyordu. Yatan Halk yosun ve likenlere dönüştü, isimleri zamana ve toprağa karıştı.

Yürürken tiksintiyle huşu birbirine karıştı. Burası Halk büyüğü kokuyordu ama yine de bir şekilde dayanılmaz derecede insani görünüyordu. Bu heykeller eskiydi - sonsuza kadar yaşadıkları söylenen Folkar kadar eskiydi. Ama yine de kaybolmuşlardı. Unutulmuşlardı. Ölümlüydüler, sadece ormanın içinde eriyip gitmişlerdi. Grotesk ama güzel. Kâfir ama kutsal olacak kadar sessiz.

"Sen-" Rogan'a doğru döndüm, birden aklıma onun için görünmez olan Corra geldi. "Bunu görüyor musun? Onları görüyor musun?"

Rogan şaşkınlıkla, "Evet," diye fısıldadı. "Sence o- Eala bunca yıldır böyle bir yerde kapana mı kısıldı?"

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Bazıları Tír na nÓg'un bir cennet olduğunu söylüyor. Diğerleri ise dolambaçlı bir yeraltı dünyası olduğuna inanıyor."

Sanki cevap verir gibi, bir esinti saçlarımın kenarlarını kaldırdı. Yapraklar kuşlar gibi dönerek uzaklaştı. Ağaçların arasından kıvrılan, taşlarla döşeli düz bir yol belirdi. Zayıf bir güneş ışığı süzüldü ve taşları altına dönüştürdü.

"Mika ile beneklenmiş olmalılar," diye mırıldandım.

"Ne?" Rogan'ın gözleri benimkileri takip etse de bakışları odaklanmamıştı. Heykelleri görebiliyordu ama bunu göremiyor muydu?

Bunu sorgulayacak zamanım yoktu. Hızla -patikanın kaybolmasından önce- onu takip ederek akan bir derenin üzerindeki taş köprüye ulaştım. Bir söğüt ağacı saçlarını cam gibi girdabın üzerinde tarıyordu. Botlarımla köprünün kemerini test ettim; yaşına rağmen taşlar sağlamdı. Ortasına doğru adım attım.

Ötede, yaşlı ağaçlar gümüş dallarını patikanın üzerine uzatıyordu. Mücevher parlaklığında çiçeklerle çevrili, güneşin aydınlattığı bir dereye baktım. Keten yapraklar, buğday demetleri gibi sallanan ağaçları taçlandırıyordu. Uzaktan gelen canlı müzik sesi kulaklarımı tırmalıyordu; tanıdık bir melodi huzursuzluğumu silip süpürüyordu. Tatlı bir esinti beni köklerin, dalların ve engin gökyüzünün arasından hiç bilmediğim bir yere doğru sürükledi.

Home.

Merak ve umut ve sonsuz melankoli beni köprünün üzerinden itti. Ve acı veren, dayanılmaz, kırılmaz bir an için nereden geldiğimi biliyordum. Neyden yapıldığımı ve ne için yapıldığımı biliyordum.

"Changeling."

Sert bir el bileğimi yakaladı ve beni döndürdü. Kendimi kurtarmak için çırpınırken damarlarımda korku patladı. Başka bir avuç diğer bileğimin üzerine kapandı. Hırladım, başımı geriye attım ve bacaklarımla tekme attım. İkimiz de yere düştük, sessiz ağaçların altındaki soğuk, sert toprağa çarptık.

"Fia!" Güçlü kollar beni geniş bir göğse doğru itti. Kirli sakal yanağımı törpüledi. Sıcak çelik ve baharatlı sabun kokusu burun deliklerimi doldurdu. "Fia, kendine gel!"

Gözlerim birden açıldı. Sıcak ten kafesine karşı titredim. Sonunda sesi tanıdım, Rogan'ı tanıdım. Üzerimde belirdi, ağırlığı beni duvara yapıştırdı.

soğuk zemin. İkimiz de zor nefes alıyorduk. Bir süre sonra beni bıraktı ve yuvarlanarak uzaklaştı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, yönümü bulmaya çalıştım.

"Amergin'in dizleri, Dönüşen! Burnum!" Rogan ıslak bir şekilde homurdanarak elini yüzüne götürdü. Ağzından ve çenesinden kan fişkırıyordu.

"İşte." Utançtan yüzüm kızardı. Doğruldum, kolumun kenarını yüzüne bastırmaya çalıştım. Beni itti, burun kemiğini sıkmaya devam etti. "Ne oldu?"

"Delirdin, olan bu." Sesi acı ve panikle gerilmişti. "O köprünün üzerinden geçtin ve-bilmiyorum. Gözlerin orman kadar vahşiydi ve duydum - şey, duymak doğru kelime değil, ama şarkı söylüyordun ya da gülüyordun ya da -" Kanlı elini burnundan çekip alına bastırdı. "Hayır, şimdi her şey karmakarışık. Ama takip edemeyeceğim bir yere gidiyor gibiydin ve ben... sana izin veremezdim." Son kelimelerde sesi çatallaştı.

Arkama yaslandım. Annemin Tír na nÓg'a dair anıları hemen hemen aynıydı; görüntü ve ses karmaşası. Yarı hatırlanan rüyalar gibi ateşli görüntüler.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Sanırım bulduk," dedim ona. "Burası On Üçüncü Kapı."

Rogan küfrederek yanıma oturmak için yuvarlandı. Kolu benimkine değdi; burnunda pıhtılaşan kandan buhar yükseldi. Yüzünü bana döndü. "Kırıldı mı?"

"Sadece morarmış," dedim, hâlâ biraz utanarak. "Yine de güzel bir burun."

Rogan'ın gözleri benimkilere kaydı. Kapıya bu kadar yakinken garip bir yoğunlukla parlıyorlardı. Gözbebeklerinin etrafındaki yeşil, sakın denizler gibiydi; mavi benekler, berrak gökyüzü gibiydi.

"Şanslıyım," dedi homurdanarak. "Müstakbel karımla çürük bir burunla tanışacağım. Ama en azından çarpık da olmayacak."

Eala'dan müstakbel karısı olarak bahsetmesi, süregelen utancımı yok etti. Kolumu onunkinden çektim. Ayağa kalktım, pantolonumu fırçaladım.

"Müstakbel kocasının sıradan bir kavgacı gibi görünmesini kaldıramıyorsa, muhtemelen seninle evlenmemeli."

Rogan daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı. "Benden çok daha fazla kavgacı çıkarıyorsun Dönüşen."

"Ve onları kazanmak için çabalayın." Sesimi tatlılaştırdım. "Prensım."

Rogan kızardı. Aynı anda Kapı'ya doğru baktık.

Patika artık kirli ve büyülmüştü. Köprü, sarkan bir harabe. Taş canavarlar bile eski kalıntılardan başka bir şey değildi.

Buz gibi bir ürperti kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Tüm Halk büyülerinde olduğu gibi, burası da akli çelmeye ve duyuları kandırmaya kararlıydı. Bir dahaki sefere buraya geldiğimizde, Adil Halk'ın güzel fantezilerinin beni baştan çıkarmasına izin vermemek için daha dikkatli olmalıydım.

"Ay dolunay olduğunda geri geleceğiz." Sabah öğleden sonraya doğru akıyordu ve dün'a geri dönmek için uzun bir yürüyüş yapmak gerekiyordu. "Tír na nÓg'a geçeceğiz ve Eala'yı birlikte bulacağız."

Tír na nÓg ihtimali Rogan'ı korkuttuysa da bunu iyi sakladı. Başıyla onayladı ve birlikte kaleye geri döndük.

Kavak ağaçlarının arasından yürürken Rogan bana "Acıktım," diye homurdandı.

"Demek bahsetmişsiniz." İçimi çektim, sinirlenmekten çok eğlenmişim. "Bu sabah acıkmıştın; öğle yemeğinde de acıkmıştın."

"Yanıma daha fazla yiyecek almalıydım."

Neredeyse sana söylemiştim deme dürtüsü

beni bunalttı.

Onun yerine "Çantamda kurutulmuş et ve peynir kaldı," dedim. "Döndüğümüzde paylaşırız. Yarın erzak için köye gönderebiliriz."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?"

"Dedim ki, ben senden daha büyüğüm. Hayatta kalmak için peynir parçalarından daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sen benden daha büyüksün." Elimini uzattım, kaslı karnını çimdikledim. "Bu kış için depo değilse nedir?"

Cıyakladı, elimi itti. Ama merhametli bir şekilde yemek hakkında şikayet etmeyi bıraktı.

Işık solmadan önce dún'e ulaştık. Rogan, sıcak bir akşam yemeği vaat etmeden, sessiz ve asık suratla kapıdan içeri girdi. Ama ben sırtın tepesinde durakladım. Arazi, çözgü ve atkıları nadasa bırakılmış tarlalar ve kırağı tonlarında dokunmuş bir goblen gibi yayılıyordu. Lough kayrak taşından bir çemberdi. Uzak kenarında, sık orman yaklaşıyordu.

Buz gibi bir rüzgâr esip geçti ve beraberinde bir özlem dalgası getirdi. Birden Rath na Mara'yı özledim. Sertliğine rağmen annemi özledim. Ocakta yanan bir ateş ve ufukta gün batımını takip ederken şimdi ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Cathair ile içiyordur belki. Alt krallarından birini bir kahramanlık ya da kibir hikâyesiyle eğlendiriyordur.

Kendi hikâyemizin onun istediği gibi bitmesini umuyordum. Hepimizin iyiliği için.

Yorgun bir şekilde dún'e doğru yürüdüm ve sonra yolumda durdum.

Ocakta bir ateş çıtırdıyordu. Alçak bir masa doyurucu bir yemek sunuyordu -kabuklu siyah ekmek parçaları, dumanı tüten bir fiçı çorba, kızarmış bir sülün. Bir an için Halk'ın başka bir oyunu gibi göründü - bana eziyet etmek için tasarlanmış bir hayal. Ama Rogan çoktan yemekten faydalanmıştı; önündeki masada kırıntılar ve küçük kemikler vardı.

"Nedir bu?" Mantomu atarak sordum.

Rogan memnuniyetle omuz silktili. "Birisi köyden göndermiş olmalı."

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor." Kaşlarımı  attım. "Kim olduğumuzu da."

"Başka kim olabilir ki?"

Haklıydı. Ama ben kaynağı belirsiz yiyecekleri yemek için yetiştirilmemiştim. Bir parmağımı çorbaya daldırıp dudaklarıma götürdüm. Hiç zehir tadı almadım. En azından aşına olduğum bir şey yoktu.

Duvardaki bir hareketlilik gözüme çarptı. Oymaları incelemek için sinsice yaklaştım. Ateş ışığı, titreyen burnunun üzerinde küçük taş pençelerini ovuşturan, geniş bıyıkları olan tüylü bir fareyi netleştirdi.

Corra. Lanet yaratık.

"Bunu sen mi yaptın?"  ok yüksek sesle suçladım.

"Belli ki değil." Rogan ağzı dolu bir şekilde konuştu.

Ona muhtemelen örümcek ağları ve bataklık çamuruyla beslendiğini söylemeyi düşündüm ama bunu nasıl bildiğimi açıklayacak enerjiyi kendimde bulamadım. Bunun yerine, yuvarlak kulaklarını seğirtten Halk perisine dik dik baktım.

"Bu sadece yaratabileceklerimizin bir tadı," dedi Corra. "Erzak g ndermenize, kendi ateşinizi yakmanıza, kendi etlerinizi nasıl kızartacağınızı öğrenmenize gerek yok. Bırakın Corra sağlasın."

" ok cömertsin," diye tısladım. Rogan beni kendi kendime konuşurken yakalamaya devam ederse, T r na n  g'un beynimi uyurduğunu düşünecekti.

Fare sevimli kocaman gözlerini kırpıştırdı. "Karşılığında sadece küçük bir iyilik istiyoruz."

"Tabii ki biliyorsun." Topuğumun üzerinde döndüm. "Besin yerine muhtemelen toz ya da lağım olacak yemeğiniz sizde kalabilir. Senin için bir şey yapmaya niyetim yok."

Corra beni takip etti, kale duvarına kazınmış sayısız oymaya teker teker atladı: kıvranan bir deniz canavarı,  t şen bir kaz, gagası cilalanmış bir karga

Mika.

"Yemek gerçek ve besleyici. Sizi tehlikeye atmayız - eğer kurursanız, bize bir faydanız olmaz!"

Sprite'a bir el salladım ve onu kovdum.

"Bu önemsiz bir şey! Tek istediğimiz bizim için bahçeye bakman."

İzlerimde durdum. Yıkık seranın ve çevresindeki bahçelerin görüntüsü zihnimde canlandı. Bir zamanlar burası muhteşem bir yer olmalıydı. Rogan ve ben Tír na nÓg'a sadece dolunayda seyahat edebiliyorduk, bu da ayın yirmi sekiz gününü bir şeylerle doldurmak zorunda bırakıyordu. Ve Eala'yı kurtarmanın ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Belki-

Gözlerimi Corra'ya diktim. "Neden?"

Işıltılı kuş kesik kanatlarını çırpı ve bana kurnazca bir göz kırptı. "Günler uzun, chiardhubh. Meşgul olmak sıkılmaktan iyidir."

"Örgü örmeye başlayacağım."

"Kasıtlı hanımefendinin istediği gibi."

"Hımm." Masadan yayılan kokular midemi guruldattı; taze ekmek, sıcak güveç, kızarmış et gibi cezbedici aromalar. "Bunu düşüneceğim."

"Sen bilirsin, chiardhubh."

Oturdum ve kendime bir tabak hazırladım, ağzım sulanıyordu. Ama ne kadar aç olduğumu bilmesini istemediğim için Corra'ya ters ters bakmaya devam ettim. "Bir dahaki sefere turta istiyorum."

"Çok talepkârsın." Rogan kıkırdadı. "Sanırım köylüler ellerinde ne varsa bize getireceklerdir."

Dilimi ısırdım ve yedim. Her şey çok lezzetliydi. Kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlatmak zorundaydım. Bu yemek Halk büyüyle yapılmıştı. Rogan ve ben yalanlar üzerine yemek yiyorduk.

Ve eğer böyle şüpheli hükümler karşılığında nankör bir projeyi üstleneceksem, o zaman pasta da isteyebilirdim.

Yedinci Bölüm

Ağaçların arasına çömelmiş, Rogan ve ben dolunayın yükselmesini bekliyorduk. Loş orman alacakaranlıkta ürkütücüydü, taş canavarların gölgeleri sessizce uzuyordu. Tedirginliğim sert bir parıltıyla parlatılmıştı, ancak sinirlerimin köprüünün ötesinde yatan şeyden korkmaktan mı yoksa onu özlemekten mi kaynaklandığından emin değildim.

Kapının ardında bizi ne bekliyordu? Kayıp aşk ve sihir mi? Yoksa soğuk kalp kırıklığı ve keder mi?

Rogan pelerininim üzerinden bana dirsek attı.

"Ow!" Ona kaşlarımı çattım. "Bu ne içindi?"

"O korkunç yüz ifadelerinden birini takınıyorsun Dönüşen." Rogan keskin bir mizahla gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Çürük, çarpık burnun."

Rogan yüzünü buruşturdu ve söz konusu burnu hafifçe okşadı; burun ne çarpıktı ne de özellikle çürüktü.

Uzun bir süre sessiz kaldım. Ve sonra: "Kapının ötesindeki Gentry tánaiste, kuğuları esir tutan kişi. Nasıl biri olmalı?"

"Halk Soyluları hakkında pek çok hikâye duydum." Rogan'ın boş yere toprağı eşelediğı dal bir amaç edinmiş, sert toprağı ustaca çizgiler ve kıvrımlarla çiziyordu.

Kaba bir resim şekillenmeye başladı; bakan gözler, çengel pençeler, çarpık uzuvlar.

Bir zamanlar Rogan, benim bahçelerden bahsettiğim gibi resim yapmaktan bahsederdi. Elleri kılıçla meşgul olmadığı zamanlarda boyayla lekelenir ya da kömürle kararırđı. Ama bu uzun zaman önceydi.

"Bazıları vücutlarının çarpık ve deforme olduğunu, flört ettikleri kara büyü tarafından garip şekillere sokulduğunu söylüyor. Diğerleri ise bir insanı delirtecek kadar güzel olduklarını söylüyor." Sopasını bir çırpıda sallayarak çizimini bitirdi. Bir canavar zehirli gözlerle bana baktı. "Belki de bu soylu varis, lanetli kuğu kızları sürüsüne gözlerinizi oymalarını ve kemiklerinizin üzerinde dans etmelerini emreder."

Omurgamı okşayan ürpertiği gizlemek için homurdandım.

"Belki de sadece anneler tarafından çocukları korkutmak için anlatılan hikayelerdir. Ya da sarhoşlar tarafından gecenin soğuşundan korunmak için anlatılan hikâyelerdir." Rogan kaba çizimi avucunun bir hareketiyle sildi. "Ve o da senden farklı olmayacak. Ya da benden."

Belki de. Ama hiçbir hikâyenin sadece hikâye olmadığını öğrenmişim. Hikâyelerin yalanları olduğu kadar gerçekleri de vardı. Hikayeler, gizlice arzuladığımız şeylerden korkmayı kendimize öğretme şeklimizdi.

Karanlık ormanlar. Güzel canavarlar. Kırık kalpler.

"Peki ya Eala?" Evlatlık kız kardeşimin hayaletini aramızda canlandırdım. "O nasıl biri olacak?"

"Rath na Mara'ya ilk geldiğinde, rengin dışında tıpkı ona benzediğini söylüyorlar." Rogan avuçlarındaki kiri fırçaladı. "Eğer ikiniz aynı şekilde büyüdüyse, o zaman onun güzel olacağını tahmin ediyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Loş ışıktaki gözleri şafak vaktindeki okyanustan çok alacakaranlıktaki ormana benziyordu. Kolu koluma değdi ve pelerinlerimizin arasından bile teninin sıcaklığını hayal ettim. Yakınlığına dayanamıyordum ama ondan uzak kalmaya da dayanamıyordum. Kaba bir şekilde

ayağa kalktı ve ağaçları örten gümüş damarları işaret etti.

"Ay yükseliyor," dedim. "Vakit geldi."

Taş köprüyü sessizlik içinde tırmandık.

Sesim titreyerek Cathair'in Rath na Mara'dan ayrılmadan önce bana verdiği büyüü söyledim. Kadim bir dilde yazılmış olmasına rağmen, yüksek sesle söylediğim anda, sözleri kemiklerime kazındı ve ritimleri dişlerimin arkasına kök saldı. Ayaklarımızın altındaki taşlar parlamaya başladı, melodimi aldı ve unutulmuş bir ninni gibi onu ileriye taşıdı. İlk başta kulağa hoş geliyordu ama daha yakından dinlediğimde uyumsuz bir tınısı olduğunu fark ettim.

Derimden çıkıp onu takip edersem beni eve götüreceğini söyledi.

"Changeling." Rogan elimi kavradı. "Fia. Dikkatin dağılmasın."

Müziğin yarattığı rüya sisini temizlemek için başımı salladım. Hızla -kendimi tekrar o korkunç büyüye kaptırmadan önce- skean'ımı çıkardım ve parmağımı batırdım. Annem benden sadece birkaç damla kan isteneceğini söylemişti ama birden kaç damla gerektiğini anladım. Sessizce saydım, on üç yeşil-siyah damlacık toprağı lekelediğinde elimi geri çektim.

Ay ışığı ağaçların üzerinde parlıyor, yolu gümüş rengine boyuyor ve ağaçların arasında soğuk alevler kıvılcımlandırıyor. Rogan gözlerini gölgelemek için bir kolunu kaldırdı. Uzaklara uçtu, zaman ve mekân arasında bir yerde yakalandı ve ben de onunla birlikte gittim.

Kazların kendilerini rüzgâra karşı geniş bir V şeklinde savurdıklarını gördüm. Yakınlardaki mavi suyun gülüşünü ve çan seslerini duydum. Odun dumanı kokusu aldım. Sonbaharın serinliği saçlarımı süpürdü, ölmekte olan yaprakların metalik kemirisiyle renklendi ve orada bir ağaç vardı, demir kabuklu ve ateşle taçlandırılmış...

Karanlık beni yutana kadar hislerin içine düştüm, sonra beni yeniden doğurdu.

Tökezledim, başımı kaldırdım ve nefes nefese kaldım. Yanımda, Rogan ellerini dizlerinin üzerine koydu ve iki büklüm oldu, sanki

kusabilirdi. Orman aydınlık ve loştu; ay yükseklerde seyrediyor, yeryüzünü gümüş şeritlerle boyuyordu.

Ama aynı orman değildi. Ağaçlar yukarı yerine aşağı doğru büyüyor gibiydi. Söğüt köprünün yanında yanlış yerdeydi. Her şey tersine dönmüştü, sanki büyük bir aynanın içinden geçmiş ve dünyamıza diğer taraftan bakıyorduk.

Tír na nÓg.

"Başardın." Rogan'ın yüzünde inançsızlık ve şaşkınlık birbirine karıştı. "Buradayız."

Ani bir tereddüt kol ve bacaklarımı tuttu. Bir parçam her zaman gerçekten karşıya geçebileceğimizden şüphe etmişti. Ama yine de buradaydık. Bu da bize verilen görevleri gerçekten yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Prensesi bulmak, büyüsünü bozmak, onu eve getirmek. Gentry tánaiste'i bulup hazinesini çalacak ve Fódla'yı kurtaracaktık.

Rogan'la birlikte olabileceğime dair küçük bir umut kırıntısından bile vazgeçtim.

Rogan'a yumuşak bir sesle, "Hadi lough'un üstündeki dún'ü bulalım," dedim. "Prensesinizi bulalım."

Yüzü bembeyazdı, başını salladı. Pelerininin kapüşonunu kaldırdım ve ormanın derinliklerine doğru adım attım.

Tír na nÓg'da zaman ve mekân bir tuhaftı. Rogan ve ben bizi lough'a, gölgeli dún'e ve kuğulara götüreceğini umduğumuz yöne doğru yola koyulduğumuzda, ağaçlar gözümün köşesinde değişti ve eğildi. Ancak doğrudan onlara bakmak için döndüğümde, kabuk ve kırılgan yapraklardan başka bir şey değillerdi. Saatler gibi gelen bir süre boyunca ormanda ilerledik ama sonunda ay ışığının su üzerindeki dalgalanmasını gördüğümüzde, Geçit'ten ayrılalı sadece birkaç dakika olmuş gibiydi. Gölün yanındaki ormanın kenarına çömeldiğimizde dişlerimi sıktım. Bu topraklardaki hiçbir şey gerçek değildi.

Daha şimdiden bu kötü yerin büyüğü kemiklerimin arasında ve gözlerimin arkasında dolaşıyordu. Eve gitmek istiyordum.

Yosun kadar yumuşak bir ses kulağıma fısıldadı, Ya bu Evin mi?

Dún Darragh'a benzeyen bir yere varmıştık, eğer Dún Darragh karanlık düşlerden ve keskin dileklerden yapılmış olsaydı. Gökyüzü kapkaraydı ama çok parlak yıldızlarla süslenmişti. Ay, harap olmuş nehri bir aynaya dönüştürüyordu. Parılayan beyaz çiçeklerden oluşan bir tarla büyük bir kaleye doğru eğimliydi - gerçi ona kale demek yanlıştı. İnsan eliyle inşa edilmiş her şeyden hem daha yekpare hem de daha az sağlamdı. Tuğlaları gölgeydi; pencereleri, sertleştirilmiş yıldız ışığı. Melankoliyle işlenmiş kuleler mazgallı duvarların üzerinde yükseliyordu. Ona bakmak, içine bakmak, kırık dikenler gibi kıvrılan merdivenleri ve elmas damlayan tavanları görmek demekti.

Kıyıda ki hareketlilik bakışlarımı yakaladı. Ay ışığının büyüünde, bir grup kuğu suyun gümüş kenarına toplanmıştı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kafamı çevirmeden Rogan'ın kolunu tuttum ve dikkatini nehre doğru yönelttim.

Kuğular çakıllı sahilde toplanırken bembeyaz tüylerini kabartıyor ve güçlü kanatlarını açıyorlardı. Hareketleri sallanan, hipnotik bir nitelik kazandı. Gölün karanlığına karşı hayaletler gibi dalgalanıyorlardı.

O an kırıldı. Tüyler yumuşak, esnek deriyi ortaya çıkarmak için aşağı süzüldü. Gagalar narin burunlara ve gülen ağızlara dönüştü. Kanatlar sallanan kolları ortaya çıkardı.

Kuğuların olduğu yerde on iki insan kız duruyordu. Kısa süreli bir hareketlilik yaşandı; kardeşçe kucaklaşmalar ve sessiz ünlemler. Sonra, neredeyse tek bir kişi gibi, kıyı boyunca dans ederek uzaklaştılar. Ayakları gecenin garip zarafetiyle havada tutularak suyun üzerinde süzülüyor gibiydi. Kükreyen ay, bacaklarını birkaç dakika önce oldukları kuğular gibi beyazlatmıştı.

Kuğunun peşinden sürünürken ne Rogan ne de ben konuştuk.

Bakireler. Birbirlerinin aynısı olmaktan çok uzak olsalar da - boyları, saçları, ten renkleri ve yüz hatları gibi - her biri kendini bir dansçının duruşu ve bir serap havasıyla taşıyordu. Kan bağı olmasa da onları birbirine bağlayan garip lanet sayesinde kardeşiler.

Bakireler kalenin altındaki tepenin dibinde durakladılar. Rogan ve ben cesaret edebildiğimiz kadar yaklaştık, tepeyi kaplayan çiçeklerin parlaklığına karşı gözlerimizi kırıştırdık. Kayan yıldızlar gibi parlıyorlardı ve ben bir tanesini koparmak, hepsini koparmak, onları bir çelenk haline getirip saçlarıma takmak için ani bir istek duydum ve-

Dikenli bileziğime sertçe bastırdım. Acının parıltısı kafamı temizledi.

Bu yerin beni hayaller ve kuruntularla baştan çıkarmasına izin vermeyeceğim.

Kızlar çiçeklerin arasına çömelip onları topladılar. Parmakları kanamaya başladı, kıpkırmızı damlacıklar fildişi çiçeklerin üzerine sıçradı. Tiksinti boğazımı tırmaladı ama kızlar çiçekleri kolye haline getirip birbirlerinin saçlarına takarken sadece güldüler ve gevezelik ettiler.

Bir kız onlara katılmadı. Gururla durdu ve diğer kızların çiçekleri ona getirmesini bekledi. Çok geçmeden bunu yaptılar ve onları omurgasından bacaklarının arkasına kadar inen sarı dalgalara doladılar. Kısa süre sonra, kanlı yıldızlardan oluşan parlak bir taç giydi.

Rogan çalılıkların arasında kıpırdandı. Bir dal kırıldı. Kız sese doğru döndü.

Vertigo üzerime çöktü. Daha görmeden ne göreceğimi biliyordum.

Bir kuğu tüyü kadar beyaz tenim. Çamur karası saçlarım, ama peri keteni kadar solgun. Yeşil ve kahverengi gözlerim, ama şafak gibi mavi. Minyon bedenim, ama sert yerine yumuşak, acımasız yerine zarif.

O bendim, ben de oydum ve hiçbirimiz birbirimiz değildik.

Eala. Kraliçenin gerçek kızı, yaşıyor ve nefes alıyordu. Diğer bakireler ışıltılı çelenklerini umursamazca örmeye devam ederken o bir süre daha ormana baktı. Rogan kendinden geçmişti, dikkati uzun zamandır beklediği prensesine odaklanmıştı. O başladı ileri.

Ama! kavradı onuntırnaklarımı derisine geçirdim. Döndü, sanki suyun altındaymış gibi hareket ediyordu. Gözleri kapüşonun derinliklerinde parlıyordu. pelerininden.

"Oraya yürüyecek misin?" Tısladım. "Öylece mi?"

"Bunun için burada değil miyiz?" Rogan Eala'yı işaret etti. "Ya onu korkutursan? Ya Kraliçe'ye sadıksa? Gentry tánaiste? Ya şu anda ona gidiyorsa?"

Rogan kaşlarını çatı; belli ki bunların hiçbirisi aklına gelmemişti. "Onunla konuşamazsam onu eve dönmeye nasıl ikna edebilirim?"

"Bu gece onu uzaklaştırmak zorunda değilsin," diye hatırlattım ona. "Sekiz yaşından beri burada. Seni hatırlamayabilir. Annesini bile hatırlamayabilir."

Rogan'ın omuzları çöktü ve yüzü hayal kırıklığına uğradı. "O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Neden onları takip etmiyorsunuz - sadece bu gecelik?" On iki genç kız bıçaklı çiçeklerini toplamayı bitirdi ve ormana doğru ilerlemeye başladı. Gölgelemin derinliklerine doğru ilerledik ve yıldız ışıklarından oluşan bir nehir gibi yanımızdan akıp gitmelerine izin verdik. "Nereye gittiklerini gör, ne yaptıklarını izle, onları uzaktan daha iyi tanı. Bir dahaki sefere onlara nasıl yaklaşacağını daha iyi anlayacaksın."

"Peki." Rogan ayağa kalktı ama ben onunla birlikte kalkmayınca durakladı. "Sen gelmiyor musun?"

Annem Rogan'a görevin benim payıma düşen kısmını anlatmamı yasaklamıştı. Ona açıkça yalan söyleme fikrinden hoşlanmadım - bunun yerine, loşta ona küçük bir gülümseme gönderdim.

"Ne var prensim? Yardımına ihtiyacın var."

Gecenin köründe güzel kızları ormana götürmek mi? Sen bunun için doğmuşsun."

Gözleri çakmak çakmak oldu.

"Ay batmadan önce On Üçüncü Kapı'ya dönmüş ol," diye hatırlattım ona. "Aksi takdirde gelecek aya kadar kapana kısılmış olacağız."

"Bu çok mu kötü olurdu? Eala'yı kurtarmak için daha fazla zamanımız olurdu."

Başımı salladım. "Tír na nÓg'da yiyip içme riskini göze alamayız, yoksa büyüleniriz. Ben burada bir ay hayatta kalabilirim ama sen kalamazsın. Ya soylular tarafından fark edilsek? Gördükleri yerde öldürülürüz. Gece bittiğinde Dún Darragh'a geri dönmeliyiz."

Rogan isteksizce başını salladı ve sonra ormanın içinde kayboldu.

Artık ayak seslerini duymayana kadar bekledim. Bir esinti üstümdeki dalları salladı. Sesin içinde kelimeler duyduğuma yemin edebilirdim ama kulaklarımı zorlamama rağmen anlayamadım. Kapüşonumu daha yukarı çektim, sonra yavaşça açık alana çıktım. Böylesine karanlık bir yer için Tír na nÓg doğal olmayan bir şekilde canlıydı. Gölge kaleye giden yamacın dibine çömelip botuma en yakın yerde yetişen çiçekleri inceledim.

Beyaz sivri yaprakları olan minik, ruhani çiçeklerdi. Karnımda garip bir zonklama hissettim ve onlara uzandım...

Acı parmak ucumda sıcak bir şekilde patladı ve dirseğime doğru ilerledi. Elim çektim, bir damla yeşil-siyah kan ipeksi çiçeği lekelese bile.

Üç gün öncesinden bir anı gözlerimin arkasında yandı: Bir damla kan daha. Çantama sıkıştırdığım jilet gibi mürekkep siyahı bir tüy.

Görüş alanımın köşesinde karanlık ve parlak bir şey parladı. Döndüm. Ve beni öldürmek üzere olan bir adamın yüzüne baktım.

Sekizinci Bölüm

Kalbime doğrultulmuş ok yirmi adım öteden ısıll ısıll parlıyordu. Ama yayı tutan adamı görmek daha zordu, sanki ay ışığı ona dokunmaya dayanamamış ve bu yüzden eğilerek onu gölgede bırakmıştı. Vücudumu tamamen hareketsiz tuttum, kapüşonumun gölgesinin altından gözlerimi kısarak baktım. Sadece kenarları görüyordum; gece siyahı saçlar, köşeli elmacık kemiklerinin oyuklarına bulaşmış kömür, metal gibi bir çene.

Sadece gözleri farklı parlıyordu ve vahşiydiler. Ay ışığı kadar parlak, bir kâbus kadar karanlık. O zaman anladım, o bir erkek değildi.

"İyi akşamlar," dedim anlamsızca. Sanki bir ziyafetin konukları, bir dansın ortaklarıydık.

Başını eğdi -küçük ama tehditkâr bir hareket. Dehşet uzuvlarımı zayıflattı ve düşüncelerimi bulandırdı.

Duygularımı çelikleştirdim. Ben dondan, çürümeden ve sonsuz şeylerden yapılmıştım. Halktan korkmak için yaratılmamıştım.

"İşini söyle, ghillie." Sesindeki tehdit kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "O zaman defol."

"Ben ghillie değilim," dedim açık ve hoş bir şekilde. "Yine de deri yerine huş ağacı kabuğu ve saç yerine yosun kullanmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

Sessizliği keskindi.

"Sanki... kaşındıracakmış gibi görünüyor," diye açıkladım.

Ne yayı ne de oku düşmemesine rağmen yaklaştı. Şüphesiz bir savaşçıydı, şiddete aşına bir adamın bakışını tanıyordum. Ayaklarının toprağa karşı ölçülü ritminde bu vardı. Başının açısında. Yağsız kasların kemik üzerinde kolayca kayması. Uzaktaki yıldızlar gibi gümüş gözlerindeki tehlikenin parlaklığı.

Çenesinin bıçağı kalktı ve havayı kokladı.

"İnsan diyarlarından kokuyorsun. Bir insan gibi konuşuyorsun." Yeşil-koyu kanımla lekelediğim parıldayan taş yaprağına baktı. "Yine de orman gibi kanıyorsun. Bana ne olduğunu söyle."

Bana doğru son bir adım attı ve sonunda onu büyük siyah kanatlar gibi saran kıvrımlı gölgeler arasında bütününü görebildim.

Çok güzeldi.

Benden bir baş daha uzun boyluydu, beli dar ama omuzları genişti. Fódla'nın uzun örgülü erkeklerinin aksine, saçları acımasızca kısa kesilmişti, telleri bir kuzgunun kanadının parlayan siyahıydı. Buna karşılık teni mermer gibi solgundu. Ve ah, yüzü. Çarpıcı yüz hatları temiz, sade çizgilerle oyulmuştu - yontulmuş elmacık kemikleri, çatık kaşları, yontulmuş sert bir çene. Onunla ilgili yumuşak olan tek şey, uyumsuz bir şekilde duygusal olan ağzının yayıydı. Ve o gözler -metal gibi, ay ışığı gibi, sanki...

Uzun bir an için kendimi kaptırmıştım. Büyülendim. Omuzlarım gevşedi; ağzım bir gülümsemeye dönüştü; zihnim gevşedi.

Sonra nerede olduğumu hatırladım. Onun kim olduğunu. Ne olduğunu.

Onunki gecenin güzelliği-ydi-karanlık ayların ve karanlık eylemlerin. Ormanın güzelliği onundu; dişleri saklıyor ve canavarları gizliyordu. Onunki siyah buzun güzelliği-ydi; kaygan, ince ve ölümü maskeleyen.

O zamanlar onu hain güzelliğiyle tanırdım. Halk soylularından biriydi.

Ellerim kendimi savunma, skeanlarımı kapıp kalbine fırlatma isteğiyle titredi. Ama ne kadar doğru nişan alırsam alayım, bıçaklarımın hedefini bulamayacağından şüpheleniyordum.

"Ben-" Duraksadım, kapana kısılmış bir fare gibiydim. Ona söyleyebileceğim pek çok şey vardı. Birçok gerçek. Birçok yalan. Ayrıca bu gece burada ölebileceğim pek çok yol vardı. "Ben kayboldum."

"Burası kaybolunacak bir yer değil." Daha yakın daireler çizdi. "Ne de bulunacak."

"Kaybetmenin zevki bulmakta saklıdır." Korku göstermeyi reddettim. "Ya da bana öyle söylendi."

Bir kol boyu uzakta durdu. Avını görmüş ama eğilmek için acele etmeyen bir şahin gibi sakince beni değerlendirdi.

"Yüzünü saklıyorsun." Sesi boğuktu, sanki sık sık kullanmıyormuş gibi. "Bu da bana kaybolmadığınızı, daha ziyade bulunmamayı dilediğinizi düşündürüyor."

"Belki de dayanılmaz derecede çirkinimdir." Yüz ifadesi değişti.

"Nefret edilsin ya da edilmesin," dedi, "burası bulunacak ya da kaybedilecek bir yer değil."

"Bunu zaten söyledin."

"Dinlediğini sanmıyordum."

Yan gözle bakmaya cesaret ettim, kanımı donduracak kadar soğuk gözlerle karşılaştım. Sessizlik aramıza bir yay gerdi.

"Bana ne olduğunu söyle," diye teklif etti, hâlâ yüzüme doğrultulmuş olan oku indirmeden, "o zaman buradan canlı çıkmaya izin vermeyi düşüneceğim."

"Bilseydim," dedim dürüstçe, "sana söyledim. Ama bildiğim kadarıyla ben sadece bir kızım. Ben sadece benim." Bunu düşündü.

"Peki ya sen?" Sorma cesaretini gösterdim. "Nesin sen?"

Cesaretim onu gülümsetti. Dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu, köpek dişleri olması gerekenden biraz daha uzundu.

"Bu yerin korunmaya ihtiyacı olduğunda, ben onun

koruyucusuyum. Ve

Davetsiz misafirlerden hoşlanmam."

Korkum dehşete dönüştü.

Gentry muhafızı uzanıp örgümden düşen koyu renkli bir bukleyi kavradı ve parmaklarının arasında kaydırıldı. Dövmeler deri baretinin üzerinden yontulmuş pazusuna doğru kıvrılıyordu. Sürüklenen ayın gölgesinde, büyük siyah bir kuşun iğneleri gibi görünüyorlardı.

"Belki de daha açık konuşmalıydım." Sesi acımasız bir eğlenceyle tizleşti. "Davetsiz misafirlerden hoşlanmadığımı söylediğimde kastettiğim şey şuydu: Size avantaj sağlayacağıma söz veriyorum."

Bir ömür boyu süren eğitim bana pek çok şey öğretmişti. Bana içgüdülerimin değerini öğretmişti. Bana ne zaman yenildiğimi ve alt edildiğimi öğretmişti. Bir yırtıcıyı saldırmaya ikna etmenin en kesin yolunun ona sırtımı dönmek olduğunu öğretmişti.

Bu bana bazen yapılacak tek şeyin kaçmak olduğunu da öğretmişti.

Hiç şimdiki gibi koşmamıştım.

Biçim ya da tarz için hiçbir düşünce yoktu, sadece hız vardı. Bacaklarım altımda pompalanıyor, nefesim ciğerlerime doluyor, orman beni yutarken dünya siyah ve gümüş rengini alıyordu. Adımlarımın çalılıklara çarpması çok gürültülüydü. Karanlıkta garip hayaletler ve hayaletler beni takip ediyordu.

Bir deri bir kemik kalmış tilkiler uzun, is lekeli pençeleri üzerinde sürünüyordu. Dişlerinin arasında kanlı kafa derileri taşıyor, keçeleşmiş saçları gümüş yaprakların arasından süzülüyordu.

Tüyleri duman, gagaları hançer olan iskelet kuşlar.

Yüzleri olmayan erkekler, gözleri olmayan kızlar, ağızları olmayan hayvanlar.

Ama kulaklarımı benim sesimi duymak için zorlasam da

Takipçinin ayak sesleri, yaydaki okun tınısı,...

Kınından çıkan çeliğin şingirtısı. Hiçbir şey duymadım.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra -ya da belki de sadece birkaç dakika- asırlık dişbudak ağaçlarına ulaştım. Derenin üzerindeki köprüye. Karmakarışık saçlarıyla söğüt. Kapı, sınırları asık suratlı bir ışıltı.

Yavaşladım. Ve sonunda dinlediğim ayak seslerini duydum.

-Peşimdeki çalılıklara çarpması. Korku yorgunluğumu yok etti. Gözlerimi kapattım, köprüye doğru hamle yaptım.

Omzumdaki bir el beni kavradı, durdurdu. Beni döndürdü.

Rogan.

Rahatlama uzuvlarımı sıvılaştırdı. Folk canavarının sahip olmadığı her şeye sahipti -sağlam ve tanıdık ve o kadar mükemmel kusurlu, o kadar insandı ki neredeyse ağlayacaktım. Uzandım, sıcak, kaba, çilli elini kavradım. Pembe şafak ağaçları öperken gözleri benimkileri buldu, bu gece gördüğümüz ve yaptığımız her şey aramızda kaldı, şimdilik söylenmedi. Işık gümüşten altına dönerken, On Üçüncü Kapı bizi alıp eve götürdü.

Ama Kapı'da beni takip eden kâbus kahkahasının belli belirsiz notasını duymadan edemiyordum.

Dokuzuncu Bölüm

O öğleden sonra kafatasımda dikenler ve otlarla boğulmuş bir ağızla uyandım.

Yatağımda döndüm ve inledim. Akşamdan kalma gibiydim, sadece daha kötüsü - kafam çürümüş bir kütük gibi boştu. Ama güzel düşünceler ve baştan çıkarıcı görüntüler de göz kapaklarımdan arkasını okşuyordu. Ani ve korkunç bir özlemle onlara uzandım ama yeşil yosunlar gibi kaygandılar.

Annemin sesi düşüncelerimde yankılandı. Oradayken, Tír na nÓg size ait olmadığınızı hatırlatmak için her fırsatı değerlendirecektir. Gittiğinizde, geri dönmeyi dilemenize neden olacak.

Dişlerimi sıktım ve göz kapaklarımı zorla açtım. Tír na nÓg'a yaptığım yolculuğun artçı etkilerini deneyimlemekten neredeyse memnundum - bu oraya ait olmadığım anlamına geliyordu. Halktan çok insan olduğum anlamına geliyordu. Evimin orada değil burada olduğu anlamına geliyordu.

Rogan'ın yatağı boştu, bu da ya benden önce uyandığı ya da hiç uyumadığı anlamına geliyordu.

Daha önce kaleye doğru yürürken Rogan'a kuğu kızlara ne olduğunu sormuştum. Eala ile.

"Gittim-" Başını salladı, ağzı bir bıçak kadar dardı. "Onları bir partiye kadar takip ettim. En azından ben öyle yaptım."

Sanırım öyleydi."

Şafakta onun profiline bakmış, bir şaşkınlık patlamasıyla savaşıyordum. Tír na nÓg'da bir saatten az zaman geçirmiştim, bundan neredeyse emindim. Rogan kuğu kızlarını bir partiye kadar takip edecek zamanı nasıl bulmuştu? Halk âlemlerinde zaman farklı mı işliyordu?

"Ya sen?" Yüz ifadesi değişmişti. "Bir şeyin seni korkuttuğu kesin."

"Oh." Başımı savurdum ve göğsümde yükselen paniği bastırmaya çalıştım, adrenalin halsiz uzuvlarımı yakıyordu. Gentry muhafızının sesindeki karanlık eğlence hâlâ içimi dişler gibi kemiriyordu. Sana bir avantaj sağlayacağıma söz veriyorum. "Ormanda yürüyüşe çıktım. Ama vahşi yaşam hiç hoş değildi."

Rogan kaşlarını çattı ama beni sıkıştırmadı. Ve Dún Darragh'a giden yolun geri kalanını sessizce yürüdük.

Şimdi ayağa fırladım ve buruşuk tuniğimi çekiştirdim. Soğuk su, kafeslenmiş neşe ve şimşek çakmadan önceki an gibi kokuyordu. Onu ateşe atmaya karar verdim.

"Corra!" Biçimsiz wight kendini de kullanabilirdi. "Corra, neredesin?"

Dikenleri böğürtlen, burnu böğürtlen olan iri bir çit domuzu duvarda hışırdayarak canlandı.

"Bahçeleri yenilemeye karar verdin mi, chiardhubh?" diye sordu küçük yaratık sevimli bir şekilde.

"Kesinlikle görmedim," diye alay ettim. "Rogan'ın bu sabah nereye gittiğini gördün mü?"

Cevap olarak boş bir bakışla karşılaştım.

"Biliyorsun." İçimde kızgınlık yükseldi. "Büyük, yakışıklı, insan? Prense mi benziyor? Rogan."

"Yüzü yulaf ezmesi, kulakları mantar ve ayakları taş olan mı?" Corra acımasızca cevap verdi. "O mu?"

"O. Nerede o?"

"Gitti. Ama sonra geri geldi."

"Yani kalede mi?"

"Yine gidecek," diye uyardı Corra, yapraklı dikenleri kabarak. "Eminim gidecektir." İçimi çektim. "Beni bir daha

Onu bulana kadar her kattaki her kapıyı açacaksın, değil mi?" "Botlarını bize verirsen olmaz."

"Benim-" Söz konusu ayakkabıya baktım, birkaç yıllıktı ve bütün gece ormanda dolaşmaktan çamurla kaplanmıştı. "Neden?"

"Ayak parmaklarımız üşüyor."

"Senin ayak parmakların yok. Olsaydı bile onları alamazdın. Onlar benim en sevdiğim çift."

"Kasıtlı fahişe," diye tısladı Corra. "Canavar kulede. Ama bilmelisin ki kan yerine sirkesi, deri yerine çürümüş yaprakları, saç yerine örümcekleri var ve-"

"Çok teşekkürler," diye araya girdim. "Oh, ve Corra?" "Evet?"

"Kapa çeneni."

Corra bir küfür savurdu, sonra dikenli konaklarından fırladı, oymalar arasında vızıldadı ve lakaplar mırıldandı. Sprite eterde kaybolmadan önce kustumuk dolu malt kurdu ve sığır zekâlı bagaj gibi şüpheli sesler duydum.

Gülümsememi yuttum. Halk ile savaş halinde olan bir kraliçenin sarayında istenmeyen bir şekil değiştiren olarak büyümüştüm. Corra, bu sığır zekâlı yükün kalın derisini delmek istiyorsa bundan daha iyisini yapmak zorunda kalacaktı.

Kuleye çıkan merdivenler beni nefes nefese bıraktı, üst dudağımda ve sırtımda boncuk boncuk terler oluştu. Sahanlıkta, düz ahşap bir kapı hafif aralık duruyordu. Kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi, ben de içeri ittim. Tonozlu kule odası loştu, çiseleyen bir öğleden sonrasından süzülen küçük gri ışık şeridi dışında aydınlatılmamıştı. Gözlerim gölgeleri taradı.

"Rogan?" Onu gördüğümde bile seslendim.

Dışarıya açık olan pencereye doğru siluet halinde eğildi. Yağmur taş pervaza sıçradı ve botlarının yanından yere damladı. Islak bir rüzgâr altın sarısı saçlarının uçlarını kaldırdı. Bir şekilde bir şişe yakut renkli likör edinmiş ve yarısını çoktan bitirmişti.

Burada kara kara düşünüyordu. Tahmin etmeliydim. "İyi günler prensim." Sadece biraz ses çıkarmayı başardım Alaycı.

Kolundaki bir kas sıçradı ve pervaza dayadığı bacağı seğirdi. Yüzünü kararlı bir şekilde demir lüleeye doğru eğik tuttu.

"Bana böyle seslenmek zorunda mısınız?" dedi bir süre sonra.

Acı içime yayıldı. Princeling, changeling- bunlar diğer insanların bize taktığı isimlerdi. Bizi sevmediğimiz ve kabul etmediğimiz küçük kutulara sığdırmak için kullandıkları isimler. Bizi incitmek için kullandıkları isimler. Ama biz çocukken, kendi kişisel dilimiz gibi olmuşlardı. İkimiz arasında isimler, olduğumuz ve olmadığımız şeylerin, istediğimiz ama sahip olamadığımız şeylerin bir geri dönüşüydü. Birbirimiz için ifade ettiğimiz şeylerin.

En azından eskiden böyleydi.

"Zorunda değilim." Sesimi kayıtsızlaştırdım. "Ama onun yerine ne yapacaksın? Lordum mu? Kulelerin fatihi mi? Şarap şişelerinin katili mi?"

Yemi yutmadı. Bana bakmadı bile. "Peki ya benim adım?"

"İyi, Rogan. Neler oluyor?"

"Onunla bir kez tanıştım, biliyorsun." Parmaklarını şişenin boynuna vurdu. "Biz çocukken."

Eala hakkında konuşuyordu. Merakım, kaynayan acımla buluşmak için yükseldi. Gençken prenses hakkında nadiren konuşurduk. İkimiz de onu tanımıyorduk; soyut bir kavramdan biraz daha fazlasıydı. Biz büyüdükçe, Eala'nın hayaleti de aramızdaki boşluklara musallat oldu.

Ancak onu tartışmak, onun tarafından şekillendirildiğimiz ve bağlandığımız yollara şekil veriyordu - yokluğunda bile onun varlığına bir isim veriyordu. Bu yüzden ondan nadiren bahsediyorduk.

"Ben altı ya da yedi yaşındaydım. O ise dört." Rogan şişeden bir yudum aldı. "Minicik, güzel bir şeydi, annesinin dizinin dibinde oturuyordu. Onun yaşlarında olan sümüklü, pis küçük kardeşimden ne kadar farklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ailelerimiz bizi birlikte oynamaya zorlardı. O bebeklerle oynamak isterdi. Söylemem yeterli, bu benim eğlence anlayışım değildi. Sıkıldım, şöminenin küllerini tekmeledim ve onu görmezden geldim." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Ama sonra bebeklerinden birini yüzüme yapıştırdı. 'Rogan,' dedi bana, 'Bu bebekten nefret ediyorum. Ama kırılmadıkça annem bana yeni bir tane almayacak' dedi. Bana basit bir plan gibi geldi, bebeğinin kafasını kopararak prensesi mecbur bıraktım. Ama sonra Eala... çığlık atarak annesine gitti. Kraliçe bana çok kızdı. Açıklamaya çalıştım ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Babama bu suç için beni cezalandırmasını emretti. Bana vurduğu sopanın izleri hâlâ duruyor."

İçimde bir sempati titreşti. Cairell Mòr nazık bir adam değildi, özellikle de en büyük oğluna karşı. "Rogan-

"On altı yıl oldu." Rogan sonunda bana baktı, mavi-yeşil gözleri anılarla puslanmıştı. "Ve bana o bebeği neden kırdırdığını hâlâ anlayamıyorum."

Aramızda huzursuz bir sessizlik uzandı. Ona verecek bir cevabım yoktu. O küçük prensesi kolayca gözümün önüne getirebiliyordum - Eala'nın büyüdüğünü gördüğüme göre, onun küçüklüğünün de aynı derecede parlak ve sevimli olduğuna inanmakta güçlük çekmiyordum. Yatağında garip gözlü ve vahşi saçlı olarak uyandığımda büyük bir hayal kırıklığı yaşamış olmama şaşmamalı. Ama o çocuğun zihni ya da motivasyonları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rogan'ın bu konuyu neden açtığını da anlamamıştım. Madem Eala onun için bu kadar korkunç bir tehditti, o zaman neden dört yıl önce onu bana tercih etmişti?

Bileğimi uyluğuma bastırdım, yeni acının eskisini

kovalamasına izin verdim.

"Belki de bir yanlış anlaşılmaydı," diye diplomatik bir öneride bulundum. "Rogan... dün gece Eala ile aranızda bir şey mi oldu?"

Sözlerim Rogan'ın yağmurla yıkanmış bakışlarını tekrar odak noktasına çekti. Pencere kenarından kalktı ve şişeyi yere bıraktı.

"Ayrılacağımız konusunda beni uyarmalıydın." Sesi suçlamayla kabalaşmıştı. "Tír na nÓg'da. Beni ormana tek başıma göndermek yerine."

"Neden?" Sesindeki hoşnutsuzluk tüylerimi diken diken etti ve konunun aniden değişmesi, Eala ile aralarında geçenleri bilmemi istemediğini düşündürdü. "Elini tutmamı ister misin?"

"Hayır. Nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Endişelenmeni istemiyorum." Öteki dünyadan kalma akşamdan kalmalığının kakofonisine katılan kızgınlık kafamı dövüyordu. Benim yerime Eala'yı seçtiğinde benim için endişelenme hakkından vazgeçmişti. Beni dört uzun yıl boyunca Cathair'in acımasız bakımlarıyla baş başa bıraktığında. Bana onun için bir hiç olduğumu söylediğinde. Hiç kimse. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabilir misin? Dün gece seni ormanda Morrigan'ın tazıları peşindeymiş gibi koşarken buldum." Bana doğru yürüdü, sonra birkaç santim ötemde durdu. Çok yakındı. Yeterince yakın değildi. "Bir şeyden çok korkmuştun. Sana dokunduğumda yerinden sıçradın."

"Belki de dokunuşunu hoş karşılamadığım içindir."

Sözler niyet ettiğimden daha acımasızca gelmişti ama istediğim etkiyi yarattı. Rogan'ın mavi-yeşil gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kraliçenin sana verdiği görevi söyle."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ben değilaptal," o homurdandı. "I Biliyorum sen değildi

O gölgeli kalenin etrafında takılıp çiçek topluyorsun. Sadece söyle bana. Belki yardım edebilirim."

Annemin uyarısı zihnimde diken diken oldu. "Haklısın, bir görevim var. Ama bu bir sır."

"Biz sır tutmayız. Birbirimizden değil."

"Yapmadık. Bu senden önceydi-" Eski yara zonkluyordu. "Sen Rath na Mara'dan ayrılmadan önce. Kuğu prensesine kur yapmak için benim yardımımıza ihtiyacın yok. Annemin benden taleplerini yerine getirmek için de senin yardımına ihtiyacım yok."

"Daha önce hep yapardın."

Kırgınlığım yüzümden okunmuş olmalı ki Erdoğan'ın nehir taşı gözleri özür dilercesine genişledi. "Changeling-"

"Peki ya benim adım Rogan?" Sözlerini, toplayabildiğim tüm zehirle ona geri fırlattım. "Yoksa bu ayrıcalığı hak eden tek kişi sen misin?"

Cevap vermesini beklemedim. Dolambaçlı merdivenleri ikişer ikişer çıkararak asık suratlı bir öğleden sonraya doğru kaçtım.

Corra'nın pazarlığı aklıma geldiğinde amaçsız adımlarım beni neredeyse seraya götürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, zamanımı ve emeğimi bahçeye harcamak için çok az isteğim vardı - bu nankör bir iş olurdu. Ama Corra haklıydı. Yiyecek ve erzağa ihtiyacımız vardı. Benim de dolunaylar arasında zamanımı geçirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde bir prensi öldürecektim.

Ya da ağla.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Rüzgâr, düzensiz bir gökyüzünün altında köpüren nehri kamçılıyordu. Çamur botlarımı ıslatıyor, soğuk yün pelerininin dikişlerinden sızıyordu ama umurumda değildi. Gözüm siyah bir parçaya takıldığında neredeyse mağaraya varmıştım. Eğildim ve iki ot kümesinin arasına sıkışmış, yıpranmış tüye uzandım.

Donuk, ıslak ve dikenlerinin yarısı eksik olsa bile ince kanat çok güzeldi. Parmaklarıma baktım, bulduğum ilk tüyü, tüyün dikenini düşündüm. Sonra gökyüzüne baktım. Kuzgunlar ormanda cıvıldıyor, karga kuşları dún'ün saçaklarının altına tünüyordu. Ama bu sert tüyler neredeyse ön kolum kadar uzundu.

Tüyü bıraktığımda çiseleyen yağmur sağanağa dönüştü ve kendimi isyankâr hissettim. Bunun bu kadar basit olmasını hiç beklemiyordum. Ama Rath na Mara'ya döndüğümde -gerçek dünyaya döndüğümde- bazı şeyleri biliyordum. Yanlış açıyla ve çok az güçle savrulan bir claíomh'un bir adamı öldürmek yerine sakat bırakacağını biliyordum. Deve dikeninin çay olarak demlendiğinde birçok hafif zehirin etkisini yok edebileceğini biliyordum. Annemin beni sevdiğini ve sevgisinin Halk'a duyduğu nefretten bile daha güçlü olduğunu biliyordum.

Ama burada, Tír na nÓg'un kıyısındaki harap toprakların tepesindeki bu köhne dún'de hiçbir şey bilmiyordum. Soruların hiçbirini bilmeden cevaplarla doluydum. Havada sonsuza dek dönen bir akçaağaç tohumu gibiydim, nereye düşeceğimi bilmiyordum, tek bildiğim dalıma asla geri dönemeyeceğimdi.

Kirpiklerimdeki nemi sildikten sonra seraya doğru yürüdüm.

Çatlak camlar ve kırık metaller hava koşullarından korunmak için çok az işe yarıyordu. Parmaklarımı harap masalardan birinin üzerinde gezdirirken başıma su çarptı. Elime yapışan toprak gübre, çürümüş yapraklar ve zengin kil kokuyordu. Bu toprak bir zamanlar iyi bir topraktı -yaşamı besleyen türden bir toprak. Yeşil şeylerin gelişip büyümesini sağlayan türden bir toprak.

Seranın sonunda, sürünen bir sarmaşık yayılmaya bırakılmıştı. Dikenli yapraklarını ya da uzun sivri dikenlerini tanıyamadım. Çiçeklerinin mevsimi geçmişti, taç yaprakları kefen gibi sarkıyordu. Bitkiye baktım. Zehirli bir şey kalbimin üzerine gölge düşürdü. Kötü ruh halim çiçek açtı.

Her zaman sevdiğim ama beni terk eden Rogan'ı düşündüm.

Beni öven ama sonra bana neredeyse imkansız bir görev veren annem.

Eala Ní Mainnín, kız kardeşim, hayatı benimkinden daha değerli olan güzel bir yabancı.

Kirpileri toza, gri kısırakları yabani ağaçlara çeviren Yeşil İşaretim.

Tezgâha dayalı duran eski makası elime aldım. Bıçaklar körelmiş ve paslanmıştı. Sarmaşıkları keserken çığlık atıyorlardı. Dallardan kandan daha kalın ve koyu bir çapa fıskırıyordu.

Ellerim yapışkan balçıkla kaplanana ve kollarım küçük çiziklerle yırtılana kadar sarmaşığı parçaladım. Parmak uçlarımdaki keskin dikenleri dişlerimle kopardım ve Dún Darragh'ın ölü bahçelerine tükürdüm. Zor nefes alarak geri çekildim.

Asma ayaklarımın dibinde tamamen yok olmuştu. Ve bir zamanlar yayıldığı yerde -sürünerek, sindirerek ve mahvederek- bir şey büyüdü.

Sivri yaprakları olan küçük bir çiçek. Ama bu çiçek bir yıldız kadar parlak olmak yerine, aralarındaki boşluk kadar siyahtı. Diz çöktüm, ona uzandım.

Görüş alanımın köşesinde bir parıltı belirdi. Döndüm ama sadece uzak bir müziğin çınlaması ve hatırlamam gereken bir şeyi unutmanın verdiği acı hissi vardı. Geri döndüğümde, küçük siyah çiçek gitmişti.

Bir çarpma sesi serada yankılandı, ardından duyulabilir bir inleme ve yaratıcı küfürler geldi. Başımı çevirdiğimde Rogan'ın bir zamanlar saksı masası olabilecek bir tahta parçasıyla boğuştuğunu gördüm.

Seranın önüne doğru yürüdüm. Rogan gerildi, devasa tahtayı indirdi. Bana baktığında, mavi-yeşil gözleri, kalbimin göğsüm için çok büyük hissetmesine neden olan umutsuz bir umutla çatırdadı. Az önce kestiğim sarmaşık kadar vahşi ve keskin olmasını diledim.

"Burada ne yapıyorsun?" Hırladım.

"Yardım etmek."

Kollarımı kavuşturdum. "Daha çok boşuna bir egzersiz gibi görünüyor."

Öfkelendi. "Görünüşe göre benim uzmanlık alanım."

Taşıdığı odun parçasını kaldırdı. İçime çektim.

-Onun kas yapısına sahip bir adam için bile tahta devasa boyutlardaydı. Homurdanarak ağırlığı sırtına aldı, sonra odanın ortasından yana doğru kaldırdı. Tahta havada asılı kaldı ve bir sıra kil çömleği, bir avuç fide kavanozunu ve bir duvarın yarısını kaplayan buğulu camı da beraberinde götürerek doğrudan yükselticilere çarptı.

"Rogan!" Yeşil öfke kalbimin etrafında alevlendi. Eğer Corra'nın teklifini kabul etmeye karar verseydim, o kavanozlar bahar için uykuda olan soğanları saklayabilirdi - bir gün lale, allium, hatta belki de eflatun kadın terliği olacak soğanları. Fide kavanozlarında Corra'nın güveçleri için otlar -biberiye, kekik, adaçayı- olabilirdi. Ve Rogan dikkatsizliğiyle bu olasılıkları yok etmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben sadece-" Şaşkınlık ve pişmanlık bakışlarını bulandırdı. Karmakarışık altın sarısı saçlarını yüzünden kazıdı. Bitkin görünüyordu. Menekşe rengi çukurlar gözlerini çevreliyor ve elmacık kemiklerini oyuyordu. Günün yarısını içerek geçirmeden önce bu sabah hiç uyumuş muydu? "Sadece yardım etmek istedim-"

"Çık dışarı." Onu göğsünden sertçe ittim. Sihrim üzerindeki kontrolüm kaymaya başlamıştı. "Seramdan defol!"

"Seranız mı?" Rogan parmaklarımı iri, sert ellerinin arasına aldı. "Ne yapacaksın Dönüşen? Beni yeşile mi boyayacaksın?"

"Belki de yaparım," diye hırladım. "Büyük çirkin kulaklarından çıkan eğrelti otlarıyla prensesi kurtarmaya çalışmanı görmek isterdim!"

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra Rogan eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve hırıldamaya başladı. Endişe beni sarstı, ardından

Güldüğünü fark ettiğimde öfkelendim. Doğruldu, hâlâ kıkırdıyordu ve beni kendine doğru çekti, kollarını omuzlarıma doladı ve başımı çenesinin altına sıkıştırdı. Gerildim ve neredeyse onu itiyordum. Ama o sıcak ve katıydı, göğsünden yükselen kahkahalar içimi titretti ve her şey birdenbire yolunda göründü.

Morrigan, ama onu özlemiştim.

Uzun bir süre öylece durduk, ben göğsüne yaslanmışım, kolları beni sarıyordu. Sonunda başımı kaldırıp ona bakacak kadar geriye ittim.

"Bu bizim en aptal kavgamız mıydı?" Ben sordum.

"Yakınından bile geçmiyor." Yanık bir kaşını kaldırdı. "Boğazıma öyle bir yumruk atmıştın ki bir hafta boyunca katı yiyecekler yiyememiştim, hatırlıyor musun?"

"Üç gündü," diye karşı çıktım. "Ve sen, ekmek ve peynire düzenli erişimin olmadan hayatının ne kadar korkunç hale geldiğinden şikayet etmek için söz konusu boğazı kullanmakta bir sorun yaşamadın."

"Gerçekten korkunçtu," dedi hayıflanarak. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı bana hatırlatır mısın?"

"Aslında hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Boğazına yumruk atmaya çalışmıyordum bile. Çeneni hedefliyordum."

Aşağıya doğru sırtıttı, çarpık gülümsemesi beni silahsızlandırdı. "Ne yanlış gitti?"

"Kaçırdım. Sen çok-" Kelimeler istediğimden daha yumuşak çıktı. Boğazımı temizledim. "Sen her zaman... çok uzundun."

Sesimdeki bir şey Rogan'ın yüzündeki gülümsemeyi kovdu. Ani bir yoğunlukla bana baktı, bakışları karardı. Farkındalık üzerime yağmur gibi yağdı, ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark ettiğimde binlerce keskin dikenle tenime dokundu. Yüzüm onunkine ne kadar yakındı. Avuç içleri belimin kıvrımında ne kadar sıcak duruyordu. Gerildim ve uzaklaşmak için hamle yaptım ama ellerinden biri

enseme kadar uzandı ve gevşek saçlarıma gömüldü. Yavaşça başımı geriye yatırdı, ta ki gözlerimi onunkilere dikmekten başka çarem kalmayana dek.

"Changeling." Sesi paylaştığımız tüm anılarla, ayrı kaldığımız yıllarla, birbirimize söylemeye cesaret edemediğimiz sözlerle ağırlaşmıştı. "Seni çok özledim."

Kısaca, yaz gökyüzü kadar sıcak gözlerle karşılaştığımda, kendime hatırlama izni verdim. Daha önce nasıl olduğunu hatırladım. O sadece benimken ve ben sadece onunken. O kadar yakındık ki, ne olduğumuzu kimse adlandıramıyordu. En iyi arkadaşlar. Sevgililer. Aile.

Hatırlamak için kendimi zorladım. Onu seçmişti. Sol Onun yüzünden. Onun yüzünden geri döndüm.

Sen hiç kimse değilsin.

Yavaşça kollarından ayrıldım ve yağmurun içine doğru yürüdüm.

Eğer ona bir kez bile dönüp bakarsam, sonsuza kadar dönüp bakmaya devam edecektim. Bu yüzden arkama bakmadım.

Dún Darragh'ın büyük salonu meşale ışığıyla parlıyordu. Devasa ocak, kötü pişirilmiş odunlarla çatırdıyor, yeşil kıvılcımlar saçıyordu.

"Corra, burada mısın?"

Hareket için oymaları taradım. Uzun bir süre sonra, oniks gagalı yontulmuş bir karga öfkeyle canlandı.

"Değildik ama şimdi öyleymişiz gibi görünüyor," dedi peri biraz hiddetle. "Bıyıklarınızı nasıl ıslatabiliriz?"

"Yapacağım," dedim söze girmeden. "Ama bir şeylere ihtiyacım olacak.

Ve sadece bahçe için değil."

"Şeyler," diye onayladı Corra kayıtsızca, kaz ayaklarını eski taş duvarlara sürterek.

"Önce bir yatak." Yukarıya doğru yürürken bir karar vermiştim.

seradan. Bu kaleye musallat olan şekilsiz ruha iyilik yapmak istemiyordum. Ve o ceset bahçeyi yeniden canlandırmak zor ve nankör bir iş olacaktı. Ama beni çok iyi tanıyan, sinir bozucu derecede yakışıklı prenze tekrar aşık olmamak için kaç ay geçireceksem, zamanımı meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olacaktı. Ve tüm tehditlerime rağmen örgü örmeyi bilmiyordum. "Ve birkaç battaniye. Basit giysiler ya da dikebileceğim kumaşlar. Serayı onarmak için aletler, malalar, kürekler, dübeller ve dibbler. Gelecek bahar bir şeyler yetişmesini istiyorsak soğana ve bol miktarda tohuma ihtiyacım olacak. Rogan'ın kırdıklarının yerine saksılar. Kompost. Çuval bezi. Ve sıcak, buharlı, tamamen haşlayıcı bir banyo."

"Hepsi bu kadar mı, hanımefendi?"

"Pek sayılmaz. Ayrıca... zekaya da ihtiyacım var."

"Korkarız ki bu konuda size sadece tanrılar yardımcı olabilir." "Bilgi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım.

"Tír na nÓg hakkında tüm bildiklerimi hikâyelerden ve efsanelerden öğrendim. Coğrafyayı bilmem gerekiyor. Sosyal ve siyasi yapıları. İnsanlar..."

Karga bana kederli bir bakış attı. "Bu pazarlığımızın bir parçası değildi."

"Karşılığında benden istediğin başka bir şey söyle."

Uzun bir süre boyunca salondaki tek ses şöminedeki yeşil kütüklerin şangırtısı ve bozkırdaki rüzgârın uzaktan gelen uğultusuydu.

"Kutsal günleri kutlamalısın." Corra'nın kargası bana sinsi bir bakış attı. "Ve o uzun dilli pamuk çiçeğine bizim hakkımızda hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin."

Rogan'a Corra'dan bahsetmek gibi bir niyetim hiç olmamıştı, yoksa beni bir tuvalet faresinden daha deli sanacaktı. Görünmez periler yerine cömert köylülere inanması daha iyiydi. Ben de "Tamamdır." dedim.

Corra karganın içinden fırlayarak onu duvarda hareketsiz bıraktı ve tavana yakın bir yerde gözden kaybolmak üzere uzaklaştı.

Uzak duvarda bir sıra meşale alev alev yanıyordu. Çantamı kaldırdım -Rogan'ın doymak bilmez iştahı sayesinde Rath na Mara'dan ayrıldığımızdan çok daha hafifti- ve Corra'nın beni maruz bırakabileceği her türlü hileye karşı şaşırmamaya kararlı bir şekilde onu takip ettim.

Ama şaşırmıştım. Çünkü uzun bir koridorun sonunda, yıkık dökük bir merdivenden yukarı çıkarken, iki duvar halısının arasında küçük, rahat bir yatak odası vardı. Ocakta bir ateş neşeyle çıtırdıyordu. Bir yatak, örtüler, kürkler ve -ah, görkemli- yastıklarla doluydu. Ve kocaman piring bir küvet sıcak, lavanta kokulu suyla köpürüyordu.

Çabucak soyundum ve yavaşça yıkandım, sıcak suyun bir haftalık kiri süpürüp atma hissinin tadını çıkardım. Başımı köpüklerin altına eğdim ve tüm kırgınlıklarımın, utançlarımın ve isteklerimin kirle birlikte eriyip gittiğini hayal ettim. Yavaşça bedenim gevşedi; zihnim sakinleşti.

Yüzeye çıktığımda yemek kokusu aldım. En sevdiklerimle dolu alçak bir masa belirmişti. Puf puf çörekler, taze tereyağı, sonbahar kabağı, kokmuş peynir.

Ve turta.

Onuncu Bölüm

Ngetal-Reed Sonbahar Sonu

Bana On Üçüncü Kapı'dan bahset," dedim Corra'ya, bir yığın yabani otları kaybedilmiş bir savaş verirken dişlerimin arasındaki hayal kırıklığı gıcırdıyordu. "Nasıl oldu da şimdiye kadar keşfedilmedi?"

"Kapıların numarası yok." Corra, büyümüş bir kızılgeceğin çatık kaşlı düğümünden bana asık suratlı bir bakış fırlattı.

Dolunaydan sonraki ilk hafta sıkıcı olsa da iyiydi. Rogan odası olarak seçtiği kulede kara kara düşünürken ben kaleyi keşfetmiştim. İkinci hafta ikimiz de çıldırmıştık. Rogan klayomhuyla Roslea'nın kenarlarında dolaşmaya, çürümüş kütükleri ve yapraksız fidanları kesmeye ve küçük orman yaratıklarını yuvalarına geri koalamaya başladı. Bu beni sera üzerinde çalışmaya başlamaya yetecek kadar sinirlendirdi, sadece kendim bir şeyler kesmek için bile olsa.

"O zaman onlara nasıl hitap etmeliyim?" Özellikle inatçı bir kökü çekiştirerek sordum. Corra, bir zamanlar

Alet vaatlerini yerine getirdiler ve beni içinde paslı bir kürek ve dişli bir tırmık bulunan yıkık dökük bir barakaya götürdüler. Taleplerimi yineledikten sonra elimdekilerle yetindim. Ama saatlerce süren sıkı çalışmama rağmen -tüm kazıma, tırmıklama ve mücadele- bahçeler ilk gördüğümünden çok az daha iyi görünüyordu.

"Adlarını ağaçlardan alırlar, yılın her ayı için bir tane. Huş, dişbudak, üvez. Benzerleri."

Başımı Roslea'ya doğru eğdim. "Geçit burada mı?"

"Bu Söğüt Kapısı," dedi Corra. "Ve ne yazık ki öyle."

Daha fazla bilgi için bekledim. "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Sunacak başka bir şeyimiz yok," dedi Corra. Ve sonra, hınzırca: "Gerçi birçok kelime farelerin ve kurtçukların oynamayı sevdiği yerlerde tozlanmaya bırakıldı. Ama okuma becerilerinize güvenmek zorundasınız. Oldukça büyük bir kumar, sence de öyle değil mi?"

"Bana bir tür kütüphane olduğunu mu söylüyorsun?" Ama cin ortadan kaybolmuş gibiydi. Yine de havaya şöyle dedim: "Okuryazarlığımıza yapılan saldırılara bakılırsa, Corra, bu seferki oldukça eziyetliydi!"

Bir sonraki dolunayın olduğu gece, gri çiseleyen yağmur yerini kemik kıran bir soğuğa bırakmıştı.

Ne Rogan ne de ben dün'den ayrılmayı özellikle istememiştik. Kale her ne kadar cereyanlı olsa da, kocaman ocakları, çıtırdayan ateşleri ve sıcak içecekleri vardı. Ama tembel bir ayın evreleri boyunca kaymasını sabırsızlıkla izlediğimiz haftalardan sonra, bu gece ikimizin de elimiz kolumuz bağlı oturmamızın pek şansı yoktu.

"Vakit geldi," dedim.

Rogan başını salladı, yüzü pelerininin başlığı altında gölgelenmişti. O günden beri benden uzak duruyordu.

sera. Ama Şimdi y  z ifadesinde hızlı bir duygu dalgası dalgalanıyordu. Acı... burukluk... teslimiyet.

  nce başka tarafa baktım.

Rit  el bu sefer daha kolaydı. B  y  l   s  zlerin tadı daha az yabancıydı; sınırdan geçiş dev bir el tarafından savrulmaktan çok bir dalganın bizi okyanusun  otesine taŐımasına benziyordu. Midem bulandı; g  zlerim ağrıdı. Ve sonra eriyen ağaçları ve  i ek açan g  ky  z  yle T  r na n  g'daydık.

Tek kelime etmeden kaleye doğru yola çıktık -artık daha   nce burada bulunmuŐtuk, rollerimizi biliyorduk. Bu rollere girmek çok kolaydı.

Ağaçların kenarına vardığımızda kuğu kızları kalenin dibine doğru y  r  y  Őlerini tamamlamıŐ ve kanlı yıldız çiçeklerinden çelenkler takmıŐlardı bile. Kendi aralarında gevezelik edip kıkırdayarak g  l  n etrafında d  nd  ler. Eala - ah, g  zel Eala, bir yıldız kadar parlak ve bir dilek kadar parlak - grubun   n  ne geçip suyu test etmek için bir bacağını zarif  e b  kerken suyun kenarında durakladılar.

Hayır, suyun y  zeyine  ıktı. İnanılmaz bir Şekilde ağırlığını taşıdı. İkinci ayağı ilkinin takip etti ve diğer kızları da peşinden çağırdı.

Kuğu kızları teker teker g  l  n üzerinde dans ettiler. T  y kadar hafif adımları altlarındaki suyu dalgalandırmadı bile, su d  md  z ve cam gibi kaldı. Onlar y  r  d  k  e saçlarına   rd  kleri kırmızı uçlu çiçekler daha da parlıyordu. Hayallerinden Őekillenen elbiseler çıplak bedenlerinin üzerinde cisimleŐti; çatırdayan kırmızı yapraklardan ve t  yl   beyaz ayazdan, kırılğan pembe sabahlardan ve altın rengi g  n doğumlarından oluşan kirtleler. Cadı ışığından kesilmiş m  cevherler bileklerini çevreliyor ve k  pr  c  k kemiklerini izliyordu. G  zlerimi kırpıttım, hayal g  rd  ğ  mden emindim. Ama bu bir yanılsama değildi.

G  l  n ortasına yakın bir yerde, kızlar

inmek için. İmkânsız bir şekilde - hepsi imkânsızdı - sanki altlarında görünmez bir merdiven açılmış gibi suyun altında kayboldular. Ay ışığı ve sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar başları teker teker aşağıya doğru sallandı.

Rogan'a şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım başka bir partiye davet edildin prensim."

Bana attığı bakış neredeyse yıpratıcıydı. Tek kelime etmeden ağaçların arasından çıktı.

Bakireler hangi imkânsız yolu seçtiyse, Rogan onu buldu. Suyu koşarak geçti ve ben onu suçlamadım.

-Bir adımla diğeri arasında derin, soğuk sulara dalıp dalmayacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ama o da güvenli bir şekilde nehri geçerek mürekkepli yüzeyin altında kayboldu.

Beyaz bir hain kıskançlık bulutunu serbest bırakarak nefes verdim. Artık Rogan ve onun nefis niyetleri gözden kaybolduğuna göre, Annemin görevine odaklanabilirdim. Yıldızlarla kaplı tepede karanlıkta beliren kaleye baktım. Gentry muhafızı, geçtiğimiz dört hafta boyunca pek çok kez olduğu gibi yine aklımın bir köşesinde belirdi. Hazinesini çalmak için güçlü tânaiste yeterince yaklaşmak olan nihai hedefimde, muhafız ilk engelimdi. Onu dövüşte yenebileceğimden şüpheliydim. Müthiş biriydi.

Gölün yakınındaki hareketlilik bakışlarımı çaldı ve düşüncelerimi dalgalandırdı. Kuğu kızlardan biri - on iki tane saymamış mıydım? - kıyı boyunca koşuyordu. Uzun siyah saçlarını örten birkaç dağınık yıldız çiçeği dışında hâlâ çırılçıplaktı. Hiç tereddüt etmeden suya atladı, görünmez yolu takip ederken hareketleri telaşlıydı. Onu izlerken neredeyse gülümsemek zorunda kalıyordum; vücut dilinden geç kaldığı o kadar belliydi ki.

Çok geç.

Rogan'ın başına gelmesinden korktuğum gibi, bir adım ve bir sonraki adım arasında suyun karşısındaki yol ortadan kalktı. Kız öne doğru savruldu ve yüzüstü suya düştü.

ve siyah suyun altında kayboldu. Gecenin sessizliğinde sıçrama sesi sağır ediciydi ve irkildim. Gözlerimi sürekli genişleyen gümüş bir çemberin yerinden kopmuş yıldız çiçeklerini kıyıya doğru ittiği suya diktim. Kız yüzebiliyor muydu acaba? Hızlanan kalp atışlarımı sayarak nefesimi tuttum.

Kız bir su püskürmesi ve homurdanan bir küfürle yüzeye çıktı. Kaygan kafasını hoşnutsuz bir fok balığı gibi salladı ve gelişigüzel bir şekilde sahile doğru tekmeledi, hareketleri suyun üstünde olduğundan daha da çılgıncaydı. Göl donuyor olmalıydı. Yine de yeterince yetenekli bir yüzücü gibi görünüyordu. Nabzım yavaşladı.

Kıyıda bir taş atımı uzaktaydı ki arkasından bir hareket geldi.

Dar bir yarık, köpüren beyaz. Ay ışığı pulların üzerinde parıldıyor.

Gerginlik beni bir yayın teli gibi gerdi. Ağzımı açtım, sonra kapattım.

Ne yapacağımı sanıyordum ki? Onu uyaracağımı mı? Burada olmamam gerekiyordu.

Yanında bir hareket daha. İnce bir yüzgeç kümesi yüzeyi kırdı, havada asılı kaldı, sonra bir kırbaç şaklamasına benzer bir sesle aşağı indi.

Kara su kaosa çalkalanıyordu; yüzgeçlerin, pulların ve solgun dişlerin fırtınası. Perdeli eller genç kızın uzuvlarını kavradı ve onu yüzeyin altına sürükledi. Kalbim küt küt atarak durdu. Nefesimi tuttum, gözlerim çalkantılı suya perçinlenmişti.

Nefes nefese su yüzüne çıktı, bacaklarına uzanan ve gövdesini sıkıca saran elleri tekmeledi. Kendini kurtarmak için savaştı. Ama onlardan daha çok vardı, çok fazla. Ve hâlâ kıyıda çok uzaktaydı. O soğuk beyaz eller ağzını kapatıyor ve saçlarını sürüklüyordu.

-

Onu boğuyorlardı. Ve ben burada durmuş

Hiçbir şey.

Parmaklarım yüzlerce sessiz büyüyen şeyin vaadiyle kaşınıyordu. Ama bunun suda yaşayan halk tarafından boğulan bir kıza ne faydası olabilirdi ki?

Morrigan'ın canı cehenneme.

Ağaçların arasından dışarı fırladım. Ağır botlarım ayaklarımı sürüklüyordu ama onları çözecek zamanım yoktu. Koşarken kürk astarlı pelerinimi silktim, sonra altındaki daha yumuşak yün mantoyu yırttım. Soğuk hava boynumu ve yüzümü yaktı. Su daha kötü olacaktı. Çok daha kötü.

Suyun kenarındaki buz parçaları gümüş renginde parıltıyor, zihnimde bir anıyı canlandırıyordu.

On iki yaşındaydım ve kış Fódla'ya tehlikeli ve alışılmadık bir soğukla gelmişti. Cathair beni şafaktan önce yatağımdan sürükleyerek çıkarmış ve kurbağa yürüyüşüyle Rath na Mara'nın surlarının yanından geçerek donmuş tarlalara götürmüştü. Nereye gittiğimizi söylemesi için ona yalvarmıştım ama başını sallamıştı. Rogan ve benim sık sık yüzdüğümüz ormanın kenarındaki gölet buz tutmuştu. Beyaz danteller karanlığı işliyor ve yüzeyin altında donmuş yapraklardan garip şekiller yapıyordu. Soru sormak için ona baktığımda, Cathair beni buzun üzerine çıkarmıştı. İtiraz etmiştim, gölet asla donmazdı. Ama o ısrar etmişti. Buz ağırlığımla inleyerek dışarı çıktım.

Druid hala bana el sallıyordu.

Buz uyarı vermeden kırılmıştı. Isıran su başımın üzerine kapandı ve dünya karanlığa ve paniğe dönüştü. Bir taş gibi batmadan önce soğuk suyu içime çekerek nefes nefese kalmıştım.

Cathair bayılmadan önce beni pelerinimden tutup dışarı çekmişti. Titreyerek ve gölcük suyu kusarak yatarken bana şöyle demişti: "On Birinci Kapı Tír fo Thuinn'e, yani Denizin Altındaki Ülke'ye açılıyordu. Yükselen sular buz gibiydi ve soğukta yüzemeyenler daha düşmanımızla karşılaşmadan boğuldular." Yüzü

Donmuştı ama gözleri yanıyordu. "Öğrenmelisin. Güçlü olmayı öğrenmelisin küçük cadı, çünkü dünya senin her zayıflığından faydalanmak isteyen Halk ile dolu."

Ben de öğrenmiştim. Cathair beni tekrar tekrar buz gibi suya daldırmıştı, ta ki artık nefes alma refleksine yenik düşmeyene kadar. Kaslarım artık tutukluk yapıp beni batırmayana kadar. Hangi yolun yukarı, hangi yolun ölüm olduğunu hatırlayacak kadar uzun süre hareketsiz kalana kadar.

Sonra, Cathair'in iksirlerinin bile iyileştiremediği kötü bir kış ateşi nöbeti yüzünden iki ay boyunca yatakta kaldım. Ama nasıl güçlü olunacağını öğrenmiştim.

Şimdi derin bir nefes aldım, druid'in tatsız derslerini hâlâ hatırladığıma dua ettim ve buz gibi suya balıklama daldım.

On Birinci Bölüm

Buz gibi su ciğerlerimdeki havayı dışarı atmaya çalıştı. Ağzımı kapattım ve bir an sonra nefes alma içgüdüm geçti. Köpüren siyah suyun içinden kızın saldırganlara karşı mücadele ettiği yere doğru ilerlerken uzuvlarım soğuktan titriyordu. Yaratıklar başını acımasızca geriye çekip saçlarından aşağı sürüklerken bile hâlâ mücadele ediyordu.

Bu sefer yükselmedi. Soluk baloncuklardan oluşan bir akıntı, durgunlaşan suyun üzerinde sessizce patladı.

Daha hızlı tekmeledim, kemerimdeki skeanlardan birini kaydurdım ve daldım.

Ay ışığı gölün siyah yüzeyini zar zor deliyordu ama sulu yırtıcıların pulları yanardönerdi, sürünen bedenleri ışıklı bir iz bırakıyordu. Çok hızlıydılar. Kızın isteksiz bedenini aralarına almış olsalar bile, üç -hayır, dört- yaratık takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde gölün derinliklerine iniyorlardı. İçlerinden biri, yüzgeçlerle çevrili geniş, ürkütücü bir yüzle bana baktı, saçları göl otu gibi dalgalanıyordu.

Pondweed.

İlham geldi ve durgun kanımı ısıttı. Halkın peşinden gitmek yerine gözlerimi kapattım ve farkındalığımı onların yanından koşarak geçirdim. Yeşil İşaretim seyahat etti

Benim yapamadığım yerde. Soğuk suyun içinden, yüzen yosun çiçeklerinin yanından. Karanlığa doğru, çok mu karanlıktı? Güneş ışığı bu derinliğe ulaşmazsa, hiçbir şey büyüyemezdi.

Şurada.

Göl tabanının zengin çamuruna gömülmüş, su altında kalmış bir çayır otu vardı. Nazik yapraklar bana dost eller gibi sallanıyordu, ay ışığının en ufak şeridinde kenarlı. Azalan gücümü Yeşil İşaretime akıttım ve soğuk, uyuyan bitki örtüsüne yaşam titreşimleri gönderdim. Gölet otu emrimle uyandı, birden daha az nazik oldu. Ve çok daha az dostça.

Su Halkı, genç kızı boğmak ve benden kaçmak için acele ederken neredeyse gölün dibine kadar inmişlerdi. Yanardöner yüzgeçleri, yabani otların uçlarından dalgalanan yeni büyüme dallarını fırçaladı. Bitkiler kaslı uzuvları ve ipeksi kuyrukları üzerinde geziniyordu. Beklenmedik bir diken pırıl pırıl pullarına batsa da fark etmiyorlardı.

Ta ki çok geç olana kadar.

Yumruklarımı sıktım, göl otunu yırtıcı hale getirdim. Yumuşak otlar ilmik gibi gerildi, dar bellerin ve kıvranan yüzgeçlerin etrafını sardı. Yapraklar tırtıklı kenarlar oluşturarak deriyi kesiyor ve onları çözmeye çalışan elleri parçalıyordu. Kötücül dikenler filizlendi ve yumuşak ete battı. Korku görünmez bir akıntı gibi Halk'ın üzerine çöktü. Ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladılar, sanki hayatları tehlikedeymiş gibi hareketli göl yosunuyla savaştılar.

Ki öyleydiler.

Kuşu kız yırtıcıların pençesinden kurtulmuş, onların paniği içinde unutulmuştu. Formu derinliklerde zar zor görülebiliyordu, solgun bedenlerin ve yeşil kaosun arasında bir durgunluk noktasıydı. Ama ciğerlerinde hava olsaydı yapacağı gibi yüzeye çıkmadı.

Kendimi aşağıya doğru ittim, duadan biraz daha fazlasıyla karanlık suyu kestim. Bir şekilde ona ulaştım. Elim bileğine dolandı. Eğer damarlarında kan dolaşıyorsa.

hissedemedim. Kollarımı göğsüne doladım ve onun hantal ağırlığını üzerime aldım. Parmaklarım bileğime dolanırken bile tekme attım. Bir elimde hâlâ skean'ımı tutuyordum; aşağı doğru kıvrıldım ve körlemesine kestim. Bıçak ete saplandı. Elim geri çekildi.

Zayıf uzuvlarımla yüzeye doğru tekme atarken kan suya karıştı.

Sonraki birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçti. Güçlü bir yüzücüydüm ama ikimizi kıyıya taşıyan benim gücüm değildi. Dondurucu soğukta, benden çok daha uzun boylu bir kızın imkansız ağırlığıyla beni yarım nehrin karşısına iten tek şey iradeydi. İrade ve başarısızlığın kavgacı, amansız nefreti.

Yabani otlardan, karanlık sulardan ve kırılmaz buzlardan yapılmıştım. Kaybetmek için yaratılmadım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ayaklarım yere bastı. Botlarım çamurda kaydı, ama onları kazdım. Kızın hareketsiz bedenini arkamda sürükleyerek sığıklarda ilerlerken bacaklarım demir gibi ağırdı. Onu çakıl taşlı kumsalda olabildiğince yükseğe bıraktım ama soğuk dalgalar hâlâ çıplak bacaklarını tokatlıyordu. Sırılsıklam saçlarını soğuk yüzünden iterken soluğum sessizlikte gürültüyle duyuluyordu. Ciğerlerindeki suyu boşaltmak için göğsüne bastırdım, neredeyse kaburgalarını patlatacak kadar sertti. Burnunu sıktım ve nemli ağzına nefes verdim. İttim ve nefes aldım. İttim ve nefes aldım.

Hiçbir şey olmasa bile, hareketin acımasız ritmi beni ısıtmaya başladı.

Kız kasıldı, boğuldu ve sonra dönüp kumsala siyah bir su fışkırtarak kusmaya başladığında gücüm tükeniyordu. Sıkışmış kaslarımın gevşemesiyle rahatladım ve neredeyse yere yığılacaktım. Kız birkaç uzun dakika boyunca ciğerlerindeki suyu dışarı atmaya çalıştı. Sonunda spazmları hafifledi. Birkaç derin, tıkırtılı nefes aldı, sonra kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bunu neden yapmak zorundaydın ki?" diye homurdandı.

Ona bakakaldım. "Ne, hayatını kurtarmak mı?"

Ayağa kalktı, ağırbaşlı görünmek için çok çaba sarf etmesine rağmen titriyordu. Kız muhtemelen benden birkaç yaş daha gençti. Yüz hatları beni şaşırtmış olsa da son derece güzeldi. Fódla'da, hatta Rath na Mara'daki başkentte yaşayan pek çok insana benzemiyordu. Onun güzelliğini sadece Annemin uzak ticaret ortaklarından gelen heyetlerde görmüştüm; zengin kehribar rengi bir ten, yüksek elmacık kemikleri, bal renginde geniş eğik gözler, ağır ipek gibi saçlar.

Ama biz Fódla'da değildik. Tír na nÓg'daydık.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu," diyordu bana kızgın bir şekilde.

Bu bariz kurgu karşısında neredeyse sinirlenemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. "Yarıda kestiğim şey neydi o zaman? Dost canlısı balık halkıyla eğlenceli bir gece yarısı yüzüşü mü?"

Ters ters baktı. "Bir planım vardı."

"Oh, bir plan." Yanaklarıma yapışan ıslak saçlarımı öfkeyle sıktım. "Dur tahmin edeyim, planı uygulamaya koymadan önce biraz kestiriyordun."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve bana baktı. Yüzünde düzensiz bir tanıma ifadesi belirdi. Yüz hatlarıma daha yakından baktı ve aptal olduğum için kendime lanet ettim. Neye benzediğimi, kime benzediğimi unutmuştum. Ve nehre dalmadan önce kukuletalı pelerinimi çıkardığımı da unutmuştum.

"Sen de kimsin?" Kafa karışıklığı güzel yüzünde çizgiler oluşturmıştı. "Sen osun."

"Hayır." Kelime öyle bir güçle ağzımdan çıktı ki dengemi korumak için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. "Hayır, ben-"

Geriye doğru bir adım daha attım ve hem aşırı uzun hem de cayır cayır yanan, lezzetli bir şekilde sıcak olan birinin boyun eğmeyen çerçevesine çarptım.

Dondum kaldım.

"Devam et." Alçak ses kulaklarımı okşadı, gece yarısı kadar karanlıktı. "Kimsin sen?"

İnce tehdit açıldı ve dikenli korku damarlarımda kabardı. Refleks olarak skeanlarıma uzandım, ama soğuk parmaklarım hiçbir şeyle temas etmedi. Bıçakları gölde kaybetmişim.

Az önce kurtardığım kıza sertçe baktım. Kendi korkumun onun yüz ifadesine yansımasını beklesem de hayal kırıklığına uğradım. Onun yerine, rahatlamış görünüyordu. Biraz endişeli de olsa.

Bir bıçak çenemin altındaki yumuşak deriyi öptüğünde, endişenin kendisi için olmadığını fark ettim. Benim içindi.

"Söyle bana." Muhafızın sesi görmezden gelmekte zorlandığım bir emir havasına bürünmüştü. Ya da belki de bu sadece boğazımdaki çelikten kaynaklanıyordu. "Bana kim olduğunu söyle, Colleen."

Colleen. Halk dilinde basitçe kız anlamına gelen bu terim dengemi bozdu ve dikkatimi yaklaşan ölümümünden uzaklaştırdı. Fódla'da bu terim son derece gayri resmi, neredeyse kaba bir ifade olarak kabul edilirdi. Ama Gentry muhafızının hafif çapak sesiyle bu bir hakaret gibi gelmiyordu. Tír na nÓg'a en son gittiğimde ona ne söylediğimi hatırlayana kadar bana neden böyle dediğini düşünmekte zorlandım.

Bildiğim kadarıyla, ben sadece bir kıyım. Sadece kendimim.

Hayatım boyunca bana küçük cadı dediler. Değişken. Ve şimdi bu Halk savaşçısı bana kıy deme cüretini mi gösteriyordu? Aslında çok komikti. Uygunsuz bir kahkaha attım.

Gentry muhafızı boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Kuğu kıyın gözleri büyüdü ve başını hafifçe salladı. Minicik de olsa, bu hareket çok şey ifade ediyordu.

Şu anda bıçağını boynunuza dayamış olan tehditkar muhafızı kızdırmayın.

"Senin için fark etmiyorsa," dedim olabildiğince yumuşak bir şekilde, "kıy hummasına yakalanmamak için ısınacak bir yer bulmayı tercih ederim. Bilirsiniz, dondurucu nehre daldıktan ve arkadaşınızın hayatını kurtarmak için balık-Folk'la kahramanca savaştıktan sonra."

Savaşçı kılıcı sallanmamasına rağmen arkamda yer deşiştirdi. "Chandika, bu doğru mu?"

Kız -Chandika- suratını astı. "Birkaç asi murúcha beni rehin almaya çalıştı."

"Beni ağırmalıydınız," diye hırladı muhafız. "Sizi, hepinizi korumak benim górevim."

"Ve onlara tam olarak istediklerini mi verdin? Her şey kontrolüm altındaydı."

Konuşmaları ilgiyle takip ettim. Cathair, Eala ve diğer kızların burada tutsak olduklarını söylemişti. Ama ben onların ipek ve yıldız ışığından elbiseler giyip tekinsiz bir geçitten geçerek uzaklaştıklarını görmüştüm. Rogan'a inanacak olursak, bir partiye gidiyorlardı. Ve şimdi bu Gentry muhafızı onları esir tutmaktan değil... onları korumaktan mı bahsediyordu?

"Bundan şüpheliyim." Muhafızın sesine hafif bir mizah dokunmuştu. "Neden diğerleriyle birlikte değildin?"

"Ben... geç kaldım," diye itiraf etti Chandika, utanarak. "şölene giden yol kayboldu."

"O zaman bu kadına hayatını borçlusun. Bu da benim de sana borçlu olduğum anlamına geliyor Colleen."

Bıçak boynumdan düştü. Nefes verdim ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı planlamaya başladım.

Bacaklarına hızlı bir tekme, omuzlarına keskin bir dirsek...

Eldivenli büyük bir eliyle omzumu kavradı, diğerini çeneme doladı ve beni yüzüne doğru döndürdü. Harekette zarafet yoktu, sadece güç vardı. Ve sonra ona bakıyordum.

Geçen seferkinden çok daha yakın durduk. Ve Morrigan, o çok...

O güzellik ve felaket, ihtişam ve kötülük, zevk ve dehşetti.

Ay ışığı ve gölgeden yontulmuş gibi görünen bir şekilde üzerimde yükseliyordu. Kısa siyah saçlarının parlaklığı altında, bakışları geçen seferki kadar dikkat çekiciydi; keskin ve zarif, elmacık kemikleri elik gibi sivriydi. Sadece o pelüş ağzı, köşeli yüz hatlarının sertliğini yumuşatıyordu.

Bakışları yüzüme sabitlendiğinde mükemmel dudakları hafifçe aralandı. Gözleri yeni dövülmüş metal gibiydi, o kadar gümüştü ki neredeyse beyazdı. Yoksa sadece ışığı yansıtacak kadar karanlık mıydılar? Bilmiyordum ama öğrenene kadar bakmaya devam etmek istiyordum.

Gözleri beni öylesine büyülemişti ki, yüz hatlarında yanan duygu çağlayanını neredeyse fark etmemiştim. İlk başta, ölüm ve öfkeden başka bir şey yaymıyordu. Sonra, çalınan özelliklerimi kataloglarken kaşlarını çattı. Kafası karıştı, aramızdaki mesafe daraldı. Gözbebekleri büyüdü ve vahşi bir umut yüzünün kemiklerini sivri köşelere ayırdı. Keskin bir nefes aldı. Parmakları çenemde sıkılaştı.

Elinin hâlâ üzerimde olduğunu fark etmemiştim, o kadar büyülenmiştim ki... Çenemi elinden çekip çıkarmaya çalıştım ama elini bırakmadı. Yüzümü kendine doğru yaklaştırdı ve beklenmedik bir şekilde -imkânsız bir şekilde- gözleri beni tanıdığını belli etti. Chandika'nın bana baktığı gibi değil, sanki yüzümde başka birinin özelliklerini görüyormuş gibi.

Beni
tanıyordu.

"Sensin."

Gentry muhafızının opalin gözleri hâlâ yüzümde sabitti ve kendi uyumsuz gözlerim arasında gidip geliyordu. Sözlerinin şiddetiyle rüzgâr bile titriyordu. Gece durgun olmasına rağmen siyah mantosu sarsıldı ve arkasında savruldu.

Hayır, tüm kumsal aniden ölüm sancıları çeken bir canavar gibi titriyor ve ürperiyordu. Yanımda, Chandika titreyen taşların üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Ancak o zaman korkmam gerektiği aklıma geldi.

Su damlacıkları soğuk yanaklarımı yakarken, su karanlık şeritler halinde akıyordu. Ormanın kenarındaki ağaçlar, kökleri çürüyen diş etlerinden kopan dişler gibi topraktan ayrılırken çığlık atıyordu.

Kalbim göğüs kafesimden ayrıldı. Ve düştüm.

Yukarı.

Ayaklarım yerden kesildi. Karanlık su, gölden yukarı doğru fışkırıyordu. Kökünden sökülmüş fidanlar karanlık iskeletler gibi toprağın üzerinde asılı duruyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama akan suyun gürültüsünden, parçalanmış odunların gıcirtısından, düşen çakıl taşlarının parçalanmasından ses çıkaramadım. Ve tüm bunların ortasında o duruyordu, botları yere sağlamca basmış, çalkantılı bakışları yüzüme sabitlenmişti.

Aniden sona erdi. Dizlerim kumsala çarptı ve soğuk kaval kemiklerimden aşağı ateş fışkırdı. Ağaçlar toprağa çarptı. Su, buz gibi parlak damlacıklardan oluşan bir dalgaya dönüştü. Acı avuç içimi buruşturdu; kayıp skean'larımdan birinin üzerine düşmüştüm. Parmaklarımın arasından kan sızıyordu ama umurumda değildi. Yumruğumu bıçağın etrafında kıvırdım ve yukarı baktım.

Muhafızın gözlerinde daha önce gerçekten umut gördüysem bile artık yoktu. Şimdi gözleri tehlikeden başka bir şeyle parlamıyordu. Keskinleştirilmiş metal ve dökülmemiş kan kokusu havayı dolduruyordu. Elleri yumruk olmuş, tendonları keskin siyah dövmelerle kazınmış kolları boyunca kasılıyordu.

Çevremde, titreyen bir Chandika ayağa kalktı. Gözlerinin akı dehşetle parlıyordu.

Koş, diye mırıldandı, sessiz. Sesini bulduğunda da bağırdı. "Kaçın!"

Birkaç ay içinde ikinci kez, kaleden son sürat çıktım.

Bu sensin.

Kelimeler beni Tír na nÓg'un kenarına kadar kovaladı. Söğüt Kapısı'nın yanındaki çalılıklarda yanıma saklandılar. Dişlerimi gıcırdattılar, kemiklerimi titrettiler ve Rogan'ı beklediğim dondurucu saatleri dayanılmaz bir şeye dönüştürdüler.

Gentry muhafızlarının

Yüzümü gördüğünde yüz ifadesi değişti. Beni tanıdı. Beni görmüştü. Beni tanıyordu. Nasıl, nerede, neden? Bilmiyordum.

Ama annemin altın meşalesi üzerine yemin ederim ki, eğer o gölün yanında bir an daha kalsaydım, bu yüzden beni öldürecekti.

Sensin.

Rogan arkasında şafakla kapıya vardığında, yine yalnız olduğunu neredeyse fark etmemiştim. İkinci kez Eala'yı geri getirmeyi başaramamıştı. Ama bunu sorgulayamazdım; titremenin ötesine geçmiş, sessiz bir transa geçmiştim. Rogan çıplak kollarımı, yanaklarıma buz kristalleri yapıştıran ıslak saçlarımı, açık avucumdaki kan kabuğunu gördüğünde şaşkınlığı yerini endişeye bıraktı. Ona iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama dudaklarım kelimelerle ifade edilemeyecek kadar donmuştu.

Beni aceleyle kendi kürklü pelerinine sarıp omzuna attığında ve gri ışıklı ormandan eve doğru taşıdığına itiraz etmememin tek nedeni buydu.

On İkinci Bölüm

Ruis-Elder Erken Kış

Sanki Gentry muhafızına dikkatsizce söylediğim sözlerle onu çağırmışım gibi, kış humması beni yakaladı ve aşağıya sürükledi. Öksürük tüm vücudumu sardı ve günler gecelere karışırken titredim ve terledim. Rogan ve Corra arasında ateşler sürekli yanıyordu ve boğazım için nane çayı, ateşim için söğüt kabuğu, enfeksiyon için zencefil ve bal içiyordum. Ama sonuçta hastalığın seyrini tamamlamasını beklemekten ve diğer taraftan sağ salim çıkmayı ummaktan başka yapacak pek bir şey yoktu.

Çoğunlukla uyudum. Ve dağınık, zonklayan rüyalar gördüm.

Rüyamda Eala'yı gördüm, ama ben o, o da bendim. Ve yıldız çiçeklerini toplamaya çalıştığımda parmaklarım kanadı ve ellerim kütük olana kadar kanadı.

Karanlık suları ve yanardöner yüzgeçleri hayal ettim.

Siyah saçlar, ay ışığının aydınlattığı gözler ve yumuşak, meraklı bir ağız hayal ettim. Bana kim olduğumu sormak yerine.

beni zaten tanıyordu. Adımı tekrar tekrar söyledi ama ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırsın onu duyamadım.

Bu sensin.

Ateşim nihayet bir sonraki dolunaydan bir hafta önce düştü.

Bir kâbustan sıçrayarak uyandım; gökyüzünden siyah kuğu sürüleri düşüyordu, parçalanmış bedenleri beyaz parşömene karşı mürekkep gibi siyahtı. Terden sıırılsıklam olmuş battaniyelerimle rüyadan sıyrıldım. Sarsılarak ama mutlu bir şekilde kafam açık bir şekilde yataktan çıktım ve kendimi yeni bir yorgana sardım. Ama pencere camını öpen solgun tüyleri gördüğümde içimi bir ürperti kapladı.

Kanatlara doğru ilerledim ve aşağıya baktım. Bu bulanık, ürkütücü bir rüya değildi. Bunlar tüy değildi. Kardı.

Şafağın alacakaranlığında, kar tanelerinin cama çarpan fısıltılarıyla uykuya daldım, sonra sabah geç saatlerde peygamber çiçeği gökyüzünün altında beyaz bir denizle uyandım. Zayıf ama aç bir halde temiz pantolonumu giydim, ayaklarımı hazırladığım üç çift çorabın içine soktum ve erzak aramaya çıktım. Kale buz gibiydi ve bir mezar kadar sessizdi; salondaki ateş, ızgaradaki közden biraz daha fazlasıydı.

"Rogan?" Sesim titrek bir şekilde yankılandı. "Corra?"

Ama Corra bile yeni karın narin sessizliğini bozmaya cesaret edemedi - belki de diğer tüm küçük, sinir bozucu yaratıklarla birlikte toprağa gitmişlerdi. Bir tavşanın yuvasına sımsıkı sarılmış şekilsiz perinin görüntüsü, hızla öksürük nöbetine dönüşen bir kıkırdamayı bastırmama neden oldu. Ama ciğerlerimin daha temiz olduğunu hissettim ve göğsümün ortasındaki ısıracı ağrı geçti.

Ama Rogan neredeydi? O bile genelde bu saatte uyumazdı.

Kalenin geniş kapılarını çekiştirdim.

"Chiardhubh dışarı çıkmamalı!" diye bağırdı Corra, kederli, uzun yüzlü bir devin maskesine bürünerek

meşe yapraklarını derisinden sıyrıyor. "Soğuk ve karlı ve etrafta kötü ruhlar var!"

Tavşanlarla birlikte gömülmek için çok fazla.

"Senden daha mı pis?" Alaycılığım, beni iki büklüm eden başka bir öksürük spazmıyla mahvoldu.

"Hiç de iyi değil," dedi Corra taş sütunlara doğru.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye ısrar ettim. "Bu sadece kalıcı bir sancı."

Corra, kalenin derinliklerine doğru vızıldamadan önce uğursuz bir sesle, "Ölüm gelene kadar Sniffles sniffles'tir," dedi.

Bu hoş düşünce karşısında kaşlarımı çattım, sonra yine de kapıları açtım. Soğuk kış ışığı aralıktan içeri süzüldü. Sürüklenen kar, kadife çiçeği ve bal renginin güneş ışığıyla aydınlanmış tonlarında çizgili kapıyı kapattı. Elimi değiştirmek için eğildim, soğğun sarsıntısıyla nefesim kesildi. Küçük kristaller parmaklarıma yapıştı, avucumun sıcaklığına karşı hızla eridi. İlk ve tek kez kar gördüğüm zamana dair bir anı geldi aklıma.

Eala'nın çalınmasının ve onun yerine benim bırakılmamın üzerinden birkaç ay geçmişti. Annem beni sevmeyi henüz öğrenememişti; kızını kaybetmenin acısı ve ıstırapıyla bakıcıma beni gözlerden uzak tutmasını, beslemesini ama bir kuş sürüsüne dönüşme ihtimalime karşı pencereleri açık bırakmasını emretmişti. Bakıcım Cairtriona, benimle ilgilenmekten çok sırtan bir mutfak çocuğuyla flört etmekle ilgileniyordu. Bu yüzden Rath na Mara'nın koridorlarında ve bahçesinde, iç çamaşırından başka bir şey giymemiş küçük bir hayalet gibi dolaştım.

Bir kar fırtınası vardı. Karanlık dallardan soğuk hançerler saplanıyordu. Yıldızlar siyah ağaçların arasından parıldıyordu. Beyaz yastıklar bacaklarımı kalçalarıma kadar gömdü. Ve Rogan'ın benimkinden biraz daha büyük olan sıcak elleri, yanıma çömelip soğuk, çıplak omuzlarımdan beyaz kar kanatlarını fırçalarken soğuk parmaklarımı sardı.

İlk kez karşılaşmıştık. Neden dışarı çıktığımı ya da Rogan'ın beni bulduğunda bana ne dediğini bile hatırlamıyordum. Ama o geceden sonra birbirimizden ayrılamaz olduk. Bana

el yapımı deri çizmelerini ve delik kadife pelerinlerini giyerdi. Ziyafetlerde porsiyonlarını benimle paylaşırdı, böylece et kırıntıları için av köpekleriyle savaşmak zorunda kalmazdım. İnce kuş tüyü yatağında yavru köpekler gibi kıvrılıp uyurduk.

Ani bir keder boğazımı yaktı ve gözlerime battı. Ona aşık olmadan çok önce, o benim yerime onu seçmeden önce, yabancı bir yerde daha da yabancı bir görevle bir araya getirilmeden önce, biz... arkadaşlık. En iyi arkadaşlık. Aramızdaki şeyler çok karmaşık, çok gergin ve çok gergindi. Ama onu özlemiştim. Ellerimi ısıtan, saçlarımdaki karı temizleyen ve annemden bile önce beni sevmeyi öğrenen o çocuğu özledim. Arkadaşımı özledim.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Rogan - şimdi çok uzun boylu, yakışıklı ve altın saçlı- aygırının üzerinde gürleyerek tepeye çıktı. Finan karda sapsarıydı, toynakları arkalarında beyaz bir iz bırakıyordu. Rogan neredeyse kalenin kapısında durduğumu görmeyecekti ama gördüğünde gözleri mavi gökyüzü yarıklarına dönüştü. Kendini atından aşağı attı ve o kadar hızlı üzerime geldi ki mantıksız bir korku patlaması yaşadım. Kollarını belime doladı ve sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni dún'un içine taşıdı. Büyük meşe kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

"Amergin aşkına dışarıda ne yapıyorsun?" diye sordu huysuzca. Soğuktan yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve gözleri loş salonda parlıyordu. Beni yere bıraktıktan sonra bile belimden tuttu, sanki kendi başıma dik durabileceğimi düşünmüyordu. Parmak uçları soğuktu ama avuç içleri çok ama çok sıcaktı. "Yatakta olmalısın."

"Ateşim düştü," dedim ona. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum." "Yani kendini tekrar hasta etmeye mi karar verdin?"

Soğuk ellerimi geniş, nasırlı avuçlarının arasına aldı ve nazikçe ovdu. Bu hareket o kadar benzerdi ki

On iki yıl önceki o karlı geceyi hatırlamak başımı döndürdü. Hatırlıyor muydu? Bundan şüpheliydim. Ellerimi serbest bıraktım.

"Neredeydin?"

"Dün sabah Finn Coradh'a at sürdüm." Bir omzundan ağır bir çanta sarkıttı. "Daha fazla ilaca ihtiyacın vardı. Havanın bu kadar tehlikeli olacağını tahmin etmemiştim, geceyi handa geçirmek zorunda kaldım."

"Yanlış hatırlamıyorsam birası ve fahişeleriyle ünlü bir han."

Acı gözlerini kararttı. "Sen burada tek başınayken, kış hummasıyla yaşam savaşı verirken bir yabancıyla yatacağımı mı sanıyorsun gerçekten?"

İçimdeki suçluluk duygusuyla savaştım. "Ben senin yatak alışkanlıklarını ne bileyim prensim?"

"Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi, Fia." Kolumu tuttu. "En zayıf olduğun anda seni koruyamamaktan nefret ediyordum."

Sert tutuşu ve yumuşak sözleri beni şaşkınlıktan huzursuz etti.

"Beni korumana ihtiyacım yok," diye karşılık verdim.

"Emin misin?" diye hırladı. "Yılın en soğuk gecesinde gidip kendini sıırıslıklam ıslattığında, kanlar içinde bıraktığında ve donarak öldüğünde mi? Eğer Tír na nÓg senin için çok tehlikeliyse-"

"Sonra ne olacak?" Ben talep ettim. "Görevi iptal mi edeceksin? Eala'yı sonsuza dek büyüdü bir kuğu bakiresi olarak mı bırakacaksın? Kraliçene ihanet mi edeceksin? Halk'ın kazanmasına izin mi vereceksin?"

"Eğer bu seni zarardan korumak anlamına geliyorsa?" Sesi duygusallıkla gerilmişti. "Belki."

Kirpiklerimin altından yüzüne bakmaya cesaret ettim. Duvarlardaki oluk oluk yanan meşaleler gözlerinin kenarlarını yakalıyor ve onları altın sarısına boyuyordu. Gözlerimiz beni yeniden ateşlendirmeye yetecek bir sıcaklıkla çarpıştı. Neredeyse o sıcaklığın tadını çıkaracaktım. Sonra her zaman yaptığım gibi, yüzümün onun yüzü olduğunu ve onun seçtiği kişinin o olduğunu hatırladım.

Parlak saçları, ay ışığı gibi solgun ve narin

örümcek ağları. Yumuşak vücudu, mükemmelliği içinde kıvrılıyordu. Boğazındaki ağır altın meşale onu asil, prenses, banfhlaith olarak işaretliyordu. Çalıntı bir yüzü ve ödünç alınmış bir annesi olan bir şekil değiştiren değil.

"Saçmalama." Yanından geçip merdivenlere doğru yürüdüm. Adımlarımı gölgeledi, sonra yanımdan hızla geçip kolunu tırabzana dayadı ve yolumu kesti. Yeşil gözlerindeki mavinin her zerresini görebileceğim kadar yakındı. Güneşin ısıttığı ten ve güve otu gibi keskin, erkeksi kokusunu alabiliyordum. Onu yolumdan çekmeye çalıştım ama hâlâ güçsüzdüm. Kasları avuçlarımın altında kaskatı kesilmişti.

"Bu işi nasıl yapacağız Dönüşen?" Sesinde bir çaresizlik notası vardı.

Bir kızgınlık, özlem ve hayal kırıklığı dalgası boğazımda yükselip beni boğdu.

Bunu şimdi yapmak istemedim.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Rahat bırak prensim," diye ısırdım.

"Konuşmayacağım. Hastalanmadan önce bir ay boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadın. Ama geçtiğimiz haftalarda seninle ilgilendiğimde, sanki ilgimi kabul ediyormuşsun, şefkatimi istiyormuşsun gibi bana yaslandın. Şimdi yine benden kaçıyorsun." Gözleri benimkilere dikilmişti. "Bize ne oldu böyle? Eskiden çok yakındık. Eskiden... eskiden arkadaştık. En azından bu kadarından eminim."

Kelimeler kendi düşüncelerime o kadar yakındı ki, düşüncesiz kelimelerden oluşan bir seli ısırmak zorunda kaldım. Ona haykırmak istediğim sözler. Ona söyleyemediğim-söyleyemediğim-sözler.

Seni özlüyorum gibi
kelimeler. Seni
seviyorum.

Ama sonra kendi sözleri -dört buçuk yıl sonra hala beni ürkütecek kadar yakıcı- onları bastırdı.

Ben bir prensim. Ve sen, sen hiç kimse değilsin.

Beni kırdığı yeri ona göstermeyecektim. Göstermezdim
onu ve çatlaklar nerede Ben olsam
yamalı kendim geri

birlikte. Ve ona bu dikişlerin ne kadar kırılğan olduğunu göstermeyecektim, kırılğan ipliklerle birbirine dikilmişti.

"İşler değişir." Sesimi sertleştirdim. "Artık çocuk değiliz."

"Hayır. Sanırım değiliz." Bakışları sıcaklığını kaybetti. "En azından bana Tír na nÓg'da sana ne olduğunu anlat."

Çenemi kaldırdım. "Bunu konuşmuştuk."

"Seni iki kez Geçit'te korkmuş ya da yaralanmış halde buldum." Ağzı gerildi. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok." Bu sözleri ona tükürerek söyledim. "Prensesinizi kurtarmak için yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Evet, aslında. Yardımınızı çok isterim." Gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını fark etti; ağzı memnuniyetle kıvrıldı. "Bardaí hakkında ne biliyorsun?"

"Bardaí mi?" Bu kelime eski dilde muhafız ya da bekçi gibi bir anlama geliyordu. Aklıma hemen Tír na nÓg'da iki kez karşılaştığım Gentry muhafızı geldi. Ve onun bana söylediği, şehvetli ağzından beklenmedik bir şekilde dökülen sözleri. Sensin. "Neden sordunuz?"

"Geçen ay Eala ile konuştum."

Bu duyuru beni korkutmamalıydı; eninde sonunda Rogan müstakbel geliniyle etkileşime geçecekti. Yine de, sözler göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve bir adım geriye sendeleme dürtüsüyle savaştım. İçimde bir özlem, ardından bir kıskançlık ve... dizginlenemez bir merak belirdi. Sorular birbirine karıştı. "Göründüğü kadar büyüleyici mi?" ve "Onu sevmek nasıl bir şey?" gibi sorular. Ama bunun yerine, kaba bir "Ve?" diye sordum.

"Ve bana anlatacak çok şeyi vardı. Tír na nÓg ve orada hüküm süren insanlar hakkında. İnsan diyarlarından neden çalındığı hakkında. Ve nasıl kurtarılabilceği hakkında." Gözleri benimkiler arasında gezindi, araştırdı. "Ama anlamadığım çok şey var. Cathair seni Halk'ın yöntemleri konusunda eğitti, değil mi?"

"Biraz." Elim tırabzana sıkıca yapıştı. "Anlat bana."

"Cathair bize Kapıları yöneten büyüünün zayıf olduğunu söyledi." Rogan ağır ağır en üstteki merdivene oturdu ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Eala bunu doğruladı. Birkaç yıl önceki bir ayaklanmada bir dizi Halk nesnesinin yok edildiğini söyledi. Onlara hazineler diyordu."

Hazineler. Nabzım hızlandı, yeşil ve siyah yapraklar göz kapaklarımın arkasına çarpmaya başladı. "Yok mu edildi? Neden?"

"Anladığım kadarıyla büyüü serbest bırakmak için, böylece herkes tarafından kullanılabilir." Başını kaldırıp bana baktı ve bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Ama ben tüm Halk'ın büyüü olduğunu sanıyordum?"

"Öyleler," diye onayladım. "Ama onlarınki küçük, doğuştan gelen büyüler. Bir leipreachán, açgözlü bir adamı baştan çıkarmak için altın zenginlikler yanılsaması yaratabilir. Bir darrig birkaç gün sonrasını görebilir. Bir aughisky avını boğmak için güzel bir at şekline bürünür. Hazineler çok daha büyük büyüler yapabilir." Ve eğer yok edildilerse, o zaman artık var olmayan bir şeyi çalmak için gönderilmişim. "Onları kim yok etti? Bahsettiğin şu bardaılar mı?"

Rogan başını salladı, son derece yabancılaşmış görünüyordu. "Ayaklanmanın ardından, muhalif Soylular Tír na nÓg'u daha küçük bölgelere ayırdı - her Kapı için bir alan. Hazinelerden serbest bırakılan büyüyle Kapıları korumak ve artık eşit olarak yönetmek için gardiyanlar - b a r d a í - seçtiler." Cathair'in bana anlattıklarından çok farklı olan bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştım. Eğer Eala doğru söylediyse, o zaman dört soylu Sept devrilmiş, güçleri sona ermişti. "Tüm Hazineler yok edildi mi?" Eğer öyleyse, o zaman Tír na'daki görevim nÓg boşunaydı.

"Biri hariç hepsi. 'Kılıç anahtardır,' dedi."

Yine nabzım hızlandı. Eala, Gök-Kılıç demek olmalı. -Geri almak için gönderildiğim hazinenin ta kendisi. "Anahtar Ne?"

"Eala yeni bir savaşın yaklaşmakta olduğuna inanıyor." Rogan sıktağı ellerine baktı. "Kapılar şimdilik Bardaí'nin

elinde olsa da, önümüzdeki Samhain'e kadar her şey
değişecek. Kapılar

düşecek, büyü ve kargaşa Fódla'nın üzerine salınacak. Tabii bu kılıcın kontrolünü ele geçirip kendini büyüsünden kurtaramazsa. Ancak o zaman savaş kazanılabilir ve onu esir alan kişi yenilebilir."

Cathair onu kaçıranın Sept'lerden birinin tánaiste'si olduğunu söylemişti ama iddiaya göre Sept'ler yok edilmişti. "Onu kaçıran kim? Bu bardaílerden biri mi? Ve kılıcın onun yeminini bozmakla ne ilgisi var?"

Rogan geniş, şaşkın bir hareket yaptı. "Tüm bunların nasıl bir araya geldiğini anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedim dürüstçe. Ama bu yeni bilgi çoktan sıkışık zihnimde kök salmış, güneş ışığı için savaşıran sera çiçekleri gibi dikkat çekmek için savaşıyordu. Bu yeni bulmacayı çözmek için can atıyordum ama zihnimi kurcalarken ateşten kavrulan bedenim itiraz ediyordu. Bir saat boyunca ayakta durmak zayıflamış kaslarıma zarar vermişti. Benim ya da başkalarının herhangi bir sorununu çözmeye çalışmadan önce beslenmeye ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. İçimi çektim. "Sanırım o meşhur hanınızdán hiç yiyecek getirmediğiniz?"

"Ve bira da." Yiyecek ve içecek ihtimali Rogan'ın şaşkın ifadesini uzaklaştırdı. "Sen de ister misin?"

Şalımı omuzlarıma daha sıkı çektim, sönmekte olan ocağın önündeki eğri büğrü masaya baktım ve başımı salladım.

Rogan'la ekmeğimizi bölüşmek bir savaş olmak zorunda değildi. Kalp meseleleri yerine strateji meselelerini tartıştığımız sürece.

Sabahın cüretkâr güneşi, öğleden sonraki soğuk hava dalgasının dünyayı buza ve tehlikeye çevirmesine yetecek kadar karı eritti. Botlarımla tepeden aşağı kaydım, üç kez düştüm ve sonunda seraya giden buzlu patikada kışımın üzerinde kaymaya başladım.

Geçtiğimiz hafta boyunca her gün öğle yemeğine kadar yataktan çıkmamıştım; kollarım ağırlaşmış, zihnim koşturmuştu. Ama bu çürüyen kale yığını kemiklerime kadar işliyordu; rutubetli koridorlar adımları fısıldıyor, çatlamış toprak parmak uçlarımdan ödünç hayat dileniyordu.

Son birkaç metreden aşağı, mağarayı çevreleyen çalılığa doğru kaydım. Buz, ağaçların gövdelerini kaplamış ve dallarını ağırlaştırmıştı. Yoğun bulutlar yakınımda beliriyor, beni de soğuk ve yalnız bir dünyaya hapsolmuş gibi hissettiriyordu.

Paslanmış, gıcırdayan sera kapısını iterek açtığımda uzun, çukurlu çalışma masasının üzerine yığılmış bir yığın malzeme gördüm. Malalar ve kürekler ve tırmıklar ve çapalar. Budama makasları, budayıcılar, dibbler ve dübeller. Sağlam ahşap tekerlekleri olan yeni boyanmış bir el arabası. Çuvallar dolusu iyi toprak ve daha iyi gübre.

Ve tohumlar.

Parmaklarımı iple bağlanmış kahverengi paketlerin üzerinde gezdirirken nefesimi tuttum. Sarmaşıklar. Kökler. Çalılar. Sebzeler. Ve çiçekler-oh, çiçekler! Tarla çiçeği ve çan yaprağı ve tavşan kuyruğu ve gümüş düğüm. İsimleri kalbimdeki parmak izleri gibiydi. Birdenbire, çoktan acıtmaya başlayan bir şekilde, bu bahçenin enfes olacağını anladım. Ve benim olacaktı.

Odun dumanı kokan soğuk bir rüzgâr bana annemi hatırlattı. Yıllar önce bir kış akşamı, yatakta olmam gereken saatten çok sonra beni odamda fideleri emzirirken yakalamıştı. Adımları biradan ağırlaşmıştı ve Cathair'in misk kokulu tütsüsünü kokluyordu. Ama gözleri parmak uçlarımda arasında filizlenen minik yeşil yaprakçıklara dikilmişti. Güvercin otunun çiçek açması için mevsim çok erkendi ve annem de bunu en az benim kadar iyi biliyordu.

"Çiçekleri kendi annene mi tercih ediyorsun, a stór?" diye suçlamıştı, ses tonunu yaralayıcı bir şekilde boyayarak. "Çünkü başka türlü onları benden neden sakladığını anlayamıyorum. Kendi evimde. Senin güvenliğin için hazırladığım odada. Senin sıcaklığın için kükrediğim ocağın yanında."

Uzanıp çiçekleri teker teker kopardı, harap olmuş yüzlerini ateşin oluk oluk yanan alevlerine fırlattı. Sonra hain gözyaşlarıyla ıslanmış çenemi kaldırdı.

"Çiçekler çok çabuk ölür. Zamanınızı ve enerjinizi bu kadar sınırlı bir şey için harcar mıydınız? Sizi baştan çıkarmak için çiçek açarlar, ancak büyümelerinden daha kısa sürede solup ölürlər. Kendini bu kadar vefasız bir şey için harcama." Yavaşça saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Çiçekler seni sevemez. Seni nasıl seveceğimi sadece ben bilirim. Ve hiçbir şey ve hiç kimse seni benden daha fazla sevemez."

Bu serada geçirdiğim her an, sanki toprak benim bakımına ve ilgime açmış ve onu besleyebilecek tek kişi benmişim gibi aynı ham acıyla titreyordu. Ve belki de beni asla sevmeyecekti. Ama ilk kez annemin yanılıp yanılmadığını merak ettim.

Sizi geri sevmeyecek bir şeyi sevmek gerçekten zayıflık mıydı? Ya da bir şeyi, bu sevginin karşılık bulup bulmayacağını umursamayacak kadar özveriyle sevmek aslında bir güç olabilir miydi?

Kafamı boşaltmak için başparmağımı ısırğan otu ve baldıran otu bileziğine bastırdım. Bunların hiçbir önemi yoktu. Corra ile bir pazarlık yapmıştım. Bir şey elde etmeye kararlıydım.

Bulutlu cama çılgınca vuran bir tıkırtı beni ürküttü. Keskin kanatlı bir sığırcık kuşunu içeri almak için kapıyı araladım. Bu Cathair'in cadı kuşlarından biriydi; parlak, iyi tüylenmiş tüyleri ve zeki gözleri açıktı ve bana efendisini fazlasıyla hatırlatıyordu. Sabırsız bacağından bir parça parşömen çıkardım. Üzerine karalanmış mesaj uzun değildi.

Yüce kraliçe haber istiyor.

Bu mesaj beni ürpertti - sanki düşüncelerimde bile anneme karşı çıkarak onun onaylamamasını sağlamıştım. İki ay olmuştu ama anneme ilerlememiz hakkında ne söylemem gerekiyordu? Eala'nın yerini tespit etmiştik.

Ama Rogan'ın Kapılar, Bardaí ve Hazineleler hakkındaki açıklamaları bizi onun büyüsunü bozmaya yaklaştırmamıştı. Ve Tír na nÓg'a yaptığım gezintiler için gösterebileceğim tek şey avucumda hâlâ iyileşmekte olan bir yara ve o Gentry muhafızının beni gördüğündeki yüz ifadesinin hatırasıydı

-Umut, hayranlık ve şiddet onun çarpıcı yüz hatlarını okuyamadığım, sadece hayalini kurabildiğim bir haritaya dönüştürüyordu.

Bu sensin.

Anneme bunu anlatmamın dünyevi bir yolu yoktu.

"Corra!" Sığircık kuşunu ürküterek bağırdım. "Anlaşmamız parşömen ve mürekkebe izin veriyor mu?"

Tahta budaklarında ve lekeli camlarda şekilsiz ruhu aradım. Çemberimi tamamladığımda, tıpalı bir siyah mürekkep kavanozunun yanına yığılmış bir tomar ince kağıt buldum. Hızlıca bir not karaladım.

Prensesin yerini tespit ettik. Geri kalanına gelince, yüksek kraliçeye bu işlerin zaman aldığını söyle.

Notu katladım ve sığircık kuşunun bacağına tutundum. Ama cadı-kuşun buna hiç niyeti yoktu; notu bir tıslamayla düşürene kadar jilet gibi gagasıyla parmaklarıma saldırdı. Düşünmeden tepki verdim; yeşil ışık tenimi alacalandırdı ve acımı dindirdi. Kafamı kaldırdım ama sığircık kuşu ve onunla birlikte not da gitmişti. Yaranın olduğu yerdeki kan lekesine dokundum, ama deri çoktan yeniden örülmüştü.

Zihnimde bir merak belirdi. Daha önce hiçbir şeyi iyileştirmemiştim. Yeşil İşaret'im bana sadece ölüm getirmişti. Ve bu yüzden kaybettiğim şeyleri lanetlemiş olsam da, bunun her şeyin yolu olduğuna her zaman inanmışım. Ben bir silahtım ve Halk kanımda gizlenen büyü de öyleydi.

Ama bir silah sadece tek bir şey yapabilirdi. Bir silah sadece can yakabilir, sadece kan akıtabilir, sadece öldürebilirdi.

Bir silah iyileştiremez.

Kuşun beni gagaıadığı yere bir kez daha dokundum. Yok ettiğim onca şeyden sonra, belki de gücümün acı vermenin yanı sıra iyileştirmesi de doğruydu. Doğa her şeyde denge isterdi; her zehir için bir panzehir, her yara için bir merhem vardı. Kendi sihrimin de aynı doğuştan gelen kurallara uyması garip bir anlam ifade ediyordu.

Düşünmeden sıyrıldım. Corra'nın tohumlarını yığınlaraya ayırmaya başladım-ilkbahar çiçekleri, yaz meyveleri ve sonbahar sebzeleri. Ama istifledikçe, sıraladıkça ve planladıkça, denge fikri içimde kendi ince, inatçı otu gibi büyüdü.

On Üçüncü Bölüm

Kararsızdım. Rogan'ı, prensesini ve maiyetini bu gece katılacakları Halk eğlencesine kadar takip etmekle, göz kamaştıran ayın altında dışarı çıkmak, tepede bir rüya gibi parıldayan kaleye doğru yürümek ve onun gelmesini ummak arasında kalmıştım.

Sonunda Eala ile tanışmak zorunda kalacaktım. Hazine hakkında bilgisi, onu esir alan kişi hakkında bilgisi ve büyüsünü bozmak için içgörülerini vardı. Ama göz kamaştırıcı ikizimle, gölgemin içinde yaşadığı ışığı veren prensesle yüzleşmek

-Yine de beni iki kez öldürmeye yaklaşan Gentry muhafızıyla yüzleşmekten daha korkutucuydu. Her iki ihtimal de içimi çalkalıyordu. Ama önceliğim Hazine'nin peşine düşmektir. Annem bunu her şeyin üstünde tutmamı isterdi.

Ayrıca, Rogan'ın her zaman evlenmesi gereken kızı kur yapmasını izleme fikri bende bir şeyleri bıçaklama isteği uyandırdı.

Kuş kızları sihirli bir şekilde mücevher tonlarında satenlere ve lüks kürklere bürünüp saçlarına parlak böğürtlen dalları örerken ben de ağaçların altına saklandım. Gece havası canlıydı ve bana devasa ateşleri, baharatlı ekmekleri, koyu bira kovalarını ve kapıların üzerindeki ökseotlarını düşündüren parlak bir berraklığa sahipti. Acaba Halk'ın kış eğlenceleri bizim insan partilerimize benziyor muydu?

Önemli değildi. Bu yıl, benim için bunların hiçbiri olmayacaktı. Kızların gecenin karanlığında gülüşerek ve gevezelik ederek gözden kaybolmasını bekledim. Sonra kendimi ayın altında, uğursuz kaleye doğru adım atmaya hazırladım.

Bir el dirseğimin kıvrımına girip beni çektiğinde bir parmağımı tahtanın dışına ancak koyabilmişim. Geriye doğru tökezledim ve karda kıcımın üzerine düştüm. Yara kıcımdan çok egomu yaralamış olsa da bir çığlık attım. Gözlerimi dikmiş, gölden kurtardığım kızın inanmaz yüzüne bakıyordum.

Chandika.

"Ölmek mi istiyorsun?" İki elini de kalçalarına koydu.

"Yoksa sadece aptal mısınız?"

"Affedersiniz?" Kekeledim.

"Katil murúcha ile dolu dondurucu göllere atlamak mı? Soylular tarafından katledilmek için açık araziye çıkmak mı?" Kehribar rengi gözlerini bana dikti. "Zaten kişiliğin hakkında oldukça iyi bir resim çizdin. Ve ben daha adını bile bilmiyorum."

"Fia." Ayağa kalktım ve kıcımdaki karları temizledim. Sonra hemen Cathair'in bana Halk hakkında anlattığı bütün hikâyeleri hatırladım. "Ama sakın tam adımı sormayı aklından bile geçirme. O konuda buradaki kimseye güvenmem."

Bunu komik bulduğu belliydi; sırtıışından geniş ve düzgün dişleri görünüyordu. "Oh, bu inanmanı istedikleri kadar önemli değil. Ayrıca ben insanım, istesem bile ismini sana karşı kullanamam. Yine de güzel bir isim. Benimki Chandika, ama herkes bana Chandi der."

"Chandika," diye tekrarlardım, heceleri dilimin üzerinde yuvarlayarak. "Sorduğum için özür dilerim ama nerelisiniz? Fódla'da tanıştığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Chandi bana kayıtsızca. "Kaçırıldığımda çok küçüktüm. Bu isim benim gerçek ismim bile değil; kız kardeşlerimden biri bir hikâyeden hatırlamış ve bu ismi kullanmaya karar vermiş."

bana uygun."

Sözleri içimde bir melankoli uyandırdı. Ben de nereden geldiğimi hatırlamıyordum. Ne adımlı, ne ailemi... kim olduğumu ya da nasıl yaşadığımı. Kraliçenin bakımına terk edildiğimde sekiz yaşında falandım; bütün bir çocukluğumu kaybetmişim. "Özür dilerim."

"On iki yıl boyunca Halk'ın diyarına kaçırılmanın bir tatil olduğunu hayal ettiniz mi? Her gün bir kuğuya dönüşmek?" Neşesi korkunç sözleriyle uyuşmuyordu. "O kadar da kötü değil. Kim olduğumu bilmezsem, herhangi biri olabilirim. Akraba olmayan on iki kız kardeşin en küçüğü, en çirkini ve en sinir bozucusu olmak yerine yabancı bir kraliyet ailesinin kayıp kızıymışım gibi davranmayı seviyorum."

"Çirkin sayılmazsın."

"Ama sinir bozucu olduğumu kabul ediyorsun." Chandi göz kırptı.

"Söylemesi zor." Gülümsememi gizleyerek omuz silktim. "Çok konuşuyorsun. Ve hâlâ gölde hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmedin. Hem de kendi sağlığım ve esenliğim için büyük bir bedel ödeyerek. Bu oldukça can sıkıcı."

Dilini bana doğru uzattı. "Peki hangisi?" Beni kaybetmişti. "Ne?"

"Aptal mısın sen?" Karla kaplı kaleye doğru anlamlı bir hareket yaptı. "Yoksa kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu... uzun bir hikâye." Chandi'nin tekniğini denemeye karar verdim.

Konuyu aniden değiştirmenin bir yolu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Az önce benden daha yaşlı, daha güzel ve daha az sinir bozucu on bir kızın kadife ve kürk giyerek ormana gittiğini gördüm. Sen... hiçbir şey giymiyorsun." Ki bu doğrudu. Ve uzun siyah saçları önemli yerlerinin çoğunu gizlese bile rahatsız ediciydi. "Yine geç kaldığın için azarlanmayacak mısın?"

"İlk defa gerçekten geç kalmadım." Neşeliydi. "Bir misafir getirmek için gönderildim."

"Kim?" Kaleye bir bakış atarak sordum. "Ve neye?"

"Elbette sen," dedi Chandi. "Benimle İsimsiz Gün Feis'ine geliyorsun."

Merak duygusu içimde parıldarken bile kollarımı kavuşturdum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü bu gece özgürce konuşacağıma söz veriyorum. Ve bu lanetli yerde size gerçeği söyleyecek en az bir kişiye ihtiyacınız olduğundan şüpheleniyorum."

Chandi'yi bilinmeyen bir patikadan nefes alan ormana doğru takip etmemin tek nedeni onun verdiği sözdü. En azından, soğuk gri ormanlar kasvet içinde bana doğru uzanırken, çıplak dallar mantomun eteğini kavrarken kendime söylediğim buydu.

"Onları görmezden gelin." Aniden ve kuşkulu bir şekilde hareketsiz kalan ağaçlara kaşlarını çattı. "Neredeyse vardık."

Kemik kollu üç eski dişbudak ağacının önünde durana kadar nerede olduğundan emin değildim. Sonsuz ellerini kırılğan gökyüzüne doğru kaldırmışlardı, dallarından elmas gibi buz sarkıtları sarkıyordu. Doğa, en büyük dişbudak ağacının ortasına büyük bir oyuk oymuştu. Chandi içeri eğildi ve beni yanına çağırdı. Soluk gri ağaç tepemizde karanlığa doğru yükseliyordu ve ben titreyen avucumu yaşlı ağacın çekirdeğine dayadım. Onun da bana dokunduğuna yemin edebilirim.

Chandi beni ormana geri çekti.

Ama bir dakika önce bulunduğumuz yerde değildik. Gökyüzü parlıyordu, ay bulut katmanlarının ardına hapsolmuştu. Buradaki orman ladin ve köknardı, soluk gümüş rengi elbiseler giyen koyu yeşil katmanları vardı. Karla kaplı ağaçların hepsi küçük takılarla süslenmişti; tadına bakılabilecek kadar sulu görünen yakut meyveler, parlayan altından dövülmüş yapraklar, ısıltılı safir süsler, minik gümüş çanlar. Mangallarla kaplı bir yol ağaçların arasından ipeksi bir

Ağaçlar ve uzaktan gelen şenlik müziği kahkahalar ve şarkılar arasında gidip geliyordu. Yumuşak kar taneleri süzülerek meşalelerin üzerinde tıslıyordu. Fenerler yeşillikler arasında nazıkçe süzülüyordu. Hayır, onlar fener değil, minik varlıklardı. Elmas parlaklığında uzuvlar, yıldız ışıltısı gibi yüzler.

Baktım.

"Sheeries," dedi Chandi bakışlarımı takip ederek. "Bu tür partilere bayılırlar, küçük gösteriş meraklıları."

Sheeries'lerden biri buna gücendi ve Chandi'nin yüzüne kristal buz parçalarından oluşan bir sis üfledi.

"Hassas da." Gözlerindeki karları fırçaladı. "Bana ne giymek istediğini söyle."

"Hmm?" Dikkatim patikanın aşağısında, ağaçların ötesinde, altın rengi ateş ışığını gördüğüm yerde kayboldu. Odun dumanı, çam özü ve baharatlı şarap kokusu aldım. Acı verici derecede tanıdık bir müzik duydum. Ama melodiyi nefesimin altında mırıldandığımda atonal çıkıyordu.

Chandi'ye döndüğümde bana kanlı yıldız çiçeklerinden birkaç tane uzatıyordu. Gerçeklik gök gürültüsü gibi çöktü.

"Hayır, yapamam."

"Öyle giyinmedim, hayır."

"Hiçbir şey gibi giyinmedim."

"Nasıl isterseniz." Chandi bir kaşını kaldırdı. "Yine de bazı Halk kesinlikle bakacaktır."

"Hayır, demek istediğim-" Bir adım geri attım. "Burada olmamam gerekiyordu."

"Neden olmasın?" Chandi diğer kaşını kaldırdı. "O zaten burada, biliyorsun."

Kalbim kaburgalarımın vuran bir yumruğa dönüştü. Kimi kastettiğini bilmiyordum. Kimi kastetmesini istediğimden de emin değildim. "Kimi?"

"Ormanda dolaşıp duran, eğlencelerimizde bizi takip eden insan çocuk. Fırfırlı saçları, boncuk gibi gözleri ve aptal, güzel ağzıyla." Chandi'nin sözleri bana göz kamaştırıcı bir şekilde Corra'yı hatırlattı. "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Neredeyse yirmi üç yaşında." Eğlence ve hakaret içime işledi. "Ve bir prens. Artık bir çocuk olduğunu sanmıyorum."

"Kaç yaşında olduğum umurumda değil." Chandi alay etti. "Aksi kanıtlanana kadar hepsi erkektir. Özellikle de prensler."

Buna itiraz edemem.

"Yani?" Chandi yıpranmış dövüş derilerimi işaret etti. "Ne giymek istiyorsun?"

Başımı çaresizce salladım. "Sen karar ver."

"Doğru cevap bu." Yıldız çiçeklerinden birkaçını örgülerimin arasına sıkıştırdı. "Gözlerini kapat."

Hemen itaat ettim. Uzun bir an boyunca, yüzümde kar öpücüğünden başka bir şey yoktu. Sonra sanki tüm giysilerim yumuşamış ve ağırlaşmış gibi hafif bir değişim oldu. Gözlerimi açmak için Chandi'nin iznini beklemedim.

Beni büyülediği elbise kalın mavi bir kadifeydi ve gece yarısı parlaklığında kat kat dökülüyordu. Ellerimi belime koydum; dar korsaj, soluk kürkle süslenmiş geniş bir yakaya yükseliyordu. Bir esinti açıkta kalan köprücük kemiklerime ve göğüslerimin üst kısmına dokundu ve titredim. Ellerimi dar kollarla kaplı kollarıma sürttüm. Küçük kristallerle parıldayan koyu renkli ipek kumaşlar dirseklerimden ayrılıp omuzlarımdan sarkıyor, arkamda gece göğü gibi sürükleniyordu.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Bu çok güzel. Nasıl-"

Chandi kendi dönüşümünü geçirmişti; sıvı altın gibi bir elbise onu sarmış, muhteşem kıvrımlarının her biri boyunca akıyordu. Altın bir maske yüzünün yarısını kaplıyor, kehribar rengi gözlerini parlatıyordu. Ellerimi kendi yüzüme götürdüm; kadifemsi maske elmacık kemiklerimin üstünden saç çizgime kadar uzanıyor ve yüz hatlarımı gizliyordu. Bunun için mutluydum. Chandi parlak siyah bukleler halinde sırtına düşen saçlarını savurdu.

"Denge." Kolunu dirseğime doladı ve beni ateşle kaplı patikadan aşağı, ışığa, sıcağa ve müziğe doğru sürükledi.

Ayaklarımı içine soktuğu, yürümesi son derece zor olan, kullanışsız ayakkabılar konusunda beni uyardığını düşünmüştüm. Ama o benim soruma cevap veriyordu.

"Denge," diye tekrarladım, kelime düşüncelerimin kıvrımlarında bir sır gibi kıvrılıyordu.

"Tír na nÓg doğa kanunlarını takip eder," dedi Chandi bana alçak bir ses tonuyla. "Doğa iyi, nazik ya da temiz değildir. Ama adildir. Gündüz geceyi gerektirir. Yaz kış ister. Yaşam ölümü gerektirir."

Parmaklarım dikenlerle kaşındı ve sığircık kuşunun beni gagaladığı yer aniden ağrımaya başladı. "Bunun yoktan elbise yaratmayla ne ilgisi var?"

"Her şeyi. Biz - kuğu bakireler ve ben - burada olmamalıydık. İsteğimiz dışında alındık ve gitmemize izin verilmedi. Büyük bir güce ve neredeyse sonsuz yaşama sahip bir yerde güçsüz ölümlüleriz. Doğa bu adaletsizliğe bir denge istedi. Ve böylece çiçekler bize büyü bahsetti."

Yeşil Lekem içimde titreşiyordu. Bundan her zaman nefret etmişimdir - istenmeyen büyüm, Halk lekem. Ama bildiğim kadarıyla, insanlar âleminde doğuştan böyle bir büyüye sahip olan tek kişi bendim. Bunun tersini hiç hayal etmemiştim; sihirli bir dünyada yaşayıp da hiç sihre sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç hayal etmemiştim.

Chandi, "Bize küçük de olsa bir özerklik veriyorlar," diye devam etti. "Ama onlar da kendi dengelerini talep ediyorlar."

Elini açtı. Çiçekleri tuttuğu yerlerden kanayan küçük kesiklerle yırtılmıştı. Yaraların altında yüzlerce eski yara izi vardı, küçük beyaz yıldızlar derisini çaprazlama kesiyordu. Bu sarsıcı manzara refleks olarak kendi yaralı ve yırtık bileğime uzanmama neden oldu. Ama dikenli ve ısırgan otları bileziğim, dövüşçü derilerimle birlikte büyülenmişti.

"Burada hiçbir şey bedava değil, Fia. Güç acıdır ve acı da güçtür. Her şey dengede olmalı. Bu gece sana söyleyeceğim başka hiçbir şeyi hatırlamıyorsan, bunu hatırla."

Titredim ve bu soğuktan değildi. Ama ikimiz de daha fazlasını söyleyemeden, ağacın ötesine geçip ayaz ve yıldız ışığından oluşan bir manzaraya adım attık.

Açıklık, ormandan oyulmuş bir çanaktı. Dişler kadar keskin buz sarkıtlarının arasında bir tutam kırağı parılıyordu. Alçak mangallar alevlerle kükrüyordu ve yükseklerde, dalların arasına asılmış küçük aynalar ışığı yakalayıp binlerce yeryüzü yıldızı gibi geri fırlatıyordu. Ve alanı dolduran... onlardı.

Halk ev sahibi gerçek olmaktan çok hayaldi. Ağaçların arasında yarı bedensel hareket ediyorlardı, ince figürleri alacakaranlıktaki ateşböcekleri gibi titriyordu. Gülüyor ve şarkı söylüyorlardı; şenlikleri kristal çanların gürültüsüne, karın ağır sürüklenişine ve yüksek ağaçların arasından esen rüzgâra karışıyordu.

Bir adım öne çıktım.

Chandi kolumu yakaladı ve beni sertçe çimdikledi. Acının dürtüsü Halk'ı bir an öncesine göre daha az tuhaf ve daha gerçek kıldı. Onlar hâlâ gördüğüm en güzel varlıklardı. Ama elleriyle yemek yiyor, şarap lekeli ağızlarıyla gülüyor ve soğuk rüzgârda titriyorlardı.

Aşağı Halk cümbüşe akın etti. Kırmızı şapkalı leipreacháin, devasa Fomorianların tepinen kalçaları arasında oynayıyordu. Kılılı gruagaigh'ler geniş, hınzır gülümsemeleriyle yosun saçlı ghillie'lere sataşüyor, yanan kadehleri huş ağacı kabuğundan derilerine çok yakın tutuyorlardı. Ama kaleydoskop gözleri, spiral camdan boynuzları ve ateş gibi kanatlarıyla Halk Soyluları'nın yanında hiçbir şeydiler. Tehlikeli, akkor gibi güzellerdi ve gözlerimi onlardan ayırmak için mücadele ettim.

"İsimsiz Gün Feis'ine hoş geldiniz," diye fısıldadı Chandi kulağıma. "Bana yakın dur, yabancı bir şey yeme ve kendini öldürtmemeye çalış."

Bana söyleneni yaptım, feis'in etrafında dolanırken onun yanında durdum.

"İşte." Chandi titreyen ellerime köpüklü pembe sıvı dolu bir kadeh tutuşturdu.

Garip şeyler içmek yasak değildi. Öyle görünüyor. Şüpheyle baktım. Birden fazla Halk hikayesi böyle başlamış ve çok daha kötü bitmişti.

"Bu sonsuza kadar Tír na nÓg'da kalmamıza neden olmayacak mı?"

"Tam olarak insan değilsin, değil mi? İyi olmalısın." Kendi fincanını susamış bir denizcinin zevkiyle geri fırlattı. "Zaten burada sıkışıp kaldım. O yüzden iç."

Küçük bir yudum aldım. Sıvı boğazımı okşadı, buzlu böğürtlen ve ödünç alınmış neşe gibi bir tadı vardı. Bayıldım. Chandi başını çevirdiğinde sıvıyı döktüm.

Açıklığın kenarı boyunca onu takip ettim, ormandan birkaç adım uzakta durdum. Maskeli olanlar sadece o ve ben değildik ve ağaçların arasında kalanlar da sadece biz değildik. Karanlık ormanın derinliklerinde, daha korkunç şeyler gölgede kaynaşırken bile, kıvrak vücutlar birbirlerine karşı kıvranıyordu, baygın ve şehvetli. Bir dearg due'un kanla kayganlaşmış uzun pençelerini; köpekbalığı dişleri parlayan atların karanlık, damlayan şekillerini; karla örtülü ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla kıvrılan devasa bir ollphéist'in parlayan pullarını gördüm. Kalbim hızlanarak biraz daha hızlı yürüdüm.

"İsimsiz Gün bir yılı diğerinden ayırır," dedi Chandi bana usulca. "Yaşlı ayın sonunu ve Huş ayının başlangıcını işaret eder. Artık bize hizmet etmeyenleri salıverme ve yeni başlangıçları karşılama zamanıdır. Veda etme zamanıdır; selamlama zamanıdır. Karanlığı hatırlama ve aydınlığı bekleme zamanıdır. Ama en önemlisi, İsimsiz Gün yeni arkadaşlar edinme zamanıdır."

Chandi'nin tonlaması bu son cümleyle değişti ve gözlerindeki bakış, sürekli olarak içtiği sarhoş edici içeceklere rağmen aniden niyetliydi. Bir an sonra, kükreyen bir mangalın yanında bana doğru dönen bir kızın görüntüsüyle şaşkına döndüm.

Bu Eala'ydı, muhteşem ve dingin. Saçlarında yıldız çiçeklerinden bir taç ve solgun tüyler gibi etrafını saran kar parıltılı bir elbise giymişti. Diğer on kuğu kız

yakınlarda kümelenmiş, bana ilgiyle bakıyorlardı.

"Merhaba, Rahibe," dedi Eala. "Seninle bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

Bölüm On Dört

Eala bana gülümsedi - sırları, kahkahaları ve güveni saklayan geniş, nazik bir gülümseme. Bu bir kız kardeş gülümsemesiydi, karşılık verilmesi gerekiyordu. Ve ciğerlerimde aniden oluşan nefes nefese paniğe rağmen - Eala, Eala, Morrigan yardım et, Eala'ydı - elimde olmadan gülümseyerek karşılık verdim.

"Oh!" Sesi de soluk soluğaydı. "Dur sana bir bakayım."

Maskemi çıkarmak için uzandı. Beklenmedik dokunuş beni ürküttü ama yanaklarıma dokunan parmakları serin ve nazikti. Gözleri - anneminkilerle aynı parlak, soluk mavi - istekli ve değerlendirci bir şekilde beni inceliyordu. Chandi'nin hayalperest elbisesi için aniden ve şeytani bir şekilde minnettar oldum. Eala'nın ışıltılı güzelliği karşısında kendimi zaten kaba, beceriksiz ve sönük hissediyordum; onun karşısına kirli botlar ve yıpranmış derilerle çıkmak çok ama çok daha kötü olurdu.

"Oldukça hoşsun." Kulaklarımın arkasındaki siyah saçlarımı nazikçe okşadı ve yanaklarımdan tutarak yüzümü mangalın dans eden ışığına doğru eğdi. "Ve benzerlik gerçekten de şaşırtıcı. Hiçbir şekilde mükemmel bir kopya olmasa da."

Haklıydı, bu kadar yakından yüz hatlarımızın nerede ayrıştığını görmek mümkündü. Onun sarı kaşları benimkilerden daha yukarı kalkıktı; benim sürekli kaşlarımı çatmama karşılık bir soru işaretiydi bu. Onun

Burnu çekici bir şekilde kalkıktı; çukurlu çenesi benim inatçı çenemden daha yumuşaktı. Bizi kıyaslayabileceğim bir ayna yoktu ama kendi yüzümü yeterince görmüştüm ve birbirimize benzediğimizi biliyordum. Elbiseli ve mücevherli olsa da, etrafı buzlu süsler ve yıldız ışığıyla çevrili olsa da, o bir prenesti. Ve ben de-

"Kız kardeşim." Bu sözler beni şaşırttı. Ama bir an sonra beni tüm bedeniyle kucaklaması beni şok etti. İnce kollarını boynuma doladı ve yanağını yumuşak bir şekilde yanağıma bastırdı. O anda hiçbir his bana bu kadar yabancı olamazdı. Bu saf bir rahatlıktı; annemin nadir, sert sarılmalarından ya da Rogan'ın ağır erkek dokunuşlarından dünyalar kadar farklıydı. Bu kardeşçe bir duyguydu ve geri çekildiği anda onun yakınlığını özledim.

"Biliyorsun," diye boğazımı tıkayan yabancı duyguların arasında boğuldum. "Gerçekten kardeş olmadığımızı biliyor musun?"

"Öyleyiz." Sözlerimi sinek gibi uzaklaştırdı. "Aynı zamanda olmasa da aynı anne tarafından yetiştirildik. Birbirimize aşkla bağlıyız."

Bununla ne kastettiğinden tam olarak emin değildim ama kulağa hoş geliyordu. Ani ve kör edici bir netlikle, annemin sözlerinin aksine, onun bana sunduğundan daha fazla sevgiye layık olabileceğim aklıma geldi. Annemin bana ısınması, damarlarımda dolaşan keskin dikenleri ve karanlık yaprakları kabullenmesi yıllar almıştı. Eala beni anında sevmişti.

"Sizden bir iyilik isteyeceğim, Rahibe." Sesi alçaldı, samimiydi. "Karşılığında sen de benden bir şey isteyebilirsin."

"Elimden geldiğince size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." İfadesi bana tuhaf ama tanıdık geldi - nereden duyduğumu çıkaramasam da. "Karşılık gerekmiyor."

"Oh!" Ellerimi sıktı. "Ve ben sana borçlu olmayacağım?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım, bunu neden bu kadar önemsediyini anlayamıyordum. Ona daha yakından baktım. Mangalın ışığında Eala'nın gözleri ıslıl ıslıldı, solgun saçları

yaldızlı. Gülümsediğinde dişlerinin biraz fazla sivri görüldüğüne yemin edebilirim.

Bu ani düşünce beni sarstı: Onlardan birine benziyordu. Ama bu sinir bozucu farkındalığı, aynı hızla yürek parçalayan bir sempati dalgası izledi. Neden onlar gibi görünmesin ki? Onlar gibi davranmasın? Onlar gibi konuşmasın? Çocukken evinden çalınmış, on iki uzun yıl boyunca düşmanının diyarında yaşamakla lanetlenmişti. Hayatta kalmanın değişken, kaprisli bir canavar olduğunu herkesten iyi biliyordum. İnsandan çok halktan biri gibi görünüyorsa ne olmuş yani? Elbette onların arasında daha kolay yürüyebilmek için onların yöntemlerini öğrenmiş, onların istediği gibi olabilmek için gerçek benliğini maskeleymeyi öğrenmişti.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

"Pekâlâ." Ellerimi sıktı. "Duyduğuma göre müdürümüzle tanışmışsınız. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sürekli beni öldürmeye çalışması dışında mı?" Omuz silktim. "Hiçbir şey."

Eala nazıkçe beni mangalın yanından itti ve feis'in karşısını işaret etti.

Açıklığın diğer ucunda, ökseotu ve yeşilliklerle bezenmiş, yükseltilmiş ve kanopili bir kürsüde, bir avuç ince giyimli Gentry oturuyordu. Tekinsiz güzellikleri dişlerimi sıktı ama kendimi onları incelemeye zorladım. Fódla'nın lordları ve leydileri nasıl birbirlerine benziyorlarsa, onlar da birbirlerine pek benzemiyorlardı. Kürsünün tepesinde, ateş ışığı, ay ışığı ve kar parıltısı içinde kaynaşan Soylular, vahşi zıtlıklar içinde bir çalışmaydı. Güneş ışığıyla parlayan gözler, kedi beyazı bir ten ve ona uygun bir kuyruk; gece karası bir ten ve elmas dişler; yıldız gibi gözlerin üzerinde sık kırılmış kuzguni saçlar.

Bakışlarım kekeledi.

Gentry muhafızı kışın bir ormanın renklerini giyiyordu: siyah ağaç kabuğu, yeşil yosun ve inci gibi don. Boynunda parlatılmış bir oniks meşale parıldıyordu. Siyah gibi gölgeler

Kanatlar figürünü sardı, meşale ışığı parlarken bile etrafındaki karanlığı büktü.

Kafa karışıklığının alacakaranlık kenarı, farkındalığın soğuk şafağından önce kayboldu.

Kürsünün tepesinde otururken, etrafı Soylular tarafından çevrilmiş ve süslenmişken, birdenbire kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Soylu muhafız, muhafız değildi. O, Eala'yı ve kuğu kızlarını kaçırıp lanetleyen gizemli tánaiste'ydi. Annemin göz diktiği hazinenin varisiydi. O benim düşmanımdı, hedefimdi.

Ve Eala beni doğruca ona getirmişti. Tam orada oturmuş, gece açan bir çiçeğe benzeyen narin bir kadehten yakut rengi bir sıvı içiyordu.

Mangal beni kürsüden saklayana kadar geriye doğru savruldu. Her şey uçup gitti - uhrevi şenlik, zarif elbise ve boğazımı hâlâ ısıtan tatlı-keskin likör. Kendimi ayışığı ve saflık giymiş kadar çıplak ve açıkta hissediyordum. Elim kalçamda esnedi ama Chandi savaşçı derilerimle birlikte skeanlarımı da ortadan kaldırmıştı.

Buraya silahsız ve zırhsız gelmemeliydim.
Aptal.

"Kim o?" Tısladım. "Ve neden beni ona getirdin?"

"O bizim zalimimiz." Eala'nın sesi etrafımıza yağan kar kadar yumuşaktı. "Ve bizi ona bağlayan geas'ı kırmak için yardımınıza yalvarıyorum."

Sadece soluk mavi gözlerinde parıldayan gerçek korku beni ikna etti. İçgüdülerimin her biri buraya sırtımı dönmemi ve asla geri dönmememi haykırsa da hafifçe rahatlardım.

Eala beni bir kez daha mangalın etrafına çekti. Ev sahiplerinden biri şarkı söylemeye başlamıştı - kemiklerime yapışmak ve kalbimi çalmakla tehdit eden dolambaçlı, yaralayıcı bir melodi. Prensesin kolumda duran serin eline odaklanarak onu duymazdan geldim.

Bu, ve sarmal gibi uzanan lorda bakmamak

kürsünün tepesindeki yırtıcı. Diğer soylulardan biraz ayrı oturdu ve keskin bakışları şölen alanını düzenli bir şekilde taradı.

"Yirmi yıl önce bir insan kralı Tír na nÓg'dan yardım istedi," diye başladı Eala usulca. "Ölümlüler ve Halk arasında herhangi bir diplomasi denenmeyeli yıllar olmuştu ve dört büyük Sept merak içindeydi. Kralın kendi topraklarına girmesine izin verdiler."

Bu hikâyeyi biliyordum. Bu kral Rían Ó Mainnín'di. Annemin kocası. Eala'nın babası.

"Ama Septler tartışırken, kral sabırsızlandı. Hazineleden birini kendisi için çalmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu. Ama ödülüyle kaçmaya çalışırken yakalandı. Ortaya çıkan mücadelede Boynuzlu Sept'in Hazinesi kayboldu, elemental büyüsünün vahşiliği serbest kaldı. Öfkeli Septler hızla misilleme yaparak kralı işlediği suçtan dolayı idam ettiler."

Bu yeni bir olaydı. Fódla'da tuhaf şeyler olurken bile, endişeli ve hamile kraliçenin aylarca kocasını beklediğini biliyordum. Gözyaşları dışında söndürülemeyen orman yangınları. Balıkçıları yutan ama teknelerini bağışlayan gelgit dalgaları. Sonra Kral Rían'ın cesedi Rath na Mara'nın mutfak ocağında beliriverdi. Kıyafetleri aşçı ateşi için çıra olmuştu. Beyazlamış kemikleri kepçelere dönüşmüştü. Kafatası ise fokurdayan kanla ıslanmış bir kazan gibiydi. Bu korkunç manzara Eithne'nin erken doğum yapmasına neden oldu ve Halk'a duyduğu nefreti pekiştirdi.

Ama şimdi ölüm nedenini biliyordum. Bir hazine çalmaya çalıştığı için idam edilmişti. Korku dikenleri kalbimi ısırdı.

"Sonra Anne, Halk'a savaş ilan etti ve Kapılar'dan saldırmaya başladı," diye ekledim soğuktan sıkışan boğazımın arasından.

Eala başını salladı. "Ama dört Hazine'den birinin yok edilmesi Tír na nÓg'da asırlardır var olan büyü dengesini altüst etti. Birdenbire vahşi büyü

İsteyen herkes ona erişebildi ve Halk, Sept'lerin köhne kısıtlamalarından kurtulduklarında neler yapabileceklerini, nasıl bir güce sahip olabileceklerini tattı."

Rogan bir ayaklanmadan bahsetmişti. Sonra ne olacağını tahmin edebiliyordum.

"Üstünlükleri tehdit altında olan kalan üç Sept, kalelerine çekildi ve kendi halklarını Kapı Savaşı'nda ölüme terk etti. İnsan saldırılarından ağır kayıplar verirken bile, Soylular arasındaki gruplar Septlere karşı bir darbe düzenledi."

"Ve bu gruplar Kapıları aldılar ve kendilerine Bardaí adını verdiler." İğrenme, hayranlıkla savaşıyordu. "Tír na nÓg'a Söğüt Kapısı'ndan girdim... Şimdi neredeyiz?"

"Yaşlı Kapı. Geata Ruish." Eala bilgimden etkilenmiş görünüyordu. Başını kürsünün tepesinde önemli bir konumda oturan gümüş saçlı bantiarna'ya doğru eğdi. Beyaz bir kurdun kalın, pırıl pırıl postunu pelerin gibi giymişti ve boğazında parlayan vahşi meşale de aynı hayvanın uzun, keskin dişlerinden yapılmış gibiydi. Ama... bu bir pelerin miydi? Beyaz kürkü hareket ettikçe dalgalanıyor, sanki kasları altından kayıyormuş gibi görünüyordu. Ve bu bir tork değildi; dişler derisinin içine gömülmüştü ve korkunç bir gorget şeklinde dışa doğru uzanıyordu. "Gümüş Dişi Kurt Almha'nın ini."

Bir ürpertiye bastırdım. Gözlerim istemeyerek de olsa Eala'nın siyah saçlı esirine doğru kaydı. Neden diğer soylu lord ve leydilerden ayrı oturduğunu, gözlerinin neden yırtıcı bir şekilde Halk'ın ev sahibinin üzerinde gezindiğini tahmin etmeye başlamıştım. "Septler gafil avlandı. Soyları yok edildi. Ve Septlerin bir zamanlar güçlü olan Hazine'leri yok edildi. Biri hariç hepsi."

"Belki de Septler kanlı sonlarını önceden görmüşlerdi, çünkü içlerinden biri veliahtını reşit olana kadar saklamıştı," diye doğruladı Eala. "İtlaftan sağ kurtuldu ve ailesinin kıskançlıkla koruduğu Hazine'yi miras aldı. Ama korkuyordu. Bardaí'nin onu yakalamasından korkuyordu."

onu öldürecek ve hazinesini de yok edeceklerdi. Bu yüzden mirasının muazzam gücünü, onu yok etmek isteyenlerden uzakta, güvenle hüküm sürebileceği kendine ait bir alan inşa etmek için kullandı. Ve on iki insan bakireyi Tír na nÓg'a çekti, onları geasa ile bağladı, böylece kendi özgür iradeleriyle ayrılamazlardı."

"Neden? Bu hangi amaca hizmet etti?" Ve neden beni senin yerine bıraktı? Sormamak için kendimi zor tuttum.

Eala durakladı. "Annemin Kapıları nasıl açtığını biliyor musun?"

"Halktan birinin hâlâ atan kalbinden dökülen kan," diye cevap verdim otomatik olarak, sonra bunun bir Halk şöleninin ortasında söylenecek en akıllıca şey olmayabileceğini fark ettim.

"Bu devrik varis, Kapı bardaı'yı bize sigorta olarak, teminat olarak veriyor." Eala başını eğdi. "Çünkü istediği zaman, eğer isterse, Kapıların kontrolünü geri almak için kalplerimizi kullanabilir."

"Kapıların kontrolünü yeniden ele geçirmek için sizi öldürüp kalplerinizi mi sökecekti?"

"Yıllardır onun için caydırıcı bir unsur olarak çok faydalı olduk. Ama bu her an değişebilir. Kaprisleri değişken."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Düşünüyordum. "Neden kuğular gibi lanetlendiniz?"

"Irian'ın Hazinesi Gök-Kılıcı'dır. Kullandığı büyü hava elementinden kaynaklanır. Ve katliamdan önce, hanedanı Tüylar Sept'iydi."

Irian. Siyah gölge kanatlarıyla sarmalanmış bir şekilde oturduğu kürsüye şöyle bir göz attım. Bacaklarını önüne atmış, parmaklarıyla kadehini gevşekçe kavırıyordu. Kürsünün altında dans eden halk giderek daha hızlı dönerken neredeyse gülümsüyordu. Öfke beni delip geçti.

"Neden onu şimdi öldürmüyorlar?" Bardaı'yı işaret ederek sordum. "Sayıca üstünler."

"Oh, denediler." Açık düşmanlığım Eala'yı şoke ettiyse de bunu belli etmedi. "Ama Halk'ın anıları çok derinlerde ve hâlâ gizliden gizliye eski yöntemlere bağlı olan pek çok kişi var.

-Eski Septs. Onunla burada, bu gece, misafirperverlik yasaları tarafından korunurken yüzleşmek... Karışık olur. Gümüş Dişi Kurt egemenliğine bu kadar alenen meydan okunmasını istemez."

"Ne yapmamı isterdin?" Hayal kırıklığı parmaklarımı yumruk haline getirdi. "Henüz iyiliğinizi duymadım."

"Irian Gök-Kılıcı'nı kullandığı sürece kalplerimiz bize ait değil." Eala illüzyondan doğan elbisemi işaret etti. "Beyaz çiçeklerin bize sağladığı büyü, Hazine'lerin gücüyle kıyaslandığında çok küçük kalıyor. Ama Gök-Kılıcı'nı kontrol edersek, kendimizi onun etkisinden kurtarabiliriz. Büyüyü bozabiliriz. O zaman, Bardai Samhain'de Kapıları açmayı başarsa bile, özgür oluruz. Ve insan diyarlarına getirmek isteyebilecekleri herhangi bir savaşı kazanacak kadar güçlü oluruz."

Sözleri beni aynı ölçüde hem ürpertti hem de sevindirdi. Annemin bana verdiği görevin -Hazine'yi varisinden çalmanın- Eala ve bakirelerini özgür kılmak için gereken şey olma ihtimali neydi? İmkânsız görünüyordu. Yine de bu ihtimal, kalbimin üzerinde dolaşan kara bulutları dağıtma umudu veriyordu. Eğer acımasız ve zeki olursam, tüm bunlar birkaç ay içinde sona erebilirdi. Annem sihrine kavuşacaktı. Eala özgür olacaktı. Ve Rogan-Rogan güzel gelinine kavuşacaktı.

Bu düşüncüyü bastırdım. "Ben ondan alırım."

"Çok cesursun!" Eala bana yeni, değerlendirci bir bakış attı. "Sana yardım edemeyeceğiz. Bizi kendi keyfine göre hayatta tutuyor. Ona güvenmiyoruz."

Tereddüt ettim, Eala'ya ondan bahsetmeli miyim diye düşündüm.

-Annemizin planı. Anne ve kızın aynı fikirde olduğu açıktı; bundan bir zarar gelmezdi herhalde? "Yüce Kraliçe de Hazine'yi ele geçirmek istiyor. Bu nedenle, konu üzerinde biraz düşündüm bile. Bu biraz zaman alabilir.

Bana biraz zaman ver. Ama çok geçmeden, Gök-Kılıç bizim olacak ve siz -hepiniz- özgür olacaksınız."

Bir şaşkınlık dalgası Eala'nın yüz hatlarını gevşetti, ardından açıklanamaz bir öfke dalgası geldi. Bir an sonra ifadesi sakin ve kararlıydı.

"O zaman görevi senin yetenekli omuzlarına bırakıyorum." Kolunu benimkine doladı ve daha yakına eğildi. "Ama senden iyilik istediğim sürece, bir şey daha isteyeceğim."

"Pekala."

"Prens." Bakışları omzumun üzerinden kaydı. "Söyle bana Rahibe, nasıl bir adam o?"

Bakışlarını takip ettim.

Rogan sadece birkaç adım ötede, ormanın kenarında duruyordu. Kısa bir an için onu tanıyamadım bile - yaprak dökmeyen yeşil ve ökse otuyla maskelenmiş, altın sarısı saçlarını yüzünden geriye çekmiş ve karla parıldayan mantosuyla onlardan biri olabilecek kadar güzeldi. Mavi-yeşil bakışları bana doğru yöneldiğinde kalbim gırtlığıma fırladı.

Ama beni tanımadı. Sanki bir yabancıymışım gibi gözleri üzerimde gezindi. Ki bu elbisenin içinde öyle olduğumu sanıyordum. Ama onu birkaç dakika içinde tanımıştım; bana ikinci bir bakış bile atmadı. Halk konağına doğru baktı. Sanırım Eala'yı arıyordu.

"Eee?" diye sordu Eala.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Tekrar kız kardeşime döndüm, onun kederli bakışları yüzümü değerlendiriyordu.

"O-" Dilimle dudaklarımı ıslattım ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşünmemeye çalıştım. "Rogan nazik, komik ve güçlü biri. Aynı zamanda kibirli, ayrıcalıklı ve belki de her zaman olması gerektiği kadar sadık değil."

"Anlıyorum." Eala'nın dişlerinde parlayan ateş ışığı ağzının kanlı görünmesine neden oldu. "Eh, insan çok fazla şey bekleyemez. Ne de olsa o bir prens."

Kendi düşüncelerimin yüksek sesle yankılandığını duyunca kendime rağmen sııttım. "Öyle."

Eala'nın solgun gözleri düşünceli bir hal aldı. "Söyle bana Rahibe, sence ona karşı işleri kolaylaştırmalı mıyım?"

Sözleri gülümsememi öldürdü. Rogan'ın neden burada, bu eğlencede, bu tekinsiz Halk'ın arasında olduğunu biliyordum. Eala'yı kazanmak, üzerindeki büyüü bozmak ve onu tüm Fódla'nın görmesi için ödülü ve gelini olarak eve getirmektir. Belli ki Eala da bunu biliyordu. Yine de ona izin verip vermemesi gerektiğini soruyordu. Ona kur yapmasına, onu kazanmasına ya da en azından kazandığını düşünmesine izin vermeli miydi?

Bu... hesaplanmıştı. Neredeyse zalimceydi. Bir kez daha, on yılı aşkın bir süre Halk arasında yaşamının kız kardeşimi nasıl lekelemiş olabileceğini merak ettim. Onu sadece bedenen değil, ruhen de çalmış olabilirler miydi - parlaklığını, iyiliğini alıp yerine kötülük ve kurnazlık bırakmış olabilirler miydi?

Bu sadece kararlılığımı güçlendirdi. Onun büyüünü bozmanın ve onu buradan götürmenin bir yolunu bulmalıydık.

"Kolaylaştırmaya gerek yok." Neşeli olmaya çalıştım ama sesim odun gibi çıktı. "Ama o seni kurtarmak için burada. Bu yüzden işi zorlaştırmanın da bir anlamı yok."

Eala güldü. Uzandı -ikimiz aynı boydaydık- ve soğuk yanağıma hafif, kardeşçe bir öpücük kondurdu. Sonra bakirelerini etrafına topladı ve kalabalığı yarararak ilerledi. Halk onun etrafından dağıldı ve kuğu bakirelerin değerli taştan elbiseleri kısa sürede feis tarafından yutuldu.

Gözlerimle onu takip etmedim. Onun yerine Rogan'a baktım.

Onu fark ettiği anı gördüm. Yüz ifadesi merak dolu bir hal aldı. Ağzı hayranlıkla açıldı. Kaşları huşu içinde kalktı.

Ancak o zaman feis'e doğru bakmama izin verdim.

Ev sahibinin merkezinde, bedenlerin gürültülü çarpışması arasında dönen Eala dans etti. Halkın akkor ışığının ortasında bile parlıyordu. Soluk elbisesinin içinde, mum alevi gibi saçlarıyla, güvelerin arasında bir kelebek gibiydi. Güldü

Koldan kola dönerken neşesi etrafındakilerin yüzlerine yansıyor ve yayılıyordu. Işıl ışıldı.

Onu kıskanmaya hakkım yoktu. Bana hiç haksızlık etmemişti. O benim kız kardeşimdi - göğsümü sıkıştıran ona duyduğum sevgi olmalıydı, kıskançlık değil. Ve yine de Bileğime bastırdım ama dikenli bileziğim gitmişti. Dönerek uzaklaştım ve neredeyse Chandi'ye çarpıyordum.

Eala ile dans etmeye gitmemişti. Boğazımdaki düğümlemeye karşı yutkunurken yüz ifademi kontrol etmek için mücadele ettim. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Bu gece seninle açık konuşacağıma söz verdim. Bilmelisiniz ki İrian son derece tehlikelidir." Başını, vahşi gözleri hâlâ ev sahibini süzen kuzguni saçlı tanaiste doğru eğdi. Tiksinti göğsümde sıcak bir şekilde yükseldi. Annem ve Cathair'in bana soylulardan nefret etmemi öğrettiği her şey onda vardı. Kendine güvenen. Bencil. Güce aç. Ve görünüşe göre, canı. "Eala'nın umutsuzca eve dönmek istediğini biliyorum. Ama dikkatli olmalısın."

Ona dönüp baktım. "Ne diyorsun sen?"

"Büyümüzü bozmanın başka yolları da olmalı." Başını iki yana salladı. "Kendini öldürtmen için hiçbir sebep yok. Kılıç onu neredeyse yenilmez kılıyor. İrian'ı rahat bırakmalısın."

Uzun, gergin bir an boyunca, sözleri ihanet kokuyordu. Bana bunu söyleyerek Eala'ya karşı geliyordu. Ama sonra bana yardım etmeye çalıştığını fark ettim. Beni uyarmak için prensesin emrini baltalıyordu.

Gereksizdi. Ama yine de takdir ettim. "Teşekkür ederim." Avucunu kısaca kavradım. "Sen zaten Gecenin çoğunu benimle harcadın, partiden geriye kalanların tadını çıkar. Dönüş yolunu hatırlıyorum."

Chandi tereddüt etti. Sonra başını salladı ve dansçıların arasına dalmadan önce bir kadeh daha içki içerek kız kardeşlerinin eğlendiği yere doğru döndü. Neredeyse ağaçların kenarına gelmiştim ki bir el

Bileğimi kemiklerimi sıkacak kadar sıktı. Korku boğazıma hücum etti ve artık orada olmayan bıçaklar için belimi boş yere kavrayarak döndüm. Garip bir Gentry adamının yüzüne baktım.

Kavisli dudakların üzerinde kartal keskinliğinde bir burun. Çatık kaşların altında eğik altın gözler. Boynunu öpen kızıl buklelerin altından bakır bir meşalenin parıltısı. Neredeyse rahatlamıştım.

-Yakışıklı ve gülümseyen biriydi. Ama yaklaştıkça ay ışığı yüzünde eğilip bükülüyor, gözlerinin çukurlarını morartıyor ve alt dudağının üstündeki dişlerini uzatıyordu. Ani bir esinti yüzüme kokusunu savurdu; leş ve yanmış metal gibi yakıcı kokuyordu. Güzelliğinin büyüğü bozuldu ve doğal olmayan bir şekilde şişmiş kaslarının üzerinde dalgalanan kırmızı kürkü fark ettim; kolumun etrafını saran keskin, inci gibi pençeleri.

Geri çekildim, ama beni daha sert sıktı.

"Sakin ol, yavrum." Sesi, cazibesinin baştan çıkarıcı paçavraları arasında çakıl taşı gibi öğütülmüştü. "Senin gibi güzel bir lokma karanlıkta ormanda tek başına dolaşmamalı."

Kendimi onun kaba yontulmuş yüzüne, vahşi bakışlarına bakmaya zorladım. Gözler, onun aç dişler. Belirsizlik DANS içimde vahşileşti. Serbest kalan elim sanki skeanlarımı tekrar var edebileceğim gibi kalçamı kavradı. "Bu bir tehdit mi?" "Bir fırsat."

Çenemi acı verici bir şekilde kavradı. Pençeleri yanağımı kesti; çenemden aşağı kan damladığını hissettim. Panik omurgamı ve köprücük kemiklerimi diken diken etti. "Belki de bir pazarlık. Bu gece seni güvende tutacağım - sana zarar verebilecek her şeyden."

Korunmaya ihtiyaç duyduğum şey oyken, bu çok komikti. "Peki karşılığında?"

"Bir öpücük." Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce onayımı beklemedi. Kendimi geri çektim ama çok uzun köpek dişleri alt dudağıma takıldı ve yırtıldı. Acı yüzüme yayıldı; elim bilinçsizce ağzıma gitti, iki yırtık çenemden aşağı kan damlatıyordu.

Şok beni aptallaştırdı.

"Ölmeyi tercih ederim," diye hırladım.

Gözlerindeki arzu ölümcül bir hal aldı. Omuzlarındaki kırmızı tüyler diken diken oldu. "Bunun ayarlanabileceğine eminim."

Dehşet beni ondan uzaklaştırdı. Başka birinin içine. Önümde yırtıcı Gentry'ye doğru adım atmadan önce bir adamın boyunu ve genişliğini kaplayan koyu mavi ipekten biraz daha fazlasını fark ettim.

"O yalnız değil." Sesi soğuk ve sakinleştiriciydi, hafif aksanlıydı. Adamın sırtından aşağı dökülen düzgün maun saçlarına baktım ama tanıyamadım. Ya da onu. "O benimle birlikte."

"Adalı." Gentry'nin sesi hırıltılıydı ama yol verdi, yarım adım geri çekildi. "Senin sürtük bizim yöntemlerimizi bilmiyor mu?"

"Hanımefendi biliyor. Ben de öyle, Barda." Mavi cüppeli adam bunu kolayca söylemişti ama son kelimenin bana yönelik olduğundan şüphelenmiştim. İçimdeki korku ve öfke dikenleri daha da keskinleşti - tilki yüzlü Gentry, Kapı bardailerinden biri miydi? "Ve onun yoldaşı olarak, pazarlığınızın şartları beni de kapsıyor. Bu doğru değil mi?"

Öne uzandı, barda'nın mantosunun önünü kavradı ve bir öpücük için onu öne doğru sürükledi. Gentry lordunun yüzünde şaşkınlık ve öfke parladı ve mavi cüppeli adamı kabaca itti.

"Eğer seni isteseydim, adalı, bunu bilirdin." Barda kıyafetlerini düzeltti, nefesinin altından hırladı, sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Eminim yapardım." Mavi cüppeli adamın mırıltısı keskin bir alaycıydı. Bana doğru dönmeden önce Barda'nın tekrar cümbüşün içinde kaybolmasını bekledi. Beni inceledi, ben de onu.

O da Barda gibi halktan bir soyluydu. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Benim gibi onun da yüzü çoğunlukla bir maskenin arkasına gizlenmişti; mavi ve gümüşten yapılmış, bana okyanustaki dalgaları düşündüren karmaşık, geniş bir tasarım.

Altında altın sarısı elmacık kemikleri ve geniş, alaycı bir ağız gördüm. Gözleri siyahtı.

"Sanırım teşekkür etmek gerekiyor," diye söze girdi.

"Onunla yakınlaşmayı ben istemedim." Bu karşılaşma beni korkudan morartmış, acıdan çiğ bırakmıştı. "Ne de onları geri çevirmek için yardımını istedim."

"Nasıl istersen öyle olsun." Gözleri benimkilere dikilmişti. Hiç de siyah değillerdi, geceleyin bir okyanusun derin, sonsuz mavisiydiler. "Ama ben senin hayatını kurtardım. Bu yüzden yine de bir nimet borçluyum."

Morrigan bu entrikacı Halk'a lanet olsun. "Benden ne istiyor olabilirsin ki?"

Kayıtsızca elini yüzüme götürdü. Başparmağıyla kanı sildi, sonra ay ışığına tuttu, zümrüt gibi parlıyordu. Dipsiz gözlerinde merak parladı. Düşünerek bana baktı.

"Barda'nın çalmaya çalıştığı öpücük." Gülümsemesi geniş ve muzipti. "Onun yerine bana vermeni diliyorum."

Öfke içimde bir dalga gibi yükseldi ve derime dikenler batırdı. Gerçekten de bir yırtıcıdan kurtulmuşken başka bir yırtıcının pençelerine mi düşmüştüm? Yumruklarımı sıktım, sonra bu durumdan kurtulmanın en hızlı yolunun onun onursuz isteğini kabul etmek olduğuna karar verdim. Kanayan dudaklarımı büzdüm ve mavi cüppeli Gentry'ye doğru ilerledim. Ama göğsüme serin bir avuçla vurarak beni durdurdu. Dikenlerim derisini acımasızca parçaladı.

"Sakin ol." Avuç içleri kanamaya başladığında bile kahkahası derin ve rahatsız edici değildi, hiçbir acıya ihanet etmiyordu. Bu benim öfkemi daha da arttırdı. "Ne kanını ne de düşmanlığını tatmak istiyorum. Zamanı ben seçeceğim."

Artık hem benim hem de kendi kanıyla lekelenmiş elini cüppesine sildi ve benden uzaklaştı. Kulak mesafesinden geçmeden bir an önce arkasından seslendim, "O zaman senden uzak duracağım!"

Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Ay ışığı onun sık profilini gümüş renginde çiziyordu. "Dene, Thorn

Kızım. Tír na nÓg'un büyüünün o kadar kolay kandırılmayacağını göreceksin."

Ayaklarım beni ormana doğru savururken, zihnim korku, öfke ve yavaş yavaş kabaran bir kararlılıkla çalkalanıyordu. Ama elbisem sönmekte olan yıldızlarla dolu bir gece yarısı gibi kaybolurken, dağınık düşüncelerim bir araya geldi.

Söğüt Kapısı'na vardığımda yeniden kendim olmuştum. Siyah saçlarım başıma sıkıca örülmüştü. Köprücük kemiklerim ve göğsüm deri ve çelikle korunuyordu. Kalçalarım skeanlarımla ağırlaşmıştı.

Ama bu gece buraya geldiğim zamanki gibi değildim. Sonunda düşmanlarımdan gerçek yüzünü görmüştüm. Halk Soyluları bana anlatıldığı kadar korkunçtu; görünüşte insanlara çok benziyorlardı ama kurnazlık ve hainlikte çok farklıydılar. Ve eğer türünün diğer üyeleri onu kötülüğünden dolayı lanetlediyse, Eala'yı esir tutan tánaiste hepsinden daha kötü olmalıydı.

Ama henüz cezalandırılmamıştı.

Bu benim işim olacaktı. Ve bunun nasıl yapılması gerektiğini görmeye başlamıştım.

Bu tánaiste, bu gölgelerin varisi hakkında çok az şey biliyordum. Irian. Bildiğim tek şey onun bir dışlanmış, dışlanmış biri olduğu ve onu hor gören bir kuğu kız sürüsü dışında tek başına olduğuydu. Ve hiç kimse bu kadar uzun süre yalnız kalamazdı. Kötü soylu varisler bile.

Chandi bana ondan uzak durmamı söylemişti. Ama bu olmayacaktı. Annemin -ve şimdi de Eala'nın- bana verdiği görevde başarılı olabilmem için ona yakınlaşmam gerekecekti.

O zaman olmak için yaratıldığım silaha dönüşecektim. Hazinesini alırdım. Ve onu yok ederdim.

İkinci Bölüm

Gölge Varis

Kalbim eriğın siyahlığı kadar siyah ya da demirci ocağındaki siyah kömür gibi; ya da beyaz salonlarda bırakılmış bir ayakkabının tabanı gibi; Hayatıma o karanlığı sen koydun.

- "Donal Og," Lady Gregory tarafından çevrilmiştir

On Beşinci Bölüm

Beith-Birch Kış

Salak mısın sen?" Tersledim. "Onu oraya koyma!" "Prenslığe ne oldu?" diye çıkıştı Rogan. Ama Dediğimi yaptı ve devasa gübre çuvalını seranın arkasındaki yükselticilere doğru sürükledi.

İsimsiz Gün Feis'inden sonra bir süre Rogan ortalıkta görünmedi. Umursamamaya çalıştım, meşguldüm. Corra kendi payına düşeni yapmıştı, benim de kendi payıma düşeni yapmamın zamanı gelmişti.

Ama geçen hafta Rogan'ı güvenli bir mesafede, tıpkı bir şeyler yemek isteyen başıboş bir köpek yavrusu gibi gizlenirken görmüştüm. Yanında her zaman alıştırmaya silahları olurdu; bir claíomh, bir yay ya da bir asa; ama onun dikkatinin sınırı benimkine sürtünüyordu.

Bir sahtekarlığı gördüğümde anlayacak kadar çok sahtekarlığa katılmıştım.

Sonunda malamı bıraktım, toprağa bulanmış ellerimi önlüğüme sildim ve ona seslendim. Yanıma geldi, asık suratlıydı - Erdoğan uzun süre yalnız kalmaya asla dayanamazdı. Saçları dağınık görünmeye başlamıştı, yanaklarındaki kirli sakallar sakal bölgesine doğru ilerlemeye başlamıştı. Ayrıca biraz bitkin görünüyordu.

yeterince uyuyamıyordu. Ya da çoğunlukla bal likörü o l a n çok fazla yemek yiyordu.

"Çalışmak istiyor musun?" Ben sormuştum.

Başını salladı, tek bir hareketle.

"Ağır nesneleri gelişigüzel savurmak yok," diye iğneledim. "Bitkilere dokunmayacaksınız. Bir şeyleri kırmayacaksınız. Ben ne dersem onu yapacaksın, ne eksik ne fazla." "Ve eğer sana üç kez vurursam, şekil değiştiren. Tír na nÓg'a dönmek mi?" Rogan sırttı, beklenmedik bir neşe parıltısı beni anında etkisiz hale getirdi.

Ama sonra geçen ay onu gördüğünde yüzünün nasıl değiştiğini hatırladım. Eala'ya sihirli bir şeymiş gibi bakmıştı. Sanki müzikmiş gibi. Sanki her şeymiş gibi. Bana hiç öyle bakmamıştı.

Adam yakışıklı, güçlü ve iyiydi. Kız ise sevimli, zeki ve nazikti. Birbirleri için yaratılmışlardı. Ve ben onlara mutlu sonlarını çok görmemeye çalışıyordum.

"Eee?" İfadesiz bir şekilde söyledim.

"Şartlarınız kabul edilebilir," diye mırıldandı, gergin ve resmi bir sesle, dún'a doğru geri dönmeden önce.

Ama ertesi sabah eski pantolon ve gömlek kollarıyla gelmişti. Ona belirli ve açıkçası zor görevlerin bir listesini vermiştim, o da bunları hiç şikâyet etmeden ve sinir bozucu derecede az bir çabayla tamamlamıştı. Ve böylece, cam ve metal enkazını bir seraya benzeyen bir şeye monte etmek için sulu kar erimesine ve sert ayaza göğüs gererek, huzursuz bir sessizlik içinde birlikte çalıştık.

Dışarıda olmadığım zamanlarda Dún Darragh'ın koridorlarında dolaşıyor, Corra'nın bahsettiği ama konuşmak istemediği kütüphaneyi arıyordum. Gerçi sinir bozucu peri hiçbir konuda açık sözlü değildi.

"Bana bir ipucu veremez misin?" Başka bir koridor daha

Donn'un karanlık diyarına çıkıyormuş gibi görünen örümcek ağı bir olukta son buluyordu ve ben sinirlenmişim. "Bu taş yığını tam bir ölüm tuzağı."

Corra kibirli bir tavırla, "Bu kaya yığınının pek çok kuytu köşesi var, görkemli bir labirent," diye karşılık verdi. "Şaşırtmak için tasarlanmış sırlar ve bilgilerle."

"Labirent ve hayret arasında kafiye kuramazsın," diye karşı çıktım, her yerde bulunan bir başka siyah tüyü gölgelerin içine doğru tekmeleyerek. "Sadece küçücük bir ipucu. Lütfen? Sana taze yetişmiş lavantalarımın bir demet alacağım."

Corra tereddüt etti. "Her sıra çiçekte bir çiçek uymuyor. Bana başka bir şey sorma, hepsi bu!"

Bir çiçek sığmaz. Günlerce bu sözler üzerinde düşündüm, çiçeğe benzeyen her oyma mührü, bir buketle dokunmuş her gobleni inceledim.

Tozdan boğulmuş bir ön odadaki sarkık şöminenin yanından neredeyse ikinci bir bakış atmadan geçiyordum. Ama fenerimin ışığı kıvrımlı bir kenara takıldı ve onu kadife çiçeğine çevirdi ve yeni zambaklar kadar yumuşak ve bahar kadar sarı bir şey duyularıma fısıldadı. Şömine rafı boyunca oyulmuş rozetin kıvrımları da odanın geri kalanı gibi tozluysa. Soğuk ocağın üzerinde bir sıra küçük çiçek belirince önce merakla, sonra da hevesle fırçaladım. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdikçe açan dolgun, narin çiçekler.

Sonunda, her şey çok açıktı. On üçüncü rozetin daha az yaprağı vardı. Bir çiçek sığmıyor. Dokundum, verdiğini hissettim. Tıklayana kadar ittim. Izgara düştü ve ocak karanlığa doğru kıvrılan bir dizi basamağa açıldı.

Şaşkınlık, sevinç ve korkunun en uç noktası içimde düğümlenirken ağzım açık bakakaldım. Bir yanımdan gerçekten bir şey bulmayı hiç beklemiyordu. Eğlencenin yarısı, uzun zamandır gizlenen sırların vaadi, saklı değerli bir şey bulabileceğim düşüncesi idi.

Bir an bile düşünmeden şöminenin altına saklandım.

Eski toz ve eski kâğıtların yoğun, kırılğan kokusuna karşı öksürerek merdiveni tırmandım. Ötedeki oyuk, taş oyulmuş sıkışık bir nişten biraz daha fazlasıydı; loş fenerim üç duvarı da öptü ve tavana altın kanatlar fırlattı. İşaretlenmemiş kitaplar sıra sıra raflara tikiştirilmiş ve tek bir dar masanın üzerine yığılmıştı. Her şey o kadar tozla kaplıydı ki köşede duran bir heykel küllerle örtülmüş gibi görünüyordu. Saygıyla ciltlerden birinin sırtına dokundum. Sonra şiddetle hapşırdım.

"Corra!" Havaya doğru bağırdım. "Tüm bu toz hakkında bir şey yapamaz mısın?"

Corra, oyuktaki her toz zerresini toplayıp doğrudan kafama boşaltarak bunu yerine getirdi. Gözlerimdeki yakıcı parçacıkları temizlemeye ve saçlarımdaki kumları silkelemeye çalışırken boğuldum, kör ve yarı sağır oldum.

"Seni baş belası," diye bağırdım, öğürerek. "Seni canlı canlı derini yüzeceğim!"

"Yakalayabilirsen yakala bizi!" diye bağırdı Corra, oyuktan kaçmadan önce kirden dağılmış saçlarımı okşayarak.

Ama uzun süre sinirli kalamayacak kadar ilgimi çekmişti. Ellerimi olabildiğince temizleyerek önce dar bir cildi, sonra diğerini kaldırdım. Kırılğan deri sırtları ben açtıkça gıcırdıyordu. Gevşek, aceleyle yazılmış el yazısı, kahverengiye dönüşmüş mürekkeple sayfaları dolduruyordu. Gözlerimi kısarak kelimelere baktım, onları anlamlandırmaya çalıştım. Kadim bir dilde yazıldıklarını anlamam uzun dakikalarımı aldı. Bu kitaplar-günlükler-gerçekten eskiydi, yaşayan tanrıların Fódla'da dolaştığı ve insanların Halk ile sık sık etkileşime girdiği efsanevi bir zamandan kalmaydı.

Birden Cathair'in sıkıcı, görünüşte pratik olmayan derslerinden memnun oldum. Bilmediğim yazıyı taradım, anlayabileceğim bir kelime, bir cümle aradım.

-Bul onu. Biliyorum, aşkım. Kayıp-Tír na nÓg.

Fazla bir şey değildi, tam bir cümle bile sayılmazdı. Ama aklıma hemen Rogan'ın Rath na Mara'dan ayrılmadan önce bana anlattığı hikâye geldi.

Burası. Sahip olamayacağı bir Gentry kızını saplantı haline getiren insan savaşı. Bunun bir efsane ve saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Ama Amergin'in personeli tarafından, ya hepsi doğruysa? Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Rogan'a anlatmalıydım, buna asla inanmazdı.

Defterlerden birini tuniğimin içine soktum, fenerimi aldım ve Dún Darragh'ın yankılanan koridorlarına fırladım. Geç olmuştu ama o kadar da değil, Rogan hâlâ ayakta. Büyük ihtimalle bir şişe bal likörünü yarılamıştır. Ama ayakta.

Kule odasına çıkan dolambaçlı merdivenleri ikişer ikişer çıktım, enseme hâlâ biriken toza karşı sızlayan teri görmezden geldim. Sahanlığa ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ama Rogan'ın odasına açılan aralık kapıdan içeri dalmadan önce zar zor durakladım.

Rogan'ı odanın karşısındaki büyük bakır küvette, göğsüne kadar sabunlu suya batmış halde uzanırken buldum. Bir an için bakakaldım; saçlarına ve göğsüne altın rengini veren mum ışığına, odayı ısıtan bitki kokulu buhara, nehir taşı gözlerini parlatan şaşkınlığa. Parmakları metalik kenarda kesik kesik kıpırdadı. İfadesi değişti, şaşkın bir surat ifadesi daha niyetli bir ifadeye doğru kayıyordu.

Tanrım, kapıyı nasıl çalacağımı öğrenmeliydim.

"Banyo yapıyorsun." Bariz olanı ifade ettim. Nefesim hâlâ ciğerlerime hücum ediyordu ama şimdi bunun farklı bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum. Vücudumu kapıya doğru eğdim. "Yapmalıyım-"

"Cidden bana katılmayı düşün." Kışkırtıcı sözleri şok olmuş bakışlarımı yakaladı. Başını küvete yasladı ve yaldızlı kirpiklerinin altından beni inceledi. Dudakları mizahla kıvrıldı. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

Tabii ki hâlâ tepeden tırnağa asırlık tozla kaplıydım. Corra'ya lanet okudum ve sonra üzerimi değiştirmeden buraya geldiğim için kendime iki kat lanet okudum. Yıkanmadan. Hem de hiç.

"Keşfediyordum," dedim aceleyle, hâlâ yarı nefes nefese. "Goblenlerin olduğu odanın ötesinde bir merdiven buldum - gizli bir merdiven- ve ötesinde bir tür kütüphane vardı, sadece hepsi kişisel hesaplardı -günlükler, sanırım-"

"Gerçekten mi, şekil değiştiren?" Rogan'ın boğucu eğlencesi gevezeliğimi yarıp geçti. "Eğer onu kullanmak istiyorsan, ben bittim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı. Köpüklü su kabarak etrafına yayıldı, saçlarının uçlarından aşağıya doğru aktı ve gövdesinin sert hatları boyunca süzüldü. Gözlerimi tavana çevirdiğimde yanaklarıma bir sıcaklık çarptı. Rogan'ın sert kıkırdaması yüzümün kızarmasını derinleştirdi. Göz ucuyla bir havluya uzandığını ve onu kalçalarına sardığını gördüm. Ancak o zaman damarlarımda dolaşan sıcaklığı soğutmaya çalışarak nefes verdim.

Ama rahatlamam kısa sürdü. Bana doğru gelmeden önce giyinmek için hiçbir çaba sarf etmedi, adımları kaldırım taşları üzerinde amaçlıydı. Bir kol mesafesinde durdu, edep için yeterince uzaktı ama göğsünü süsleyen nem tanelerini sayabileceğim kadar yakındı. Sabununun keskin, baharatlı kokusunu alabildim; zerdeçal ve anason. Üzerinden buhar gibi yükselen nemli sıcaklığı hissettim.

"Ee?" diye sordu.

Kafam bomboştu. "Peki ne?"

"Ne buldun Dönüşen?" Yavaşça gülümsedi. "Tabii gerçekten banyomu paylaşmaya gelmediysen."

Defteri ona doğru ittim. Kısa bir süre inceledi, sonra dikkatsizce yere bıraktı. Bir adım daha yaklaştı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Ürkmüş olmalıyım; durdu, sonra yavaşça hareketine devam etti, başparmağını kabaca elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Parmağını kaldırdı ve yüzümden kaldırdığı gri toz lekesini inceledi.

"Gerçekten etkileyici derecede pissin." Artık gözlerindeki yeşil benekleri sayabileceğim, burnundaki bakır çilleri sayabileceğim, ağzını yumuşatan arzuyu adlandırabileceğim kadar yakındı. Yüzü bir santim yana eğildi

ve gözleri dudaklarıma kaydđ.

"Ne yapıyorsun?" Geri adım attım. O da benimle birlikte hareket ederek aramızda kalan mesafeyi kapattı. Sırtım kapalı kapıya çarptı; el yordamıyla kapı tokmağını bulmaya çalıştım ama metal, ter ve kirden sıırıslıklam olmuş avuçlarımmın altından kaydđ. "Bu hiç komik değıl."

"Hiç de komik değıl." Yüzüme tekrar dokundu, başparmağını yanağımdan alt dudağıma doğıru kaydđrdı. Göğsüm gerildi ve nefesim parmak boğumlarına çarptı. Diğıer eli enseme kavrayacak şekilde kalktı ve yüzümü ona doğıru eğdi. Yavaşça, onu durdurabileceğim kadar yavaşça. -Eğıldi ve dilini az önce dokunduğı dudağımmın üzerinde gezdirerek ağızımı kendi ağızıyla kapattı. Önce sabununun tadına baktım. Sonra onu tattım. Sıcaklığını, arzusunu, istekliliğini.

Beni kendine doğıru çekti. Ellerim içgüdüsel olarak yukarı kalktı ve onun pürüzsüz, sert göğsünde durdu. Onun dokunuşuyla bir anılar dünyası açıldı. Onunla paylaştığımız her şey -her an, her kelime, her arzu. Çok fazlaydı. Yeterli değıldi. Beni daha da yakınına çekti.

Bedenlerimizin arasına sıkışan devedikenini bileziğıim bileğıimin yumuşak, hassas derisini ısırdı. Acının iğınesi kafamı boşaltmaya yetti.

Öpüşmeyi kestim, ağızımı onunkinden ayırdım ve onu bedensel uzakta. O kademeli Geri, neredeyse tökezliyordu üzerinde ve ıslak Zemin. Okaldırılmış şehvet-karanlık gözleri şaşkınlıkla çalkalandı ve "Neden olmasın, Dönüşen?" diye sordu.

Neredeyse gülecektim. Aynı soruyu kendime kaç kez sormuştum? Neden o ve ben -küçülen ve değışen- birlikte olamıyorduk? Cevaplar da sorular kadar sonsuzdu. Şimdi içimi parçalıyorlardı -umut, nefret, sevgi, özlem. Ama bu gece burada dile getirmek istediğıim tek bir cevap vardı. Beni, onu incittiğı kadar incitmeyecek olan tek şeyi.

"Çünkü o benim kız kardeşim." Kelimeler boğıazımı yaktı. "Ve sen ona söz verdin."

Rogan bir şey söylemedi ama bir kası yerinden fırladı.

yanağı. Başını iki yana salladı, sonra nihayet giyinip ağır kollarını ve yontulmuş göğsünü bol bir tuniğin arkasına sakladı. Havlunun altından bir çift pantolon çekti. Ve sonra yine karşımdaydı.

"O senin için nasıl bu kadar önemli olabilir?" Gözleri sertti. "Onu tanı mıyorsun."

"Onu tanıyorum Rogan. Onu hayatım boyunca tanıdım - o her zaman benim olmadığım ve asla olamayacağım her şey oldu." Çenemi kaldırdım ve onu aramızda ışı k saçan bir hayalet gibi canlandırdım. "Ve şimdi onunla gerçekten tanıştığıma göre, olacağını bildiğim kadar güzel ve parlak. Bir prensesin olması gereken her şey onda var. O senin istediğin her şey."

"Ne istemem gerektiğinin gayet farkındayım." Nemli saçlarında gezdirdiği eli buklelerini karıştırdı. "Ama ben onu istemiyorum, Fia. Ben seni istiyorum."

"Hayır." Bu bir cevap değil, bir reddedişti. Kalbim onun "Seni istiyorum" sözleriyle vahşi ve zayıf bir şekilde çarptı. Çok küçük ve çok geç kalmışlardı. Yine de içimde büyüdüler, uzaktaki bir güneş için yırtık dallara uzanan sıkışık fidanlar gibi hevesliy diler. "Ona söz verdin."

Bunu söylemek, açtığı iltihaplı yaraları, kırdığı yamalı kalbi ona göstermekten daha kolaydı. Dört yıl önce vazgeçtiğim bir imkânsızlığı düşünmekten daha kolaydı.

"Hiçbir söz vermedim." Sesi düzensiz çıkıyordu. "Henüz değil."

Cathair'in sesi kararlılığımın çatlaklarından süz üldü. Seni asla seçmeyecek, onun için asla ikinci planda kalacaksın.

"Kimsenin metresi olmayacağım," diye tükürdüm. "Kimsenin fahişesi olmayacağım."

"Bu çirkin bir kelime." Acı ve öfke sesini sertleştirdi. "Sen benim için her zaman bundan daha fazlası olacaksın. En iyi ve tek arkadaşım. İlk aşkım. İyi günlerimi anlatmak istediğim kız, kötü günlerimi anlatmak istediğim kız. Sen benim

beni benden daha iyi tanıyan biri. Senin benim için ne olduğun adlandırılmaz."

"O zaman neden-" Üzengisinin çeliği beyaz parmak eklemlerimin altında hâlâ soğuktu. Ben bir prensim... ve sen hiç kimse değilsin. "Fark etmez. Bunu istemiyorum."

Parmaklarım sonunda kapı tokmağını buldu.

"Peki ya benim istediklerim, Fia?" Sesi özlemle titriyordu.

"Ne istiyorsun?" Kesinliği, inatçı ve hasarlı kalbime çiviledim. "Senin ne istediğini umursamayı uzun zaman önce bıraktım, prensim."

Kapıyı açtım ve kaçtım. Rogan beni takip etmedi.

Sonraki üç gün boyunca düşünmeme izin verdiğim tek şey Gentry tánaiste oldu. Irian. Onu saplantılı bir şekilde, işkence edercesine, nefretle düşündüm. Kırpılmış siyah saçları altın buklelerin mum ışığındaki parıltısını söndürene kadar, acımasız gümüş bakışları nehir taşı gözlerinin çekici ışıltısını bastırana kadar, eylemlerinin şiddeti şehvetli bir prensin kararsız sözlerini bastırana kadar onu düşündüm.

Sonunda, bir plana benzeyen bir şeyim vardı.

Onu takip et, o n a yalan söyle, kendini ona sevdire, demişti Cathair bana. Çok güzel bir şey olmuşsun.

-Belki onu baştan çıkarabilirsin.

Tüm bunları yapmak zorunda kalacağımdan korkuyordum.

On Altıncı Bölüm

Tír na nÓg'daki dún'ün altına çömelmişim, yıldız çiçekleri tarlası önümde uza n ı y o r d u .

Ay yükselmişti. Rogan, söylenmesine gerek kalmadan kuğu kızlarla birlikte çoktan ortadan kaybolmuştu. Chandi, Eala'nın maiyetinin arkasından gelmişti ama gözleri beni aramış olsa da kendimi iyi saklamıştım. Beklenti dolu gülümsemesi hayal kırıklığına dönüşmüş, içimde pişmanlık parıltıları belirmişti.

Gölge varis hakkındaki uyarılarını duymuştum. Ama onları dikkate almamam gerekecekti. Ve bunu ona açıklamak için ikna edici bir yolum yoktu. Onu tekrar göreceğim. Ama bu gece değil.

Tüylér Sept'inin görevden alınmış tánaiste'si olduğunu bildiğim kişiyle ilk karşılaştığımda, bu yıldız çiçeklerinden birini koparmaya çalışmıştım. İkinci seferinde ise mahkûmlarından -ya da koğuşlarından, kime sorduğunuza bağlı olarak- birini boğulmaktan kurtarmıştım. Bu bir teoriden öteye gitmiyordu ama belki de onun diyarıyla etkileşime geçtiğimi hissedebiliyordu.

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yıldız çiçeklerinden birine uzandım ve kopardım. İşaret parmağıma acı veren koyu yeşil-siyah bir kan sıçradı. Tısladım ve çiçeği düşürdüm.

"Sana hiçbir faydası olmayacak," dedi gece yarısı ve tehlike gibi bir ses. "Onlar senin gibiler için yapılmadı."

Döndüm ve uzun bir silahın ucuyla yüz yüze geldim.

Claíomh. Bıçak dövülmüş siyahtı ve tanımadığım bir desenle kazınmıştı. Titriyor, kemiklerimde şimşek gibi çakan bir heyecan yaratıyordu.

Gökyüzü Kılıcı olmalıydı.

Varis bir adım ötede duruyordu, gölgeler sırtında dalgalanıyordu. Bıçağı avucunda gevşekçe tutuyordu, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş ve her an düşürebilirmiş gibi. Bunların ikisinin de doğru olmadığını biliyordum. Oniks meşesi ve kadife tuniği olmadan artık kraliyet ailesinden biri gibi görünmüyordu. Fódla'da tanıştığım hiçbir prene benzemiyordu. Kendini Rogan'ın sıradan yetkilerinden hiçbirisiyle taşımıyordu. Connla'nın sırttan küçümsemesinden eser yoktu. Savaş metali kadar sert ve gece gökyüzü kadar uzaktı.

İnsan yanımda bu kadar güzel bir şeyin nasıl bu kadar kötü olabileceğini anlamıyordu.

Diğer parçam -ormanın en karanlık kısımlarından yaratılmış parçam- mükemmel bir şekilde anladı.

Bıçak yüzüme doğru sallandı. İrkildim ama bıçağın ucu saç çizgimin üzerinden kayarak mantomun kapüşonunu başımdan aşağı itti. Bu gece, yüz hatlarımın görüntüsü o gece sahilde verdiği tepkiyi vermedi. Gümüş bakışları uyumsuz gözlerim arasında gidip geliyordu ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Geri kalanınızı bilmesem de bu yüzü tanıyorum. Bana bunu nasıl bulduğunu anlat."

"Kendimi bildim bileli buna katlanıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Lordum."

Bu unvan onu ürküttü; çenesindeki kaslar yerinden oynadı. "Ben kimsenin efendisi değilim.

Hele de senin, Colleen."

Colleen. Yine neredeyse gülecektim. Hayatım boyunca ne daha fazlası ne de daha azı olmayı dilediğim halde bana kız demesine mi?

Lordum kadar beni de memnun eden bir isimdi. onu memnun etti.

"Sept'inizin tánaiste'si olduğunuzu sanıyordum?"

"Beni düşünmek senin hatan." Birdenbire

Sesi onun geri kalanını keskinleştirdi, yapışan gölgeleri kovdu. Detaylar gözüme çarptı - bir zamanlar ince olan pelerininin yırtık kenarları, siyaha karşı gümüş dokuma. Saçlarının gece yarısı parlaklığı. Kollarına işlenmiş dövmeleler, uçuşa hazır kanatlar gibi uzuyor gibiydi.

Sept of Feathers. Lough'un kenarında kullandığı gücü, o gece yarısı kılıcının içindeki gücü hatırladığımda, içimi kaplayan korku ve acı dolu umut omurgamı ördü. Kolumu uyluğuma doğru bastırdım, böylece diken ve devedikenini bileziğı bileğime battı. Sonra ellerimi bir barış jestiyle kaldırarak bu gece buraya silahsız geldiğimi görmesini sağladım.

Tamamen silahsız değildi. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Belki de isimlerimizi değıştirmeliyiz," dedim hafifçe. "Birbirimize rastlayıp duruyoruz."

Boğazının derinliklerinden çıkardığı ses ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Adımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Sana nasıl hitap edeceğimi bilmek istiyorum. Ya da sana ne denmesini istediğini. Adın olmak zorunda değil. Seni arayabilirim-" Morrigan, neden beni aptal sanmasına izin vermiyorsun? Corra için yeterince işe yaramıştı, onlara karşı gardımı tamamen indirmiştim. "Beefswaddle.

Winklepicker. Jelly Belly. Dizzy

."

"Bu kadar yeter." Ağzı çalıştı. "Jelly Belly?"

"Nasıl isterseniz." Giyinik ve zırhlı olmasına rağmen gözle görülür derecede ince olan karnına bir bakış attım. "Şahsen benim seçeceğim bir şey değil."

"Çok cesursun, Colleen." Bana verdiği gülümseme vahşiceydi. "Daha azı için adamların içini boşalttım."

Ben de gülümsedim. "İyi ki erkek değilim."

Sanki argümanımın sağlam olup olmadığını düşünüyormuş gibi başını eğdi. Sonunda: "Hâlâ kanaman var."

Bakışlarını elime doğru takip ettim, gerçekten de hâlâ kanıyordu. Parmağım zonkluyordu ama belli belirsizdi; yara bir çentikten biraz daha fazlasıydı.

"İzin ver senin için temizleyeyim ve bandajlayayım." Boğuk ses tonuyla bu bir yardım teklifinden çok bir tehdit gibiydi. "İki ay önce Chandika'nın hayatını kurtardığın için sana en azından bu şekilde teşekkür edebilirim."

Neredeyse alay edecektim - böyle küçük bir yarayı görmezden gelecek kadar büyük acılara alışmıştım. Ama yine de...

Geçen yılın yazında, Anne kanalın karşısındaki bir krallıktan gelen bir heyeti ağırlamıştı. Düzenlenen ziyafetler, turnuvalar ve avlarla geçen bir hafta boyunca yabancı kral, kraliçeye karşı sürekli kaba davranmış, onu küçümsemiş, ona saçma sapan gerçekleri açıklamış ve Rían'ın trajik ölümünden sonra tahtı bir erkek kardeşe ya da erkek kuzene bırakmasının daha iyi olacağını ima etmişti. Annesi bu hakaretlerin hiçbirine tepki vermemiş, on altı yaşında bir kız gibi sırtarak ona bakmıştı.

Ziyaretinin son gecesindeki ziyafet sırasında kral, annemin kendi soylu soyundan gelen bir efsaneyi anlatma cüretini gösterdi - yanlış bir şekilde, daha az değil. Annemin nazik gülümsemesi yüzünü hiç terk etmemişti ama artık canıma tak etmişti. Sandalyemden kalktım, sıcak kelimeler boğazımı haşlıyordu. Ama Cathair bileğimi kavradı ve beni koltuğuma geri çekti.

"Neden ona karşı çıkmıyor?" Tıslamıştım.

"O krallar arasında bir kraliçe. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onun hafife alınmasını engelleyemez," demişti bana usulca. "Bu yüzden bunun kendisine hizmet etmesine izin vermenin yollarını buluyor."

"Anlamıyorum."

"Onun zayıf ve aptal olduğunu düşünüyor. İlik kadar yumuşak ve onun için hiçbir tehdit oluşturmuyor." Cathair tabağından atılmış bir yaban domuzu kaburgası koparıp ikiye böldükten sonra kemiğin iliğini emdi. "Sonbaharda tüm güçlerini Mac Loughlin klanıyla savaşmak için kuzeye taşıyacak ve kıyı yerleşimlerini savunmasız bırakacak. Sonra kraliçemizin fianna'sı saldıracak. Gümüşlerini, sığırlarını ve en büyük oğlunu evlatlık olarak alacak. Ve o zaman onun ilik değil, kemik olduğunu anlayacak. Ve eğer onu ısırmaya çalışırsa, dişlerini kıracak."

Sessizdim, bunu sindirmeye çalışıyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde annem bana doğru eğildi.

"Güçlü bir adamı silahsızlandırmak için, ne kadar güçlü olduğunuzu görmesine izin vermeyin. Bırakın sizden beklediği zayıflığı görsün. O zaman hiç beklemediği bir anda ona saldırabilirsin ve senin geldiğini asla göremez."

O zaman bu tavsiye beni öfkelenlendirmişti. Şimdi Irian'a baktığımda annemin sözleri bana akıllıca geliyordu.

Yüzümü yumuşattım ve yaralı elimi önüme doğru kaldırdım. Ay ışığı koyu kanın üzerinden kayarak onu gümüşe çevirdi.

"Lütfen." Sesimi ağlamaklı bir hale getirdim. "Acıyor."

Yüzü, onu okuyacak kadar iyi tanımadığım bir ifadeyle kasıldı. Bir adım öne çıktı, elini omzuma attı ve etrafımızdaki dünyayı eğdi.

On Yedinci Bölüm

Gece havası etrafımı **sardı**. Gölgele büyük siyah kanatlarla kafatasıma ve göğsüme çarpıyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sadece sonsuz bir gökyüzünün sessiz ağırlığı vardı.

Pürüzsüz kaldırım taşlarının üzerine dizlerimin üzerine çöktüm, avuçlarım bir an sonra yere çarptı. Midem bulandı ve bir an için Irian'ın botlarının üzerine kusabileceğimi düşündüm. Bu da muhtemelen onu baştan çıkarma amacım için verimsiz olurdu. Bu his geçene kadar ağzımı kapattım ve sonra ona dik dik baktım.

"O da neydi?"

"Özür dilerim." Özür dilemiş gibi görünmüyordu. Sanki bana dokunmak onu iğrendiriyormuş gibi, omzumu tutan avucunu deri göğüs zırhının ön kısmına sürttü. "Buna alışacaksın."

Ayağa kalktım. "Pek olası değil-"

Sonunda etrafıma baktığımda kelimelerim boğazımda düğümlendi. Bir şekilde -gece yarısı nefesleri ve unutulmuş iç çekişler arasındaki boşluklarda- beni gölge kaleye getirmişti. Ve bu... tarif edilemezdi.

Geçidin diğer tarafındaki Dún Darragh gibi, gölge kale de eski ve yarı yıkıktı. Benzerlikler burada sona eriyordu. Salondan yukarı çıkan merdiven, uzun zaman önce ölmüş bir canavarın kırık omurgası gibi paramparçaydı. Devasa ağaçların kavrayan kökleri ürkütücüydü.

Kırık camlar ve değerli taşlarla süslü avizeler. Opalesan zemin, tánaiste'in uhrevi gözleriyle aynı renkte parlıyordu. Yarı hatırlanan yüzlerin hayaletleriyle dolu gölgeler köşeleri kaplıyordu.

Ürperdim ve gözlerimi zorla Irian'a çevirdim. Bir ocağın önünde diz çöktü ve alevleri körüklemeye başladı. Işık, çarpıcı yüzünün kenarlarını yakaladı; yanaklarına kırmızı bulaştı ve gözlerinin altındaki kömürü lekeledi. Dış mantosunu çıkarmıştı; altındaki kolsuz tunik, bileklerinden pazularına kadar uzanan ve giysilerinin altında kaybolan dövmelelerini tümüyle ortaya çıkarıyordu. Ateşe odun atarken altlarında kayan ve kıvrılan yontulmuş kaslara bakmamaya çalıştım.

Kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım; onun güzelliği bir aldatmacaydı.

Bana bakana kadar kıpırdanarak arkasında durdum. Gözleri irkiltmeyi asla başaramadı - yıldız ışığı gibi soluk ve ayna gibi yansıtıcıydı. "Otur, Colleen."

İtaat etme dürtüsüyle savaştım. "Bu benim adım değil."

"Sanmıyorum." Metal bir çaydanlığı ateşin üzerine taşıdı. "Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Birazcık."

"Sana başka bir şey diyebilirim. Hangisini tercih edersin? Beefswaddle?"

Gözlerimi ona diktim. Yüz ifadesi benim için bir bilmeceydi ve şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum.

"Bana Fia diyebilirsin."

"Fia." Kaba ses tonunda ismim tanınmaz haldeydi. Gözleri yüzümde gezindi ama sanki beni hiç görmüyor gibiydi. Tıpkı sahildeki o gece olduğu gibi, yüzünde nefret, umut ya da umutsuzluk gibi bir şey kasıldı ve sonra kayboldu. "Bu sana yakışmıyor."

Sustum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"İsimler şiirdir." Bakışları çok parlaktı. "Seninki dizelerine uyuyor ama ritmine uymuyor. Büyümediğinden şüpheleniyorum"

olması gerektiği gibi."

Bu tepki beni hazırlıksız yakaladı ve omurgamda hassas bir korkunun dans etmesine neden oldu. Bana karşı yumuşaması için ona adımlı söylemişim. Ama ya ona kendimden vermek istemediğim bir şey verseysem? Gerçek bir şey mi?

Chandi, Tír na nÓg'da isimlerin önemli olmadığını söylemişti. Ama Cathair'in masalları farklı bir hikâye anlatıyordu. Dudaklarında gerçek ismim varken, Irian ayaklarım kütük olana kadar durmaksızın dans etmemi emredebilirdi. Sonsuz bir kumsaldaki her kum tanesini saymamı. Kendi saçımdan bir ilimle kendimi asmamı.

"Öyle olmadı." İliklerime kadar işleyen korkuya rağmen sesimi umursamaz hale getirdim. "Annem -bakıcı annem- bu ismi başka bir kız için seçmişti. A-"

Gerçek bir kız demeden önce kendimi durdurdum. Bu doğrudu. Geçit Savaşı başlamadan önce - Eithne ve Rían mutlu bir şekilde büyük, geniş bir ailenin hayalini kurarken - annem Eala'dan sonra ikinci sevdiği isim olarak Fia ismini seçmişti. Eğer ikinci bir kız çocuğu doğurmuş olsaydı, ona benim adımlı verirdi.

Hayır. Annemin ikinci bir kızı oldu. Benim. Kan bağımız yoktu ama -Eala ne demişti?- birbirimize sevgiyle bağlıydık. Bu ismi hak etmişim. Onun sevgisini hak etmişim. Tanrılar bunu hak ettiğimi biliyordu.

"Ya sen?" Dizlerimin üzerine çöktüm. "Bana hâlâ adını söylemedin."

Bir an çok uzun süre sessiz kaldı.

"Bana Irian diyebilirsin." Dişleri bu ismi keskin, kırık bir şeye dönüştürdü. "Üvey annen senin gerçek doğanı bilmiyor muydu?"

Tersine dönüş beni sarstı. Olması gerektiği gibi. "Gerçek doğamı bile bilmiyorum."

"Yani ima ettiniz." Başını öne eğdi. "Evine yabancı bir Halk çocuğunun gelişini sorguladığı kesin."

"Sevdi. Ama zamanla, Dönüşen'ini sevmeye başladı.

kızım zaten."

Çaydanlık tiz bir ısıklık çalarak aramızdaki gerginliği kesti. Irian onu ateşten aldı ve dumanı tüten suyu sığ bir kâseye boşalttı. Ocağın yanındaki küçük kutuda sargı bezleri ve merhemler vardı. O kadar kısa bir süre tereddüt etti ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Sonra yaralı elime uzandı.

Tenin de gözleri gibi, yüzü gibi, tavrı gibi soğuk olacağını düşündüysem yanılmışım. Dokunuşu yakıyordu.

-O kadar sıcaktı ki nefesim kesildi ve neredeyse avucumu onun geniş kavrayışından çekecektim. Teninin tenimdeki hissi acıdan zevke doğru ilerlerken bile dişlerimin arasından tısladım.

Tenin soğuk olmasını tercih ederdim. Bu bana onun güzel olduğu kadar kötü bir canavar olduğunu da hatırlatırdı. Herkesin sahip olması gerekenden daha fazla güce sahip olan kötü niyetli bir soylu. Bir hevesle masum kızları öldürebilecek biri.

Sesimi ipeksi bir hale getirdim. "Buna da alışacak mıyım?"

Irian'ın gümüş gözleri benimkileri tuttu. Buharlı suya bir bez batırdı, sıktı ve parmaklarıma götürdü. Onun dokunuşu gibi, su da hoş olmayacak kadar sıcaktı.

-Elimdeki kabuk bağlamış kanı nazıkçe temizlerken rahatsızlık koluma yayıldı. Kesik açıldı ve taze kan döküldü. Bezle bastırdı, beklemediğim bir ustalıkla sabit bir basınç uyguladı.

Ama bunların hiçbirini beklemiyordum. Yardım etme isteği

-Ve bunu yapmaktaki yetkinliği beni silahsızlandırdı. Daha önce kimse benim için yara sarmamıştı. Her zaman kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmıştım. Zayıflığım benim tarafımdan bir sahtekârlık olsa bile, onun nezaketi gerçek görünüyordu - onun gibi sert ve korumacı birinden beklenmeyecek bir şeydi bu.

"Size sahra hekimliğinizi uygulama fırsatı sunmaktan memnuniyet duymakla birlikte," dedim bir kez daha zırhımı kuşanarak, "burada gerçekten ne yapıyorum?"

Irian'ın ağzının bir tarafı tembelce yukarı doğru kayarak

ışılıtlı bir köpek dişini ortaya çıkardı.

"İlgimi çekiyorsun, Colleen." Ay ışığıyla aydınlanmış bakışları yüzümde gezindi. "Halktan Dönüşenleri insan diyarlarında bırakma uygulaması uzun zaman önce modası geçti."

Göğsümdeki çalılık kasıldı, kalbime keskin dikenler battı. Eala'yı o çalmıştı, beni onun yerine bırakan da o muydu? "Sanırım insan çocuklarını çalıp karşılığında hiçbir şey bırakmamak daha kolay olmalı."

Dudaklarımdan dökülürken bile bu şakadan pişmanlık duydum. Buraya onun iyiliğini kazanmak için gelmişim, günahlarını küçümsemek için değil. Ama yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. Aksine, tembel yarım gülümsemesi daha da genişledi. "Kökenine dair gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

İçimdeki dikenler sıkılaştı. Sıcak, nasırlı elleri bana karşı nazik olabilirdi. Ama o acımasızdı.

"Hayır." Öfke sarmaşıklarını etrafıma sardı. "Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi kayboldu. "Nasıl yapabilirim?"

"Beni -hafızası olmayan arkadaşsız bir şekil değiştireni-insan diyarlarında ölüme terk eden sen değil miydin?"

Irian'ın yüzünde hızlı bir şekilde yeni duygular titreşti - ilgi, öfke, özlem. Bir saniye sonra ifadesi sakın bir tehdide dönüştü.

"Affedilemeyecek pek çok şey yaptım, Colleen. Bu onlardan biri değil." Irian'ın sesi ifadesizdi. "Kanama durdu."

Ellerimiz hâlâ kenetliydi; sıcaklığı beni sarmış, sıkılı kaslarımı yatıştırmıştı. Aşağıya baktım -parmaklarım onun kılıç gibi geniş avuçlarına karşı narin görünüyordu. Lekeli paçavrayı çıkarıp temiz bir bandaj parçasını ustalıkla parmağıma doladı. Uçlarını sıkıştırdı ama elimi bırakmadı.

"Seni neden kaleme davet ettiğimi biliyorum." Başını eğdi. "Neden kabul ettiğini anlayamıyorum."

Davet edilmek güçlü bir kelimeydi. Ama teninin sıcaklığı ve gözlerinin yoğunluğunun aksine, buna hazırlıklıydım. I

İçime çektim, Cathair'in yağlı sesi zihnimde dolaşıyordu. En iyi yalanlar, küçük cadı, asla gerçekten uzaklaşmaz.

"Sahildeki o gece... bana bir hayaletmişim gibi baktın. Bana baktığında ne gördün?"

Irian uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Bir arkadaşım bir keresinde bana hayatlarımızın büyük bir göl gibi olduğunu söylemişti." Sonunda konuştuğunda sesi mor karaca otu kadar karanlıktı. "Zamanın her anı suya atılan bir taştır. Anılarımız dalgacıklardır, en sonunda solana kadar üzerimizde yıkanır. An ne kadar büyükse, dalgalanma da o kadar güçlü olur."

Bu konuşma karşısında sabrım tükeniyordu. "Bu inanılmaz metafor da benim göl mü yoksa taş mı olmam gerekiyor?"

"Sen bir dalgasın."

"Demek sana birini hatırlatıyorum." "Hem de çok."

"Eala değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Eala'ya olan benzerliğin çarpıcı ama sadece fiziksel. Arkadaşımla olan benzerliğiniz ise daha geçici."

Haince bir umut göğsümün içine çarptı. Bir yerlerde, bir zamanlar, gerçek bir annem olmalıydı. Beni doğuran, emziren, uyumam için bana şarkı söyleyen biri. Belki de bahsettiği bu kadın-

Kendime bir annem olduğunu hatırlattım. Onun için bir kız çocuğu olduğum kadar benim için de gerçek bir anne. Başkalarının idam etmesi için onu cesaretlendirdiği değişken bir kızı yetiştirmiş bir anne. Bana sevgi, güç ve amaç veren bir anne.

Beni Eala'yla değiştiren kişi Irian olmayabilirdi ama biri yapmıştı. Ya öz annem insan diyarlarında terk edilmeme izin vermişti... ya da kendisi beni bir kenara atmıştı.

İnsan diyarlarında bir Dönüşen'i bekleyen tek şeyin ölüm olduğunu herkes bilirdi.

Ama tek ihtiyacım olan bir açıklıktı.

Irian konuşuyor, benimle etkileşime giriyordu. Sahilde olanlardan sonra, onun hafızasında bir dalgalanmadan başka bir şey olmadığımı ikna olmamıştım. Uçuşan suları, çığlık atan ağaçları, havalanan çakıl taşlarını hatırladım.

Sensin.

"Bana söylemediğin başka şeyler de var." Başımı eğdim, ona bir ayna tuttum. "Beni tanıdın. 'Bu sensin,' dedin. Bana ne gördüğünü sandığını söyle."

"Benden taleplerde bulunabilirsin Colleen, ama sana cevap borcum yok. Görünüşünüzün tanıdıklığına rağmen, benim için dost değilsiniz. Sen bir yabancısın. Ve yabancılar benim diyarıma sadece iki sebepten ötürü girerler. Birincisi beni öldürmeye çalışmak. İkincisi-" Kılıcını çektiğini bile görmedim. Kılıç elinde beliriverdi, dövülmüş siyah ve günah kadar keskin. Onu önünde tuttu, ateşin ışığı kenarı boyunca dans ediyordu. "İkincisi ise bunu benden almaya çalışmak. Peki neden geldin? Ölüm için mi? Yoksa büyü mü?"

Bıçağa baktım, korku kemiklerime kadar işlerken bile yeni bir strateji arıyordum. Eala'ya bardaı'nın onu öldürmeye çalışıp çalışmadığını sormuştum. Deneyenlere ne olduğunu sormak aklıma gelmemiştir. "İkisini de istemediğimi söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır." Dudakları dişlerinin arasından kıvrıldı. "Yani sırlarımı seninle paylaşmak istemediğimi anlayacaksın."

"O zaman sanırım başka seçeneğimiz yok." Kendimi, onun gümüş bakışlarını düz, kırılmamış bir bakışla karşılamaya zorladım. "Artık yabancı olmamak için çaba göstermeliyiz."

"Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Sırları paylaşmak dışında, yabancılar nasıl arkadaş olabilir ki?" Mavi gözlü Gentry yabancısının -merhameten bir daha hiç görmediğim- İsimsiz Gün'ün Feis'inde bana söylediklerini hatırladım. "Chandi'nin hayatını kurtardım. Bana bir nimet borçlusun."

"Az önce yararı sararak bu iyiliğinin karşılığını verdim," dedi yumuşak bir sesle.

İçimde ihanetle karışık bir öfke kabardı. Kibarlığı - yardım etme isteği- bir hileden başka bir şey değildi. "Ben asla kabul etmedim-"

"Bir hizmet teklif edildi. Bir hizmet kabul edildi." Irian'ın gülümsemesi bir tırpan gibiydi. "Daha dikkatli olmalısın, meslektaşım - Halk âleminde çok az şey karşılıksız verilir."

Öfkemi yatıştırmak için mücadele ettim. "O zaman sana bir pazarlık teklif edeyim."

"Halk ile pazarlık yapmamanız konusunda uyarıldığınıza eminim." Gülümsemesi daha da keskinleşti. "Gölgeni çalabilirim. En güzel anılarını yutabilirim. Seni sonsuza dek kalemde hapsedebilirim."

İçime dolan korku sarmallarını maskeleyerek için güldüm. "Ne kadar kaba bir misafir olduğumu bilseydin, beni tutmak için bu kadar uğraşmazdın."

"Eğer seni isteseydim," dedi, "seni elimde tutmak için her şeyi yapardım."

Nabzım fırladı ve gözlerimi kocaman açtım.

"Pazarlığınızın şartlarını söyleyin." Irian'ın bakışları acımasız bir eğlenceyle parladı. "Ve belki de kabul ederim."

"Bir hikâye için bir hikâye." Kelimelerim aceleyle, nefes nefese çıkmıştı. "Sen bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de sana karşılığında bir şey söyleyeyim."

"Pekâlâ." Irian'ın yüzünden vahşi bir karar geçti. "Ama hikâyeleri ben seçeceğim. Hem senin hem de benim hikâyelerimi."

Kaşlarımı çattım. "Bu adil görünmüyor-"

"Denge ve adalet iki farklı şeydir, Colleen. Senin hikâyelerin benim için, benimkilerin senin için olduğundan daha az değerli. Bu yüzden ben seçeceğim."

"Anlattığın hikâyenin işime yarayacağını nereden bileceğim?" Bir sürü hikâye biliyordum. Cathair'in bitmek bilmeyen dersleri sırasında bana öğretilen halk efsaneleri. İhanet ve baştan çıkarma, şiddet ve intikam, büyü ve kargaşa hikâyeleri. Şiddetli, trajik, mutsuz sonları olan hikâyeler. "Kedi köpeği kovalamış, bu da bir hikaye."

"Şerefim üzerine söz veriyorum ki anlatacağım her hikâye bilmek istediğiniz konuyla ilgili olacak." Resmi bir avuç içini göğsüne bastırdı. "Bu yeterli mi?"

Tartışacak yerim olduğundan şüpheliydim. Fazla bir şey değildi ama beni ona yakın tuttu, etkileşimimizi sürdürmemizi sağladı. Beni Hazine'ye ve o gece sahilde ne demek istediğini anlamaya yaklaştırdı. Sensin. "Olur."

"Güzel." Gökyüzü kılıcını hâlâ bir elinde gevşekçe tutuyordu.

-Şimdi kılıcı bana doğru savurdu, kaçamayacağım ya da engelleyemeyeceğim kadar hızlıydı. Ucu koluma dayanınca donakaldım ve içimden bir enerji şoku geçti. Aşağıya baktım. Irian elimi sararken mantomun kolu bileğimin üzerine çıkmış olmalıydı. Gök-Kılıç şimdi dikenli, ısırgan otlu ve baldıran otlu bileziğimin altındaki ham, yaralı deriye karşı mırıldanıyordu.

"Bu." Gözleri erimiş metal gibiydi. "Bana bunun hikâyesini anlatmanı istiyorum."

Kemiklerim sopaydı. Kalbim, bir kaya. Bileziğe baktım, açıklamak için kelimeler aradım. Bana ne ifade ettiğini, onu nasıl kullandığımı açıklamak için. Acının nasıl bir arkadaş, bir müttefik, sürekli bir yoldaş haline geldiğini. Cathair beni birçok konuda eğitmişti; zehirler, bıçaklar, ölü diller, baştan çıkarma. Ama bana nasıl dürüst olunacağını hiç öğretmemişti. Açığa vurmak istemediğim bir yanıma açığa vurmadan nasıl savunmasız kalacağımı bilmiyordum.

"Bir zamanlar -uzun süredir kayıp olan savaşların ve bilinmeyen geçmişlerin olduğu bir zamanda- Dönüşen bir kız vardı," diye duraksayarak başladım. Irian'ın dikkati beni yaktı, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Güçlü olması için yetiştirildi, sert olması için dövüldü ve keskin olması için bilendi. Ama yeşil şeylere karşı bir zaafı vardı, çünkü ormanı kanında taşıyordu."

Bu üzücü pazarlığı şiddetle yeniden düşünürken sözlerim kesildi.

"Devam et," diye emretti Irian.

Rogan'ın Eala'yı seçtiğini ve şafağın maviliğinde bir hayalet gibi gittiğini düşündüm. Güneşin ılık, nemli

Kraliyet seraları, nemli toprak, tatlı kokular ve yeşil yapraklar. Cathair'in zehir şişelerini ellerime bastırması, onları içmemi, tenime dökmemi, onlara dönüşmemi söylemesi.

Bileziği ondan kısa bir süre sonra tasarlamıştım. Sevdiğim şeylerin - kirpiler, sera çiçekleri ve nehir taşı gözlü oğlanlar gibi - beni hala incitebileceğini hatırlatacak bir şey. Sevginin nefretten daha tehlikeli olduğunu ve her zaman daha fazla acı verdiğini hatırlatmak için.

"Kendisinin bu parçalarını ayrı tutmaya çalıştı," diye devam ettim aceleyle. "Ama yapamadı. Eğer bir şey büyüyebiliyorsa, ölebilirdi de. Eğer bir şey iyileşebiliyorsa, acı da verebilirdi. Eğer bir şey nazik olabiliyorsa, zalim de olabilirdi. Bu yüzden bileziği kendine hatırlatmak için yaptı."

"Kendine neyi hatırlatmak için?"

"Acı sadece onu vermeyi seçen sizseniz faydalıdır." Benim sesimdi ama Cathair'in sözleriydi.

Irian boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. Kılıcı yukarı doğru sarsıldı. Bilezik ses çıkarmadan parıldayan zemine düştü. Siyah kılıcını kınına soktu, sonra dikenli bileziği aldı. Böğürtlen ve ısırganlardan oluşan kırık çemberi tuttum. Ama onu elimden çekip aldı ve ateşin üzerine fırlattı. Önce kıvılcımlandı, sonra da alev aldı. Dehşet, rahatlama ve kahredici keder, her biri bir öncekinden daha yoğun duygular olarak içimde art arda zonkladı. Bileziğin bir zamanlar durduğu bileğimi ovlamak için kendimi zorlarken gözyaşlarımla savaştım.

Başımı kaldırmadan önce yüzümü ifadesiz hale getirdim - benden ne aldığını tánaiste'e açıklamayacaktım.

"Senin sıran." Sesim sertti.

Irian uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi yumuşamıştı.

"Boynuzlu Sept'ten Deirdre'nin doğduğu gece kara gökyüzünden yıldızlar yağdı. Ailesi sevinç içindeydi, çünkü mucizevi doğumu Deirdre'nin kaderinde

Klanlarının hazinesi. Sept'lerin reisi Danu, yeni tánaiste'yi kutsaması için bir kâhin gönderdi. Ama kâhin kötü haberler getirdi. "Bu çocuk topraklarınıza savaş ve Sept'inize keder getirecek," diye fısıldadı. Yine de Danu'nun bebeği öldürecek yüreği yoktu. Bu yüzden onu yüksek duvarların arkasına sakladı ve zamanla Deirdre'nin korkunç kaderini aşacağını umdu."

Sabırsızlık içimde büyüdü. Boynuzlu Sept Hazinesi'nin yok edildiğini biliyordum; bu beni pek ilgilendirmiyordu. "Peki ya o?"

"Deirdre uzun yıllar boyunca duvarlarla çevrili bahçede güldü, dans etti ve oynadı. Bir bebekten bir kıza ve bir kadına dönüştü. Neredeyse bir kardeş gibi olan tek bir arkadaşı olmasına rağmen mutluydu. Başka bir Sept'in tánaiste'si -kendisinden on yaş küçük küçük bir çocuk-bahçesine giden gizli bir yol biliyordu." Irian'ın ay gibi parlak gözleri benimkilere takıldı. "Ve onca yıl boyunca Deirdre yetişkin bir erkeği hiç görmedi. Belki de bu yüzden, reşit olup Sept'ine katıldığında ve hanedanının hazinesini miras aldığı anda, genç kadın gördüğü ilk erkeğe aşık oldu."

Bir keder önsezisi enleme soğuk kanatlar çarptı. "Kimdi o?"

"O uzak bir ülkenin kralıydı ve Deirdre onu daha tanımadan sevmişti. Kıvrım kıvrım altın rengi saçları; uzun, güçlü uzuvları; ve ona değerli bir şeymiş gibi bakışı için. Adamın onu istemediğini anlamamıştı; hazinesini ve onunla birlikte gelen tüm gücü istiyordu. Onu ayartıp götürdüğünde, ailesini, Sept'ini ve kaderini mutlu bir şekilde terk etti. Ya da belki de kaderini gerçekleştirdi."

Bahsettiği adam Rían Ó Mainnín'di, Fódla'nın yüksek kralı, bundan emindim. Ama bu benim bildiğim hikâye değildi, hatta Eala'nın anlattığı hikâye bile değildi. "Onu sevmesine rağmen Hazinesi için ona ihanet mi etti?" "Aşk o nadiren herhangi bir şey ama a
BAŞLANGIÇ için Trajedi,
Colleen." Irian'ın gülümsemesini hiç düşünmüş müydüm acaba?

Tembel. Sarmal ve vahşiydi. Tehlikeliydi. "Danu'nun kalbi kırılmıştı. Kralı ve asi varisini ovalarda ve dağlarda kovaladı. Sonunda onları bulduğunda, genç kralı durduğu yerde öldürdü. Deirdre'ye kendisiyle birlikte eve dönmesi için yalvardığında hâlâ kralın kanına bulanmış durumdaydı. Ama Deirdre kralı sevmiştir ve onun üzüntüsüne dayanamadı. Kendini yüksek bir uçurumdan kavrayıcı ormana attı. Vücudunun düştüğü yerde enfes çiçekler büyüdü. Doğduğu gece ağlayan gökyüzü kadar siyah, gözyaşları gibi dökülen yıldızlar kadar beyaz."

Irian'ın sesi kayboldu ve yerini ateşin çıtırtısı aldı.

"Elbette bu hikayenin sonu değil." "Bu hikayenin mi? Evet."

Yumruğum kucacağında sıkıldı. Hikâyelerden nefret ederdim. Özellikle de gerçek olanlardan; asla mutlu sonla bitmezlerdi. Ve eğer hikâyenin bu versiyonu gerçekten doğruysa, o zaman Fódla'nın yüce kralı, hamile kraliçesine olan bağlılığını bozarken bile, erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen bir Halk bakiresini baştan çıkarmış ve kaçırmıştı. Açgözlülüğü ikisini de yok etmiş, Septlerin gücünü geri dönülmez bir şekilde kırmış ve Geçit Savaşı'nı başlatmıştı. Onu öldüren Halk kadar o da bir canavardı.

Ani bir tedirginlik öfkemi dindirdi. Daha iyi miydim? Hazinesi için bir tánaiste'i baştan çıkarmıyorsam burada ne işim vardı?

Tek fark Irian'ın ormanda masum bir dişi olmamasıydı. Ve şu ana kadar onu baştan çıkarma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyordum.

"Bunu bana neden anlattın?" Bana açıklık sözü vermiş ve hiçbir şey vermemişti. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Hikâyemin sorunuzla ilgili olduğunu söyledim." Irian'ın pelüş ağzı bir bıçak gibi kıvrıldı. "Sana nasıl olduğunu anlatacağımı hiç söylemedim."

Ona daha fazla soru sormama fırsat vermedi. Omzuma dokundu ve etrafımdaki dünyayı bir kez daha büktü.

Tepenin dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. Kuru kuru nefes almayı bitirdiğimde başıımı çevirdim ama yalnızdım. Yıldız iekleri tarlası uzaktaki kaleye doğru tırmanıyor, şafak yaklaştıkça uhrevi ışıltısı azalıyordu. Bu gecenin bir rüya ya da kâbus olmadığına dair tek işaret, gmşı çiçeklerden birinin üzerine sıçrayan kendi kanım ve yüzük parmağımı süsleyen küçük, düzgün bandajdı.

Rogan ve ben şafağın gri ışığında Dn Darragh'a doğru yürürken, Deirdre'nin hikâyesi aklımdan çıkmıyordu. Ama beni rahatsız eden ne onun doğumuyla ilgili kehanet, ne kralın sözde acımasızlığı, hatta ne de onların feci lmleriydi. Kulaklarımda yankılanan Irian'ın duygusuz sözleriydi: Aşk nadiren trajedinin başlangıcından başka bir şey değildir, Colleen.

Dn Darragh görüş alanıma girdiğinde, çalılıkların arasından gelen bir sesle irkildim. Arkama baktım. Ayak izlerimin düştüğü yerde çiçekler büyümeye başlamıştı. Cam gibi keskin ve soluktular. Ama aralarında siyah çiçekler büyüyordu - serada beni ısırın iek kadar karanlık.

"Bir sorun mu var Dönüşen?" Rogan birkaç adım öteden sordu.

Gözleri yorgundu. Başıımı salladım.

Aydınlanan ormana tekrar baktığımda, aydınlık ve karanlık tüm çiçekler kaybolmuştu.

On Sekizinci Bölüm

Luis-Rowan Winter

Pazarlığımızın bir parçası olarak Corra, Rogan ve benim Imbolc'u kutlamamızda ısrar etti. Yılın dört kutsal gününden biri olan Imbolc geleneksel olarak şarkı ve sessizlikle kutlanırdı. Biz üçümüzün - sessiz olmasını dilediğim görünmez bir peri ve kesinlikle şarkı söyleyemeyen bir çift düşünceli savaşçının - nasıl kutlama yapmamız gerektiğini bilmiyordum.

Rogan'dan zarif bir üvez ağacının gövdesini uzunlamasına yarmasını istemiştım; şimdi ocakta neşeyle yanıyordu. Corra nereden geldiğı belli olmayan mumlar yaratarak her yüzeyden damlattı, salonu kehribar renginde bir ışıqla kapladı ve havayı balmumunun tatlı kokusuyla doldurdu. Şöminenin üzerine yumuşak sütlü kardelenler dizdim - kış çiçeklerimden ilk açanlardı - Corra tavana doğru roket gibi fırlayıp daha önce hiç duymadığım bir Imbolc şarkısını haykırdı.

Güneş ve yıldız, ateş yakıldı
Ocağın etrafında hepimiz oturacağız
Benim için bir dal, senin için bir dal
Yakında kışın soğuşu bahar olacak!

Kulaklarımı kapattım ve tavana dik dik baktım. "Hiç kimse sana gerçekten lanetli bir şarkı söyleme sesin olduğunu söyledi mi?" "Aslında sık sık," dedi Rogan merdivenin tepesinden. Bakışlarım ona doğru kaydı. "Gerçi genellikle sadece gerçekten şarkı söylemeye çalıştığımnda."

Rogan bir sürahi bal likörünü sallayarak ve bütün öğleden sonra içmemiş gibi görünmeye çalışarak merdivenlerden inerken Corra ahududuları üfledi.

"Pfaugh!" diye tükürdü Corra arkamdan. Duvara kazınmış ay yüzlü bir gruagach hantal bacaklarını uzatırken sıçradım. "Samana benziyor."

"Hay?" Ağzımın kenarından tısladım. "Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Evet, hay." Corra arsızca küçük bir dans yaptı. "Yenip yutulduktan ve sindirildikten sonra-"

"Evet, evet." Onlara sırtımı döndüm. "Bu aptal küçük töreni yapmamız için ısrar eden kişinin sen olduğunu unutma. Benim eğlence anlayışım bu değildi."

"Köylüler yine kendilerini aşmışlar." Rogan yeşilliklere, mumlara ve çıtırdayan ateşe bakarak eliyle geniş bir hareket yaptı. Corra kıkırdadı. Onları zorla görmezden geldim. "Ama bana bunu neden yaptığınızı hatırlatır mısınız? Seni hiç dindar biri olarak tanımamıştım."

Duvar da neşeyle ayak tırnaklarını karıştıran Corra'ya gizlice bir bakış daha attım. "Buna memleket hasreti diyelim. O sürahide bal likörü var mı?"

Vardı. Rogan bana bir fincan doldurdu ve uzun bir süre neredeyse arkadaşça bir sessizlik içinde içtik. Ama ocağın kenarında bana ne kadar yakın oturduğunu, kendine bir içki daha doldurmak için üzerime eğildiğinde kalçasının benimkine nasıl çarptığını görmezden gelemedim. İçime çekmemeye çalıştım ama güneşin ısıttığı metal ve baharatlı misk gibi kokusu inatçı bir aşinalıkla duyularımı istila etti. Parmaklarım bileğime doğru seğirdi ama tabii ki dikenli ve ısırgan otl u bileziğim yerinde yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" İçkisini yudumladı. "Değiş tokuş

hikayeler ya da başka bir şey?"

Morrigan, bunun dışında her şey. Müdahaleci anılar beni yaktı: ustaca pazarlıklar. Müstehcen şakalar. Trajik hikayeler.

İçkimi yudumladım.

"Dua, dua!" diye ciyakladı Corra, bir martı sürüsü kılığında ocağın üzerinde uçarak.

İçimi çektim. "Hadi bir Imbolc duası yapalım."

Rogan ikimize de kehribar rengi bal liköründen biraz daha doldururken bana zar zor baktı ama ben yüzüne bakmaya cesaret ettim. Gözleri buğulu görünüyordu, yüksek elmacık kemiklerinde parlak kırmızı lekeler göze çarpıyordu. Çoktan sarhoş olmuştu. Hayal kırıklığı içimde gürledi, beklenmedik ve ekşi, endişenin en çıplak kenarıyla sınırlandırılmış.

Rogan'ın benim sorunum olmadığını hatırlamak için kendimi zorladım.

O benim hiçbir şeyim değildi.

Aramızdaki boşluğu sol kollarımızla kapattık. Rogan'ın parmakları bileğimin etrafında dönmeden önce avucuma dokundu ve nabzım hızlandı. Rogan'ın gözleri benimkilere kaydı, loş ışıktaki parlıyordu. Bir an öylece oturduk, ellerimiz kenetlendi ve bakışlarımız çarpıştı.

Sessizliği bozan o oldu ve geleneksel olarak bayramda okunan duayı okudu.

"Yeryüzünde hâlâ kışın yankısı var," dedi ve ben de ona katıldım. "Yeniden doğuş tohumunu karşılamaya hazır olun."

Elini benimkinden çekti ve bal likörü bardağını geri fırlattı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu bana.

"I-" Neredeyse konuşamayacak kadar sersemlemiştim. "Sanırım öyle." "O zaman sana iyi geceler dilerim."

Ben daha fazla dayanamadan merdivenleri yarılamaştı. Morrigan ondan uzak durmak için nedenlerim olduğunu biliyordu. Ama bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Rogan uyumamıştı; tıraş olmamıştı; her gün öğlene kadar sarhoş oluyordu. Her ne kadar kendime boş zamanlarında ne

yaptığı umurumda değil desem de, onun için
endişelendiğimi itiraf etmeliydim.

"Geceyi tek başına, bir şarap sürahisinin dibine doğru spiral çizerek geçirmek istiyorsan," diye tersledim, "buyur."

Omuzları kamburlaştı. "Benim ne istediğimle ilgilenmediğini açıkça belli ettin, Fia."

Sesi adımı söyleyip göğüs kafesimi çatlatmasaydı, sözcükler yüzleştirici gelebilirdi. Karışık kökler kalbimi sıkıştırdı, titizlikle uzak tuttuğum duyguları ortaya çıkardı - sempati, endişe, suçluluk, arzu.

"Her konuda aynı fikirde olmayabiliriz prensim," dedim usulca. "Ama ben hâlâ senin arkadaşımın."

Duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Odayı geçti. Önümde dizlerinin üzerine çökerken sürahi parmaklarından bir gümbürtüyle düştü. Ellerini belime doladı ve başını karnıma gömdü. Dondum kaldım, duygularım keskin ve karmaşık bir şeye dönüştü. Arşiv tozu tadındaki dudaklarının arasından kayan dili; beni bir çiftçinin kulübesine doğru kaldıran elleri; çoktan gitmiş bir alacakaranlığın altın sarısı solgunluğunda benimkinin üzerinden geçen bedeni. Tereddütle elimi sarışın başının üzerine koydum. Karnıma doğru iç çekti.

"Sana ihtiyacım var, Fia." Sözcükler sertti, ama yine de muffled. "Sana her zaman ihtiyacım vardı. Ve bunların hiçbirini sensiz yapamam."

"Ben buradayım."

"Değilsin." Rogan başını kaldırdı ve yüzümdeki mavi-yeşil gözleri geniş, sefil ve sanatsızdı. Bu hareket bizi yakınlaştırdı, çok yakınlaştırdı. Sert gövdesi bacaklarımın arasında ağır bir baskı yapıyordu; sıcak avuç içleri belimi çevreliyordu; yüzü benimkinin birkaç santim altında duruyordu. "Olmanı istediğim şekilde değil."

Şehvet ve nefret nabzımı hızlandırdı. "Sana söyledim, Rogan
-."

"Ve sana söyledim, sen benim için herhangi bir kelimenin ifade edebileceğinden çok daha fazlasısın," diye araya girdi. "Bana kim olduğumu ve kim olmak istediğimi hatırlatıyorsun. Sen her zaman en iyisini gördün."

Kendimde görmediğim zaman bile."

Gülüşüm sertti. "Yani ben sana en iyi halini gösterecek boş bir aynadan başka bir şey değilim?"

"Bu değil-" Rogan'ın kaşları çatıldı. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Şüphesiz Eala tüm değerli niteliklerinizin farkındadır." Onu gözümde canlandırdım, aramızdaki ısıltılı prensesi. "Ne de olsa o senin karın olacak."

"O beni senin gibi tanımıyor. Tanımak istediğini de sanmıyorum." Gözleri yüzümde gezindi. "Birkaç kez karşılaştığımızda, her seferinde yeni bir kadın oluyor. Soğuk, sonra sıcak. Önce nazlı, sonra zalim. Ay kadar güzel ve bir o kadar da uzak. İşimi çok zorlaştırıyor, Dönüşen."

Kaskatı kesildim. Eala'nın İsimsiz Gün'deki sözleri kafamda yankılandı: Söyle bana Rahibe, sence ona karşı işleri kolaylaştırmalı mıyım?

Ve kendi küçük tepkimi hatırladım: Kolaylaştırmaya gerek yok.

Suçluluk duygusu mideme yağlı bir şekilde yerleşerek kızgınlığımı örtbas etti. Rogan'ın da benim tattığım kalp acısından biraz tatmasını istemiştım - dünyada en çok istediğin kişinin her zaman ulaşamayacağın bir yerde olmasının verdiği kalp acısı. Ama o bir prensti, benim gibi hayal kırıklığına ya da reddedilmeye göre yetiştirilmemişti.

"Gel, prensim." Zorla gülümsedim ve dudaklarının benimkilere ne kadar yakın olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "Bana her zaman ne diyorsun? 'Zevk, dövüşün heyecanında, öldürme vaadinde değil."

"Bu sefer değil, Dönüşen. Bazen keşke-" Durakladı. Bekledim. "Bazen keşke onunla evlenmek zorunda olmasaydım diyorum."

Bu söyleyebileceği en kötü şeydi. Acı içimde çiçek açtı, dört yıl önce gittiği o sabahki kadar taze ve keskin. Çünkü Eala'yla evlenmek zorunda değildi. Evet, çocukken onunla nişanlanmıştı. Ama annem ona bir seçenek sunmuştu. O da benim yerime onu seçmişti. Bir kere,

İki kere, yüz kere.

"Kimse seni bir şey yapmaya zorlamıyor prensim." Sesim sert ağaç özüydü. "Bu senin seçimin."

Rogan'ın geniş omuzları büküldü. "Bu durumda hiç sahip olmadığım bir şey varsa, o da seçim yapmaktır, Fia."

Kendimi kabaca ondan kurtardım. Kolları belimden düştü ve avuçlarının olduğu yerde tenim soğudu. Atılmış bal likörü sürahisini elime aldım ve boğazımı tıkayan sıcak kelimeleri kovmak için uzun bir yudum aldım. Ama dinmeyi reddettiler.

"Ama sen yaptın. Ben orada dururken onu bana tercih ettin." Sesim kendi kulaklarıma boğuk geliyordu. "Sana her şeyimi verdim ve daha fazlasını da verebilirdim. Ama sen beni bırakıp gittin. Beni terk ettin."

"Ben seçtim-" Rogan'ın yanağında bir kas zıpladı. "Ne zaman seçtim?"

"Bizden sonra-" Birden ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Annem ne yaptığımızı öğrendikten sonra seni çağırdı. Kızlarından hangisini tercih edeceğine karar vermeni istedi. Ve sen Eala'yı seçtin."

Rogan'ın ifadesi vahşileşti. "Sana böyle mi söyledi?"

"Anlatacak daha çok şey var mıydı?"

"Öyle olmadı." Birdenbire tam önümde durdu. Bir adım geri attım ama üst kollarımı iz bırakacak kadar sert kavradı. "Beni kraliçe çağırmadı. Ona kendi isteğimle gittim. Sana yıllardır aşıktım Fia, ama biz-" Sözünü kesti. "Ondan Eala'yla olan nişanımı feshetmesini istedim, çünkü prenses uzun yıllardır ortalıkta yoktu. Onun yerine bana senin elini vermesini istedim. Ona daha önce bilmediğim bir şeyi bildiğimi, sana olan aşkımın karşılık bulduğunu söyledim. Ve o bana ne dedi biliyor musun?"

Başımı salladım, şaşkın ve dilsizdim. Kalbim onun sözleriyle çılgınca çarpıyordu: Yıllardır sana aşıktım. Hikâyesinin geri kalanını bilmek zorundaydım, hepsi bu olsa bile

-Bir hikaye.

"Bana güldü. Sonra da bir hiç haline geldiğimde beni asla sevemeyeceğini söyledi." Sözcükler tekrar ritmiyle okunuyordu -sanki onları kafasında o kadar çok tekrarlamıştı ki neredeyse anlamlarını yitirmişlerdi. "Eğer seninle evlenirsem, babamın beni evlatlıktan reddetmesini, mirastan mahrum bırakmasını, beni toprağın altına atmasını sağlar."

"Hayır." Moraran ellerinden kurtulmaya çalıştım. "O yapmazdı
_."

"O yaptı." Tedirginlik içini ürpertti. "Ayrıca bana Eala'yla olan nişanımın koruması olmadan krallıklarımız arasındaki barışın kaybedileceğini ve Glenathney üzerine yürümek için hiçbir neden göremeyeceğini söyledi. Bridei'nin sığırlarını katledecek, tahıl tarlalarımızı yakacak, sonra da kardeşlerimle birlikte Mòr soyuna son verecekti."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bir çıkış yolu bulamadım." Sesi neredeyse tonsuzdu. "On sekiz yaşındaydım ve güçsüzdüm. Kraliçe haklıydı, eğer çizginin dışına çıkarsam evlatlıktan reddedilir ve mirastan mahrum bırakılırdım. Parayı boş ver, sen benim için altından daha değerlisin. Ama babam yaşlı ve hasta bir adam, üvey kardeşlerim de kötü yetiştirildi. Ben Bridei'nin veliaht prensiyim. Atalarıma karşı bir görevim var. Halkıma karşı ve çoğu için hayat zaten zor. Daha fazla şiddet ve üzüntüye sebep olmaya dayanamazdım. Bu yüzden pes ettim. Eve dönersem, kral olana kadar zamanımı bekleyebileceğimi düşündüm. O zaman güç sahibi olurdum. O zaman yüce kraliçeye meydan okuyabilirdim. Sonra istediğim kişiyle evlenebilirdim. Düşündüm ki... Düşündüm ki zamanım var."

Gözlerim yandı. "Bana söylemeliydin."

"Denedim." Eski ıstırap bakışlarını sıyırdı. "Cathair'in cadı kuşları gittiğim her yerde pusuda beklerken sana yaklaşamadım. Sonra babam geldi ve bana hayatımın en kötü kırbacını vurdu. Eve dönmek zorunda kalmadan önce üç gün boyunca yataktan çıkamadım."

Birden Rogan'ın çizilmiş beyaz yüzünü hatırladım.

Sabah gitmişti. Onun soğuk ve öfkeli olduğunu düşünmüştüm ama sadece kırbaçlanmış olsaydı, ata binmek işkence olurdu. Ama bu yine de bana söylediği acımasız, ezici sözleri açıklamıyordu. Eğer bizi gerçekten ailelerimiz ayırdıysa -ki anneme hâlâ inanamıyordum- o zaman neden bu kadar incitici bir şey söylemişti?

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden-" Soru boğazıma çamur gibi yapıştı. "Bunu neden söyledin? Neden bir prens olduğunu ve benim bir hiç olduğumu söyledin?"

"Hiçbir şey mi?" Şaşkınlık yüzüne yayıldı, ardından hızlı ve acımasız bir farkındalık geldi. "Donn'un kapıları, Fia. Mesele bu muydu?"

Kalbimin paramparça olmuş parçalarını bir araya getiren kırılğan iplikler yıpranmaya başladı. Gözlerim akmayan yaşlarla doldu. "Boş ver."

"Ben sana bir hiçsin demedim." Kolumu tuttu. "Hiç kimse olmadığını söyledim."

"Kimse yok mu?" Eski bir yarayı kesip açmak her zaman asıl yaradan daha çok acı verir. "Böylesi daha iyi o zaman."

"Beni dinle." Çenemi kavradı, gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. "Küçükken söylediğimiz o tekerlemeyi hatırlamıyor musun? Etrafa sordum, vazoyu kim kırdı? Hiç kimse, hiç kimse yüzünü göstermek istemiyor."

Keskin bir anı dikenini battı içime; yıllardır düşünmediğim bir şeydi bu. Rogan ve ben gecenin bir yarısı gizlice bulaşıkhaneye girip Cook'un taze pişmiş ekmeklerini çalmış ve üzerlerine reçel sürmüştük. Hiç kimse, hiç kimse, diye kıkırdardık, kırıntılar kabuk bağlayıp yapış yapış olana kadar tıkınırdık.

Hayır.

"Bir süre bunu oyun haline getirmiştik, hatırlamıyor musun? Ne zaman yaramazlık yapsak, 'Hiç kimse, hiç kimse' diye şarkı söylerdik," diye nefes aldı Rogan. "Kraliçenin kazandığını düşünmesine ihtiyacım vardı. Babamın beni yenerek boyun eğdirdiğini düşünmesine ihtiyacım vardı. Ve hala senin için savaştığımı bilmene ihtiyacım vardı. Anladığımı sanmıştım."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Sefalet boğazımdan bir çığlık kopardı. "Ne demek istediğini nereden bilebilirdim ki?" "Çünkü sana yazdım. Neredeyse bir yıl boyunca her hafta. I

Árd na Dare'ye kadar at sürüp bir ulak tutmak zorunda kaldım, böylece babam yakalanmayacaktı."

"Hiç mektup almadım," diye fısıldadım.

Rogan'ın gözlerinde umutsuz bir şeyler belirdi. "Bana hiç cevap yazmadığında bıraktım."

Bana baktı, sonuca kendi başıma varmamı istiyordu; duymak istemediğim bir şeyi bana söyleme sorumluluğundan onu kurtarmak istiyordu. Ama ben içimde büyüyen, keskin ve aşağılık anlayışa doğru döndüm.

"Yapmaz," diye ısrar ettim ama bu sözler bana bile zayıf geldi.

"Öyle değil mi?"

O zaman içimde bir şey kırıldı, ama bu kalbim değildi. Başka bir şeydi - asla kırılmayacağına inandığım bir şey. Bir kraliçe kadar güçlü, bir kılıç kadar keskin ve bir meşale kadar altındı. Her şeyden önce güvenebileceğime inandığım bir şeydi - asla sorgulamaya cesaret edemediğim bir şey.

"Yapmazdı, yapmayacağını biliyorum." Sesim ısırapla çatallaştı. "Neden yapsın ki? Rogan, o beni seviyor."

"Emin misiniz?" Sesinde acıma ve anlayış vardı. "Seni istediğim gün bana söylediği son bir şey vardı. Senin gibi birini nasıl sevebileceğimi bilemeyeceğimi söyledi. Senin zehirli ısırğan otu ve çelikten yapıldığını, sevicecek bir şey değil, kullanılacak bir şey olduğunu söyledi. Bir silah, bir kız değil."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

Ama biliyordum, biliyordum. Annemin sesini, sözlerini bilecek kadar sık duymuştum. Biraz farklıydılar - sanırım benim yararım için değiştirilmişlerdi - ama yeterince yakınlardı.

Senin gibi birini nasıl seveceğimi sadece ben bilirim. Bana bir kere söylediyse, bin kere söylemiştir. Ve hiç kimse seni benden daha fazla sevemez.

On iki yıl boyunca bu sözler bir merhem olmuştu. Ama şimdi onlar bir bıçaktı. Beni ondan koparan bir bıçak.

Rogan'ın elinde düşüncelerimi yankılayan bir bıçak belirdi. Şaşkınlıkla geri çekildim ama Rogan mantosunu boynundan yırtarak açtı ve bıçağı kendi çıplak göğsüne doğru eğdi. Bıçağın ucu kalbinin üstündeki deride, çatlak nehir taşı broşun hemen yanında bir çentik açtı.

"Yemin ederim." Bıçağın etrafına küçük bir kan damlası sıkıştı. "Eğer sana daha önce yalan söylediysem, Fia, özür dilerim. Ama tüm kalbimle yemin ederim ki Eala'yı asla seçmedim. Amergin bana yardım etti ama ben hâlâ edemiyorum. Hâlâ seni istiyorum. Hâlâ-"

Ayrıldım. Bunca yıldan sonra söylediğini duyamadım. Oda etrafımda dönerken, zemin tavana doğru kıvrılırken ve duvarlar üzerime kapanırken bile kendimi merdivenlere doğru fırlattım. Ve odama kaçarken, inandığım her şey, hayatımın her yönü kırık bir mücevher gibi keskin ve tanıdık olmayan bir şekilde parlayana kadar, kendilerini grotesk yeni açılarla yeniden hizaladı.

Titredim ve nemli çarşaflarımın kucağında kıvrandım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı soğuk bir şekilde süzüldü ve yastık kılıfını ıslattı; arzu, kızgınlık ve boşa harcanan zamanın tadındaydı.

Rogan'a gitmeyi arzuluyordum. Onu hâlâ istediğimi, hâlâ sevdiğimi söylemek için. Parmak uçlarımda teninin sıcaklığını hissetmek için. Bal likörü kadar tatlı dudaklarının tadıyla oyalanmak için. Onu üzerime ve içime almak ve son dört buçuk yıl hiç yaşanmamış gibi davranmak için.

Ama annemin Rogan'a söylediği sözler kafatasıma çarparak diğer her şeyi bastırdı.

Sevilecek bir şey değil, kullanılacak bir şey.
Bir silah, bir kız değil.

Elim bileğime gitti, büzülmüş yara izini takip etti.

bileziğimin olduğu yerde. Belki de annem bu sözleri Rogan'a söylemişti. Belki de benim özel yeteneklerime sahip bir savaşçı, bir casus, bir suikastçı istemişti. Ama beni şiddet ve zehir konusunda eğiten Cathair'di. Annem o adamın bana öğrettiği her hastalıklı dersi, beni sert, güçlü ve kötü bir şeye dönüştürmek için kullandığı her işkence ve sıkıntıyı bilemezdi. Annem benim öldürmek için bilenmiş bir çelikten daha fazlası olduğumu biliyordu. Annem beni sevdi.

Sadece ben seni nasıl seveceğimi biliyorum. Ve hiçbir şey ve hiç kimse seni benden daha çok sevecek.

İlk kez, bu sözlerin altında gizlenen bir gölge algıladım; benim sevilmesi çok zor biri olduğuma ve bu çabayı sadece onun gösterebileceğine dair zımni bir varsayım.

Bunca yıl boyunca kastettiği şey gerçekten bu olabilir miydi?

Bu fikre doğrudan bakmayı reddettim. Yine de bunun acısı giderek daha derine işliyordu; asla devrilmeyeceğini düşündüğüm ama yine de çürümeye başlayan bir ağacın kökünde sürünen bir çürüme.

Karla karışık yağmur ve buz, yerini kış sonu sağanaklarının yumuşak, yavaş pıtırtilarına bıraktı.

Cathair'den bir cadı kuşu geldi ve mektuba bir göz atmama rağmen -alt krallar arasında bir savaş, bir haber sorgusu, Rogan'ın babasına yazması için bir teşvik- cevap veremeyecek kadar huzursuzdum. Buruşturup ateşe attım ve Rogan'a bundan bahsetmeye zahmet etmedim. Ailesinden kaçıyor, bu beni ilgilendirmezdi. Benim gibi onun da kendine göre nedenleri vardı.

Bir sonraki dolunaydan birkaç gün önce, yatağımın ayakucunda duran kapüşonlu bir örtü ile uyandım. Yeşil ile delinmiş kırmızı bir kumaştan dokunmuştu, çok güzeldi.

ve yumuşaktı, nasırlı parmaklarıma yapışan kadifemsi bir kıvrımı vardı. Üzerimde denediğimde, zengin kıvrımlar halinde dizlerime kadar süzüldü. Geniş yapraklar üzerinde sıcak toprak ve güneş ışığının sırlarını fısıldadı ve pürüzlü, sürünen acılarımın birkaçını yumuşattı.

"Corra!" Gülümsememi gizledim.

"Chiardhubh?" Corra çatı katında bir yerden bağırdı.

"Bunu ben istemedim!"

"O zaman ateşe at," diye tısladı vahşi bir kedi duvardan, sırtı kamburlaşmıştı. "Yaptığımız pek çok, pek çok, pek çok şey için kendini bize borçlu hissetmeni istemeyiz-"

"Corra."

"Birçok iyilik."

Sırf onlara inat olsun diye pelerini saklamaya karar verdim. "Bu sözde iyilikler için bir anlaşma yapmıştık."

"Ve hanımefendi üzerine düşeni yaptı." Kedi keskin pençeli bir patisini gelişigüzel yaladı. "Şimdiye kadar."

Gülümsemem genişledi. Sözümü tutmuştum; sera artık sadece boşluklu bir metal ve cam yığını değildi. Soğanlar kara topraktan yeşil filizler çıkarmaya başlamış, bahar çiçekleri vaat ediyorlardı. Ve ben de uzun zaman önce kraliyet seralarında geçirdiğim o günlerden beri hiç almadığım bir şekilde çalışmaktan zevk almaya başlamıştım. İş aşktır, derdi bahçıvanlar. İşi, doğayı önemsedimizi göstermek için yaparız.

Ve umursadım. Belki de zehir ve ölümden daha fazlası olabileceğimi düşündüren bir şekilde önemsedim. Bir silahtan daha fazlası.

Bir silah sadece yok edebilirdi. Bir silah büyüyemez. Bir silah umursayamaz. Ve bir silah kesinlikle sevemez.

On Dokuzuncu Bölüm

Gerçekten bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Gözlerimi, yün mantosunun damlayan kapüşonunun altında perişan görünen Rogan'a kaydurdım. Dolunayın doğup doğmadığını söylemek zordu; kalın bulut kümeleri gece gökyüzünü donuk gri bir çanak haline getirmişti. Dudağımı kemirdim ve gözlerimi Söğüt Kapısı'na diktim.

"Ne söylememi istersin?" Geçen hafta yaşadığımız tartışma ve ardından gelen ifşaatlar beni çoktan paramparça etmişti. Kendimi toparladığım yerler hâlâ acıyordu. Ama ne kadar acı çeksem de, kalbimin kökleri birbirine karışmış dehlizinde hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum. Aramızdaki engeller her zaman olduğu gibi aynıydı.

"Bir şey. Herhangi bir şey." Yüzünü hayal kırıklığı kapladı. "Seninle evlenmek istediğimi söyledim, Fia. Bu bir yanıtı hak eden türden bir şey."

"Aranıyor. Geçmiş zaman." Sesimi tarafsız kalmaya zorladım. "Eala'yla nişanınızı şimdi bozmayı planlamıyorsanız tabii?"

"Yapamam." Kızgınlık sesini sertleştirdi. "Benim görevim halkıma karşı. Keşke bunu kardeşlerime bırakabilseydim. Brighid babamın karısının en büyük oğlu Cillian'ı kral olarak görmekten mutluluk duyacağını biliyor. Şimdiden ona Usdiae'den bir kraliyet eşi bulmaya çalışıyor. Eğer başarırsa, benden önce bir varis çıkarabilir. O zaman babam ona Bridei'yi verir. Ama Cillian boşa ve

Connla'nın ödüllü aygırlarını seçmesi anlamına gelecekse en iyi tarım arazilerimizi Fannon'a seve seve satacaktır. Ve Bridei başka bir kötü kraldan kurtulamaz. Bizi bu sefaletten kurtaracak kişi ben olmalıyım; hiç kimse için olmasa bile halkım için."

"Gittiğin için seni suçlamıyorum Rogan, neden gitmek zorunda kaldığını şimdi anlıyorum." Küçük yağmur damlaları yüzümü ıgneliyor ve saçlarımı kabartıyordu. "Ama hiçbir şey değişmedi. Eğer buna boyun eğsek -eğer aptal kalplerimizi takip edersek- bu binlerce kişinin mahvolmasına neden olabilir. Peki ne için? Çocukluk aşkı için mi? Bunun istediğimiz gibi bir sonu olacağına inanamayacak kadar büyüdük."

"Fia-"

"Bir prenses hâlâ Tír na nÓg'da kapana kısılmış durumda," diye araya girdim. "Bir geas hâlâ kırılmak zorunda." Sessizce ekledim: Bir Gentry tánaiste hâlâ çalmak istediğim bir Hazine'yi elinde tutuyor. "Fódla'ya bir gelin, bir miras ve bir tahtla döneceksin. Ve ben..."

Durakladım. Annem fiannında onurlu bir savaşçı, sarayının saygın bir üyesi olarak döneceğimi söylemişti. Rogan'ın Imbolc'ta bana söylediklerinden sonra bu sözlerin içi boş gelmeye başlamıştı. Ama Annemin sevgisi hâlâ Rogan'inkinden daha kesindi - sevgisi zehirli, kusurlu bir şey olsa bile. Kabul edilmek, kendim için tamamen bana ait bir son yaratmak için tek şansıma sırtımı dönemezdim. Gök Kılıcı'nı çalmak, Eala'yı serbest bırakmak ve her ikisini de Fódla'ya geri götürmek hâlâ bu çözüme giden en doğru yoldu.

"Sen ve ben... biz asla imkânsız bir hikâyeden fazlası değildik," dedim. "Kendimize o kadar çok anlattığımız bir hikaye ki, ikimiz de buna inanmaya başladık."

"Pek çok imkansız hikaye mutlu sonla biter, Dönüşen."

"Ama bu bir hikâye değil." Sonunda ona baktım. Loş ay ışığında Rogan'ın gözleri kırılğan cam gibi parlıyordu. Neredeyse tereddüt edecektim. Ama çenemi tuttum. "Dört yıl önce haklıydın. Sen bir prenssin. Ben hiç kimseyim. Biz asla

birbirimiz içindi."

Geçide geri döndüm. Ama Rogan'ın gözlerinin paramparça olduğunu görmeden önce değil.

Tír na nÓg'da yağmur yağmıyordu. Bunun yerine, ormanın üzerine çöken boğucu bir sis tabakası ağaçların arasında ürkütücü bir şekilde süzülüyordu. Gölge kaleye doğru yürürken, sisin içinde şekiller bizi takip ediyor gibiydi. Sesler duyulmayacak kadar uzaklardan geliyordu. Nemli ellerim yeni mantomun kapüşonuna uzandı.

Teyakkuzum yüksek alarma doğru kayıyordu. Kulaklarım en ufak bir ses için gerildi; ellerim belimdeki silahların üzerinde gezindi; sinirlerim tehlikeyle şarkı söyledi.

Sonunda orman inceldi. Suyun sesi sisi delip geçti. Yıldız çiçekleri tarlası grinin içinden gümüş rengi soluyordu. Kaleyi hiç göremiyordum.

"Dikkatli ol Rogan." Sis sözlerimi yuttu. "Bu gece nereye gidersen git, oyalanma. Bu siste zamanı söylemek zor olacak ve kaybolmak kolay olacak."

Gözleri -sisin içinde koyu gri- yüzümde geziniyordu. Sonra başını sallayarak gözden kayboldu.

Kalenin olduğunu bildiğim yere baktım. Geceler boyu -serada yorgunluktan bitap düşmeme rağmen yatağında dinlenmeden- Irian'la son karşılaşmamı düşündüm. Anlattığı hikâyede daha derin bir anlam ararken sözleri zihnimde durmaksızın dönüp durdu. Yırtıcı zarafetine dair anılarımı herhangi bir zayıflık belirtisi, zırhında farkında olmadan ortaya çıkarmış olabileceği herhangi bir çatlak için taradım. Ama her gece, şafak odama girdiğinde, elimde kırık dökük kâbuslar ve cevapsız sorulardan başka bir şey yoktu.

Gölgeli tánaiste benim için hâlâ korkunç bir gizemdi. Ve kendimi bir kez daha onun büyüüne kaptırmaktan korkuyordum - evet, korkuyordum. Onun büyüüne kapılmamak için kendime güvenmiyordum.

kibarlık, zarif belagat yanılması.

Sensin.

"Burada ne yapıyorsun?"

O kadar yükseğe sıçradım ki ayaklarım yerden kesildi. Chandi'nin çalılıkların arasında yanımda gizlendiğini görmek için döndüm. Her zamanki gibi uzun boylu kızın üzerinde kendi gür siyah saçlarından başka bir şey yoktu. Dönen sis onun bal rengi tenine ve kehribar rengi gözlerine hiç de yakışmıyordu, hatta gri miasma ona ceset gibi bir solgunluk vermişti ve bu da yükselen sinirlerimi yatıştırmaya yetmemişti.

"Morrigan, bana böyle sinsice yaklaşma!" İçgüdülerim ellerime bir çift kılıç vermişti; onları dikkatle kınına soktum. "Seni öldürebilirdim."

"Bu gece gergin misin?"

"Bu sisi sevmiyorum."

"Buna féth fíada deniyor." Chandi parmaklarını uğursuzca salladı. "Onu kullanan kişiye görünmezlik kazandırdığı söylenen büyülü bir sis. Sadece kötü işler yapıldığında ortaya çıktığını söylerler."

Bir ürperti omurgamı öptü. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Tír na nÓg'un sadece havası garip." Gözlerini devirdi. "Her neyse, senden bir iyilik isteyeceğim. Şu arkadaş gibi görüldüğün lummo var ya?"

Bir kahkahayı bastırdım. Chandi ve Corra'nın hızlı arkadaş olacıklarına dair bir his vardı içimde. "Rogan?"

"Evet, iri yarı çocuk." Başını anlamlı bir şekilde salladı. "Ona bu kadar huysuz olmamasını söyle."

"Pardon?"

"Hüzünlü sinsiliğiyle eğlenceyi mahvediyor." Burnu kırıştı. "Eala bundan hoşlanmıyor. Dolunaylar dans etmek, içmek ve güzel dudaklı şeyleri öpmek içindir. Ona kara kara düşünmeyi bırakmasını söyle."

Ona böyle bir şey söylemeye hiç niyetim yoktu. Imbolc zihnimin önüne sıçradı. Rogan'ın başı kucağıma yaslanmıştı. Kollarını belime dolamıştı. Nehir taşından gözlerindeki bakış, "Beni çok zorluyor, Dönüşen" derken.

Chandi'ye Eala'ya Rogan'la oynamayı bırakmasını söylemesini önermek için ağzımı açtım ama gölün kenarındaki bir grup ses dikkatimi çekti.

Taşın üzerinde sürüklenen ağır bir şey gibi tıkırtılı bir iç çekiş. Vurulan bir et gibi hastalıklı bir gümbürtü. Acı feryadı gibi tiz bir inilti.

Ve metal çınlamaları. Savaş.

Tek bir elastik hareketle havalandım, zihnim yetişmeye vakit bulamadan yılların eğitimi bedenimi ele geçirdi. İlk düşüncem Rogan'dı - bu büyülü sisin içinde silahlı, vahşi bir Halk ile karşılaşmak ölümcül olabilirdi. Ama bir an sonra, Rogan'inkiler de dahil olmak üzere tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, birkaç Halk canavarından fazlasıyla karşılaşmıştım. Çoğunu öldürmüştüm. Bıçaklarla ya da oklarla, hatta bir ya da iki kez çıplak ellerimle. Kıskaçlar ve pençelerle boğuştum. Derim dişler ve boynuzlar tarafından çizilmişti. Yarık göz bebeklerine, şişkin ommatidia'lara ve kanatlı antenlere baktım.

Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Önce pis koku bana ulaştı; leş ve pislik kokusu gözlerimi yaşartacak kadar güçlüydü. Ve sonra... onu gördüm. Bir ollphéist, bir Folk wyrm. Ama çok büyüktü, o kadar büyüktü ki hepsini aynı anda göremedim. Sisine girip çıkıyor, birbirine ait olmayan özellikleri yanıp sönüyordu. Bir yılan gibi kıvrılan uzun, kaslı bir kuyruk. Büyük dişleriyle şaklayan, ağır çeneli bir ağız. Pençelerle çevrili kesici pençeler. Lamba gibi sarı parlayan gözler. Ve yağ gibi kaygan pullar. Baştan aşağı zincir zırh gibi üst üste biniyor.

Pulların, etin ve yırtıcı dişlerin oluşturduğu kâbustan geri çekildim. Tír na nÓg'da bile bu şey doğal değildi. Yanlıştı.

Ve ollphéist'in cirit atan formunun etrafından bir figür fırladı. Sadece bir bakış yakalayabildim; fırl fırl dönen koyu renk bir pelerin, bir yükseklik ve zarafet izlenimi. Ve mürekkep siyahı bir kılıç.

sisi yararlanarak ve likörle damlayarak.

Irian.

Peki ya çan sesine benzeyen o tiz ses? Şarkı söyleyen kılıçtı.

Korku dolu bir nefes beni sersemliğimden uyandırdı. Chandi bana yetişmişti ve dehşetten beti benzi atmış bir halde omzumda duruyordu.

Ona doğru döndüm. "Git yardım getir!"

Gözlerini kocaman açarak başını salladı. Sonra tek kelime etmeden girdap gibi dönen karanlığın içinde kayboldu.

Morrigan bu tekinsiz sise lanet olsun.

Çatışmaya yaklaştım. Mucizevi bir şekilde, Irian korkunç ollphéist'e karşı tek başına direniyordu. Savaş eğitimi aldığını düşünmüştüm ama onu hareket halinde görmek... muhteşemdi. Bir dansçının zarafeti ve bir yırtıcının hassasiyetiyle hareket ediyordu. Vücudu ile kılıcı arasında hiçbir ayırım yoktu, sanki o da sert metalden dövülmüş gibiydi. Ama canavar ona doğru tekrar tekrar hamle yapıp, yılan gibi etten sürekli sıkılan halkalar halinde etrafında döndükçe, o bile bayılmaya başladı.

Savaşçı kalbim ona katılmam, kılıçlarımı onun savaşına vermem için haykırıyordu. Ama stratejist aklım beni beklemeye çağırdı. Ne de olsa Tír na nÓg'daki amacım Irian'ın Hazinesi'ni almaktı -Anne için, Eala için- sonra da varisini yok etmek. Onu kurtarmak için hayatımı ve uzuvlarımı riske atabilirdim, ancak daha sonra onu alt edip suikast düzenleyebilirdim. Ya da... Bu gözü dönmüş canavar onu kaçınılmaz olarak öldürdüğünde, Gök-Kılıcı'nı zaten soğuk ve ölü olan ellerinden çekip alabilirdim.

Ama o gece sahilde ne demek istediğini asla bilemeyecektim. Yüzümde ne gördüğünü, onu nehri altüst etmeye, neredeyse ormanı kökünden sökmeye ittiğini.

Bu sensin.

Ollphéist Irian'ın üzerine atladı. Pençeleri, kulaklarımda çınlayan bir çınlamayla onun kılıcıyla buluştu. Irian kurtulmaya çalıştı ama canavar bıçağı pençelerinin arasına sıkıştırarak kenetlendi. Kuyruğu etrafa savruldu. Kuyruğu

Zırhlı eti Irian'ın bacağına sertçe çarptı. Tánaiste bacağı kırılırken hiç ses çıkarmadı ama çakıl taşlı sahilde dizlerinin üzerine çöktü. Wyrmları kılıcı elinden çekip aldı ve bir çöp gibi fırlatıp attı. Irian'ın üzerine atladı. Irian eğildi, bir tarafa yuvarlandı. Ama canavarın cüssesi, gücü ve acımasız dayanıklılığı kendi tarafındaydı. Pençeleri şimşek gibi çakıyordu.

Irian'ın sırtında açılan bir yara etini omuzdan kalçaya kadar yardı ve zırhını parçaladı. Bu sefer acı içinde kükredi. Mantosunun altından kan fışkırdı, sisin içinde gümüş rengindeydi. Öne doğru hamle yaptı, ikor çizgili kılıcına uzandı ama ollphéist kılıcı tek bir pençeyle uzanamayacağı bir yere savurdu.

Kararlılığım uzuvlarımı sertleştirdi. Bu bir katliamdı. Eğer Irian'ı öldürürsem, bu hızlı ve haklı bir intikam olacaktı. Sebep olduğu acıların ve yok ettiği hayatların intikamını alacaktım. Onun idamı benim zaferim olacaktı.

Ama kendisinden on kat büyük bir canavar tarafından lime lime edilirken boş boş durmak? Bu zafer gibi hissettirmiyordu.

Bıçaklarımı kınından çıkardım ve kendimi wyrmları'na doğru fırlattım.

Ollphéist'in kalın, kıvranan kuyruğuna vurduğum ve almak için çabalamak zorunda kaldım. Wyrmları'nın pullarının sümüksü olmasını bekliyordum ama kaygandılar; üst üste binen pullar cam gibi pürüzsüzdü. Dizlerimle kavradım ve bıçaklarım ile kestim ama pullar zırhtan daha iyiydi; skeanlarım hemen sıyrıldı. Wyrmları'nın çürük ve ölüm kokusu yüzüme çarptı ve öğürdüm.

Küfrederek kendimi canavarın devrilmiş bir ağaç kadar kalın olan kuyruğunun üzerinde durmaya zorladım. Dengemi sağlamak için savaşıarak üç dans adımı attım, sonra kendimi canavarın kabaran sırtına doğru fırlattım ve bıçaklarımı doğrudan aşağı doğrulttum. Darbe kemiklerimi sarstı. Daha önce olduğu gibi, skean'larımdan biri kayarak uzaklaştı ve ben ona tutunurken bileğimi burktu. Ama diğeri saplandı ve Wyrmları'nın etinin derinliklerine saplandı. Yana doğru savrulduğum, vücudumun tüm ağırlığı bileğimden sarkıyordu.

dar hançerin üzerinde.

Ollphéist başını havaya kaldırdı ve gökyüzüne doğru çığlık attı, kuyruğu çılgınca çırpınıyordu. Kendimi tekrar omurgasının tepesine doğru sallamaya çalıştım ama hiçbir kaldıracım yoktu. Gözlerimi kısıarak terli avucumun hançerimden kaymaya başladığı yere baktım. Ve yanlış yolda ilerlediğimi fark ettim.

Bıçak iki pulun arasına, alttaki hassas ete saplanmıştı. Taze adrenalin, zayıflayan kaslarıma aktı. Zırhı yok etmeme gerek yoktu, sadece delikleri bulmam gerekiyordu. Kendimi yukarı kaldırarak diğer hançerle uzandım ve iki parlak pul arasındaki en yakın boşluğu hedefledim. Bıçak ete battı. Canavar yine uludu ve altımda titredi, beni silkelemeye çalışırken dönmeye başladı.

Tenimde ter parlarken ve bacaklarım altımda çılgınca sallanırken bile sııttım.

Bu gece nihayet ilginçleşmeye başlamıştı.

Canavara bir duvar gibi tırmandım, hançerlerimi etine sapladım ve bir sonraki tutuşum için tekmeledim. Kolay değildi, daha önce hiç bu kadar kızgın bir duvara tırmanmamıştım. Ama wyrm'in dikkatini başka yöne çekmeyi başarmış olsam da, bunun Irian'a pek yardımcı olacağından emin değildim. Çok kötü yaralanmıştı. Göz ucuyla onun ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm ama canavarın vurduğu bacağı topallıyordu ve tekrar yere yığıldı. Sol tarafının tamamı gümüşü kanla boyanmıştı. Altındaki zeminde daha fazla sıvı birikmişti.

Kan kaybediyordu. Eğer hâlâ sırlarını ortaya çıkarmak ve sonra da onu öldürmek istiyorsam... Zamanım tükeniyordu.

Nefes nefese kendimi ollphéist'in kafatasının üzerine attım. Canavar şaha kalktı ve başını ileri geri savurdu ama ben hançerlerimle kendimi destekledim. Sonra canavarın görünürdeki tek zayıf noktası olan parlayan sarı gözlerini hedef alarak savurdum.

Hançerim dış zarı bir balon gibi patlattı. Ağır, yakıcı sızıntı dışarı fışkırdı. Wyrn'in irisleri gökyüzüne doğru ulurken çılgınca ve dayanılmaz bir şekilde yakınlaştı. Hançeri daha derine sokmaya çalıştım -onu öldürmek için beynini delmek zorundaydım- ama sıvı çok kalındı. Canavar yüzünü pençeledi, kendi pullarında mor çentik izleri bıraktı ve beni kıl payı ıskaladı.

"Colleen!"

Irian bir şekilde ayağa kalkmayı başarmıştı. Sis içinde gözleri ikiz ay gibi parlıyordu. İksir çizgili kılıcını havaya kaldırdı.

"Yakala."

Gökyüzü Kılıcını savurdu. Büyük, siyah bir kuşun kanadı gibi karanlık olan sisi yararak geçti. Ve ben -tüm elimi olmasa bile bir parmağımı riske attığımın farkında olarak- onu yakalamak için uzandım.

Hazinenin kabzası avucuma çarptı. Güç tüm vücudumda cızırdadı, yoğunluğu haşlıyordu. Yeşil İşaret'imın verdiği ürpertici, tüyler ürpertici hisse hiç benzemiyordu. Bu, bu yıldırım çarpması gibiydi. Enerji kemiklerim boyunca cızırdadı. Sert bir rüzgâr saçlarımı savurdu. Saf, sınırsız büyü tenimde şarkı söylüyor, neredeyse beni eziyordu. Gözlerim çırpınarak kapandı.

Göz kapaklarımın ardında görüntüler parladı; siyah uçurumlar, gümüş gökyüzü, ölmekte olan bir dünyayı dikiş yerlerinden bir arada tutan metal kemikler...

Kararlılığımın kırıntılarına tutunarak gözlerimi açtım. Bıçağı yukarı kaldırdım. Ve canavarın bakan gözüne sapladım.

Yirminci Bölüm

Siyah metal camsı sıvıyı kesti, kemiği deldi ve yaratığın beyninin derinliklerine saplandı. Canavarın ölüm çığlığını duymaktan çok hissettim, kolumdan yukarı doğru yankılanarak tüm vücudumda yankılandı. Ollphéist sallandı, başını salladı. Nefes nefese kaldığım bir an boyunca havada ağırlıksız asılı kaldım. Sonra wyrm altıma çöktü ve ben de onunla birlikte düştüm.

Kılıcıma, hançerime, tutunabileceğim herhangi bir şeye uzandım. Ama ellerim likörle kayganlaşmıştı. Yere düştüm, zırhlı pullara sertçe çarptım ve sıçradım. Eğitimim beni yere çarpmadan önce gevşek bir top haline getirdi, ancak darbe beni hala kemiklerime kadar sarstı. Çakıl taşlı şeridin üzerinde yuvarlandım, yuvarlanarak durdum. Görüşüm bulanıklaştı.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım.

Ollphéist ölüm sancıları içinde kıvrılırken, Gök-Kılıç bir gece parçası gibi gözünü delip geçti. Irian da çırpınıyordu, yere yığılırken acıdan kıvrandığı belliydi. Yer ve hava - gölgelerin ta kendisi- gümbürdedi. Rüzgâr uğuldadı ve çakıl taşları kumsalda uğursuzca sekti. Kendimi onun yanına attım, kayaların üzerinde kayıyordum.

"Hareket etmeyi kes." Morrigan, o kadar çok kan vardı ki -eğer yaralarından fışkıran parlak sıvıya böyle diyorsan. Yeni mantomu başımın üzerine çektim -pardon, Corra- ve Irian'ın sırtına dayadım. Öyle de oldu.

akıntıyı durdurmak için çok az şey yaptı - dakikalar içinde, kırmızı kumaş gümüşle yıkandı.

Irian ölümden birkaç dakika uzakta görünüyordu. Mermer teni sis gibi griydi ve kolları ile göğsüne tırmanan siyah dövmelemler onu boğacakmış gibi görünüyordu.

Düşünce bir kez daha beni okşarken ellerim hareketsiz kaldı: Geri çekilmek çok mu kötü olurdu?

Onun bir canavar tarafından parçalanarak öldürölmesini izlemek istememiştim. Ama bu mu? Bu kolay olacaktı. Boğazını kesmem ya da kalbine bir bıçak saplamam gerekmeyecekti. Gözleri kapanacaktı. Vücudu hareketsiz kalacaktı. Gökyüzü Kılıcı'nı, Eala'yı ve Rogan'ı alıp kaçabilirdim. Fódla'ya geri dönerdim. Geri-

Altımda toprak bir uyarı daha homurdandı. Ormanın kenarındaki ağaclar sallandı. Bir anı parıltısı beni yaktı - aynı sahilde Chandi'yi boğulmaktan kurtardığım başka bir gece. Su yukarı doğru düşüyor, taşlar ok gibi keskin bir şekilde fırlıyor, kökler topraktan kopup ayrılıyordu.

Ani bir korku yaklaştı. Eğer Irian öldüyse... bu yere ne olmuştu?

"Ben... iyiyim." Irian'ın sesi zar zor duyuluyordu. Başını omzuna yasladı. Gümüş rengi gözlerinden birini araladı. "Kaleye gitmem gerek."

"İyi görünmüyorsun." Ona kaşlarını çatıttım. "Ve eğer kaleye gitmen gerekiyorsa, sadece-"

Parmaklarımı oynattım. Bana boş boş baktığında, ellerimi dizlerimin üzerine koyup çimlere kusma taklidi yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde bu onu eğlendirmiş görünüyordu. Onu ilk kez tam anlamıyla gülümserken görüyordum; gür dudakları düz, parıldayan dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Bu ifade kalbimi cama çevirdi ve onu paramparça etmekle tehdit etti. Ölümden birkaç dakika uzakta olsa bile, iğrenç derecede güzeldi.

"Çok zayıf."

"Ve çok ağır." Islanmış pelerinimi yaralarına daha sıkı bastırdım. "Yani benim seni taşımam da söz konusu değil."

Bana doğru yığıldı. Kumsal titriyordu, siyah

Dalgalar daha yükseğe vuruyordu. Teni, yıkık zırhının parçalarından ateş saçıyordu. Nefesi boğazıma çarpıyordu.

Parmaklarım büküldü ama onu daha sıkı tutmak mı yoksa hemen orada bitirmek mi istediğimden emin değildim.

Neyse ki iki bıçağımı da arkamızıdaki dumanı tüten cesedin üzerinde bir yerlerde bırakmıştım. Ve bu gece daha fazla canavar öldürecek havada değildim.

"Benimle kal." Onu tokatlayarak uyandırmaktan büyük zevk aldım. "Irian, lyorsun."

"Kılıç... bana izin vermeyecek." Alçak ses tonunda benim paylaşmadığım bir kesinlik vardı.

İlginç. Ama yararsız.

"Kılıcınız kanınızı alıp vücudunuza geri koymaya başlamadığı sürece, yedek bir plana ihtiyacımız olacak."

İçimde hızlı ve ani bir fikir doğdu. Gökyüzü Kılıcı bu gece buradaki en güçlü büyü olabilirdi ama tek büyü o değildi. O gün serada, sığırcık kuşu beni gagaladığında, Yeşil Mhrmle kendimi iyileştirmiştım. Küçük bir kesikti, bu açık yaradan çok daha küçüktü.

Onu kurtaramayabilirim. Ama belki kaçınılmaz olanı geciktirebilirim.

Bu da bana koz verdi.

"Sanırım seni iyileştirebilirim."

Sesi acıdan przlyd. "O zaman ne bekliyorsun?"

"Tr na ng'da hiçbir şeyin bedava olmadığını söyleyen sendin." Kendi hayatını onun önüne yem gibi attığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum. Neredeyse. "Başka bir hikâye istiyorum."

şaşkınlık ve belli belirsiz bir hayranlık bakışlarını kanatlandırdı.

"Acımasızlık sana yakışıyor, Colleen." Başını salladı. Blfm görmedi. "Daha önce olduğu gibi aynı pazarlığı kabul ediyorum."

Yeterince iyiydi.

Islanmış mantomu Irian'ın sırtından çekip aldım ve elimi onun yerine oraya koydum. Omzumda gevşek bir şekilde yatan kül rengi yüzüne baktım, terden kayganlaşmış saçları şakaklarına yapışmıştı.

O benim düşmanım olabilir. Ama aynı zamanda bir savaşçıydı. Bir savaşçı. Onu o wyrm'le dövüşürken izlemek, bir kılıcın kenarında gümüş renginde dans eden alevleri izlemek gibiydi. Gözümün önünde kan kaybından ölmesini izlemeye gerçekten dayanabilir miydim emin değildim. Bir yanım bunu öğrenmek zorunda kalmayacağıma seviniyordu.

"Bu acıtacak."

Elimi yaraların üzerinde gezdirdim, gümüş rengi sıvı parmaklarımın üzerinde birikti. Wyrms'in pençelerinin bıraktığı oyuklar derindi; beyaz kemik parçaları kas, fasya ve deri katmanlarını delip geçmişti. Neredeyse cesaretimi kaybediyordum. İlk defa dikenli ve ısırgan otlu bileziğimi diledim. Odaklanmama yardımcı olabilirdi. Onun yerine serada yaptığım işi düşündüm. Ölü tohumlar hayata döndürülmeye çalışılıyordu. Toprak ve çalılar balçıklı bir gürlüğe doğru çekiliyor. Çiçek tomurcukları açılıyor.

Burada, Tír na nÓg'da, gerçek olmadan önce hayal etmem bile gerekmiyordu. Orman o kadar yakındı ki, hayati önem taşıyordu. Tek yapmam gereken uzanmaktı ve Yeşil İşaretim oradaydı. Bekliyorum.

Parmak uçlarımdan çıkan dikenler, kesiklerin yırtık derisine keskin bir şekilde saplandı. Yüzlerce delici iğne etine batarken Irian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ormanın kenarında kökler yer değiştirdi ve ağaçlar çılgınlık attı.

"Devam et o zaman." Onu tekrar bir araya getirirmeden önce burayı paramparça etmesini istemiyordum. "Bana hikâyeyi anlat."

"Şimdi mi?"

"Başka bir şeyle mi meşgulsün?"

"Ölmek dışında mı?" Bir başka diken çizgisi derisini keserken sarsıldı.

Dikenlerimin birbirine dolanmasını durdurdum ve Irian'ın yaralarının kenarlarını açık bıraktım. Boynundaki kaslar gerginlikle kasıldı ve eli kocaman bir yumruk haline

geldi

uyluğumun yanında. Çakıl taşları diş gibi gıcırırdıyordu.

"Bir zamanlar, uçurumların karanlık bir denizin üzerinde devler gibi yükseldiği ve selkilerin beyaz atlar gibi solgun köpükler sürdüğü, hiçliğin kıyısında bir yerde bir çocuk vardı." Dikenli çalılar bir kez daha sıkılaşıırken Irian gözlerini sıkıca kapattı. "O da diğerleri gibi bir çocuktuk, kırlarda dolaşır ve uçurumları keşfederdi. Güneş tepedeyken, kulübesinin altındaki taşlık kumsala doğru şeyl katmanlarından aşağı iner, kaşık kaşık midye, istiridye ve kırlangıç avlardı."

Dikenlerin arasındaki boşluklarda nemli yeşil yosunların büyümesini ve kan akışını durdurmasını istedim. Irian dişlerini sıktı ama acıya rağmen konuşmaya devam etti.

"Bir gün, daha önce hiç görmediği yüksek bir taş duvar keşfetti. Ne sakladığını öğrenmek istedi ve içeri girmenin bir yolunu buldu. Orada Deirdre'yi buldu. Deirdre ondan çok daha yaşlı olmasına rağmen, ikisi arkadaş olmuşlar. Ona şarkılar söyledi ve hikâyeler anlattı. O yaz her gününü Deirdre'nin bahçesinde geçirdi ve gece olduğunda annesinin cereyanlı kulübesine dönmekten nefret etti."

"Deirdre'yi severdi." Pıhtılaşma için yaraya taze civanperçemi koydum. İyileşmesi için aynısafa. Acı için haşhaş.

"Bir okyanusun gökyüzüne hayran olması gibi." Irian dişlerini gösterdi. "Bir erkek kardeşin kız kardeşini sevmesi gibi."

Arkama yaslandım ve yaptığım işi inceledim. Hala kan vardı.

-Çok fazla kan. Ama Irian yaşıyordu. Sırtı dikenler ve çiçeklerle doluydu ama yaşıyordu.

"Ona ne oldu?" Yukarı baktım.

Irian çoktan bana bakmaya başlamıştı, opal gözleri acı, şok ve okunamayan bir şeyle parlıyordu. Terden kayganlaşmış başı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Ateş saçıyordu. Altımızdaki toprak durmuştu.

"Bütün erkeklerin başına gelen şey." Sesi boğuk çıkıyordu. "O büyüdü. Savaş için kırıksıklıkları, çelik için şarkıları takas etti. Öldürmeyi öğrendi. Ve sonra bundan hoşlanmayı öğrendi."

Devam etmesini bekledim. Devam etmedi.

"Bu kadar mı?" İnanamayarak sordum. "Bu kadar."

"Hikayelerin korkunç."

"Neden?" Dudaklarında daha önceki gülümsemesinin bir parıltısı belirdi. "Mutlu sonları olmadığı için mi?"

Başımı salladım ve ayağa kalkmak için hareket ettim. Ama Irian'ın eli

-Hâlâ kalçamın yanında duruyordu, fırladı ve bileğimin etrafını sardı. Kavrayışı demirhaneden çıkmış sıcak metal gibiydi. Avucumu yukarı doğru bükü.

"Senin sıran." Başını koyu toprak, gümüş kan ve kırmızı çiçek yapraklarıyla lekelenmiş olan elime doğru eğdi. "Hediyeğin hikâyesini istiyorum."

Hediye. Elimi yumruk şeklinde kapattım. "Masalın hayatını satın aldı. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Elimi onunkinden çekerek ayağa kalktım. Yüzünü buruşturdu ve nefes verdi, bitkisel bandajımın kenarlarını yoklamak için kendi etrafında uzandı. Kanının geri kalanını vücudunun içinde tuttuğundan emin olunca kendini ayağa kaldırdı. Sallanıyordu. Bunun kan kaybından mı yoksa kan dolaşımına karışan narkotiklerden mi kaynaklandığını merak ettim. Kanlı parçalardan başka bir şey tarafından bir arada tutulmayan mantosuna ve deri zırhına baktı, sonra giysisinin geri kalanını elleriyle yırtarak beline kadar ortaya çıkardı.

Bakmamaya çalıştım. Ve sefilce başarısız oldum.

Canavar ikoruna bulanmış ve kan kaybından titrerken bile Irian muhteşemdi. Mükemmel orantılıydı.

-Uzun boylu ve zayıftı ama omuzları geniş, beli d a r d ı . Kasları mermerden oyulmuş olabilirdi, o kadar belirgindiler. Sadece kollarına merdiven dayayan ve sırtını saran köşeli siyah işaretler mükemmelliğini bozuyordu. Ve onlar bile vahşice güzeldi. Parmak uçlarımda nasıl hissettireceklerini merak ettim, ellerim omuzlarında, alev alev yanan teni benimkini yalarken, ağırlığı üzerimde baskı yaparken-

Kendimi başka tarafa bakmaya, yumruklarımı sıkmaya zorladım.

Nefes al. Irian dişli ya da pençeli olmayabilir.

Ölçekler. Ama o da en az arkamdaki ceset kadar canavardı.

"Kılıcım." Ani bir endişe zaten acı çeken yüz ifadesini alt üst etti. "Kılıcımı kaybedemem."

Gözlerini takip ettim. Yirmi adım gerimizde, ollphéist sivilaşmaya başlamıştı, pulları ayrıldıkça cüssesi dışarı doğru yayılıyordu. Bir zamanlar et ve kemik olan şey çatlakların arasından sızıyor, fokurduyor ve buharlaşıyordu. Çürüme ve ölüm kokusu yoğunlaştı, ellerimi burnuma ve ağzıma kapatmama neden oldu. Irian cesede doğru ilerledi -ya da ilerlemeye çalıştı- ama şiddetli rüzgârda sallanan bir ağaç gibi sallanıyordu. Gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı. Dirseğini yakaladım.

"Durumunuz yok." "Ne yapmak için?"

"Her şeyi yapmak için. Ben getiririm."

Beni dinlemeyeceğini düşündüm. Ama sonra aniden yere oturup başını ellerinin arasına alma isteğinin üstesinden gelmiş gibiydi.

Kesinlikle gelincikler.

Küfrederek cesede doğru yürüdüm. Çürüyen bir canavarın içinde kaybolan silahları arama fikri beni heyecanlandırmamıştı ama başka bir seçenek de göremiyordum. Ayrıca, iki bıçağım da orada bir yerdeydi.

Gökyüzü Kılıcı'nı geri aldığımda - skeanlarım ne yazık ki lapa içinde kaybolmuştu - dizlerime kadar canavar yapışkanına bulanmıştım ve leş gibi kokuyordum. Irian'a doğru yürüdüm, umarım bana teşekkür edecek kadar hayattadır. Fark ettiğimde ondan bir düzine adım uzaktaydım-

Elimde Gökyüzü Kılıcı vardı. Geri almak için gönderildiğim hazine. Anne ve Fódla'nın ihtiyacı olan silah. Eala'nın büyüsünü bozacak araç.

Adımlarım duraksadı.

Silahı elime aldım. Kabzası gümüş ve kemiktendi, Irian'ın kollarındaki dövmelere çok benzeyen bir tüy deseniyle ince ince işlenmişti. Ama bıçak, bıçak adını bilmediğim bir malzemedenden dövülmüştü, simsiyah bir metaldi.

yıldızsız gece gökyüzünde. Savaşın ardından bıçak sessizdi. Ama dokunduğumda, izlenimler şiddetli bir rüzgâr gibi üzerimde esti; yıldız ışığı, gün doğumu ve şafağa karşı boyanmış sirrus bulutları. Avucumda şimşekler çaktı, kendi büyüümün yavaş ve sabit zonklamasından o kadar farklıydı ki neredeyse kılıcı düşürecektim.

Irian ağır yaralıydı. Onu almak zorundaydım. Bırakın beni yakalamayı, peşimden bile gelemezdi.

Sadece kaçmak zorundaydım.

Peki neden ayaklarım taş gibi hissediyordu?

Gözlerim ipin üzerine yarı çökmüş olan Irian'a kaydı. Gümüş gözlerini parlatan acıya rağmen beni yakından izliyordu. Başını eğdi, kanımı dondurmakta asla başarısız olmayan küçük bir hareket. Bıçağı koruma pozisyonuna getirerek gerildim.

Ormanın kenarındaki hareket beni ürküttü. Ağaçların arasından gümüş ve beyaz giysileriyle kuğu kızları döküldü. Bana ve Irian'a doğru hızla ilerlerken sisin içinde kayan yıldızlar gibi parlıyorlardı. Eala onlara önderlik ediyordu, parlayan elbisesi içinde zarif ve zarifti. Yaklaşırken ellerini uzattı, sanki beni kucaklamak ister gibiydi. Ama Gök-Kılıcı'na uzanıyordu.

Bir içgüdü beni ondan uzaklaştırdı. Durakladı. "Brava, R a h i b e !" Güldü, cıva gibi bir ses.

"Başardınız. Hazineyi aldın. Hem de çok çabuk!"

Bakışlarım tekrar Irian'a kaydı. Eala'nın ifşası karşısında şok olduysa bile bunu belli etmedi. Çenesinin kan lekeli düzlemi tehlikeli bir şekilde gerildi sadece. "Beklediğim kadar zor olmadı."

"Bu iyi bir haber." Yine ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu - neredeyse bir yalvarış. "Tutabilir miyim?"

"Colleen." Irian'ın gözleri ellerimdeki bıçakta sıvı gibi kayıyordu; sesi uyarıyla tizleşiyordu. "Bu iyi bir fikir değil."

Elim Gök-Kılıcın kabzasında sıkılaştı. Kararsızlık

içimde filizlendi.

"Gel, Rahibe." Eala'nın soluk mavi gözleri parlıyordu. "Bunu konuşmuştuk, değil mi? Hazine bize başka türlü sahip olamayacağımız bir güç veriyor. Onunla birlikte, onun eşiti olarak duruyoruz. Sonunda, üzerimizdeki büyüü bozabileceğiz - bizi Sept'inden kurtarabilecek."

"Onu kullanabilseydin bile -ki kullanamıyorsun- geas'ı bozamazdın." Irian'ın boğuk sesi çok az titreşim taşıyordu. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Ama seni onun büyüüyle bağlamadım."

"Yalan söylüyor." Eala'nın bakışları yüzümden hiç ayrılmadı ama Irian'ın sözleri benimkileri çaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Ben talep ettim. "Neden kullanamıyoruz?"

"O yapamaz." Sesi daha da alçaldı. "Hazineler... insan eli için yapılmadı."

Sözleri ön kolumdan yukarı doğru bir enerji ürpertisi daha gönderdi ve yeşil-kara nabzımı hızlandırdı. Çıkarımlar içimde bir fırtına gibi esti: eğer insanlar Hazineleri kullanamıyorsa, o zaman Anne'nin planları boşunaydı. Eala'nınki de öyle. Ve bana gelince-

"O insan değil mi?" Eala'nın kurnazca söylediği sözler benim düşüncelerimi de yankıladı.

"Görünüşe göre değil."

"Önemli değil." Eala bana döndü. "O hâlâ bir silah. Onu bizim için öldür, Rahibe, belki de bu bizi özgür kılacak şey olur."

"Benim ölümüm seni özgür kılmayacak." Irian'ın sesi, kol ve bacakları gözle görülür bir şekilde altından sarkarken bile sarsılmazdı. "Eğer geas seni Sept'ime niyet ettiğim gibi bağlasaydı, ölümüm onu serbest bırakabilirdi çünkü ölümümle Sept'im sonsuza dek sona erer. Ama ben seni Sept'ime değil, kendime bağladım."

"Aradaki farkı göremiyorum."

Irian'ın gözleri sivriydi ama sesi dengeliydi. "Eğer ben ölürsem, siz de ölürsünüz. Hepiniz ölürsünüz."

Sözleri kuğu bakireleri arasında şok etkisi yarattı ve bunu hızla içgüdüsel bir korku dalgası izledi. İnkârlar, protestolar ve suçlamalardan oluşan bir karmakarışıklık sisin içinden öfkeyle yayıldı.

Eala'nın gözleri büyüdü, kaşları yukarı doğru kanatlandı. Ama şaşkınlığı önce hayal kırıklığına, sonra da düpedüz öfkeye dönüştü. Zorba bir avuç içi savurdu ve hizmetkârları sessizliğe gömüldü.

"Yalan söylüyor," dedi Eala sertçe. "Bunu bize neden daha önce söylemedi ki? Bu bir manipölasyon, kendi postunu kurtarmak için uydurduğu bir yalan. Gök-Kılıcı hâlâ Tír na nÓg'da kalan en güçlü büyü. İkimizin arasında, Rahibe, geas'ı kırmanın bir yolunu bulacağız." Bana işaret etti. "Onu alalım ve gidelim."

"Belki de kendi hayatımı kurtarmak için yalan söylüyorum. Belki de söylemiyorumdur." Irian'ın başı öne eğikti. Gözleri, arkasında kıvranan gölgelere karşı birer yıldız gibiydi. "Ama bu riski almaya gerçekten istekli misin? Eğer Gök-Kılıcı'nı şimdi alırsan, ölürüm. Hem de hemen."

En azından buna inanmaya meyilliydim. Ama diğer her şey birden daha az kesin göründü. Eğer Irian yalan söylüyorsa, Eala haklıydı; belki de kılıçla hâlâ onların büyüsunü bozmanın bir yolunu bulabilirdik. Damarlarımda gizlenen Halk kanı onu kullanmama izin veriyorsa, diyarın ihtiyacı olan büyüyle Fódla'ya dönebilirdim. Güçlü Hazinesi olmadan Irian artık kimse için bir tehdit olmayacaktı.

Ama eğer doğruyu söylüyorsa-

"Fia," dedi İriyan.

Dudaklarındaki ismim beni karar vermeye itti. Karanlık, boğuk ses tonunda herhangi bir halk komutu, sahte manevra, manipölasyon ipucu aramış olsam da, sadece bir cazibe buldum. En derin, en gerçek benliğime, damarlarımdaki gölgeli ormana, kalbimin etrafındaki yeşil yapraklara bir çağrı. Bu sadece benim adımdı, ama yine de-

Gök-Kılıcını kavrayışımı tersine çevirdim. Ve yavaşça ait olduğu adama uzattım.

Irian yumruğunu kabzanın etrafına kapattı. Sis in içinden bir güç şimşegi çaktı ve leş kokulu bir rüzgâr ensemdeki tüyleri kaldırdı. Sonra nefesini verdi ve yanlamasına kumsala yığıldı.

Nabzım zonkluyordu. Ona doğru bir adım attım. Ama Chandi ve diğer kuğu bakireler çoktan oraya varmış, ölmekte olan tanaiste'nin etrafını bir küme halinde sarmışlardı.

Biri hariç hepsi.

"Ah, Rahibe." Sitem Eala'nın yüzünü kapladı, nazik yüz hatları sertleşti. "Korkarım ihtiyacımız olan bu zamanda benim yerime onu seçtin."

"Ama ben yapmadım." Sözleri beni şaşırttı - annemin söyleyeceği bir şey gibi geldi bana. "Eminim anlıyorsunuz, riskler çok yüksek. Eğer söylediklerinin herhangi bir kısmı doğruysa, o zaman hayatınız -tüm hayatlarınız- kaybedilmiş demektir. Bu riski göze alamazdım."

"O zaman bu bizim kararımız olmalıydı, hepimizin." Narin çenesini kaldırdı, gözlerinde acı bir çaresizlik vardı. "Sen kendi kararını verdin. Umarım bundan pişman olacak kadar yaşamazsın."

"Rogan ve ben seni kurtarmak için buradayız Eala, ölüme mahkûm etmek için değil." Ellerinden birini kavradım. Kana bulanmış avucumun içinde gevşek ve beyazdı, bir an sonra onu bıraktım. "Büyünü bozmak için başka bir yol bulacağız."

Hizmetçilerine katılmak için hareket ederken başka bir şey söylemedi. Grup olarak Irian'ı ayağa kaldırmışlardı. Sis onları yutana kadar gözlerimle onları takip ettim. Teker teker, parlayan elbiseleri sönen yıldızlar gibi kayboldu.

Kaybolmadan önceki anda, bir çift opalesan göz sis in içinden bana baktı. Ve tüm tanrılara doğru seçimi yaptığımı umdum.

Kapıya giden yolu bulamıyordum. Yoğun, ürkütücü sis hain daireler çiziyor, adımlarımı karıştırıyordu. Sağlam bir üvez ağacının yanından geçtim, ancak birkaç dakika sonra tekrar yanından geçtim. Durakladım, çaresizlik zihnimde belirsizliği besliyordu.

"Fia!" Ses solgun kasvetin içinden süzüldü. "Dönüşen!"

Sese doğru hızla ilerledim, sonra neredeyse Rogan'la çarpışıyordum - beklediğimden daha yakındı. Sis içinde birbirimizden sadece birkaç metre öteden geçmiş olmalıydık. Onun ötesinde, söğüt ağacının zayıf hatlarını, köprünün sert çizgisini gördüm.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes aldım, rahatlamış bir şekilde kollarını kavradım. "Donn'un kara kapılarında sana ne oldu?" Endişe

Rogan'ın yüzünü dehşet kapladı. Hâlâ kan, yara bere ve Irian'ın gümüş kanıyla kaplıydım. Berbat görünüyor olmalıydım. "Uzun hikâye," dedim. "Roslea'ya geri dönmeliyiz.

Bu büyülü sis bizi sonsuza dek burada tutmadan önce. Hazır mısınız?"

Kapıdan çabucak geçtik. Ötede, ormandan hâlâ nem damlıyordu ama ne mutlu ki sis yoktu.

Rogan'ın dirseğindeki eli beni ona doğru döndürdü. "Şimdi bana ne olduğunu anlat."

Tereddüt ettim. Görevimi daha fazla sır olarak saklayabileceğimi sanmıyordum - en azından Eala'nın kaderiyle kesiştiği yerde. Ve belki de bencilceydi ama Irian'ın ifşaatlarının Eala'nın ağzından Rogan'ın kulaklarına ulaşmasını istemiyordum. En iyisi ona söyleyip bu işi bitirmektir.

"Ben... Eala ve diğer bakireleri lanetleyen Gentry tánaiste'ine ölümcül bir darbe indirme şansına sahip oldum." Kelimelerin tadı dilimde pürüzlü bir hal almıştı; tamamen doğru değillerdi. "Ama böyle bir hareketin onları sadece mahvedeceğini söyledi. Onların laneti onun hayatına bağlı; o ölürse, onlar da ölür."

Rogan bunu özümsemi.

"Bu yüzden yaşamasına izin verdim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Ama Eala

-Bana kızgın. Yalan söylediğini düşünüyor."

Rogan yavaşça, "Halk hain," dedi. "Belki de yalan söylüyordu. Belki de doğruyu söylüyordu. Her iki durumda da, sen doğru olanı yaptın."

İçime bir ferahlık doldu; soğuk sisi çözen ılık bir rüzgâr. "Eala'nın tarafını tutacağını düşünmüştüm."

"Elindeki bilgilerle yapabileceğin tek şeyi yaptın." Uzandı ve avucumu kavradı. Imbolc'tan bu yana ilk kez dokunuyorduk ve yıpranmış nabzım hızlandı. "Onun için savaştın. Bedeli ne olursa olsun onun hayatına öncelik verdin. Eğer bunu göremiyorsa, kördür."

Şafakta kale önümüzde belirene kadar kanlı ellerimi bırakmadı. O sabah uykuya dalmamı sağlayan tek şey onun sözleri oldu ve beni biraz olsun rahatlattı.

Yirmi Birinci Bölüm

Nion-Ash **Kış Sonu**

Serayı çevreleyen katmanlı mağaranın içinde dünya yarılmış ve içeriye ışık girmesine izin vermişti. Kış dalları yeni yapraklarla kaplanmıştı. Kırmızı ve mor çiğdemler başlarını sallıyordu. Hava yosun ve taze başlangıçlar kokuyordu.

Toprak, fidelerimin çoğunu seradan nakletmek için hala çok soğuktu, bu yüzden yataklardan yılların birikimi olan eski yaprakları ve inatçı yabancı otları temizlemekle meşgul oldum. Ve buz gibi yağmurlar beni içeriye sürüklediğinde, kirişlerdeki örümcek ağlarını, köşelerdeki tozu ve bacadaki külü süpürerek temizlik yaptım. Parlak siyah tüylerden daha çok buldum. Parmak uçlarıma dikkat ederek onları pencereden dışarı attım ya da ızgarada yaktım.

Ve bu iş bittiğinde, keşfettiğim gizli oyuğa yerleştim ve eski günlükleri özenle çözdüm. Zaman ve dilsel değişimler, döngüsel, süslü yazıyı neredeyse anlaşılmaz hale getirmişti. Yine de ilerlemeye devam ettim, başım çatlayana kadar fener ışığında tutarsız çeviriler üzerinde çalıştım.

Birden fazla kez, neredeyse pes edip Cathair'e

Yardım. Bir başka mektup da yıldızlama yoluyla gelmişti - istemek çok kolay olurdu. Ama artık aklıma koymuştum ve başarısız olmayı şiddetle reddediyordum. Druid'in bana kadim dili öğretmesinin bir sebebi vardı; sadece can yakmak için tasarlanmış kör bir nesneden fazlası olduğumu kanıtlamak için.

Yavaş yavaş bir anlatı şekillenmeye başladı. Bir adam vardı, günlükleri yazan ve bu kaleyi inşa eden kadim savaşçı. Bir de Gentry'li bir genç kız vardı, ancak diyarlar arasında ayrılmadan önce birbirlerini iyi tanıyıp tanımadıkları belli değildi. Ona sadece mo chroí-kalbim diye hitap ediyordu.

Ama en çok Halk bağlamalarına takıntılıydı. Geasa Onlara droma draíochta diyordu, dokunulmaz büyülu zorunluluklar. Pek çok insan hikâyesinde geasa'dan bahsedilirdi ama onun bahsettiği bu lanetler sonsuz derecede daha güçlü görünüyordu. Bu bağlardan bazıları ölümün kendisinden kurtuluyor, ölü ruhları yaşamda kalmaya zorluyordu. Bazıları Donn'un karanlık diyarlarına kadar tebaalarını takip etmiş. Ve bu beni düşündürdü.

-Kaçınılmaz olarak Irian ve Eala'nın.

Sandalyemde arkama yaslandım, elimdeki krampa masaj yapıyor ve hiçbir şeye bakmıyordum.

Irian, benim ölümüm seni özgür kılmayacak, demişti. Ben ölürsem, siz de ölürsünüz. Hepiniz ölürsünüz.

Gökyüzü Kılıcı'nı gölge varise vermekle doğru kararı verip vermediğimi hâlâ bilmiyordum. Ama Gentry tánaiste'inin o sahilde kan kaybından ölmesine izin vermemiş olmamın iyi bir şey olduğuna inanmak zorundaydım. Eala'nın büyüsunü bozmaya neden bu kadar hevesli olduğunu anlıyordum. Ama eğer Irian onu ve diğer kuğu kızlarını gerçekten bu dokunulmaz geasalardan biriyle bağlamışsa... o zaman hayatları o kadar sıkı bağlanmış olabilirdi ki ölüm bile onları ayıramazdı.

Rogan ve benim daha yaratıcı düşünmeye başlamamız gerekecekti.

"Fia, Amergin'in yumuşak, tatlı, zambak beyazı dizleri üzerine yemin ederim!" Rogan seraya daldığında bu yaratıcı küfür turu beni ürküttü. "Diğer erkekler buna nasıl dayanıyor?"

Narin gövdelerini ezmemeye dikkat ederek bir tepsi fideyi yere bıraktım. "Ne duracak?"

"Sakal!" Düzensiz sarı ve kahverengi kıllardan oluşan dağınık bir karmaşayla kaplı olan yüzünü adeta tırmalıyordu. Kendimi aşırı cömert hissediyorsam buna sakal da denebilirdi. "Kaşınıyor. Buna dayanamıyorum."

O lanet şeyi en başta neden uzattığını bilmiyordum. Taranmamış saçlarından daha kötü görünüyordu. Sinir bozucu bir şekilde, hâlâ tanıdığım en yakışıklı adamdı.

Evet. En yakışıklı insan. "Tıraş et o zaman."

Kıpırdandı. İçimi bir eğlence kapladı ve bir şeyden utandığını fark ettim. Sınırdan utangaç.

Rogan Mòr utanmadı.

"Brighid'in demir ocağı, Rogan." Avuçlarımdaki toprağı fırçaladım. "Kendi yüzünü nasıl tıraş edeceğini bilmiyor musun?"

"Ben her zaman-" Rahatsızlıkla seğirdi. "Bunu yapmak için her zaman hizmetçilerim oldu."

"Yirmi iki yaşındasın Rogan."

Bana baktı, sonra gözlerini kısarak bir bulut kümesinin arkasından görünen güneşe baktı. "Aslında yirmi üç."

"Rogan." Daha dik durdum. "Doğum gününü unuttum, değil mi?"

"Önemli değil." Omuz silkti ama bu hareketin ağlamaklı bir niteliği vardı.

Önemi vardı. Çocukken birbirimizin doğum günlerini asla unutmuyacağımıza söz vermiştik. Rogan'ın babası ilk oğlunun doğum gününü hiç kutlamamıştı, çünkü Rogan'ın doğduğu kış günü aynı zamanda ilk karısının öldüğü gündü. En büyük aşkının ölümünden dolayı Rogan'ı asla affetmemişti. Ben de doğum günümün ne zaman olduğunu ya da bir doğum günüm olup olmadığını hiç bilmiyordum.

Bir. Cathair benim gibi şeylerin doğmadığını, sadece yaratıldığını söylemeyi severdi. Annem de doğum günü partileri gibi anlamsız şeylere pek önem vermezdi. Bu yüzden Rogan ve ben yaz başında leylakların açtığı bir gün seçmiş ve bunu özel olarak kutlamıştık.

Prens ve Dönüşen. Her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce.

"Özür dilerim." Baharın yumuşak vaadi beni uysallaştırdı. Ona doğru ilerledim ve kollarımı geniş göğsüne doladım. Şaşkınlıkla kaskatı kesildi, sonra bu jeste karşılık vererek kaslı kollarını bana doladı. Güneşin ısıttığı metal ve baharatlı şarap gibi kokusu bana aniden evimi hatırlattı. Ona baktığımda gözleri Rath na Mara'nın altındaki okyanusun parlak mavi-yeşiliydi. "Bunu telafi edeceğim. Sakalını tıraş et. Saçlarını kes."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Umurunda mı?"

"Pek sayılmaz." Kısık kahkahası karnımda sıcak bir şeyler uyandırdı. "Eğer işleri berbat edersen, bana bakmak zorunda kalacak tek kişi sensin."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Ama belki öyleymiş gibi davranabilirdik.

Geri çekildim. "Yanına ustura aldın mı?"

"Evet ama keskinliğine kefil olamam."

"Alabildiğimi alacağım." Elini tuttum ve onu arkama, tomurcuklanan ağaçların çelenklerinin altına çektim. "Ya kör bir ustura ya da bir çift paslı bahçe makası."

"Her iki durumda da," diye güldü, "budanmaya ihtiyacım var."

Büyük salon, günün gürleyen aydınlığından sonra asık suratlıydı. Rogan merdivenlere doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Siz gidin," dedim ona. "Ben hemen geliyorum."

Gölgeli tavanı taramadan önce merdivenlerden yukarı

kaybolmasını bekledim.

"Corra?" Seslendim. "Orada mısın?"

Oymalardan hiçbirini kıpırdamadı ama Corra'nın ilgisinin hafif tedirgin ağırlığına alışmaya başlamıştım.

"Rogan'ın kulesine benim için erzak götürürsünüz, değil mi?" Onlara söyledim. "Sıcak su. Havlular. Bileme taşı ya da deri de getirin lütfen."

Uzun bir süre boyunca tek cevap sessizlik oldu. Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çattım. Sonunda, kalkık burunlu bir balık duvarda canlandı ve sinirli baloncuklar üfledi.

"Krem suratlı, kusmuk ciğerli düzenbaz için mi?"

"Güçlü, yakışıklı prensi mi kastediyorsun?" Tatlı tatlı gülümsedim. "Aslında kimin bir adı var?"

Corra kuyruklarını uyarırcasına tokatladı. "Gidecek."

Gözlerimi devirdim. "Altı ay içinde ikimiz de gideceğiz. Ve gittiğimizde seni özleyip özlemeyeceğimiz tamamen sana bağlı."

En iyi manipölasyonum değildi. Ama yeterli olmuş olmalı. Rogan'ın kule odasına çıkan kıvrımlı merdiveni tırmandığımda, bir ibrik dolusu buharlı su, bir yığın kabarık havlu, bir şerit ham deri ve bir kalıp mis gibi kokan sabun buldum. Önce sııttım, sonra kaşlarımı çattım.

Eğer Corra taze yetişmiş melisa otumu sormadan toplasaydı, bunun bedelini cehennemde öderdim.

Malzemeleri Rogan'ın kule odasına taşıdım. Odaları, aylar önce buraya ilk kez çıktığım o gri günkü kadar karanlıktı. Öğleden sonra güneşi tek bir pencereden cılız ellerini uzatıyor, köşelere sadece en zayıf gölgeleri gönderiyordu. Ekşimiş şarap ve yıkanmamış erkek kıyafetlerinin hafif kokusu burnumu kırıştırdı. Pencere kenarlarında kirli bardaklar sıralanmıştı ve yatağın üzerindeki örtüler umutsuzca buruşmuştu.

İnanmaz bir kaşımı kaldırdım. "Oda hizmetçilerinin görevlerini savsakladıklarını görüyorum."

Rogan yere baktı, boynu kırmızıya boyanmıştı. "Sanırım öyle."

"Hmm." Corra'nın malzemelerini masanın üzerine bıraktım ve pencereye doğru yürüdüm. Kirli bir bardağı inceledim. Kurumuş şarap yontulmuş ağzına yapışmıştı. Ona bir süre daha baktım, sonra açıklıktan dışarı fırlattım. Çok aşağıda, camlar taşların üzerinde paramparça oldu.

"Ne-" Şok Rogan'ın yüz ifadesini gevşetti. "Onu ben kullanıyordum!"

Güldüm ve kalan bardakları pencereden dışarı ittim. Döndüm ve kasvetli kule odasına baktım. Duvarlar boyunca aralıklarla ışık çizgileri beliriyordu - daha fazla pencere. En yakın olana doğru yürüdüm, örtünün kenarını buldum ve çektim. Kir ve zamanla lekelenmiş camdan içeri sarı ışık sızdı. Bir diğerine uzandım ama iri, inatçı kollar beni belimden yakaladı ve sert bir gövdeye doğru çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Rogan kulağıma doğru hırladı.

Şakacı sözlerinde bir sınır vardı. Farkındalığım, bedenlerimizin bir araya gelişine doğru keskinleşti - arkam kalçalarına yaslandı, kürek kemiklerim kaslı göğsüne uyum sağladı. Elleri ön tarafımda hafifçe yer değiştirdi, bir avucu göbeğimin üzerinde sıcak bir şekilde yayıldı.

Sıcak, kavurucu değil.

Irian'ın bu çok insani alanda ani ve müdahaleci olduğu düşüncesiyle nefes aldım. Bir sonraki nefesimle bu düşünceyi uzaklaştırdım ve Rogan'ın kollarında dönerek onunla yüzleştim. Ancak şimdi, acı verici bir şekilde - lezzetli bir şekilde- göğsüne bastırılıyordum. Sert elleri boynuma doğru kayarak ona bakmamı sağladı.

"Sen hiç bahar temizliği diye bir şey duymadın mı?" Aramızda yükselen tansiyonu düşürmeye çalışarak sııttım.

Rogan gülümsemedi. Nehir taşından bakışları benimkilerle çarpıştı. Eli sırtımda sıkılaştı, parmakları eteğimin kumaşını ezdi. Ani bir sıcaklık damarlarımı yaktı ve karnımda birikti. Rogan kalçalarını bana doğru kaydırды, uyarılmışlığının başlangıcı beni itiyordu.

kıyafetlerimizin içinden.

Sarsılarak uzaklaştım, nabzım hızla atıyordu. Öğleden sonra güneşinin ışıkları, kırarak açtığım pencerelerden içeri süzülüyordu. Dışarısı taze çimen ve ağaç poleni kokusuyla içeri doluyordu. Beni perdeleri sökmeye iten şeyin ne olduğundan emin değildim ama o anda, sadece dönen kafamı temizlemek için bile olsa, güneş ışığının tüm gücüne minnettardım.

Rogan geri çekildi ve pantolonunu düzeltti. Aynı anda ben de döndüm ve alev alev yanan yanaklarımı saklamak için havlu ve sabunla uğraştım. Masanın üzerinde yarı açık duran usturayı deri şeridin üzerinde birkaç kez deneysel olarak gezdirdim. Gerçekten de körelmişti. Onu keskinleştirmeye koyuldum. Rogan pencerenin önüne bir sandalye çekti ve oturdu.

"Bir erkeğin nasıl tıraş edileceğini biliyor musun?" diye sordu Rogan, usturayı biletiğim sırada çeliğin deri üzerindeki ritmik darbeleri arasında. Normal davranmaya çalışıyordu ama sesi düzensiz çıkıyordu. "Sen bilmiyor musun?"

"Gergin misin?" Metal parıldamaya başladı.

"Evet, şimdi, biraz." Bekledi. Terlemesine izin verdim. "Dürüst olmak gerekirse, Dönüşen, nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Boğazını kesmek isteseydim, bunu uzun zaman önce yapardım prensim." Usturanın kenarını başparmağımda test ettim. Yeterince keskindi. Rogan'ın omuzlarına sarmak için yumuşak, sıcak havlulardan birine uzandım. "Manton ıslanacak."

Sırtı bana dönük olduğu için sözlerimi yanlış anladı. Sandalyesinde daha dik oturdu, sonra mantosunu başının üzerine çekti. Güneş ışığı göğsünün yontulmuş düzlemlerini jessamin ve bal peteği renginde yıkıyordu. Çillerden oluşan bir takımyıldızı omuzlarını öpüyor, giysiyi yere atarken kaslarıyla birlikte bükülüyordu. Kalın kollarında ve dalgalı sırtında pervasız bıçakların ve zalim babaların hatırası olan yara izleri vardı. Bazılarını ona ben vermiştim. Bazıları yeniydi. Diğerlerini ise gün batımı geceye karışırken parmak uçlarımla izlediğimi hatırlıyordum.

Parmaklarım havluya doğru seğıirdi, gevşek bir şekilde sarktı.

ellerimden.

"Changeling?"

Havluyu bıraktım, ibriği ve sabunu almak için acele ettim. Yerlere su sıçradı.

"Başını bana doğru eğ." Sesimdeki tutukluğu duymamasını umuyordum.

Dediğimi yaptı. Başının üstünden ılık su döktüm. Damlalar saç çizgisinden aşağı aktı ve boğazının çukurunda birikti. Güzel kokulu sabunu ellerimin arasında ovalayarak köpürttüm. Derin bir nefes alarak köpüğü saçına ve sakalına yedirdim.

Önce saçtan başladım, dağınıklığı taradım, sonra uçlarını düzelttim. Koyu altın rengi tutamlar ayaklarımın dibine düştü. Ay ışığıyla aydınlanmış gözlerin üzerindeki kırpılmış kuzguni saçların ani bir görüntüsü zihnimde canlandı ve kısa bir süre için saçlarımı modaya uygun olandan çok daha kısa kesmek istedim. Ama altın buklelerini kesersem Rogan beni asla affetmezdi. Ben de kendimi affetmeyebilirdim.

Sonra yüzüne doğru ilerledim, bir elimi çenesine koydum ve başını göğsüme yasladım. Saçlarının ıslaklığı korsemin kumaşını ıslattı ve tenimde huzursuz bir ürperti yarattı.

Kısa vuruşlar, tırmık, tırmık, tırmık. Usturayı yüzünün kirli sakallı pürüzlü düzlemleri boyunca dikkatlice kaydırırken, karnımın koluna baskı yaptığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Dudakları dokunuşumla ayrılıyordu. Altın rengi kirpikleri zevkle iç çekerken çırpınarak kapanıyordu.

Sonunda bitmişti. Son ılık suyu Rogan'ın başından aşağı döktüm ve gri bir köpük akıntısıyla köpüğü yıkadım. Ona bir havlu uzatmadan önce yüz ifademi düzelttim.

Rogan bezi hızlıca başına ve yüzüne sildi, sonra bana döndü.

Güneş ışığı yüzünün yarısını altın taştan yontmuş ve geri kalanını gölgede bırakmıştı. Gözlerimi dikmiş bakıyordum - Erdoğan'ın ağzı bir karış açıldı ve elini kaldırıp yüzünü hafifçe sıvazladı.

Kafa.

"Ne? Fazla mı budandım?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır, ben sadece-"

Gün ışığında onunla yüzleşmek için sandalyenin etrafında döndüm. Sakalsız halini unuttuğumdan değildi. Tıraşsız daha yakışıklı görüldüğünden de değildi - gerçi öyleydi - ya da sert elmacık kemikleri ve alaycı ağzıyla çocukluğumuzdan çok daha yaşlı görüldüğünden de değildi. Mümkün olan en basit şekilde -su, sabun ve jiletle- onu değiştirmiştım. Üzerine vuran güneşle birlikte, yeni yapılmış, temiz kenarlı görünüyordu.

Gözleri yüzümü okşadı, dudaklarımın kıvrımında oyalandı. Bana doğru bir adım attı. Bir adım geri attım, aniden onun odasına en son ne zaman gittiğimi hatırladım.

"Hiç söylemedin-" Sesi alçaktı. "Bir erkeği tıraş etmeyi nasıl öğrendiğini hiç söylemedin."

Bir adım daha attı. Omurgam pencere kenarına çarptı. Yutkundum.

"Fionn temiz traşlı olmayı severdi."

"Fionn?" Bu bir isimden çok bir lanetti. "Kim o?"

"Demircinin çırağı."

"Peki," diye homurdandı, "benim küçük şekil değiştirenim demircinin oğlunu tıraş ederken ne yapıyordu?"

Acı hatıralar damarlarımda çok hızlı akan kanı yavaşlattı. Rogan'ın gidişinden sonraki bir yıl içinde, Fionn vücuduma aldığım pek çok zehirli maddeden biriydi. Cathair'in beni beslediği zehirler gibi o da beni değiştirmişti. Beni kirletmişti. Beni sertleştirdi. Arkadaşları yattığımızı öğrendiğinde yüzünün utanç ve tiksintiyle nasıl buruştuğunu hâlâ hatırlıyorum.

Onun gibi bir cailleach'i sevmek mi? Onların alaylarına gülmüştü. Ona istediğim her şeyi yapmama izin vermesi hoşuma gidiyor.

Kendimi pervaza yasladım.

"Geceyi yatağında geçirdikten sonra sabahları onu tıraş etmemden hoşlanırdı." Rogan'ın bakışları kararırken bile göz temasını sürdürmek için kendimi zorladım. "Sanırım bu

Ona hizmet etmem için kendini güçlü hissetmesi."

"Sen bir kraliçenin üvey kızısın." Bana doğru son bir adım attı. Bizi ayıran güneş ışığı bir santim bile değildi. Kalbim göğsümde vahşi bir şekilde atıyordu ve boğazımın arkasında menekşelerin tadını alıyordum. Rogan'ın çıplak göğsü kalbimin nabızıyla birlikte yükselip alçalıyordu. Sabun kokusunun altında, çimenlerin üzerindeki güneş ışığı gibi kokuyordu, uzun zamandır kayıp olan bir yaz gününün anısı kadar sıcaktı. "Sen demirciler için yaratılmamışsın."

"Oh?" Sesimi hafif tuttum. "O zaman ben ne için yaratıldım?"

Prensler

değil."

"Neden olmasın?"

Sözleri eski acıları, eski arzuları canlandırdı. Ses tonumu kayıtsız kalmaya zorladım. "Bir prens benim için bir demircinin yapamayacağı neyi yapabilir?"

Bu sözler bir şakadan çok bir meydan okuma gibiydi. Rogan'ın gözlerindeki öfke daha kıskırtıcı bir şeye doğru bulanıklaştı. Gözbebekleri istekle genişledi ve yanlarında kenetlenmiş olan elleri belimi sarmak, kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirmek için uzandı. Ağrılı bir sıcaklık patlaması omurgamı kadife çiçeği ve gül rengine boyadı. Yüzü benimkine doğru alçaldı. Gözlerim ayrılmış dudaklarına kaydı.

"Birçok, birçok şey, Dönüşen."

Elleri belimden aşağıya, popomun kıvrımlarına doğru indi. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni pencere pervazına kaldırdı. Taşın soğukluğu elbisemden geçerken beni şok etti ve nefesim kesildi. Rogan dudaklarıyla sesi yakaladı, ağzını benimkinin üzerinde kaydırды ve dilini dişlerimin üzerinde gezdirdi.

Donup kaldım. Kendimden nefret etmek içimde zonkluyor, şimdi özüme doğru bastırılamaz bir yol açan arzuyla savaşıyordu.

Hala bunu istememeliyim. Onu hala istememeliyim.

Belki de Imbolc'taki itirafları beni ona karşı yumuşatmıştı. Ama daha önce olanlardan bağımsız olarak,

o hâlâ Eala'nın nişanlısıydı. Onu bir kez kırdık mı

ve onu Rath na Mara'ya geri götürürsem evleneceklerdi. Bu da beni bir seçimle karşı karşıya bıraktı: Ondan hiçbir şey almamak... ya da ondan bir şeyler alabilmek için gururumun son parçasından da vazgeçmek.

Metresi olmak için. Onun fahişesi. Onun gölgesi.

Ama şu anda -elleri kalçalarımda ve ağzı benimkindeyken- bu seçimi düşünmek istemiyordum. Şu anda, istediğim şeyi istiyordum.

Öne doğru sallandım, kollarımı Rogan'ın boynuna dolayıp ağzımı onunkinin altında açarken sırtımı kamburlaştırdım. Dudakları bir şekilde hem sert hem de çok ama çok yumuşaktı. Gözlerimi kapattım, temiz tıraşlı yüzünü avuçladım ve ağzının benimkinin üzerindeki hareketinin tadını çıkardım. Tırnaklarım çenesinden omurgasının tepesine uzanan çizgiyi takip etti ve nemli altın rengi saçlarına dolandı. Omuzları ellerimin altında esnedi ve inleyerek parmak uçlarını kalça kemiklerime geçirdi ve beni pencere kenarına sürükledi. Kendimi ona karşı şekillendirdim -göğüslerim göğsüne, karnım sert gövdesine, göbeğim kemerinin sert çizgisine. Toka iç uyluğumun hassas derisini ısırdı ve basıncı azaltmak için yer değiştirdim.

Rogan'ın avuç içi arkamda daha da sertleşti ve beni kendine doğru çektiğinde sert uyarılmasını hissettim. İçimde bir ateş yandı. Bir parmağımı karnının yontulmuş düzlüklerinde gezdirdim ve ona dokunmak isteyerek pantolonunun kemerine uzandım. Uzunluğunu ve ağırlığını hissetmek için. Benim yandığım gibi onun da yanmasını sağlamak için.

Öpüşmeyi keserek elimi bileğimden yakaladı ve arkama itti. Şehvetten morarmış gözleri eteğimin eteğini bulup dizlerimin üzerinden yukarı çekerken benimkilerde sabit kaldı. Çıplak tenime vuran güneş ışığının hissiyle ürperdim. Parmak uçları ayak bileğimi sıyırdı, sonra yukarı doğru ilerledi, baldırlarımın iç kısmında kayarak dizlerimin üzerinden geçti ve uyluğumun yumuşak teninde süzüldü. Eli iç çamaşırımın kenarında oyalandı. Sonra çürük kumaşı kenara iterek bacaklarımın arasını okşadı.

Nefesimi içime çektim, bir kolumun üzerinde geriye yaslandım ve dokunuşuna karşı sallandım. Bir parmağını ıslaklığımın içine soktu, sonra diğerini, başparmağı alaycı daireler çizerken bile kendi kontrolümü yakan şenlik ateşini körükledi. Sıcak sarmaşıklar merkezime doğru kıvranıyor, zonkluyor ve vahşileşiyordu. Ellerim pencere pervazında esnedi; floksa mücevherli yosun tünelleri parmak uçlarımdan yasaksızca döküldü. İçimde büyüyen kaynayan, ağrıyan hissin kenarında dans ederken nefesim hızlandı. Ve sonunda, ona teslim olmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Dünya altın ve yeşil parçalara ayrıldı. Ben de onunla birlikte parçalandım, Rogan'ın adını çaresiz bir iniltiyle soludum. Dudaklarıyla sesi yakaladı ve ben dikiş yerlerinden ayrılırken beni şiddetle öptü. Ona karşı ürperdim ama kalçalarımın arasındaki vahşilik yatışsa bile bu yeterli değildi. Ona -tamamına- daha önce sahip olmuşum ve şimdi de istiyordum. Avuçlarımın arasındaki kadife kalınlığını, içimde kılıflanmış uzunluğunu istiyordum. Onunla birlikte bir sonraki zirveye doğru yükselmek ve birlikte tepeye çıkarken onunla birlikte düşmek istiyordum.

Kemerinin tokasına yapıştım. Kalçalarımı kavradı, parmakları neredeyse acıyla tenime batıyordu. Ağzı dudaklarımdan boynuma indi. Dişlerini boğazımdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi ve göğsümün üstündeki deriyi hafifçe ısırdı. Sonra durdu.

Bakışlarının mavi gökyüzünde belirsizlik kara bulutlar estiriyordu. Gözlerini takip ettim. Arkamda, yosunlar pencere kanadının yarısına kadar tırmanmıştı. Minik beyaz çiçekler yeşili süslüyor, elmas gibi parlıyordu. Parıldayan toz zerrecikleri havayı narin, topraksı bir parfümle kokulandırıyor.

Rogan'a doğru döndüm, Yeşil İşaret'im üzerindeki kontrolümü neden kaybettiğime dair bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Ama gözlerim alçalan güneşin aniden aydınlattığı uzak duvara takıldı. Keskin hatlar -yontulmuş sıvaya karşı karanlıkta kıvrılan kavruk desenler- bakışlarımı yakaladı.

Isınan kanım koyu bir çamura dönüştü.

Çizimlerin Tír na nÓg'dan sahneler olduğunu hemen anladım. Soğuk, sivri dallar. Ruhani kaleler. Ağızları alıc yaprakları ve gözleri meşe palamutlarıyla dolu bakakalan yüzler.

Ve onu.

Yüzü tanımak zor olmadı, çünkü o benim yüzümdü. Neredeyse.

Eala her yerdeydi; küçük, köşelerde, özenli ayrıntılarla çizilmişti. Büyük, karakalemle vahşice çizilmiş. Her çizim umutsuz bir dua, söylenmemiş bir dilek, boğucu bir ihtiyaçtı. O buyurgan kaşlar solgun gözlerin üzerine kalkmıştı. O düzgün, zarif gülümseme. Narin, çukurlu çene. O-

"Changeling?" Rogan'ın elleri belimde titredi. İrkildim ve onu ittim. Gözlerinde acı birikti, bir an sonra bakışlarımı duvara doğru takip ettiğinde bunu şafak söktüren bir anlayış izledi. Bir saniye sonra başını tekrar bana çevirdi ve bakışları aceleci, yalvaran bir hal aldı. "Düşündüğün gibi değil."

Onu zar zor duydum. Çizimleri ilk gördüğümde hissettiğim şaşkınlık ve sıkıntı dalgası, şiddetli bir utanç dalgası tarafından süpürüldü. Arkamdaki yosunlar kurumaya başlamış, rüzgârda dağılan ince bir toza dönüşmüştü. Gözlerimi indirdim, pencere pervazından kaydım ve titreyen parmaklarımla giysilerimi düzelttim.

Morrigan, çok aptalmışım.

"Fia-" Odayı geçerken Rogan beni yakalamaya çalıştı. Onu elimden kaçırdım. "Açıklamama izin ver."

Sesindeki yalvarış beni kapıda durdurdu. İçimdeki dürtüler savaşa tutuştu: Haysiyetimin bir parçası hâlâ yerindeyken kaçma ihtiyacı; tüm bunların daha az acı vermesini sağlayacak vahşi, zorlayıcı bir açıklama duyma arzusu. İri, sert avucu elimin üzerinde kıvrıldı ve kapı koluna yapıştı.

"Olayları bu şekilde ele alıyorum." Sesinde pişmanlık vardı. "Konuşmaktan daha kolay. Konuşmaktan çok daha kolay."

yazmaktan daha çok. Çocukluğumuzdan beri bu böyledir. Bunu biliyorsun, bunu hep biliyordun."

Belki de biliyordum. Rogan yatağının altında parşömen yığınları biriktirirdi; benimle hiçbir zaman özgürce paylaşmadığı tek eşyası buydu. Ama bu çizimleri kıskançlıkla korur, bana zaman zaman sadece birkaç seçilmiş parçasını gösterirdi. Çoğunlukla, döküntüleri hatırladım

-Kötü biçimli toynaklarıyla zıplayan atlar, orantısız hizmetkâr kızlar, güldürmeyi amaçlayan küçük kaba karalamalar. Bu rahatsız edici rüya manzaralarına, bu ham, dikkat çekici portrelere hiç benzemiyorlardı.

"Bana sadece şunu söyle." Kendimi ona bakmaya zorladım. "Bana dokunurken onu mu düşünüyordun?"

"Hayır." Kelimeyi sanki ağzını kesmiş gibi tükürdü. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor Dönüşen? Sadece seni düşünüyorum."

Gözlerimin arkasından yaşlar aktı. "Ama yine de duvarında asılı olan o. Ve hala evleneceğin kişi o."

Yirmi İkinci Bölüm

Üç gece sonra Rogan ve ben kapının yanında bekledik. Akşam etrafımızda zambak yumuşaklığında ve menekşe renginde açılmıştı. Huzursuz bir kuşun uzak, titrek ağıtından başka hiçbir ses sessizliği bozmuyordu. Alacakaranlığın bu son anlarında dünya dengede duruyormuş gibi hissediyordu.

Hiçbir şeyi ayın doğmasını istediğim kadar istememiştim.

"Fia." Rogan'ın sesi sessizliği bozdu. "Konuşmamız gerek-

"Hayır." Bir zamanlar bir aughisky'nin kıcı olan yosunlu bir taşın üzerine eğildim. "Gerçekten bilmiyoruz."

Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldı. Sonra:

"Eala'nın bebeğini kırdığım gün aynı zamanda onunla evleneceğimi öğrendiğim gündü." Avuçlarına baktı. "Hayal edebiliyor musun? Küçük bir çocuktum. Sopalarla taşlara vurmayı, karınca kolonilerini korkutmayı ve annesi izlemediğinde küçük kardeşimi çimdiklemeyi severdim. Ama o gün, yapmadığım bir şey için kırbaçlandım, sonra da bana bunu yapan küçük terörle bir gün evlenmem gerektiği söylendi. Bir prens olduğumu biliyordum, benden bir şeyler beklendiğini biliyordum. Ama bu?" Elleri yumruk şeklinde büküldü. "Aylarca kâbuslar gördüm. Beni Rath na Mara'nın koridorlarında kovaladığı rüyalar. O kırık bebeğin sırttan yüzünü takarken beni kırbaçlayan kişinin o olduğu rüyalar. Babamın tahtında oturduğum rüyalar ve onun

arkasında durmuş, kıkırdıyor ve tıslıyordu; sarı saçları bulutlar gibi etrafında uçuşuyordu.

"Halk tarafından götürüldüğünde çok sevinmiştim." Sesi eski bir kötülükle titriyordu. "Glenathney'in salonlarında ağıtlar yükseliyordu, hatırlıyorum; çalınan bir prenses için yas tutuluyordu. Ama ben içten içe sevinmiştim. Özgür olduğumu sanmışım. Çok geçmeden seninle tanıştım ve-"

Bakışlarım ona yöneldi ama o gözlerini indirmede.

"Görevimi her zaman biliyordum, Dönüşen. Ama bu hiçbir zaman seçme şansım olduğu anlamına gelmiyor." Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Gözleri kararan ufkun rengindeydi. "Sonunda Eala'yı evlilik yatağıma götürdüğümde başka bir seçeneğim olmayacak. Ve hayatımın geri kalanında gördüğüm senin yüzün, hayal ettiğim senin vücudun olduğunda da başka bir seçeneğim olmayacak."

Kızgınlık, sempati ve süregelen sıcaklık içimde birbirine karıştı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez prensim. Ve sen de bunu her zaman biliyordun."

Ay nihayet yükseldiğinde, Söğüt Kapısı'nı sefil ve ağır bir sessizlik içinde geçtik.

Tír na nÓg canlanıyordu. Kaleye doğru yürürken orman şarkı söylüyor, parlak yeşil yapraklar ve garip çiçek tomurcuklarıyla dolup taşıyordu. Ay ışığı nehri pırıl pırıl parlatıyordu ama kuğu kızlardan hiçbir iz yoktu. Rogan sanki onları nerede bulacağını çok iyi biliyormuş gibi bana dönüp bakmadan ağaçların arasından uzaklaştı.

Nefes verdim ve gözden kaybolana kadar onu gözlerimle takip ettim. Bu gece ilgilenmem gereken kendi işim vardı. Irian'ın ifşaatları -eğer doğruysa- onun Hazinesini çalma ve sonra da onu yok etme planıma kesin bir darbe indirmişti. Bir şekilde doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmem gerekiyordu.

Ağaçların arasındaki gölgeler düşen tüyler gibi birleşti.

Irian patıkaya adım attı.

Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için mücadele ederek geri çekildim. Kanat gibi takındığı kıvrılan gölgelerin arasında gümüş gözlerini aradım. Yavaşça odaklandım: uzun boylu, zayıf vücutlu; yumuşak ağızlı ve sert çeneli; siyah kılıçlı ve sarmal uyanık.

"Ölü değilsin," diye gözlemledim. "Ya da aktif olarak ölmüyorsun."

"Oh, öyleyim." Irian acımasızca sakın görünüyordu; bakışları sert ve tehlikeliydi. Bu, onu aylardır görmediğim bir bakıştı ve kemiklerimin etrafında bir telaş dalgasının dolanmasına neden oldu. "Sadece çok, çok yavaş."

Onu son gördüğümünden bu yana geçen bir ay içinde, o ollphéist'ten hayatını kurtarmanın, sonra da Gök-Kılıcı'nı Eala'ya vermek yerine ona geri vermenin bana güvenini kazandırmış olması gerektiğine kendimi ikna etmişim. Şimdi durumun böyle olmayabileceğini gördüm. Bir hazineyi çalıp bir prensesi kurtarmak yerine iki bıçağımı da kaybedebileceğimi, Corra'nın yeni pelerinini mahvedebileceğimi, annem dışında en yakın akrabalarımı yabancılaştırabileceğimi ve Gentry varisinden kazandığım azıcık güveni de kaybedebileceğimi dehşetle fark ettim. Hepsi bir çırpıda.

"Sanırım teşekkür etmeliyim." Küçümsemesini görmezden gelerek genişçe gülümsedim. Belki de biraz kasıtlı cehalet ve biraz kurnazlıkla bağlantımız hâlâ kurtarılabilirdi. "Yoksa ollphéist tarafından karnı deşilmek genellikle ölümcül bir durum değil midir?"

"Sana minnettarım, Colleen." Bana sert ve gergin bir selam verdi. "Hayatım için sana bir nimet borçluyum. Ama aynı zamanda benim için en değerli olan şeyi almaya çalıştınız, hem de bana ona göz dikmediğinizi söyledikten sonra. Benden her şeyi isteyebilirsin ve ben de sana vermekten onur duyarım. Ama sana olan borcumu ödedikten sonra, topraklarıma bir kez daha davetsizce izinsiz girdiğin için seni öldürmeyeceğime söz veremem."

Sözlerinin bende yarattığı korku beni şaşırtmadı. Buna eşlik eden keskin hayal kırıklığı patlaması beni şaşırttı; sanki onun sert sözleri benden özlediğimi bile bilmediğim

bir şeyi çalmıştı. Irian benim düşmanımdı ve sadece bir kez etkileşime girmiştik.

birkaç kez. Yine de bir yanım sırf onu görecekim için dolunayları dört gözle beklemeye başlamıştı bile. Bunu kendime itiraf etmeye cesaret edemiyordum ama şakalaşmalarımızın keskin ritminden hoşlanıyordum. Sade, çarpıcı güzelliğinin baştan çıkarıcı heyecanı. Bana dokunduğunda teninin doğal olmayan sıcaklığı.

Belki de bu sadece daha önce karşılaştıklarımın daha tehlikeli ve hilekâr bir rakibin meydan okumasıydı. Ya da belki bundan daha fazlasıydı.

Burada -Tír na nÓg'da, Irian'ın huzurunda- Fódla'da olabileceğimden daha fazla kendim olabiliyordum. İşbirlikçi doğam küçümseme yerine saygı, büyüm ise tedirginlik yerine hayranlık uyandırıyor. Belki de kendimi kandırıyordum ama onun da en az benim kadar karşılaşmalarımızdan gizliden gizliye keyif aldığından şüpheleniyordum.

Görevim değişmemiştir, düşmanım da. Eala'yı özgür bırakmak ve eve bir Hazine ile dönmek için her türlü niyete sahiptim. Ama Irian'ın güvenini gerçekten kazanarak onu baştan çıkarmaya ya da alt etmeye çalışmaktan daha fazlasını başarmak mümkün müydü?

"Beni öldürmeyeceksin."

Gülümsemesi vahşiydi, dudakları ısıltılı dişlerinden yukarı doğru kıvrılıyordu. "Neden olmasın?"

"Çünkü asıl heyecan avın verdiği keyifte, öldürme vaadinde değil." Korkumu gizlemek için çenemi kaldırdım. "Ve bence beni bu kadar çabuk bırakamayacak kadar uzun süredir yalnızsın. İşler tam da ilginçleşmeye başlamışken olmaz."

"Çok cesursun, Colleen." Avını gören bir şahin gibi başını eğdi. Sesindeki tehlike zevkle sınırlanmıştı. "Bu mantığa göre, beni sıktığın anda boğazını kesmekte özgürüm."

"O zaman seni asla sıkılamaya çalışacağım." Fikrimi değiştirmeden önce ileri atıldım. "Hayatını kurtardığım için senden istediğim nimet bu: Seninle arkadaş olmamız."

"Arkadaşlar." Kelimeyi sanki yabancı bir kelimemiş gibi

onu. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Ses tonumu hafif tuttum. "Sonsuza dek düşman olmaya mahkûm muyuz?"

"Bunlar tek iki seçenek değil." Gözleri karararak demire dönüştü. Gülümsemesi bıçak gibiydi. "Seni uyarmıştım Colleen, eğer seni istediğime karar verirsem, seni elimde tutmak için her şeyi yaparım."

Sıcaktan kızardım. Sözleri gözlerimin ardındaki rahatsız edici düşünceleri yaktı: kavurucu avuçlarının çıplak tenimde nasıl hissedebileceği, mermer gövdesinin üzerimde nasıl baskı hissedebileceği. Titredim ama bu soğuktan değildi.

"Seni uyarmıştım tánaiste, kolay kolay korkmam." Ona dik dik baktım. "Beni bu kadar dikkat çekici yapan şeylerden biri de bu."

"O halde dost olmaya çalışacağız," diye söylendi. "Ama dostluk tek taraflı olamaz."

"O zaman eski pazarlığımız devam etsin. Ve ilk ben gideceğim." İçime çektim ve tüm numaraları bıraktığımı göstermeye çalıştım. Saklamak istediğim birkaç sırrım vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Bir zamanlar - düşmanlıkların sürdüğü ve çocukların çalındığı bir zamanda- bir Dönüşen, Fódla'nın yüce kraliçesinin himayesine bırakılmış ve o da kızı, çalınan prensesin yerine kendi kızı olarak yetiştirmiş. Tír na nÓg'a açılan unutulmuş bir Kapı keşfedildiğinde, şekil değiştireni kız kardeşini büyüsünden kurtarması için gönderdi. Dönüşen, Hazinesizi çalmanın bu amaca ulaşacağını düşündü. Ancak geçen ayki ifşaatlarınız bu seçeneği ortadan kaldırdı. Ve şimdi Dönüşen'in Kuğu Kızları'nın lanetini anlaması gerekiyor. Senin ölümünün onlarınkini neden satın aldığını anlaması gerekiyor."

Açık sözlülüğüm karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Koşuşlarımı serbest bırakmak istediğin için öfkelenmeliyim."

"Ama sen değilsin." Belindeki mürekkepli kılıca baktım. "Geçen ay kendinizin geas'ı kırmaya çalıştığınızı söylemişsiniz. Bunu senin yerine benim yapmamın bir sakıncası yoktur herhalde?"

Sözlerim onun keskinliğini köreltti. İfadesi değışti.

düşünceli mesafesi, acımasız çapkın gülümsemesi. Tereddüt etti, sonra ormanın kenarına doğru adım attı ve geceye baktı. "Benimle yürü."

Kaşlarımı çattım. "Nerede?"

Uzakları işaret etti. Kalenin arkasındaki çorak bozkır, ay ışığı ve gölgenin değişen flamalarıyla yıkanan tepelere doğru eğimliydi. "Bu hikâye sana bir şey göstermemi gerektiriyor. Arkadaş."

Onu, dikenli karaçalıların arasından arazinin keskin bir şekilde yukarı doğru kıvrıldığı kaleye doğru takip ettim. Siyah taş tabakaları yeşil çimenleri yarıyordu. Mor yapraklardan oluşan tümsekler botlarımın etrafına dolanıyordu. Irian hızlı adımlarla ilerliyordu, adımları kıvrımlı ve engebeli zeminde sağlam ve emindi. Ben de elimden geldiğince ona ayak uydurdum, güçlü adımlarına, geniş omuzlarını rahatça sallamasına göz ucuyla baktım. Bakışlarım belindeki siyah kılıca kaydı.

Eğer Gök-Kılıç ölümcül yaraları bir ayda iyileştirebiliyorsa, açlıktan ölenler için neler yapabileceğini bir düşünün. Hastalar için. Baskınların ve savaşların kurbanları için. Yalnız, Irian onun insan eliyle kullanılmak için yapılmadığını söylemişti.

Ama tam olarak insan değildim. Beni hayal edin - küçük değişken cadı - Fódla'nın kurtuluşu olarak sona eriyor.

Dikkatimi engebeli arazide bileğimi burkmamaya verdiğimde, efor kısa sürede korkunç fantezilerimi çaldı.

Irian sonunda durdu, rüzgâr kısa siyah saçlarını mahvedip gölgelerini savururken bir ayağını taşlı bir çıkıntıya dayadı. Yükseklerle tırmanmıştık. Altımızda vadi, siyah ve gümüşten bir goblen gibi yayılıyordu.

"Colleen." İstemediğim lakabımın dudaklarından dökülen sesi midemin çukurunu ısıttı. Bu lakaptan eskisi kadar nefret etmediğimi fark ettim. Kendime bu yüzden elini uzattığında tereddüt etmeden kavradığımı söyledim. Beni yanındaki tepeye doğru çekti. Omzuma koyduğu avuç içi giysilerimi yaktı. "Görüyor musun?"

Taşlı tepelerin ötesini işaret etti. Gümüş renkli bir su şeridi, kenarları büyük kayalıklarla çevrili bir denize doğru uzanıyordu. Ve o denizin üzerinde tünemiş bir şehir mi vardı? Değişen ay ışığında görmek zordu ama bir perde duvarı gördüm, beyaz taş, altın mazgallarla parlıyordu. Yüksek parapetler keskin bir şekilde yukarı doğru yükseliyor, dolambaçlı sokakların ve kıvrımlı çatıların üzerinde parıldayan zirveler. Ama pencereler aralıktı. Kapılar açıktı. Limanda, gemi iskeletleri kırık direklerini karanlık sulara doğru eğmişlerdi.

Buradan bile şehrin boş olduğunu söyleyebilirdim.

Sonra nedenini gördüm. Şehrin arkasında, yükselen kara bir dağ olduğunu düşündüğüm şey bir... yanlışlıktı. Gölge ve hareketten oluşan çileler nesnelerin kenarlarını yırtıyor, onları eğip büküyordu. Karanlığın damarları ışığı siyah prizmalar gibi dağıtıyordu. Umutsuzluk ölü bir el gibi her yere yapışmıştı. Sertçe nefes aldım ve bir rüzgâr burnuma çürümenin ve ölümün uzak kokularını getirdi.

Bana saldıran tilki suratlı barda da aynı kokular vardı. Ve Irian'a saldıran zehirli, aşırı büyümüş ollphéist.

"Burası neresi?" Ona bir adım daha yaklaştım.

"Şehrin adı Murias ve on iki yılı aşkın bir süredir terk edilmiş durumda."

"Neden?"

"Bir zamanlar -tanrıların ve efsanelerin zamanında- Amergin ve akrabaları Fódla'yı Adil Halk'tan aldılar." Bu kadar yakından Irian'ın serin rüzgâr ve siyah metal kokusunu alıyordum; uzaktaki şehirden yayılan leş kokusuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yine de gölgeleri etrafında vahşi bir şekilde dolanıyordu, aşağıdaki çirkin, çarpık karanlıkla aynı şekil ve renkteydi.

"Fódla pek çok şey bakımından zengindi. İyi toprak, bol av hayvanı, cömert hava. Ama en önemlisi, vahşi büyüyle zengindi. Denizler onunla kaynar; ağaçlar onu solur; kuşlar onunla şarkı söyler; ocaklar onunla çatırdar. Amergin'in halkı bu güce açgözlülükle, kendi çıkarları için sahip olmaya çalıştı. Ölümlülerin ölçsüzlüğünden korkuyorlardı,

Halk büyüü korumak için bir yol aradı. İlk reisler güçlü geasa'lar yaparak bu vahşi, sınırsız büyüü efsanevi demirci-kral Gavida tarafından dövülen güçlü Hazinelere bağladılar. Kendilerine bir ev inşa ettiler.

-Tír na nÓg dedikleri yer, Ebedi Gençlik Ülkesi, yüce Hazinelerin büyüüyle sabit tutulan on iki yılmaz Kapı tarafından korunan bir yer."

Cathair de bana aynı hikâyeyi anlatmıştı. Sadece onun versiyonunda Adil Halk açgözlülükle soylu Amergin'den büyü çalıyordu. "Peki ya sonra?"

Ağzı kıvrıldı. "Sana hepsinin sonsuza dek mutlu yaşadığını söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır."

Gümüş gözleri benimkilere takıldı ve içimi yaktı. "Birkaç yıl boyunca Halk barış içinde yaşadı, insanların şiddetinden uzakta tecrit edildi. Hazineler tánaiste'den tánaiste'ye devredildi ve Kapılar güçlü durdu. Septlerin vahşi büyü üzerindeki egemenliği her zaman hoş görülmüyordu ama hoşnutsuz Soylular bile Septlerin egemenliğinin tartışılmaz olduğunu düşünüyordu. Ta ki Boynuzlu Sept'ten Deirdre kırık bir kalpten ölene ve Hazinesi ormanda kaybolana kadar."

Nefesim kesildi.

"Büyü dengesi geri dönülmez bir şekilde değişti. Hazinesi olmadan, Boynuzlu Sept kargaşaya düştü. İnsan kraliçe kısa süre sonra saldırdı. Halk orduları Kapıları tutmak için mücadele etti, ta ki Soylular arasındaki en cesur ve en kurnaz olanlar Deirdre'nin Hazinesi'nden çıkan ham vahşi büyüü kullanmaya cesaret edene kadar. Ve bu daha önce kullandıkları hiçbir güce benzemiyordu. Saf ve güçlüydü; kurallar ya da kısıtlamalar tarafından engellenmemişti. Onunla orduları bozguna uğratabilir, okyanusları kaynatabilir, gökyüzünü yarabilir ve düşmanlarının üzerine ateş yağdırabilirlerdi. İnsan kraliçenin savaşında gidişat değişti.

"Ama ilk reislerin Hazineleri dövmesinin bir nedeni vardı. Soyluların bile vahşi büyüü şimdi kanalize ettikleri şekilde kanalize etmeleri gerekmiyordu. Tüm sihirler denge gerektirir. Ve bu büyüünün bedeli yüksekti. Bu

çarpıttı ve yuttu, zihinleri tüketti ve en saf niyetleri bile lekeledi. Onu kullanan herkesi yavaş ama geri dönülmez bir şekilde dönüştürdü."

Irian'ın ön kolları esnedi ve derisine işlenmiş siyah tüyler uzadı. Adını zar zor koyabildiğim bir yanlışlık içimi kapladı.

"Böyle bir gücü tadan herkes daha fazlasını arzuluyordu. Ve Deirdre'nin ölümü muhalif Gentry'ye daha önce bilmedikleri bir şeyi göstermişti: Hazineler yok edilebilir, varisleri öldürülebilirdi. Dört Hazine de yok edilirse, tüm o vahşi, elemental büyüünün serbest kalacağını ve onunla her şeyi yapabileceklerini düşündüler. Kapılar kırılacaktı. İnsan kraliçeye karşı misilleme yapabilirlerdi. Her iki diyarda da tanrılar gibi hüküm sürebilirlerdi."

"Böylece ayaklandılar." Bu kısmı biliyordum. "Eğer Hazineler hâlâ Tír na nÓg'daki en güçlü büyü ise, neden Septler karşılık vermedi?"

"Hazineler her zaman yeni varislere devredilmeden hemen önce en zayıf halini alır. Muhalifler o zaman saldırdı." Saçlarında ay ışığı ve arkasında büyük kanatlar gibi parlayan gölgelerle Irian uzak ve tekinsizdi. "Ve öylece ayaklanmadılar, Colleen. Vahşi büyü onları merhametten yoksun bırakmıştı; bizi katlettiler. Yaşayan tánaistileri katlettiler ve iki Hazine'yi daha yok ettiler ama bununla da kalmadılar. Bütün soyları katlettiler; evlilik yataklarında gafil avlanan evli çiftleri, ölü ve kanlı annelerinin kollarından çığlık çığlığa koparılan çocukları."

Acıma ve tiksinti ağzıma safra getirdi. Eala sanki Sept'ler kaderlerini hak etmişler gibi konuşmuştu. Ama bu, bu katliam gibi geliyordu.

"Sadece Nuada'nın varisi kaçabildi," diye devam etti Irian bir süre sonra. "Tüyler Sept'inin kalesi olan Gorias'tan Gök-Kılıcı'yla birlikte uçtu. Ve Kor Ayı'nda, kalan son Hazine'yi, henüz reşit olmamasına rağmen, kalan son tánaiste'ye verdi."

"Sen."

"Evet." Gölgeleer gözlerinin gümüş rengini kararttı ve yüz ifadesinde aynada binlerce kez gördüğüm bir şeyi fark ettim: kendinden nefret. "İnzivada büyüdüm. Mirasım hakkında çok az şey biliyordum. Gök-Kılıcın gücüne hazırlıklı değildim. Ne de son Hazine'ye saldıran vahşi büyü dalgasına -diğerleri yok edildiğinde serbest bırakılan büyüye- hazırđım. Ve Tír fo Thuinn kayalıkları boyunca beni avlayan muhalif Soylular'a karşı da hazırlıklı değildim. İldathach'ın çiçekli tarlalarında."

Beklenmedik bir sempati beni delip geçti. Seçmediğiniz bir yola zorlanmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Olmak istediğinden daha keskin bir silaha dönüştürölmek. Kaderinizi sizi kıyamete doğru iten bir ağırlık gibi hissetmek. Ve eğer tüm bunlar on iki yıl önce olduysa, o sadece-ne? On üç mü? Ama onun yaşını tahmin etmek, bir elmasın ya da ay ışığının yaşını tahmin etmeye çalışmak gibiydi. O, aylar ya da yıllar gibi çeşitli şeylerin ötesinde var olmuştu.

"Bu yüzden mi Kapıları almak istedin? Soyluların seni öldürmesini ve kılıcı yok etmesini engellemek için mi?"

Yontulmuş çenesi sertleştirdi. "Pardon?"

"Eala'yı ve diğere insan kızlarını bu yüzden çalmadın mı? Kapılar üzerindeki hakimiyet için onları feda etmek için mi?"

"Birileri sana hikâyeler anlatıyor, Colleen." Sesi zorlukla yumuşatılmış bir şiddetle çınılıyordu. "On iki bakireyi çaldım, evet. Ama insan diyarlarından değil. Onları güce aç Gentry'nin kendisinden çaldım."

Ayaklarımın altındaki toprak titredirdi. "Ne oldu?"

"Onlar -kendilerini Kapıların Bardaí'si ilan edenler-ailemi katlettikleri gibi onları da katledeceklerdi." Kabaca nefes verdi. "Gökyüzü Kılıcı hâlâ sağlamken, bardaí Kapıları açamazdı. Sadece Hazineleer böyle bir güce sahip. Bu yüzden insan çocuklarını kaçırmak için eski halk yollarından -peri halkaları ve hızlandırıcı ağaçlar- aşağı Halk casusları gönderdiler. Her Kapı için bir tane. Kalplerini açabildikleri kızlar

büyü için kanıyor."

Bunu düşündüm. "Yani Eala ve diğerlerini korumak için onları bardaí'den mi çaldın?"

"Buna inanmak çok mu zor? Onlar daha çocuktı, ben ise zar zor büyüdüm." Çenesi sertleşti. "Bitkin ve eziyet içinde, aceleci ve pervasız bir karar verdim. Gökyüzü Kılıcı'nın gücünü kullanarak bir sığınak ve gizli bir Geçit inşa ettim; kontrol ettiğim bir Geçit. On iki bakireyi bardaí'den uzaklaştırdım. Ve onları Sept'ime bağladım. Ya da öyle niyet ettim. Doğru zaman geldiğinde onları serbest bırakacaktım. Tehlike geçtikten sonra onları Söğüt Kapısı'ndan evlerine göndermek." Bir an sessiz kaldı. "Ama fazla ileri gittim. Hazinemin gücünün nerede bittiğini ve kaynayan vahşi büyü kütesinin nerede başladığını bilmiyordum. Tecrübesizliğimin bedelini ben ödedim, bakireler de öyle."

"Geas, bozulmuş vahşi büyü ile işlendi." Yapbozun parçaları yerine oturdu. "Bu yüzden kuğu olarak lanetlendiler - büyü Sept'inizle olan bağlantıyı çok ileri götürdü."

Irian başıyla keskin bir onaylama hareketi yaptı. "Ve neden gölgeye bağlı olduğumu..."

"Ve neden geri alamayacağınızı."

"Denedim. Ama vahşi büyü tehlikeli bir şekilde öngörülemez. İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyorum." Bana baktı ve yüzünde vahşi bir umut belirdi - Chandi'yi kurtardığım o gece sahilde olduğu gibi. Sanki istememesi gereken bir şeyi istiyor ya da asla gerçekleştiremeyecek bir şeyi diliyordu. "Onları koruduğuma gerçekten inanıyordum. Dünyalarımız arasındaki bariyeri koruduğuma. Kendimi koruduğuma. Ama tek yaptığım on iki bakireyi kuğu olarak lanetlemek ve kendimi yalnız yaşamak için lanetlemek oldu. Ta ki kaçınılmaz olarak ölmek zorunda kalana kadar."

"Kaçınılmaz olarak ölmek zorunda kalana kadar mı?"

Geri çekildim, benim

Gevşek şeyl üzerinde kayan botlar.

Irian düşmeden önce beni yakaladı, eli bir ateş parçası gibiydi.

ön kolum. Beni kendine doğru çekti ve gözlerimin içine baktı.

"Her on iki yılda bir, Kor Ay'ın altında, Sept'lerin varisleri Hazinelelerini yeni tanaistí'lere devrediyorlardı. Soylar çok genişti; potansiyel varisler çok çeşitliydi. Büyü, umut vaat eden pek çok kişi arasından tek bir taşıyıcı seçti. Bu şekilde büyü yenilendi ve Hazineleler tam güçlerine geri döndü." Nefes aldı. "On Üçüncü Kapı'yı yarattığımda kendime on üçüncü bir yıl satın aldım. Ama son ondalıktan bu yana on iki yıldan fazla zaman geçti. Gök-Kılıç ölüyor; şimdiye kadarki en zayıf halinde. Önümüzdeki Samhain'de yeni bir varise devredilmezse, tüm vahşi büyüler serbest kalacak. Kapılar, güce doymayan Bardai'nin eline geçecek. Hem insan hem de Halk diyarları yanacak."

Öşür. O kelimeyi söyleyip duruyordu. "Ondalık nedir?"

"Her zaman olduğu gibi, varisin hayatı." Irian'ın gözleri metaldi. "Benim hayatım."

Bir an için tek ses, kırların üzerindeki rüzgârın iç çekişi ve yozlaşmış bir büyüünün tutsağı olan bir şehrin uzaktan gelen uğultusuydu.

Düşünceler ve duygular fırtınadaki kurumuş yapraklar gibi içimde savruluyordu. Irian'ın gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"Yani Hazine'yi yenilemek için ölmelisin. Ve eğer ölürsen, Eala ve diğer kızlar da ölür."

Başını salladı.

"Başka bir yolu olmalı. Onları senden ayırmanın. Ya da... ya da seni Gök-Kılıç'tan ayırmak için."

"Beni Gök-Kılıç'tan ayırmanın tek yolu ölümdür." Gülümsemesi acımasızdı. "Ve sonuç da aynı. Eğer Gök-Kılıcı'nı yeni bir tanaiste devretmeden önce ölürsem, son vahşi büyü de serbest kalır. Ve Kapılar bardaıların eline geçecek, onlar da kötü büyüü insan diyarlarına salacaklar."

Irian beni buraya getirdiği gece bana ne demişti?

onun kalesi mi? Yabancılar benim bölgeme sadece iki nedenden ötürü girerler. Birincisi beni öldürmeye çalışmak. İkincisi ise kılıcı almaya çalışmak.

Bir tánaiste'nin koruması altındaki kuğu kızı kaçırmaya çalışan lough'daki murúcha. Çürümüşlük ve intikam kokan o kinci ollphéist, kendisinden çok küçük bir savaşçının üzerine salınmıştı.

"Hâlâ peşindeler."

"Bardaíler başladıkları işi bitirmeye kararlılar." Çenesi sabitti. "Hazinelerin kutsal olduğu bir zaman vardı. Varisler kutsaldı. Kimse bana karşı parmağını bile kaldırmaya cesaret edemezdi. Ama o zamanlar geride kaldı. Birçok Halk, insan diyarlarını Tír na nÓg'un egemenliği altında görmek istiyor; soğumuş bir savaşı yeniden alevlendirmek istiyorlar."

"Peki ya ben?" Yükselen rüzgâr kelimeleri dudaklarımdan çaldı. Her şey dönüp dolaşıp o gece sahilde bana nasıl baktığına geldi. Sensin. "Ben buna nasıl uyuyorum?"

Irian'ın pelüş ağzı yumuşadı. Yanağımı okşamak için büyük bir elini kaldırdı. Güneşe doğru dönen bir çiçek gibi, kendimi onun yakıcı dokunuşuna alışmış buldum.

"Yüzünü ilk gördüğümde, kötüye kullandığım büyü'nün yarattığı bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Dengeden doğan ve sonunda beni yok etmek için gönderilen bir yaratık. Kibrim için bir ceza. Bencilliğimin. Sebep olduğum şiddetin. Ve bir an için düşündüm ki-" Durakladı. Başparmağı çene çizgimde gezindi ve gözlerindeki bakış şaşkınlığa dönüştü. "Eğer bunu yapacak kişi sen olursan, unutulmaya aldırmayacağımı düşündüm."

Isı yüzüme hücum etti. Sarsılarak geri çekildim ve eli düştü. Yakıcı dokunuşunun yankıları yanaklarımı boyayan kanla karıştı.

"Sana bir soru sordum. Cevap vermediğin bir soru." Dilim ağzımın içinde tutkal gibi olmuştu ama dikkatimi dağıtmasına izin vermek istemiyordum. "Bütün bunların içinde ben kimim?"

"Sana anlatacağım dostum." Başını öne eğdi.
"Karşılığında

bana hala borçlu olduğun hikaye."

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım. Sonra hatırladım, geçen ay yarasını sardıktan sonra bana Greenmark'ımı sormuştu. Sözde yeteneğim hakkında.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim." Kollarımı kavuşturdum ve griye doğru aydınlanmakta olan ufka baktım. "Sana söyledim, geçen ayki hikayen hayatını satın aldı."

"Şimdi daha fazla hikâye vaadiyle geri ödediğim bir lütuf." Gülümsemesi sarmal ve tembeldi. "Yeni arkadaşlığımız, benim arzularımı hiçe sayarak kendi istediklerini elde etmen için bir hileden başka bir şey değil mi?"

Ellerim içgüdüsel olarak kemerime gitti ama tabii ki bıçaklarım kaybolmuştu. Corra'dan yenilerini istemiştim ama onlar da sallantılı ve dengesizdi. Sanırım şekilsiz ruhların da yeteneklerinin bir sınırı vardı.

Ayrıca, ne yapmayı planlıyordum? Bana kişisel sorular sorduğu için Irian'ı bıçaklamayı mı?

Derin bir nefes aldım.

"Bir zamanlar - meşe yapraklarının ve erken donun olduğu bir zamanda - şekil değiştiren bir kız varmış. Adını ya da yerini bilmiyormuş. Tek bildiği, ormana adım attığında ağaçların onun için dallarını hışırdattığıydı. Dökülen yapraklar onu patikadan aşağıya doğru kovaladı. Geç açan çiçekler o geçerken el sallıyordu. Ama ormanda çok uzun zaman geçirdi. Gece çöktü ve bakıcısı onu aramaya geldi."

Caitríona'nın benim için attığı çılgınca çılgınlıkları hatırladım. Benim için endişelendiğinden değil. Sadece beni kaybettiği için kırbaçlanacağından endişeleniyordu.

"Sonunda, bakıcı kız sorumluluğunu buldu. Ama Dönüşen eve gitmek istemedi, orada azarlanacak ve akşam yemeği olmadan yatağa gönderilecekti. Ormanda kalmak istedi." Sesim boğazımda ıslak yapraklar gibi düğümlendi. Caitríona dikkatsiz bir kız ve duygusuz bir bakıcıydı. Ama ona yaptığım şeyi hak etmemişti. "Dadı onu belinden yakaladı ve

onu geri sürüklemek için. Dönüşen, bakıcının bacaklarını fidanlara, saçlarını sarmaşıklara ve yüzünü bir çiçeğe dönüştürdü. Gecenin karanlığında, şekil değiştiren yaptığı şey için üzgündü ve bunun ortadan kalkmasını diledi. Ama güneş doğdu ve genç kız bir ağaç olarak kaldı. Dönüşen, başka hiçbir insanın sahip olmadığı bir yeteneğe sahip olduğunu işte böyle öğrendi."

Bir süre sonra Irian, "Senin sonların da güllük gülistanlık değil, Colleen," dedi.

"Sadece seni takip ediyorum." Nefret dolu, acı dolu anıları bir daha ortaya çıkmamak üzere bastırdım. "Artık eve gidebilir miyim?"

"Olabilir. Ama buranın gerçekten sizin eviniz olup olmadığını merak ediyorum."

Elini omzuma koydu. Uzay etrafımda eğildi
-Gece gökyüzü beni yutuyor ve tükürüyordu. Dizlerim toprağa çarptı. Yapraklarla kaplı balçıkta iki büklüm oldum ve mide bulantısıyla savaştım. Sonunda yaşaran gözlerle yukarı baktığımda Irian görünürde yoktu.

Şafak, masmavi bir gökyüzünde leylak rengine büründü. Kuşlar cıvı cıvı öterek uyandılar ve günü bir şarkı cümbüşüyle kutladılar. Yorgun bir Rogan'ın yanında kaleye geri dönerken, yapraklı gölgeliklere baktım ve sorularla çalkalandım.

Bu gece bir rüya gibiydi. Açıklayıcı, kafa karıştırıcı, kalp kırıcı, beklenmedik.

Düşmanım - dostum mu? - ölüyordu. Ve her şey eşitken, onun ölmesini istediğimden emin değildim.

Eğer Irian Hazine yenilenemeden ölürse, Eala ve kuğu kardeşleri de ölecekti. Kapıların kontrolü Bardaí'nin eline geçerdi. Fódla onların getireceği saldırıdan sağ çıkamazdı ve değer verdiğim herkes bu saldırıda ölürdü.

Ve eğer Irian Hazine'yi yenilemek için canını feda ettiyse, Eala

ve kuğu kardeşleri de ölecekti.

Her iki durumda da onun ölümü benim başarısızlığım anlamına geliyordu. Fódla'ya Gök-Kılıcı'nı getirsem bile, Annem gerçek kızının ölümü için beni asla affetmeyecekti.

Her şeyi yapmanın bir yolunu bulmalıydım. Irian'ın hayatını riske atmadan Gökyüzü Kılıcı'nı tam gücüyle yenilemek. Eve dönebilmesi için Eala'nın büyüsünü bozmak. Fódla'yı kimsenin kazanamayacağı bir savaşa maruz bırakmadan Anne'ye büyü getirmek.

Irian bana yardım edecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Ne de olsa zamanı tükeniyordu. Ve ben onun tek müttefikiydim.

Yüzümde başparmağının sıyırdığı yer hâlâ sızlıyordu.

Unutulmayı umursamayabilirim, eğer teslim edecek kişi sen olsaydın

o.

Belki de onu unutulmaya teslim ederdim. Ya da belki ona kurtuluş getirecekti. Onun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey krallığımı, kraliçemi, kız kardeşimi ve hatta belki de kendimi kurtarmamdı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Fearn-Alder Erken İlkbahar

Changeling."

Ses çok uzaklardaydı, eskimiş cümlelerden ve şiirin acılı dizelerinden süzülüyordu.

Bahar geçici bir ihtişamla gelmişti. Ancak kahverengi ve yeşilin fonunda parıldayan yeni renklere rağmen -yıpranmış bir goblende yeni iplikler- bahçelerde neredeyse hiç zaman geçirmedi. Kitaplarla dolu eski oyuk beni bütünüyle yutmuştu.

Hâlâ kadim dilin ustası olmasam da, arşivde geçirdiğim süre uzadıkça savaşçının kitaplarını çevirmem giderek kolaylaştı. Kısmen kişisel hesaplaşma, kısmen felsefi inceleme, kısmen büyülü büyü kitabı olan muazzam yazıları dağınık, tuhaf ve derinden hüznüydü. Özlemi her sayfada sınırsız ve acı-tatlı bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ancak zaman zaman Halk ilmine ve büyülü ciltlere odaklanması saplantıya dönüşüyordu. Okudukça, onun bilgiye olan susuzluğunu kendi boğazımda daha fazla hissettim, titrek ve bastırılamaz.

"Dönüşen," dedi ses, daha yüksek sesle.

Kaşlarımı çatarak anlaşılmaz çeviriye bakmaya devam ettim.

sabitlenmişti. Kalplerimiz kırılmak için yaratılmıştı; bu sihir ise onarmak için. I gcothromaíocht, diye yazmıştı geçmişteki savaşçı. Ama son cümle beni şaşırttı. Karşılıklı gibi bir anlama geliyordu ama bu bağlamda...

"Fia," dedi Rogan.

Sonunda ismimin sesi dikkatimi çekti.

Prens benim küçük kütüphaneme hiç yakışmıyordu.

-Geniş omuzları rafların arasındaki boşlukları dolduruyordu ve altın rengi başı neredeyse tavana değiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Aptalca sordum.

"Seni arıyordum tabii ki." Fenerim onun değerli taşın gözlerinde parlıyordu. "Benden kaçıyordun."

Ona kaşlarımı çattım.

"O suratı yapmaya devam edersen," diye uyardı, "sıkışabilirsin. Hava neredeyse karardı. Bütün günü burada geçirdin."

"Kahretsin, gerçekten mi?" Küfrederek ayağa kalktım ve yarım kalan çevrimi sayfaların arasına yerleştirdim. "Bugün ot biçmem gerekiyordu."

"Ben yaptım." Rogan elini uzattı. "Benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ne? Ve nerede?"

Rogan sırtı, beni etkisiz hale getirmeyi amaçlayan keskin bir mizah parıltısıydı bu. "Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sadece başkaları seni şaşırttığında." Gülümsemesi genişledi. "Seni şaşırtmamı seviyorsun."

"Özellikle beni şaşırtmandan nefret ediyorum," diye karşı çıktım. "Sürprizlerin genellikle kötü zamanlanmış ve sıklıkla acı verici oluyor. Mesela on altıncı doğum günümde, gecenin bir yarısı yatağımın etrafına güller serpiştirmiştin, ama dikenlerin hiçbirini çıkarmamıştin ve işemek için uyandığımda çıplak ayaklarımı kesmiştim."

Gülümsemesi kayboldu. Suçlu hissetmemeye çalıştım. "Seçim senin. Ama acele et, yoksa kaçıracağız."

Kollarımı kavuşturdum. Rogan omuz silkti, sonra dışarı çıktı.

oyuk. Gerileyen sırtına lanet okudum ve ardından gizli merdivenlerden aşağı eğildim.

Dún'den geçip mükemmel bir bahar akşamına adım attığımızda Rogan konuşmadı. Durakladım, araziye kasımpatı ve unutmama beni tonlarında çizen günün son ışınlarına karşı gözlerimi gölgeledim. Bahçemi ihmal ettiğim için kısa süreli bir suçluluk hissettim; Rogan'ın araya girmesi için minnettarlık duydum; ayaklarımın toprağa basması beynimdeki heyecanı kovalarken sakinleştirdi.

Ayakkabılarımı çıkardım, çıplak ayaklarımı güneşin ısıttığı çimenlere vurdum ve Rogan'ı ormana doğru takip ettim. Uzun gölgelerin altında durdu, ağaçların arasındaki yeşil sessizliğe baktı.

"Ne arıyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum. Bu orman Roslea'ya, Tír na nÓg'a çok yakındı, onlara tamamen güvenemezdim. "Bıçaklarım yanımda değil."

"Bu senin savaşılabileceğin bir şey değil, Dönüşen." Kıkırdadı. "Daha erkenciyiz."

Yanına yaklaştım ve bakışlarını takip ettim. "Erkenden Ne?"

Altın rengi tek kaşını bana çevirdi. "Sana hiç son derece sabırsız bir insan olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Bunu bir erdem olarak görüyorum."

"Sen yapardın." Çimlerin üzerine çöktü ve son güneş ışığını yakalamak için başını eğdi. "Peki ya sabır? Bu da eşit bir erdem mi?"

"Duruma göre değişir." Akşam yaklaşırken ılık öğleden sonra hiçbir soğuma belirtisi göstermiyordu, bu yüzden yanına otururken dış mantomu çıkardım. Gözlerinin aniden çıplak kalan omuzlarımda gezinmesini, elbisemin altındaki göğüslerimin kıvrımlarını kaçırmadım.

"Ne üzerine?"

"Beklediğiniz şeyin beklemeye değip değmeyeceği." "Buna değip değmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Bu mu?" Gözleri birdenbire benimkilere dikildi. Bir sezgi fısıltısı söyledi Ben biz geçti ötesinde şaka içine

daha ciddi bir şey. Birdenbire bana burada, ormanın kenarında gerçekten gösterecek bir şeyi olup olmadığını merak ettim.

"Rogan," dedim, kayıtsızca değil. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Biliyorsun-" Durakladı, alnındaki altın rengi saçları taradı. "Ne kadar mutsuz olduğumu biliyorsun. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu."

"Zor mu?" Güldüm. "Evet, büyüleyici bir prensesi bir dizi enfes Halk eğlencesinde takip etmenin - onunla flört etmenin ve ona kur yapmanın - gerçekten zor olduğunu hayal edebiliyorum."

"Yapma bunu, Fia." Elimi tuttu ve nabızı tenimde hızla atmaya başladı. "Bunu şakaya vurma."

Başka tarafa baktım.

"Eala eve gelmek istemiyor." Sesinde keskin bir ton vardı. "Orada büyüdü. Onlarla birlikte. İnsan formuna kavuştuğu geceleri Halk ile geçiriyor. Onların yöntemlerini biliyor, eğlencelerine katılıyor, şarkılarını söylüyor. Sekiz yaşından beri bunu yapıyor. İnsan diyarlarındaki unutulmuş çocukluğu bir yana, kraliçe olan annesini bile zar zor hatırlıyor."

Kaşlarım kalktı. Eala Gök-Kılıcını çalmak için o kadar hevesliydi ki, Fódla'ya geri dönebilmek için geas'ını kesip atacaktı. Rogan neden tam tersini söylesin ki? Ya bana yalan söylüyordu ya da Eala ona yalan söylüyordu. Ama dilimi ısırdım ve konuşmasına izin verdim.

"Onunla evlenme fikrinden hoşlanmadığımı biliyorsun." Sesini acılık böldü. "Onun da benimle evlenme fikrinden hoşlanmadığını biliyorum. Tatlı yüzlü ama ekşi dilli. Benimle dans edecek, sonra beni reddedecek. Benimle flört edecek, sonra beni aşağılayacak."

İçimde bir suçluluk duygusu dikenini battı. Eala'yı Rogan'la oynaması için cesaretlendiren bendim. Ama asla ona eziyet etmesini istememiştim. En azından bu ölçüde.

"Ama bunu kafamda binlerce kez evirip çevirdim,

Değişken. Bir çıkış yolu bulamıyorum."

Bakışlarını şaşkınlıkla karşıladım. "Bir çıkış... yolu mu?"

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Gözleri yakasından sarkan nehir taşıyla aynı renkteydi. "Oraya gitmek istemiyorum. Onun peşinden koşmak istemiyorum. Kendimi başarısız ve yalancı gibi hissederken kahraman rolü oynamak istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Seni."

Cevabının açıklığı nefesimi kesti. Uzun zamandır bunun etrafında dans ediyorduk. Korku ve arzudan oluşan bir alacakaranlık düşüncelerimi bulandırdı.

"Changeling, çok yanlış anladın." Elinin tersiyle yanağıma dokundu. Bunun için kendimden nefret ettim ama dokunuşuna doğru eğildim. "Seninleyken onu düşündüğüm için beni suçladın. Ama tam tersi oldu. Onunlayken, onsuz; gece, gündüz tek düşünebildiğim sensin."

Sözlerini bal gibi yemek istedim. Her sıcak, baştan çıkarıcı sözün tadını çıkarmak istedim.

"Ama halkını korumak istiyorsan, çıkış yolu yok," diye fısıldadım.

"Varsa bile ben göremiyorum." Çenemi kavradı, kılıç nasırlı parmakları yanaklarıma sertçe dokundu. Bu his bana aniden Irian'ı düşündürdü; sanki onun haşlayan parmakları bana en son dokunduğunda tenimde izler bırakmıştı. "İlk başta kaçmayı düşündüm. Yurtdışına, Caerafwyn'deki kuzenlerimin yanına yelken açabilirdik. Ama kraliçenin ne yaptığımızı öğrenmesi sadece aylar sürerdi. Bizi avlamadan önce."

"İkimizi de öldürürdü. Beni ona ihanet ettiğim için. Sen de ona karşı geldiğin için."

"Ve merhametli olsa bile, tehlikede olan çok fazla şey var." Elleri iki yanına düştü. "Bridei'yi kardeşlerime terk edemem. İçki fabrikası için en iyi tahılımızı malt yaparlar, sonra da boş kasalara ve nadasa bırakılmış tarlalara giden yolda içki içer, kumar oynar ve fahişelik yaparlar." Sözleri acıydı. "Hayır

- "Bridei başka bir kötü kralı kaldıramaz. Ama hükmedebilmem için Eala ile evlenmeliyim."

"Bu sözlerle ne yapmamı istiyorsun Rogan? Hiçbir şey ifade etmiyorlar." Sesim boğuk çıktı. "Tam başladığımız yerdeyiz. Prens ve Dönüşen, her zaman birlikte ve yine de temelde ayrı."

"Birbirimizden kopmuştuk." Rogan tekrar elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Gözleri, arkasında kobalt rengine dönüşen gökyüzüyle eşleşti. "Ama bu seraya ne yaptığımıza bir bak, Fia. Bütün bu bahçeye. Yeni büyümeyle tohumlandı. Yenilenmiş. Onarıldı. Bu biz olamaz mıyız? Bakımla, çalışmayla ve zamanla bir bütün haline getirilemeyecek kadar kırık değiliz."

"Nasıl?" Sözleri dikenli kalbime merhem oldu ama kollarında erime isteğimle savaştım. "O hâlâ senin nişanlınken mi?"

"Mutlaka bir yolu vardır."

Ne önerdiğini anlamam bir anımı aldı. "Kaç kere söylemem gerekiyor?" Kalbimi sertleştirdim taş gibi. "Ben kimsenin fahişesi değilim."

"O zaman kimse olmama izin verme." Başını salladı, sert bedenimi kendine çekti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve saçlarıma bir tekerleme fısıldadı. "Her tarafa sordum, vazoyu kim kırdı? Hiç kimse, hiç kimse yüzünü göstermek istemiyor."

Bu aptalca, çocukça tekerleme bir dizi anıyı canlandırırken gözlerimi kapattım. Beni kovaladılar, alay ettiler, yaraladılar. Aramızdaki sessizlik arzuma dişlerini geçirdi ve tereddütlerimi likör gibi içti.

Rogan benim için yaratılmamıştı. Evleneceğim, çocuk doğuracağım, birlikte yaşlanacağım adam o değildi. Ama benden istediği şey bu değildi. Benden bir parçamı istiyordu ve karşılığında sadece kendisinin bir parçasını teklif ediyordu.

Morrigan bana yardım etti ama onu çok uzun zamandır istiyordum. Ve belki de ona sahip olabilirdim. Sonсуа kadar olmasa **bile**, şimdilik.

Eala'nın büyüü henüz bozulmamıştı. O hâlâ benimdi. Bir süre daha.

Böyle bir şeyi istemek çok kötüydü. Ama uzun zamandır çok az şey istemiştim ve bana çok daha azı verilmişti. Bu küçük şeyi hak etmiyor muydum?

"Koridorda bir kıkırdama, bir fısıltı duyduğumu sandım." Tekerlemenin bir sonraki dizesini mırıldandım. Ellerimi boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Başımı eğip dudaklarımı ayırdım. Alacakaranlık etrafımızda bulanıklaşıyor, havayı mavi ve altın sarısına çeviriyor ve arzudan utanıyordu. "Ama hiç kimse, hiç kimse orada değildi."

Ağaçların kenarında metalik bir ışık titreşimi gözüme çarptı. İrkildim ve başımı çevirdim. Gözlerim gölgeleri taradı, ne arıyordu? Kan lekeli çiçeklerin parıltısını, siyah bir pelerini, çarpık bir canavarın çingirak ve pençelerini. Ama burası Tír na nÓg değildi. Buradaki gece daha yumuşaktı, gördüğüm ışık da öyle. Parladı, sonra kayboldu. Birkaç metre ötede başka bir parıltı belirdi. Sonra bir tane daha.

"İşte." Rogan'ın kahkahası yumuşaktı. "Beklediğime degeceğini biliyordum."

Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırmak için geniş, sıcak avucunu uzattı. Beni ormanın kenarına doğru çekti, ta ki biz bir gölge ve parıltı denizinde sürüklenene kadar.

Ateşböcekleri bolca dans ediyor, alacakaranlıkta yakalanmış yıldızlar gibi dans ediyorlardı. Bizi umursamadılar, arkamızdan pervasızca dönüp durdular. Parlak bir müzik sesi kulağımı tırmaladı - gün batımının sessizliği arasında garipti. Kulağımın üzerinden süzülen parlak bir ışık görmek için döndüm. Avucumu minik bedenim etrafına sararak onu yakınımaya taşıdım. Melodi yükselirken altın rengi ışık yüzüme vurdu. Eski bir şarkıydı, yumuşak ve tuhaf. Nefes verdim ve ateşböceğini uzaklaşması için serbest bıraktım.

Rogan bir başkasına uzandı ve onu da aynı şekilde avucunun içine aldı. Başlarımızı birlikte eğdik. Kırık bir kalp için yakılmış bir ağıt gibi melankolik bir melodi yükseldi.

"Ateşböcekleri için çok erken," diye fısıldadım.

"Bunlar ateşböceği değil, Dönüşen." Merak ve ihtiyat sesini renklendirdi.

Hayır, onlar uykuya dalmadan önceki anlarda mırıldanan şarkılardı, daha önceki ninnilerdi. Yosunların taşlara, ağaçların fidanlara, toprağın gökyüzüne söylediği şarkılardı. Onlar benim yeşil kalbimin şarkılarıydı.

Bir tane daha uzandım. Ama Rogan nasırlı parmaklarıyla kaldırdığım elimi yakaladı. "Göletin yanındaki geceyi hatırlıyor musun?"

Parmaklarımı çözüp dudaklarını avucuma değdirdiğinde nabzım hızlandı. "Nasıl unutabilirim ki?"

Rogan'ın gözleri -altın yıldızlar ve yeşil yapraklarla dolu çivit rengi havuzlar- bir soruyla doluydu. Cevabı imkânsız olan bir soru. Son bir nefessiz an için tereddüt ettim.

"Bir gece Rogan," diye mırıldandım. "Aramızdaki bu alevin kendi kendine sönmesine izin vermek için bir gece."

"Bir gece." Dudakları dudaklarıma değdi. "Hiç kimse olmak için mi?" "Hiç kimse olmak," diye fısıldadım alacakaranlığa.

Dudaklarımı ayırdım, ağzımı onunkinin üzerinde kaydırdım ve dilimi dişlerinin arasından geçirdim. Tadı odun dumanı ve arzu gibiydi. Bir anda öpücük yumuşaklığını kaybetti. Rogan'ın elleri çıplak kollarımdan yukarı doğru sürüklendi, omuzlarımı kavradı ve beni sertçe kendine çekti. Ağızlarımız dillerin, dudakların ve ıslak sıcaklığın çarpışmasıyla buluştu ve sadece bedenlerimizin anladığı bir dili konuştu.

Ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim, kalçalarımı ve karnımı onun arzusunun yükseldiği ön tarafına doğru şekillendirdim. İniltisi göğsümde lezzetli bir şekilde titreşen alçak bir zevk gümbürtüsüydü. Elleri kollarımdan belime indi ve sonra daha aşağı inerek popomun kıvrımlarını yumuşattı. Kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru kaldırdı.

Vardiyam bacaklarımda üzerinde yükselirken onları beline doladım ve baldırlarımı sırtının küçük kısmına bağladım. O da

Gece havası çıplak tenime serin geliyordu ama umurumda değildi; Rogan'ın kaslı gövdesi, gömleği araya girmiş olsa bile uyluklarımın iç kısmına sıcaklık yayıyordu. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü ona doğru eğdim, saçlarım etrafımızda koyu bir perde oluşturdu. Ama bir başka karanlık esinti sırtımı öptü ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Tereddüt ettim.

"Hava kararıyor." Sesim boğuk çıkmıştı. "Kaleye geri dönmeliyiz-"

"Hayır." Rogan'ın gözbebekleri kocaman açılmıştı, etrafımızda solan gökyüzü gibi karanlıktı. "Bu çok uzak. Ve ben bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Tek bir yumuşak hareketle -beni yere indirmeden- mantosunu omzundan çözdü. Nehir taşı broşu mavi-yeşil bir bulanıklık içinde düştü. Rogan tek eliyle kumaşı fiskeyle açtı. Çimenlere doğru dalgalanmadan önce bir yelken gibi kırıldı. Rogan hızlı ve nazik bir şekilde beni kumaşın üzerine yatırdı, sonra üstümde diz çökerek tuniğini çıkardı. Dirseklerimin üzerinde yükseldim, kumaşı başının üzerinden yırtışını açlıkla izledim, altın dalgaları köprücük kemiklerini omuzlarına bağlayan çilli kas sırtına yerleşti. Üzerime eğilip dizlerinden birini kalçalarımın arasına kaydırırken karnının sert düzlemleri esnedi. Göbeğimde oluşan ısı, ihtiyacın zonklamasına neden oldu. Parmaklarımı gövdesinde gezdirdim, pantolonunun bel bandına uzandım, orada uyarılmışlığının şişkinliği bastırıyordu. Ama ellerimi yakalayıp kaldırdı ve kabaca başımın üzerinde sabitledi. Kalçalarım ona doğru savrulurken dudağımı ısırarak nefes aldım.

"Beni tekrar içine almak için dört yıldan fazla bekledin." Alçak sesinde kışkırtıcı bir mizah vardı. "Birkaç dakika daha bekleyemez misin?"

Çenemi eğdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Beklemeye değecek mi?"

"Ah, şekil değiştiren." Gülümsemesi utanmazcaydı. "Bundan emin olacağım."

Kalp atışlarım hızlandı. Rogan bileklerimi bıraktı ve ellerini kollarımın üzerinden aşağıya doğru sürükledi. Vardiyamın askılarını buldu ve beni belime kadar ortaya çıkarırken onları uğuldayan tenimin üzerinden aşağı kaydırıldı. Gözleri yüzümde, boğazımda ve mütevazı göğüslerimde gezinirken bakışları ağırlaştı. Elini yavaşça kaburgalarımın üzerindeki yumuşak kıvrıma doğru kaydırıldı. Titredim ve omurgamı dikleştirerek göğsümün dolgunluğunu avucunun içine doğru ittim. Sert meme ucumu ağzına almak için eğildi, ben başımı geriye atıp içimde yükselen acılı vaatten inleyene kadar dilini hassas derinin üzerinde gezdirdi.

Dünyanın beni sertleştirdiği yerde Rogan birdenbire yumuşak hissetmemi sağladı.

Elbisemin geri kalanı onun kavrayan ellerinin altında düştü. Dokunuşu aşağılara inip iç çamaşırlarımı kenara ittiğinde nefesi kesildi. Göz temasını koruyarak elini bacaklarımın arasına kaydırıldı. Parmakları kaygan sıcaklığımda yavaş ve kasıtlı daireler çizerek ilerlerken nefesim kesildi. İçimdeki sıcaklık ısrarla artıyordu ve onu tahrik etmek için eline karşı sallandım. Ama o sadece gülümsedi ve parmaklarını alaycı okşamalarla kaydırıldı. İçimde oluşan özlem dolu sızıdan dolayı inledim. Sesi ağzında yakalamak için eğildi, ben dokunuşunun altında hızlanırken alt dudağımı emdi. Parmaklarım çimlerin üzerinde esnedi.

Daha fazlasını istedim. Onu kendime doğru sürükledim. Bu kez pantolonunun kemerine uzandığımda bana izin verdi. Bağcıkları ustalıkla çözmeye çalıştım ama bir süre sonra Rogan uzandı ve benim için çözdü. Ereksiyonu serbest kaldı ve pürüzsüz uzunluğunu avucuma aldım. Parmaklarım etrafında kıvrıldı ve Rogan dokunuşumla inledi. Ben onu okşarken başı geriye düştü ve dudakları aralandı. Sertliği avucumun içinde kabardı ve ben onu daha hızlı okşadıkça sarsıldı, karnındaki kaslar gerildi.

"Yeter." Beni pelerinin üzerine itti ve öptü.

Sert. Dudakları benimkiler kadar şişmişti. Açık kalçalarımın arasına yerleşti. "Bu kadar beklemek yeter mi, Dönüşen?"

"Evet, prensim." Beklenti gülümsememi yavaşlattı. "Bu kadar beklemek yeter."

Uzun, yavaş bir vuruşla kendini içime soktu. İnledim, sıcaklık ve gerginlik zevkimi ateşin zirvesine çıkardı. Parmaklarım çimlerin üzerinde esnedi. Daha da derine indi, tek hissedebildiğim o olana kadar kendini kabzasına kadar gömdü. Uzunluğu, üzerimdeki ağırlığı, boğazımın derisindeki ağzı. Dokunduğum kökler yılan gibi kıvrılıyor, altımdaki toprakta kayıyordu.

Rogan bana karşı sallandı, ilk başta yavaştı ama birbirimizin zevkinin ritimlerini yeniden keşfettikçe hızlandı. Elleri belime, meme uçlarıma, titreyen boğazımın sütununa titreyen dokunuşlar yaptı. Başparmağı, ağzını benimkinin üzerinde gezdirmeden önceki anda alt dudağımı sıyırdı.

"Kesinlikle beklemeye değdi," diye mırıldandı tenime karşı.

İçimdeki her şey gerilmiş bir yay gibi gerildi. Dikişlerim çözülürken ok serbest kaldı, içimde şarkı söyledi. Sırtımı dikleştirdim ve ona karşı kıvrılırken haykırarak parçalandım. Tırnaklarımı çimenlerin derinliklerine geçirdim ve altımdaki topraktan menekşeler fışkırdı, Rogan'ın pelerinin kenarına doğru itildi ve başımın etrafında bir korona gibi dolandı.

Rogan mor çiçeklerin ve kalp şeklindeki yaprakların dalgalandığını fark etti. Tereddüt etti, tedirginlik gözlerinin arkasına kayarken hareketleri yavaşladı. Ama sonra başını omzuma gömdü ve beni kenardan takip etti, tüm vücudu sertleşene kadar daha derine ve daha hızlı itti. Kendini içime bırakırken inledi ve üstüme yığıldı.

Uzun bir süre birlikte yattık, ter içinde kalmıştık ve nefes nefese kalmıştık. Sonra onun altından kayarak çıktım ve

Karanlık. Gece çökmüştü; altın ateş böcekleri yerine gümüş yıldızlar parlıyordu. Yeni doğmuş menekşeler meraklı yüzlerini bana doğru kaldırdılar. Bir esinti üşüyen tenimi öptü ve çıplaklığımı örtmek için harap olmuş şalvarımın parçalarını çektim. Orada -yıldızların altında, çiçeklerin arasında- uzanıp dünyanın geri kalanını unutmak çok kolay olurdu. Ama hiçbir şey -uzun zamandır istediğim şeye sonunda boyun eğmek bile- sarsılan zihnimi susturamazdı.

"Changeling?" Rogan bana doğru uzandı, eli bileğimde bir bilezik gibiydi. "Neyin var?"

Ani bir şüphe üzerime çöktü. "Yapmamalıydık."

Arkama geçti, ağır bir kolunu göğsüme doladı ve beni kendine doğru çekti. Kaslı gövdesi sırtımı ısıtıyordu, kollarımdaki tüyleri kabartan ve çıplak meme uçlarımı diken diken eden soğukla bir tezat oluşturuyordu. "Evet, yapmalıydık."

Beni yanına çekmesine izin verdim. Mantosunun eteğini ikimizin üzerine çekerken başımı pazusuna yasladım. Nefes alış veriş uykunun derin, eşit ritmine yerleşirken ve azalan ay tepemizde süzülürken orman hışırdadı. Kısa bir süre için birinin sesine benzedi.

Unutulmayı umursamayabilirim, eğer teslim edecek kişi sen olsaydın

o.

Yıldızların altında, çiçeklerle sarmalanmış gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı.

Kuş seslerinin korusuyla uyandım.

Kirpiklerimde çiy damlaları titriyordu ve şafak ışığına karşı ağır gözlerimi kırıştırdım. Uzun bir süre nerede olduğumu hatırlamadım. Dirseğimin üzerine yuvarlandım ve yarı panikle etrafıma bakındım. Gökyüzü yeni bir zambak rengindeydi. Sis ağaçların gövdelerini örtüyor ve bahçemde bir pus oluşturuyordu.

Rogan yanımda kıpırdandı. Ve ben hatırladım. Karnımın üzerinde duran iri elinin ağırlığı içimde bir sıcaklık zonklamasına neden oldu. Yüzünü bir elinin üzerine yaslamıştı, altın sarısı saçları çimenlere dökülüyordu. Soluk ışıktaki aldatıcı bir şekilde masum görünüyordu, ağzı beni morartacak kadar sert öpmemiş gibi somurtuyordu. Kirpikleri yanaklarına karşı bronz rengindeydi. Bir gözünü araladı, fırtına sonrası okyanus gibi pırıl pırıldı.

"Changeling?"

Yüzümdeki saçları ittim. "Evet?"

"Uyumaya devam et."

"Yapardım." Yüzümü buruşturup gökyüzüne baktım. "Ama kuşlar bağıyor."

Gözünü kapattı. "O zaman sen de bağır."

Ama o da dün gece aramızda geçenleri hatırlayınca farkındalığı değişti. Pelerininin altında birbirine dolanmış, uzuvlar ve sıcak bir ten karmaşası, unutmak zordu. Elini karnıma doğru uzattı, sonra göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı. Ağız boğazımı buldu. Ağırlığını üzerime verdiğinde çoktan tahrik olmuştu.

"Hâlâ bu gece mi?" Sesi uykulu bir arzuyla pürüzlüydü.

"Eğer değilse...?" Güldüm, gırtlaktan. "Hiç kimse, hiç kimse söylemeyecek."

Sis ve sabahın sessizliğinde birlikte kaydık. Önce uykulu, sonra daha kararlı. Yavaşça içime doğru itti ve yüzümdeki gözleri sabit, dokunuşu samimiydi. Başımı arkaya attım ve beni doruğa doğru götürmesine izin verdim.

Ama güneş ağaçları altın rengiyle taçlandırırken, ben serseri Greenmark'ımı sıkı sıkıya tuttum. Ve başımın etrafındaki canlı menekşelere daha fazla davetsiz çiçek katılmadı.

Bir hafta boyunca yağan yağmur yerini sürekli sıcaklığa ve coşkulu kır çiçeklerine bıraktı. Dere otu ve düğün çiçeği, yabani kekik ve yılan otu. Çiçekler havayı parfümle doldurdu ve tarlaları çılgınca boyadı.

Bakımlı bahçelerde aniden yabani otlar bitmeye başladı. Arşiv toz topladı. Çünkü Rogan ve ben birbirimizle meşgul dükd. Bir gece ikiye çıktı. Sonra üç oldu. Sonra bir hafta. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra, uyanık olduğumuz her anı birlikte geçiriyor, birbirimizin arkadaşlığıyla karnımızı doyuruyorduk. Ve vücutlarla.

Arılar etrafımızda süzölüp havayı tembel bir kovan uğultusuyla doldururken çimlerde yarı uyukluyorduk. Bakışlarım Rogan'ın ağzında oyalandı ve boğazımın arkasındaki sıcaklıkta çalınan tüm öpüşmelerimizin tadını aldım.

Başka bir unutulmuş kasada saklı eski eskizlerden oluşan bir hazine keşfettik ve birkaç tanesi dokunduğumuzda toz haline geldiğinde ağladım. O da benim ağlamama güldü, bu da beni güldürdü. Sonra da koluna bir yumruk attım. Sertçe.

Ve yüzlerce öpücük paylaştık. Yüksek çamların gölgesinde yavaş, niyetli öpücükler; kahkaha tufanlarının arasına sıkıştırılmış acelecî, tozlu öpücükler; yatakta uyuklarken rüyalar arasında serin, sessiz öpücükler.

İki hafta çabuk geçti. Yeterince çabuk değil.

Dolunaydan önceki gece yıldızların altında ateş yaktık ve aramızda bir şişe viski dolaştırırken çocukluğumuzu yad ettik. Daha sonra Rogan'ın kule odasına çıkan baş döndürücü merdivenleri tırmandık ve ay ışığında seviştik.

Ama ben nefes nefese kalıp ellerimi çarşafın içine soktuğumda ve yatağının üzerinde küçük pembe çiçekler açtığında Rogan'ın yüzü değişti.

"Keşke bunu yapmasaydın," diye mırıldandı bana.

Karanlık.

Ellerimi hareket ettirdim. Çiçekler kahverengi polenlerin tozlu lekelerine dönüştü.

Ve aynen böyle, bir avuç kelimeyle Rogan bana kim olduğumu hatırlattı. Ne olduğumu. Onun beğenisi için fazla öteki, fazla halktan biriydim. Onun aşkı için. Onun sonsuzluğu için.

Dolunay gecesi -tartışma ya da tantana olmadan -Savaşçı derilerimizi ve kirli tuniklerimizi giydik. Sessizlik içinde Söğüt Kapısı'na doğru ilerlerken, başından beri bildiğim gibi, kendimize anlattığımız hikâyenin sona ermekte olduğunu biliyordum. Ve gerçek hayatta hikâyeler büyük doruk noktalarıyla ya da trajik sonlarla bitmezdi. Sadece solup giderlerdi; görev tozunun altında sönük, yanmış şehvetin ışıltısında karanlık.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tír na nÓg çiçek açmaktan çılgına dönmüştü.

Biz geçerken şeker rengine yapraklar açılmıştı. Kanca yapraklı eğreli otları mavinin tonlarında dalgalanıyordu. Çiçekli sarmaşıklar diş gibi beyaz dikenlerle dikenli. Sıvı gözler gibi benekleri olan altın kenarlı yapraklar yanımızdan geçerken bizi izledi. Açılmanın, açılmanın, çözülmenin lezzetli vaadiyle ürperdim. Parmaklarımı gizlice renk çelenklerinin arasında gezdirdim ve parmaklarım baharın tonlarıyla boyandığında gülümsedim. Baş döndürücü krizantem, koyu eflatun, hırslı mavi.

Güçlü gövdesini saran ve yontulmuş kol kaslarının her birini gösteren dar ve kolsuz bir manto giyerek baharın ilk düzgün ılık akşamını kutlayan Rogan, aylık eğlencelerine doğru ilerleyen çiçek giyimli zarif bakireler sürüsünü takip etmek için lough yakınlarında soyundu. Geçtiğimiz iki hafta boyunca neredeyse her anımı -uyuyarak ya da uyanık-onunla birlikte geçirdikten sonra, onun gidişini şiddetle hissettim. İçimde dönen duyguları adlandırmaya çalıştım. Ama saçlarıma dolanan bahar meltemi gibi huzursuzlardı -kıskançlık yerini rahatlamaya bırakıyor, suçluluğa doğru kıvrılıyordu.

Kaleye doğru dönmek için kendimi zorladım. Geçtiğimiz haftalarda arşivlere çok az bakmış olmama rağmen, Irian'a karşılaştığım şu deyim hakkındaki görüşlerini sormak istedim - gcothromaíocht. Karşı duruş. Ama kale duvarları arasında ilerlerken

ağaçlarda, uzun boylu Gentry varisine dair hiçbir şey bulamadım.

Onun yerine Eala'yı buldum.

Köpüklü bir kızılıcık ağacının dalları arasında bekledi. Ayın ışıltısı ince bedenini gümüş rengine boyamıştı. Saçlarında parıldayan çiçekler vardı ama henüz giyinmemişti. Beni gördüğünde bana doğru bir adım attı ve o geniş, nazik gülümsemesini takındı. Kız kardeşinin gülümsemesi. Paylaşılan sırlardan ve gizli kahkahalardan bahseden gülümseme.

Ben de gülümsedim, ama daha çekingen bir şekilde. Onu son gördüğümde, Eala Gök-Kılıcı'nı Irian'a geri verdiğim için bana kızmıştı. O zamanlar onun kızgınlığını hak etmediğimi düşünmüştüm. Ama o zamandan bu yana geçen aylar içinde onu esir alan kişiyle sırlarımı paylaşmış ve onun durumuna sempati duymaya başlamıştım. Ayrıca bir gün onun kocası olacak adamla aynı yatağı -ve pek çok yatağı- paylaşmıştım. Havanın sıcaklığına rağmen pişmanlık ve utanç içimi ürpertti. Başıma kakmaya karar verebileceği her türlü kınamaya karşı kendimi hazırladım.

"Abla." Ellerimi tuttu. "Geçen ay seni özledim."

"Özür dilerim." Hangi günahım için özür dilediğimden emin değildim. "Beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim. Bana kızgın olduğunu düşündüm."

"Kızgın değilim, hayır." Sesi neşeliydi. "Şaşırdım, belki. Ama sadece bir yabancıya benim yerime bu kadar çabuk güvenmene. Sanırım akrabalık bağlarına karşı daha saygılı olmanı beklerdim."

Hoş bir şekilde söyledi ama bunu iltifat olarak söylediğinden tam olarak emin değildim. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Annemizden bahsediyorum tabii ki." Şaşkınlık yüzüme yansımış olmalı, çünkü Eala'nın yüz ifadesi yumuşadı. İnce beyaz bir avuç içini bana doğru uzattı. "Gel kardeşim, birlikte yürüyelim mi? Seninle baş başa kalmayı çok istiyordum."

Başımı salladım ve o da kolunu benimkine dolayarak beni coşkulu ormana doğru götürdü.

"Annem beni ilk nişanladığında kaç yaşındaydım biliyor

musun?

Kişisel çıkar için mi?" Eala yakınına eğildi, sesi gizli ve samimiydi. "Daha doğmamıştım bile. Doğmamış kızını -kız olacağını bile bilmeden- bir adama satmış. Sadece birine de değil. Beni, hala yas tutan babasının dünyaya karşı savaş açmak istediği küçük bir prense verdi, ama Halk'a değil. Müstakbel kızlığım onun fianna'sını, yani Kapıların ötesinde ölecek ilk orduları satın aldı."

İçimde içgüdüsel bir tiksinti uyandı. Ama kraliyet ailesi böyledir. "Sen bir prensessin. Bunlar olağan şeyler."

"Bu onları iyi yapmaz." Eala'nın ses tonu sohbet havasındaydı. "Özel olarak, annem beni tekrar verdi. Bir alt-krala değil. Hepsine. Eğer oğulları varsa onlara. Eğer yoksa onlara. Daha adım bile konmadan, defalarca satılmışım."

Annem paralı asker olabilirdi; acımasızlığıyla nam salmış bir savaş kraliçesiydi. Ama Eala'nın suçlamaları barbarlıkla sınırlıydı.

"Annem seni kaybettiğinde derin bir yas tuttu," dedim dikkatle. "Ve senden her zaman büyük bir sevgiyle bahsetti. Seni sevdiğini biliyorum."

"Sevgi dolu ebeveynler bile çocuklarını alet olarak kullanırlar." Eala güldü, hayıflanarak. "Geçmişlerini gömmek için kürekler. Hırslarını törpülemek için keskiler. Ve intikam almak için yeterince keskin silahlar."

Bir telaş dalgası omurgama dolandı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bana yaptığı gibi sana da bir silah yaptığını görüyorum. Yine de benim daha titiz bir şekilde dövülüp dövülmediğimi merak ediyorum."

Göz kapaklarımın arkasındaki boşluk akan kanla yeşil ve siyah renklere büründü. Rogan'ın bana annemin dört yıl önce söylediği sözleri düşündüm.

Senin zehirli ısırgan otundan ve dövülmüş çelikten yapıldığını söyledi.

-Sevilecek bir şey değil, kullanılacak bir şey.

Bir silah, bir kız değil.

Her ne kadar açıklamaya çalışsam da, bu acımasız sözler zihnimin derinliklerine işlemiş ve beni acıya bulaştırmıştı. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değildim.

"Beni bir silaha dönüştüren biri varsa," dedim yavaşça, "o da Cathair'di. Ve bunu sadece yapmak zorunda olduğu için yaptı. Beni Halk'tan korumak için. Fdla'yı Halk'tan korumak için."

"Cathair? Annemin yaltaklanan, dalkavuk büyücüsü m?" Eala yüksek ve parlak bir sesle güldü. "O zaman sana karşı bana olduğundan daha zekiymiş. Kendi sömürüsünün suçunu başkalarına atmanın bir yolunu bulmuş. Ben her zaman kimden nefret edeceğimi çok iyi biliyordum."

Bir başka sıcak kızarma, orman gölgelerinin damarlarımda nabız gibi atmasına neden oldu. Yanağımın i tarafını ısırdım ve acının beni topraklamasına izin verdim.

"Eğer ben bir silahsam," dedim sıkıca, "o zaman ben hem kılıç hem de kılıç ustasıyım. Bana igdlerime güvenmem ve yeni gerçekler ortaya çıktıkça tepki vermem öğretildi. Kararlarımı benden başka kimse veremez."

"Hazineyi kara kalpli esirimize geri verdiğin için özür dileme şeklin bu mu?"

"O gece sana Gök-Kılıcı'nı vermek gibi bir niyetim vardı. Ta ki Irian'ın ölümünün seninkini de satın aldığını öğrenene kadar."

"yle diyor."

"Yalan olduğunu bilene kadar, gerçekmiş gibi hareket edeceğim. Riskler aksini yapmak için çok yüksek."

"Pekâlâ, Rahibe." Durakladı. Gülümsemesi nazlı bir hal aldı. "Söylesene, Rogan'la ne zamandır birbirinize aşıksınız?"

şaşkınlık ve suçluluk duygusu uzuvlarımı uyuşturdu.

"Ne?"

"Demek aşıksın." Gülümsemesi genişledi. "İsimsiz Gün'de ona nasıl baktığını gördüm. Ve senin hakkında konuşmak gibi düşüncesiz bir alışkanlığı var.

-Ne zaman birlikte olsak. Son derece güzelsin, bu yüzden Rogan'ın sana karşı koymakta neden zorlandığını

anlıyorum. I

Ancak itiraf etmeliyim ki bu durum beni rahatsız etmeye başladı."

"Eala, beni affet." İltifatı zar zor duydum - eğer iltifatsa tabii. "O ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız ama ben hiç-"

"Oh, Rahibe! Bunun için özür dilemeni istemiyorum." Işıltılı bir kahkaha attı. "Onunla yatmanı istiyorum."

Uyuşukluk boynuma tırmandı. Taze ve çılgın anılardan oluşan bir çağlayan zihnimi pençeledi. Rogan ve ben, çimlere yayılmış, yatağına uzanmış, masanın üzerine yayılmıştık. "Ne istiyorsun?"

"Başka şekilde ifade edeyim." Buz gibi gözleri düşünceli bir hal aldı. "Bu küçük aşk üçgeninde araya giren tarafın ben olduğumun farkındayım. Birkaç ay öncesine kadar Rogan'la sadece bir kez karşılaşmıştım. Dört yaşındaydım. En sevdiğim bebeğimi alıp kafasını koparan küçük bir kabadayıydı. O zamandan beri onu neredeyse hiç düşünmedim." Rogan'a eziyet eden anekdotu rahatça anlatması beni şok etti. "Ama sen onu yakından tanıyorsun. Onun güvenini, sevgisini ve -diyebilirim ki- yatağını paylaştınız. Bu yakınlığı kıskanıyorum. O benim nişanlım olabilir. Ama o hâlâ sana ait."

Boğazım sıkıştı. Derim daha da gerildi. Birden başka bir yerde olmak istedim.

"Eğer onu istiyorsan," diye devam etti, "ona sahip olmalısın. Ortak çekiminizin ilerlemesine izin verin. Bırak karasevda kendi seyrinde ilerlesin."

Kara sevda mı? "On iki yıllık yoldaşlık ve samimiyete kara sevda demek zor," diye tersledim.

"Yine yanlış konuşuyorum. Korkarım Halk arasında çok uzun yıllar yaşadım." Başını eğdi, azarlandı. "Kaderlerimiz çoktan mühürlendi demek istedim. Ben her zaman Rogan'la evlenecektim. O da her zaman benimle evlenecekti. Ama henüz büyümü bozmadık, henüz özgür değiliz. Ve ben de -Seninle geçireceği birkaç ayı ona çok görmem. Eğer ikiniz de bunu seçtiyseniz."

İtiraf ve özeleştiriler dudaklarımda birbirine karıştı. Ona neler olduğunu anlatmalıydım.

çoktan ortak şehvetimize boyun eğmiştik. Yapılacak en doğru şey buydu; en azından kız kardeşime bu dürüstlüğü borçluydum. Ama bunların hiçbirisi yerine, kendi kendime "Bana daha fazla aşık olmayacağından nasıl emin olabilirsin?" diye sorduğumu duydum.

"Belki de öyle olur." Bana değerlendirci bir bakış attı ve aniden yıpranmış zırhımın, bahçe kiri tırnaklarımın ve dağınık örgülerimin farkına varmamı sağladı. "Ama insanlar en çok sahip olamayacaklarını düşündükleri şeyleri arzularlar. Bir çocuğun bir oyuncakla oynamasını yasaklayın, başka hiçbir şeyle oynamak istemeyecektir. Ona bir oyuncak verin, kısa sürede ondan bıkacak ve başka uğraşlara yönelecektir."

Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim - Aala'nın beni Rogan'ın yakında oynamaktan sıkılacağı bir oyuncağa benzetmesi mi... yoksa değerlendirmesinin doğru olduğuna dair içimi ürperten endişe mi?

"Rogan bir çocuk değil. O yetişkin bir adam. Bir prens. Ve senin de belirttiğin gibi müstakbel kocan."

"Prensler birçok şey için iyidir. Sadakat bunlardan biri değildir." Eala'nın gülümsemesi yorulmak bilmiyordu. "Karısı olarak Rogan'ın sevgisine, sadakatine ve korumasına ihtiyacım olacak. Ama sadakatine ihtiyacım yok."

Sözlerinde bana aniden ve kör edici bir şekilde annemi hatırlatan bir duygusuzluk vardı. "Kendi öz değerim paylaşmama izin vermese de ilginç bir bakış açısı."

Eala'nın gülümsemesi sonunda soldu ve ben soğuk bir memnuniyet patlamasını gizledim. Ama daha bitirmemişti. "Son bir şey daha."

"Ne?"

"Irian'ın istediği zaman çekici olabileceğini biliyorum. Ama onu on iki yıldır tanıyorum. Onun vahşi, kibirli ve bencil olduğunu söylediğimde bana güvenmelisin. Kendi amaçlarından başka bir düşüncesi yoktur. Ona güvenilmez."

Onun sözleri Chandi'nin İsimsiz Gün Feis'inde bana söylediklerine ürkütücü derecede yakındı. Eala'nın Rogan

hakkındaki yorumları kemiklerim boyunca keskin gerilim hatları oluşturmuştu ama şimdi onları serbest bırakmak için kendimi zorladım. O benim

Kardeştik, birbirimize aşıktık ama yine de birbirimize yabancıydık. Birbirimizin deneyimlerini, bakış aıllarını, tuhaflıklarını ve tetikleyicilerini öğrenecek zamanımız olmamıştı. Sadece fikirlerimizi söyleyerek birbirimizi kırmanın yollarını bulmamız doğaldı. İlişkimiz devam eden bir çalışmaydı. Ama yine de hedeflerimiz aynıydı; tüm bunların aynı şekilde sonuçlanmasını istiyorduk. Yumruklarımı atımdı ve ellerimi kaldırdımdı, bir yalvarma jesti.

"O zaman ona gvenmemem iyi bir şey," diye temin ettim onu. "Ama o bir şeyler biliyor - Tír na nÓg hakkında, büyü hakkında, senin geas'ın hakkında. Ondan neden nefret ettiğini anlıyorum. Ama geas'ınızı o yarattı - korkarım bunu geri almak için ona ihtiyaımız olacak."

"O ipekle kılıflanmış bir kılıç, Fia. Kanamaya başlayana kadar kendini kestiğini anlamayacaksın."

"Bıçakların nasıl kullanıldığını iyi bilirim, Rahibe." Sesime bir yalvarma notası karıştı. "Beni iyi tanımadığının farkındayım. Ama senin için en iyisini dşndğme güvenmelisin. Yaptığım her şeyi senin için, Fdla için yapıyorum."

"O zaman benimle yap." Bir adım ne çıktı ve uzattığım ellerimi kavradı. "Birlikte Hazine'ye eşdeğer bir sihir keşfedebiliriz. Beni ve bakirelerimi zgr kılacak bir sihir. Seni yanımda istiyorum; mtfeğim, dostum, kız kardeşim olarak. Zihinlerimiz aynı soruna odaklanırsa neler başarabileceğimizi bir düşünsene. Her zaman güçsüz olmamızı isteyen bir dünyada, ikimizin sahip olabileceği g c -büyüyü- hayal et."

Sözleri nabzımı hızlandırdı; yeşil ve siyah iki sarmal damarlarımda cesur ve parlak bir şekilde akıyordu. İlki coşkuydu - başkalarının yapamadığı g l büyüyü kullanmanın ateşli, içgüdüsel heyecanı. İkincisi ise korkuydu; çünkü bu büyünün bedelinin ne olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Çoğu zaman bu bedelin ölüm olduğunu fark etmiştim.

"G konusunda kimseye dilemeyeceğim kadar çok şey biliyorum Eala," diye mırıldandım. "Ve sana bir ömür yetecek kadar büyü yaptığını düşünürdüm."

"Bana büyü yapılıyor," dedi sert bir sesle. "Karşı

benim isteğim, benim rızam olmadan. Ama güçsüz olmaktan çok yoruldu - takas edilecek bir para, kullanılacak bir alet ya da takas edilecek bir kalp olmaktan yoruldu. Irian'la, Bardaí'yle eşit olmak istiyorum. Annemle. Fódla'nın tüm açgözlü, güce aç prensleri ve krallarıyla. Gel Fia, benimle olduğunu söyle."

Kararsızlık içimde düğümlendi. Bir yanım ona boyun eğmekten başka bir şey istemiyordu - tutkusunun beni yönlendirmesine, bana hükmetmesine izin vermek. Ama hayatım boyunca başkalarının beni yönlendirmesine izin vermiştim. Annem, Cathair, hatta Rogan, bana nasıl davranacağımı, neye inanacağımı, kime güveneceğimi söylemelerine izin vermiştim. Ama birden aklıma geldi - eğer gerçekten de bana söyledikleri kadar cesur, yetkin ve değerli biriysen... bu kararları kendi başıma alabilecek kapasitede değil miydim?

"Senin yanımdayım. Ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım," dedim ona, olabildiğince nazik bir şekilde. Arşivlerdeki keşiflerim ve Irian'ın itirafları arasında, onun geas'ı hakkında cevaplar bulmaya çok yaklaştım. Sadece bunu kendi başıma yapacağıma güvenmesine ihtiyacım vardı. "Bana bunu anladığını söyle."

Eala ellerimi bıraktı. İfadesi değişti, soluk mavi gözlerinde bir miktar parlaklık söndü.

"Sanırım anlıyorum." Sanki değerini tam olarak hesaplayamadığı müzayededeki bir atmışım gibi bana aniden değerlendirci bir bakış attı. "Tüyler Septi'nin varisinden uzak durman için seni uyarmadığım söylenmesin. Senin gibi yufka yürekli bir kızın onun gibi kalpsiz bir adam tarafından alt edildiğini görmekten nefret ederim."

Eala topuklarının üzerinde döndü. Orman onu yutarken, parlak saçları arkasından ay ışığında bir tren gibi savruldu.

İçimde bir şeyler koptu, bastırılmış tüm duygularımı serbest bıraktı - suçluluk, şok, hayal kırıklığı, kararsızlık. Döndüm ve yumruğumu en yakındaki ağaca vurdum. Kabuk elimin etrafında parçalandı, uzun dikey çatlaklar gövde boyunca uzanıyordu. Çatlaklardan likenler filizlendi, bir süre sonra da minik mavi çiçekler onları izledi. Acı koluma

yayıldı, ama elimi kaldırdığımda derim

lekesiz.

"İdman arkadaşı olarak ağaçlar hiçbir zaman favorim olmadı."

Sese doğru döndüm. Irian, Eala'nın birkaç dakika önce durduğu yerde duruyordu, gölge kanatları çiçek açan ağaçlara vuruyordu. Yüzümü görür görmez ifadesindeki tüm mizah kayboldu ve yerini korkunç, yüksek bir tehdide bıraktı. Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Anlık bir korku damarlarımda şimşek gibi çaktı, ta ki öfkesinin benim için olmadığını anlayana kadar.

"Üzgünsün." Irian bir avucunu çenemin altına kaydırarak yüzümü yukarı kaldırdı. Dokunuşu tenimde kıvılcımların alevlenmesine neden oldu ve bir ürpertiye bastırdım. Hain bir gözyaşını sildi, intikamcı ifadesine rağmen başparmağı yanağımda tüy gibi hafifçe kayıyordu. "Sana ne söyledi?"

"Orada ne kadar kaldın?" Çenemi tuttuğu yerden çekip çıkardım ve yanaklarıma vurdum.

Elleri iki yanına düştü. "Kulak misafiri olmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Bu onun ne dediğini duymadığınızı anlamına gelmez."

"Benden uzak durmasını öğütlediğini duydum. Hepsi bu kadar." Opal gözlerinde bir gölge kaydı. "Ama seni bir ağaca saldırmaya iten şeyin bu olduğundan şüpheliyim."

"Değildi."

"O zaman seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Ona bakamadım. Eala'nın bana söylediği her şey içimde aşılmaz bir düğüme dönüşmüştü. Eala... Rogan... Irian... ben. Dördümüz ne tuhaf bir kare oluşturmuştuk. Prens, prenses. Dönüşen, canavar. Ama hikâyelerimizi ne kadar çözmeye çalışsam da, sadece daha sıkı düğümleniyorlardı.

Kız kardeşimin iktidar hırsı beni şaşırtmıştı, birdenbire tam olarak kim olduğunu merak etmek zorunda kalmıştım. Öte yandan Irian'ın kim olduğunu tam olarak biliyordum. O Halk Soylusu'ydu. Tüyler Sept'inin tánaiste'siydi. Güçlü, acımasız ve muhtemelen kendine hizmet eden biriydi. Ve hâlâ

Her şeyin anahtarı. Krallığının kurtuluşunun aracı olan Gök-Kılıcı ondaydı. Soyu Geçit Bardaí'sini uzakta tutuyordu. Bakireleri kuğu olarak bağlayan geas ondaydı ve potansiyel olarak onları çözecek bilgi de ondaydı, tabii eğer ondan çıkarabilirsem.

"Sadece bu." İfademi ciddileştirerek bakışlarımı onunkilere diktim. "Eğer ben senden uzak duracaksam, o zaman seni iç organlarını yemeye çalışan aç canavarlardan kim koruyacak?"

Başını öne eğdi. "Ben oldukça lezzetliyim."

Bakışlarımı onun zayıf, yontulmuş vücudunda gezdirdim. "Oldukça oyunbaz olacağından şüpheleniyorum."

Dudağı yukarı kıvrıldı. "Tadıma bak ve öğren."

Kızardım, sert sesindeki bu müstehcen sözcükler beni ateşle doldurdu.

"Gerek yok, tánaiste. Senin zaten edinilmiş bir tat olduğunu biliyorum."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Tabii çoktan edinmeye başlamadıysanız?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama zekice cevaplarımın tükendiğini fark ettim. Irian'ın yüzüme diktiği gözleri erimişti; aynı sıcaklık yüzüme doğru kaldırdığı avucundan da yayılıyordu. Yanağımdaki bir tutam saçı fırçaladı ve kulağımın arkasına doğru kıvrıldı. Eli enseme doğru kaydı. Bana doğru eğildi.

"Belki de benden uzak durmalısın, Colleen." Dudakları yanağıma okşadı, bir tüy kadar yumuşaktı. Nefesi hayvan kokusu tadındaydı. "Senin iyiliğin için değilse bile... benim iyiliğim için."

"Yapardım." Sesim cılız çıktı. "Ama bir pazarlık yaptık. Arkadaş."

Beni serbest bıraktı. Ve uzun süren bir gülümsemeyle uzaklaştı. "Devam et o zaman. Hikayen nedir?"

"Bir zamanlar -yaşayan tanrıların ve sınırsız olasılıkların olduğu bir zamanda- ölümlü bir savaşçı bir Gentry prensesine aşık oldu." Irian'ın öpücüğünün hâlâ yaktığı yanağıma dokunma isteğime karşı koydum. "Onu Tír na nÓg'a kadar takip edemeyince

delirdi. İzole bir kale inşa etti ve Halk'a, büyüye, bağlama ve serbest bırakmaya kafayı taktı. Yazdı, yazdı ve yazdı, sevgilisiyle yeniden bir araya gelmenin bir yolunu aradı. Ve sürekli geri döndüğü ilke "i gcothromaíocht" idi. Karşı denge." Nefes verdim. "Bana bunun ne anlama geldiğini bildiğini söyle?"

"Bu bir hikâye değil, Colleen." Irian karanlık başını eğdi, bu hareket sonsuz derecede korkutucuydu. "Bu bir soru."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Seviyorum." Gerçek gülümsemesi gözümü kamaştırmakta asla başarısız olmadı. "Yeni başladığın hikâyenin sonunu da biliyor olabilirim."

Daha dik durdum. "Biliyor musun? Anlat bana."

"Sana söyleyeceğim..." Gümüş gözleri yüzümü sıyırdı. "Bir öpücük için."

İsimsiz Gün'ün Feis'ini hatırladığımda şok ve sıcaklık içimde alevlendi, ardından hızlı, buz gibi bir öfke geldi. Tilki suratlı barda, dişleri dudaklarımı yırtarken pençeleri tenime batıyordu. Ve görünüşte beni kurtaran şık mavi gözlü Gentry... sadece aynı bedeli talep etmek için.

"İnsanlarınız neden öpücükleri bozuk para gibi takas etmekte ısrar ediyor?" Çenemi kaldırdım. "Öpücükler sadece hak edildiklerinde verilmelidir."

"Öpücüğünü hak etmeyi asla umamazdım." Köpek dişleri parladı. "Sadece bir tane çalmayı umabilirim."

"Öpücükler sadece en mükemmel koşullar altında çalınabilir." Gerginlik ve baştan çıkarma duygusu içime işledi. "Ciddi yeminler. Paylaşılan sırlar. Muhteşem gündeğimleri."

"Bu durumda... benim hikayem başka bir yerde daha iyi anlatılır. Gelecek ay benimle burada buluşun, ben de pazarlığın bana düşen kısmına karşılık vereyim." Arkasını dönmeye başladı, sonra durakladı. "Ve, Colleen?"

"Tánaiste?"

Gülümsemesi keskindi. "Bir parti için giyinip gel."

Ben tartışmadan ağaçların arasında eridi gitti. Rogan'ı beklemek için Kapı'ya döndüm ama Irian'ın sözleri, bulutlu cama vuran sera çiçekleri gibi beni itti.

Yeni başladığınız hikayenin sonunu da biliyor olabilirim.
İlk kez, Tír na nÓg'dan ayrılmadan önce oraya dönmeyi
arzuluyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Saille-Willow Spring

Rogan'la olan ilişkiyi bitirmeye niyetliydim. Ama bahar mevsimi, Eala'nın şüpheli istekleri ve Irian'ın tehlikeli flörtleri içimde huzursuz bir şeyler uyandırmıştı. Kanım nemli toprak, tatlı çiçekler ve sonsuz gökyüzünün şarkılarını söylüyordu ve ben uyuyamıyordum. Bu yüzden Rogan gecenin bir yarısı çıplak göğüslü, sıcak vücutlu ve aç gözlü bir şekilde küçük yatağıma girdiğinde onu itmekte yavaş davrandım.

"Prensım," diye fısıldadım, parmakları geceliğimin eteklerini bulurken ve yüzü boğazıma sokulurken bile. "Gerçekten yapmamalıyız-"

"Sadece bir öpücük, Dönüşen." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve arzusun alevlerini içime doğru gönderdi. "Sadece seni tatmama izin ver."

Ve bunun sadece bir öpücük olmayacağını çok iyi bilerek ona izin verdim. Parmak uçları omurgamda gezindiğinde ve ağırlığını üzerime verdiğinde, içimde çoğalan düşünce ve endişelerden kısa bir soluklanma yaşadım. Uzun sürmeyeceğini bildiğim bir anın kolay hazzına kendimi kaptırdım.

Olmadı. Rogan ve ben bitkin ve terli bir şekilde birbirimizden ayrılır ayrılmaz, düşünceler intikamla geri döndü. Uyumak için kendimi zorladığım sonuçsuz bir sürenin ardından, Dún Darragh'ın gece yarısı koridorlarını arşınlamak ve içimde kaynayan girdapla boğuşmak için onu - çatı katındaki yatak odamda hafifçe horlayarak - terk ettim.

Yıkık dökük koridorlar ayak seslerimi yuttu. Yanan mangallar, çatlak sütunları ve sallanan kemerleri titreyen altın rengiyle kirletiyor, gün batımında bir ormana dönüştürüyordu. Rozetlerle oyulmuş şömine rafının önünden geçerken birkaç başıboş mürekkep siyahı tüy gölgelerin arasına karıştı. Yavaşladım, sonra yürümeye devam ettim, göz şeklinde pencerelerin sıralandığı dar bir dehlizden aşağı indim ve duvar halılarıyla örtülü uzun bir salona ulaştım. Burayı daha önceki keşiflerimden birinde görmüştüm ama doğru dürüst incelemeye zaman ayırmamıştım.

Eski dokumalar yüzyılların tozuyla boğulmuştu. Yavaşça, parçacıklar kar gibi yere sürüklenene kadar onları salladım. Zarif iplik işçiliği parlıyordu; kalın, narin, çarpıcı, ürkütücü.

Camdan ağaçlar, uyuyan solgun kızları kucaklıyor. Dalları kendi kıvrımlı köklerini kavrayacak kadar aşağı sarkan eski bir meşe. Kemikten prangalar takmış lanetli adamlar. Çiçek çelenkleri ören mücevher gibi tenli kızlar.

Eala. İpeksi sesini, keten saçlarını ve aç, çelişkili sözlerini hatırladığımda acı yaprakların altında özlem, sevgi çiçekleri boğuldu. Annemin paralı eylemlerine, prenslerin hırslarına, bardaí'nin hegemonyasına karşı çıkmıştı. Yine de kendisi güce, büyüye duyduğu arzuyu dile getirmişti. Sebepleri temelsiz değildi - güçsüz hissetmeye sempati duyuyordum; başlatmadığınız bir çatışmada kullanılan bir araç. Ama bu sebepleri bana karşı bir silah olarak kullanmaya çalışmıştı.

-Beni kontrol etmenin bir yolu olarak. Ve benim yakınlığıma rağmen

benim zeki, parlak kız kardeşim... bu beni huzursuz etmişti.

Tıpkı annem hakkında söylediği ve beni tırmalayan sözleri gibi.

Isırgan otu.

Sömürülmesinin suçunu başkalarına atmanın bir yolunu buldu. Kimden nefret edeceğimi hep biliyordum.

Eski bir anı su yüzüne çıktı. Cathair uzmanlık eğitimime başladığında dokuz yaşındaydım; Caitríona'yı yanlışlıkla ormana geri göndermemin üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Annemin nihayet bana ilgi göstermesinden, tabağından bir şeyler yemem ve en sevdiği köpeğini sevmem için beni masasına çağırmasından sadece birkaç ay sonra.

Cathair'in atölyesinden nefret ederdim. Raflardaki büyü kitapları dişlerimi sıkan bir enerji yayıyordu. Çalışma masalarındaki kavanozlar ıslak, korkunç nesnelerle doluydu - ölü bir adamın eli, ölü doğmuş bir Folk fetüsü, yedi başlı bir wyrm. Ve o gün, soğuk ve nemli zeminde metal bir kova vardı. Canlı sıçanlarla dolu bir kova. Cathair'in Greenmark'ımla öldürmemi istediği fareler.

"Haşarattan başka bir şey değiller." Bir tanesini kalın, kel kuyruğundan tutup kaldırdı ve loş ışıktaki sallanmasına izin verdi. Gıcırdayarak uzun dişlerini gösterdi. "Aşçı, mutfağını haşerelerden temizlediğin için seni pastayla ödüllendirecek."

Ama ben pasta istemedim. Hele bir kova dolusu fareyi yok etmek anlamına geliyorsa. Druid'in vazgeçip Rogan'la dışarıda oynamama izin vermesini umarak başımı salladım.

Ama Cathair fareyi kucağıma bıraktı. Paniğe kapılan şey elbisemin önünü tırmaladı, boynumu tırmaladı ve saçlarımın arasına girdi. Çıglık atarak onu yakaladım. Elimde kıvranıyor, başparmağımı ısırarak için çırpınıyordu. İçgüdüsel olarak onu fırlattım. Hasta bir gümbürtüyle taş duvara çarptı, sonra cansız bir şekilde yere düştü.

"Gördün mü?" Cathair'in gülümsemesi hesaplıydı. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Hayvana doğru koştum, yeşil-koyu kan postunu boyarken parçalanmış bedenini avuçlarımda topladım.

"İğrençsin!" Ona bağırdım, gözyaşlarım diken diken olmuştu. "Neden bana bunu yaptırdın?"

"Sen yumuşıksın, küçük cadı. Ve bu dünya çok sert. Nasıl güçlü olunacağını öğrenmelisin."

Ama merhamet beni neden yumuşattı? Beni yalnız bırakmasını sağlayacak bir argüman, bir neden aradım. Ama aklıma sadece bir tane geldi.

Annemle olan ilişkisini yıllar sonrasına kadar tam olarak anlayamayacaktım ama kraliçenin ona emrettiğini biliyordum. Bunu durdurabilirdi. Eminim durdururdu, eğer bunu bilseydi.

"Kraliçeye söyleyeceğim." Gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. Farenin gevşek cesedine düştükleri yerde yosunlar filizlendi ve kürkünün üzerinde kalınlaştı. "Geçen hafta ona anne dememi söyledi. Beni seviyor. Ona bunu bana senin yaptırdığını söyleyeceğim. O da seni durduracak."

Cathair, kuyruğu rengârenk çiçeklerle parlayan sarmaşıklara dönüşürken ellerimdeki fareye baktı. Sonra kapıya yöneldi ve kapıyı kırarak açtı.

"Devam et o zaman." Sıkışık, dar merdivenlerden süzülen güneş ışığı kurtuluş gibi görünüyordu. "Annene git. Ona haşerelere karşı duyduğun büyük endişeyi anlat. Ona benim kötülüğümü anlat. Kucağında ağla. O zaman seni ne kadar sevdiğini görürsün."

Yıllarca bunun bir manipölasyon olduğunu düşünmüştüm. Daha yeni anne olmuş bir çocuğun güvensizliğini istismar etmeye yönelik duygusuz bir meydan okuma. Ama ilk kez, bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ettim. Ona gitmemi gerçekten isteyip istemediğini, sadece onun için gerçekte ne olduğumu bana göstermek için isteyip istemediğini. Sevgili bir kız değil, bir proje. Bilenen bir alet. Dövülen bir silah.

Sevgi dolu ebeveynler bile çocuklarını alet olarak kullanırlar.

Zorla bir sonraki duvar halısını salladım. Tahtta oturan bir kralı tasvir ediyordu, alnında parlayan bir taç vardı. Ama tepesinde, aşağıya doğru bakan, oyulmuş kocaman bir kılıç asılıydı. Bir sonraki endişem ortaya çıktı.

Rogan. Hâlâ sevdiğim Rogan. Rogan, beni sevdiğini itiraf etmişti. Rogan, hala nişanlıydı

Kız kardeşim, onunla yatmamı öneren kadın. Eala benden böyle bir istekte bulunarak Rogan'ın kalbini ne kadar az önemsediyini kanıtlamıştı. Ya da benimkini. Hatta belki de kendisininkini.

Karısı olarak Rogan'ın sevgisine, sadakatine ve korumasına ihtiyacım olacak. Ama sadakatine ihtiyacım yok.

No-Eala Rogan'a saygı duymadı. Onu onurlandırmadı. Ve kesinlikle onu sevmiyordu. Ama bu onunla yaptığım şeyi daha doğru yapmazdı.

Son duvar halısını salladım. Dokumada, gümüş ve altından ağaçların arasında tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş bir erkek ve bir kadın tasvir ediliyordu. Adamın saçları gece yarısı gibiydi; kadın ise alevlerden bir elbise giymişti. Üstlerinde, kızaran bir şafaktan yıldızlar dökülüyordu.

Belki de benden uzak durmalısın, Colleen. Senin iyiliğin için değilse bile, benim iyiliğim için.

Irian. Daha önce itici olduğunu düşündüğüm duygularım büyülenmeye dönüşmeye başlamıştı. Yakıcı avuç içlerini, gümüş gözlerini, manyetik sesini düşündüğümde baştan çıkma duygusu kanımı ısıtıyordu. Eala ve Chandi bana onun bir canavar olduğunu söylemişti. Kendisi de aşağı yukarı aynı şeyi söyleyerek zaten şüphelendiğim her şeyi doğrulamıştı. Vahşi büyü tarafından çarpılmıştı, on yıldan fazla bir süre yalnız kaldıktan sonra vahşileşmişti, tamamen kötüydü.

Peki neden onu düşünmeden edemiyorum?

Goblene tekrar baktım. İkinci bakışta resim daha tekinsizdi. Çiftin dudakları kenetlenmiş olsa da, her biri diğerinin sırtına hazır bir hançer tutuyordu.

Uzaklaştım, göğsümde karaca ot kadar karanlık bir huzursuzluk belirdi. Ve onunla birlikte tırmanan acı tatlı bir sarmaşık yükseldi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ama gece yarısı verilen kararlar en iyisi gün ağarana kadar bekletilmeliydi. Bu yüzden duvar halılarını sırlarıyla baş başa bıraktım ve Dún Darragh'ın labirentimsi salonlarında bir rüya gibi dolaşmaya devam ettim. Yeşil altın renkli gündüz düşlerinden yaratılmış bir yanılsama.

Ruh yerine tohumu, yüz yerine anısı olan bir şey ve

Bir kalp için ormanlık fısıltılar.

Bealtaine sabahına sıcak çimen kokularıyla uyandım. Pencereleler açıldı, içeri bir buket güneş ışığı ve temiz hava giriyordu. Kır çiçekleri, odamdaki her açık alana yerleştirilmiş yüzlerce uyumsuz kavanozu süslüyordu. Peygamber çiçeği ve floksa, papatya ve şebboy, yabani havuç ve süt otu.

"Corra?" Tatlı kokulu havaya sordum. Cevap gelmedi ama odada sinsi bir sırtışın dolaştığını hissettim.

Yatağıma döndüm ve başka bir sürprizle karşılaştım. Örtünün üzerinde, Tír na nÓg'daki kuğu kızların giydiği elbiseler gibi harika şekil ve renklerde bir dizi yeni elbise vardı. Yumuşak ve güzel elbiseleri tek tek topladım. Mavi irisin taç yapraklarının üst üste binmesiyle yapılmış uçuşan bir frak. Güvelerin beyaz kanatları gibi yanardöner ince bir elbise. Gün batımı kadar altın sarısı bir elbise, koyu sarıdan eriğe uzanan yarı saydam yapraklarla süslenmiş. Ve benim favorim - kolları ve uzun, dar treni boyunca fısıldayan zarif dantelleriyle zümrüt yeşili bir elbise.

"Corra?" Tekrar söyledim -çünkü bunu kimin yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu. Irian'ın geçen dolunaydaki tuhaf isteğini bir şekilde biliyorlar mıydı? Bir parti için giyinip gelmişlerdi. "Corra, bunlar-"

Kelimeler aradım. Aşırı mı? Mantıksız mı? İnanılmaz mı?

"Corra, bunlar sihirli. Teşekkür ederim."

Ve sonunda şekilsiz şeytan alçakgönüllülüğünü bir kenara bırakıp, yaprak ve polen telaşıyla kır çiçeklerinin arasına dalarak göründü. Büyük bir ayçiçeği neşeyle başını salladı.

"Elbiseler etkiliyor!" Corra avazı çıktığı kadar bağırdı

Ses. "Elbiseler etkiler, çok daha kötüsü olabilirdi: elbiseler depresyona sokar, ne yazık ki olurduk!"

Cüce odamda gürültüyle dolaşıp saçlarımı dağıtırken gözümü devirmiş gibi yaptım. Ama kendi kalp ağrımın göğsümde ağırlaşması ihtimaline rağmen, ağzımın köşesinde bir gülümseme kıvrıldı.

Corra'nın her daim yeşil rüyalardan çıkardığı elbiseyi giydim. Narin danteller çıplak tenime sırlar fısıldıyordu. Koyu renk saçlarımı çözerek sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim ve Corra'nın buketlerinden birkaç çiçek kopardım. Çuha çiçeği, alıç ve kadife çiçeği Bealtaine'de kutsaldı. Onları saçıma örerken parmak uçlarımı boyadılar.

Bahçem baharın parlak kurdeleleri ve süsleriyle bezenmişti. Sera artık kırık dökük, hırpalanmış, boğulmuş ve boğulmuş değildi. Şimdi berrak camları bulutlarla bezeli mavi gökyüzünü ve çiçek açmış ağaçların hışırdayan yapraklarını yansıtıyordu. Sarmaşıklar bir çiçek cümbüşüyle patlıyordu; fusk gülleri ve eglantine. Balmumu yaprakların arasından tombul yeni meyveler görünüyordu.

Mağaranın ortasındaki gürül gürül akan pınara doğru ilerledim ve fısıldayarak havuza birkaç çiçek attım:

Bealtaine ateşi güneşe alevler gönderiyor,
Gelecek yaz sıcaklığının vaadi.
Brighid'in çardakları için fındık
dalı ve alıç çiçeği sunuyorum.

"Chiardhubh!" Corra tiz bir sesle, çiçekleri yutmak için su akıntılarını döndürdü. "Vakit geldi! Dallar, dallar ve dikenler, bir dal kara çalı. Çıtırdayın, çatırdayın ve titreyin, şenlik ateşini istiyoruz!"

Midemde esneyen çukuru görmezden gelerek gülümsedim. "Seni küçük ateşböceği."

Geçen hafta, bir öğleden sonranın büyük bir bölümünü bahçelerin tüm kalıntılarını açık alana sürükleyerek, düşen dalları, kuru çalıları ve yabancı otları dún'e doğru eğimli çimlerin üzerine büyük bir yığın halinde yığarak geçirmiştım. Şimdi çakmaktaşı ve çeliğimle eğilmiş, çıranın içinde yanması için altın kıvılcımlar çakıyordum.

Whump!

Şenlik ateşinin kalbinden mavi alevler fışkırıp kurumuş dalları yırtarak sarı ve turuncu kenarları bir araya getirince geri sıçradım. Saçlarımın uçlarına ve elbisemin eteklerine dikkat ederek alevlerden bir adım daha uzaklaştım.

"Corra!" Ben suçladım. "Bunun hâlâ hile olduğunu düşünüyorum."

Alevlerin arasından şeytani, neşeli bir yüz sıırttı. "İşe yarayan şey, chiardhubh, işe yarar!"

Şenlik ateşi kükrüyor, öğleden sonra uzun yeşil çimenleri altın rengine boyarken siyah duman yukarı doğru yükseliyordu. Ve ben bekledim; son dolunaydan beri korktuğum o anı bekledim.

O anın gelmesi uzun zaman almıştı. Ve yine de çok çabuk geldi.

"Changeling." Rogan'ın alçak sesi ateşin gürültüsü ve çıtırtısı arasından süzüldü.

"Prensım," diye fısıldadım.

Uzun bir süre alevlerin arasından birbirimize baktık. İlk hareket eden o oldu, ateşin etrafında bana doğru döndü.

"Dún'de seni bekliyordum." Görünüşüm onu ürkütmüştü. Sanki büyülu elbisemin onu da büyüleyebileceğini düşünmüş gibi bir şüphe fısıltısı onu benden uzaklaştırdı. Ama kendini toparladı. Bir adım daha yaklaştı. "Bana çoktan başladığını söylemeliydin."

"Kadın olduktan sonraki ilk Bealtaine'i hatırlıyor musun?" Yumuşak bir sesle sordum. On dört yaşındaydım ve eğer istersem bir erkekle el ele şenlik ateşinin üzerinden atlamama izin verilen ilk kutsal gündü. Rogan

Benimle acımasızca alay eder, fiann'daki çeşitli genç erkekleri gösterir ve onların şüpheli erdemlerini överdi. Elbette gizliden gizliye, beni seçenin o olmasını dilemiştim. "Bana eski bir şarkı söyledin ve doğru olduğuna yemin ettin."

"Hatırlıyorum." Sırıttı. "Mayısın ilk günü, gün ağarırken tarlalara giden ve alıç ağacının çiyle yıkanan güzel kız, kalbini tutan kişi için karşı konulmaz olacaktır. Bunu uydurduğumdan oldukça eminim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Onun gülümsemesine karşılık verecek bir gülümseme bulamadım. "Şafak vakti, alıç çiyle sıırıslam olmuş ve tarladan dönerken bastığım inek gübresinin kokusuyla kaleye gizlice girmeye çalıştığımda nasıl da kahkahalarla ulumuştun. Ve sonunda bana oldukça iyi karşı koyabildin."

Rogan'ın gülümsemesi kayboldu, pişmanlık yüzünde gölgelendi. "En azından bir süreliğine."

"Ama görüyorsun ya," diye duraksayarak devam ettim. "Ben her zaman senin merhametine kaldım, senin hiçbir zaman benim merhametime kalmadığın bir şekilde."

Bana doğru uzandı. "Fia-"

"Bırak da bitireyim." Onu uzak tutmak için bir elimi kaldırdım. Eğer çok yaklaşırsa -eğer ona dokunmama izin veririm- bunu yapabileceğimden emin değildim. "Seni omuzlarımdaki karı silkelediğin ve ellerimi kendi ellerinle ısıttığın andan itibaren sevdim. Ve bu sevgi benimle paylaştığın her şeyle daha da büyüdü - eskiyen botlarından yedek paralarına ve değerli sırlarına kadar her şey. Ama ne kadar istesem de, sana olan aşkım beni olmak istediğim şeylerin hiçbirine dönüştüremedi. Zengin. Sevgili. Asil. İnsan. Mümkün olan her şekilde sana o kadar uygun değildim ki, kendime anlattığım ve birlikte olduğumuzla biten her hikâyeye değişmemi gerektiriyordu." Eski acılar ısırgan otu gibi içimi sızlatıyordu ama ilk kez acıyı bastırmadım. Kızgınlık ve pişmanlık kırıntıları halinde yüzeye çıkmasına izin verdim. "Bu beni durdurmadı elbette, yıllarca kendime durmadan o hikayeleri anlattım. Kılık değiştirmiş bir prenses olduğum hikayeler. Kayıp bir varis. Bealtaine çiyleri tarafından yeterince güzelleştirildim."

Dikkat. Ama eğer aşk var olmak için değişime ihtiyaç duyuyorsa, o zaman aşk mıdır?"

Çocukluğumuzdan beri Rogan'ın ruh halini bir kitap gibi okuyabiliyordum; enerji patlamalarından huysuz küskünlüklerine ve ara sıra yaşadığı iç gözlem nöbetlerine kadar. Gözlerinin öfkesine göre nasıl renk değiştirdiğinin haritasını çıkarmıştım -şaşkınlık için akuamarin, arzu için zümrüt, öfke için masmavi. Her ifadeyi, ağzının her kalkışını ve gözlerinin her daralışını biliyordum. Ve yüzündeki bu ifadeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm.

Dört yıl önceki o lanetli gündü. Uzun siyah aygırına binip babasının fianna'sıyla birlikte uzaklaştığı gün. Bana veda ettiği gün.

Bu sefer ona veda eden bendim.

"Bu şekilde olmak zorunda değil, Fia." Uzun bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Uzandı ve saçımın koyu renk bir kıvrımını işaret parmağının etrafında döndürdü. "Bu işi başarabiliriz-"

"Nasıl?" Kelime boğazımı aşındırdı. "Saygınlığımızı feda ederek mi? Ben senin fahişen olarak gölgelerde saklanırken sen evlilik yeminlerinle alay mı ediyorsun? Seni rahat ettirmek için ben de sihrimi saklamaya devam mı etmeliyim? Bir gün hiç kimse olmadığımı unutacağın umuduyla başka biri gibi davranmaya devam mı etmeliyim?"

Yanağının üst kısmında bir kas sıçradı. "Ne diyorsun sen?"

"Biliyorsun." Öfkemi yuttum, sesimi nazikleştirdim. "Bunun sadece bir gece olması gerekiyordu. Artık bırakmanın zamanı geldi Rogan."

Bana doğru eğildi ve çenemi kaldırdı. Beni son bir kez öpmesine izin verdim. Birbirimizin dudaklarında oyalanırken, onunla bu bahar -bu ömür boyu- paylaştığımız tüm gizli şeyler dillerimizin arasında kayıyor ve dişlerimizin arasında çarpışıyordu.

Eskinin ballı yankıları. Güvece kurbağa koyduğumuzu öğrendikten sonra aşçının tahta kaşığından saklanmak. Saklanmak

Ormanın derinliklerindeki derenin kenarında avdan. Alacakaranlıkta ateş böcekleri canlanırken göletin yanında eğitimden saklanmak. Birbirimize düşündüğümüz kadar iyi uymadığımız hissiyle karışan şimdiki arzunun hararetli anıları. Ve son olarak, o zamanlara dair gizli umutlar-
imkânsız bir geleceğe dair ama artık yok olmuş umutlar. Sonra dilimde en acı tadı aldım ve Rogan'dan ilk ben uzaklaştım.

"Fia." Sesi adımla birlikte kırıldı ve ben de neredeyse onunla birlikte kırılıyordum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacaksın."

Ve sen her zaman benim bir parçam olacaksın, demek istedim. Bunu haykırmak, gökyüzüne yazmak, taşta kazımak istedim. Çünkü gerçek şuydu ki, bir parçam yaşadığım sürece onun bir parçasını sevecekti. O benim en eski arkadaşım, en sevgili yoldaşım, ilk aşkımdı. Ama anlamaya başlamıştım, o benim son aşkım olmayacaktı.

"Bir parça yeterli değil." Tüm bedenim pişmanlıkla mırıldandı. "Ben topraktan, gökyüzünden ve sonsuz sulardan yaratıldım. Ya tamamen sevilmek ya da hiç sevilmemek için yaratıldım."

Yakışıklı yüzünü keder kaplamıştı. "Sensiz ne yapacağım ben?"

"Bana her zaman sahip olacaksın Rogan." Pazularını sıkıca kavradım. "Ben her zaman senin dostun, müttefikin olacağım. Senin ve Tír na nÓg'dan kurtulduktan sonra hanım karının da."

Yüzü değişti, gözlerinde önce şaşkınlık sonra da kızgınlık gölgeleri belirdi. "Yani bu Eala ile ilgili."

"Sana ihtiyacı var Rogan. Tıpkı bir zamanlar benim sana ihtiyaç duyduğum gibi." Bakışlarında şüphe ağır basıyordu. "Ciddiyim Rogan. O da zor başlangıçlarını geride bırakmak için mücadele ediyor. Senin gücüne, güvenliğine, iyimserliğine ihtiyacı var, tıpkı benim bir zamanlar olduğu gibi. Yanında duracak, kararlı ve sadık birine ihtiyacı var. Onu güç, statü ya da altın için kullanmak yerine, onu olduğu gibi sevmeye istekli birine. Onu kurtaracak şey bu olabilir. O yüzden denemelisin."

"Onu sevmek için mi?" Sözlere düzdü. "Sevebilir miyim bilmiyorum."

"Denemeden bilemezsin," dedim nazikçe, "denemeden bilemezsin. Ve denemediğini biliyorum."

"Çünkü ben hâlâ bize inanıyordum." Gözleri yüzümü aradı. "Brighid bana yardım et, hâlâ inanıyorum."

"Biz sadece kendimize anlattığımız bir hikâyeydik Rogan. En kötü türden bir hikâye; sonu olmayan bir hikâye." Ellerimi kısa bir süreliğine yüzüne götürdüm, kirli sakalının avucuma sürtünmesini, elmacık kemiklerinin parmak uçlarımin altındaki düzlemlerini ezberledim. "Biz asla birbirimiz için yaratılmadık."

Ona sırtımı dönmek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Yine de bir şekilde beklediğimden daha kolay oldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Irian'ı ormanın kenarında volta atarken buldum. Onun yanında sakinliğimi korumaya yemin etmişim ama saçlarımda bahar esintisi ve kollarımda ılık hava varken onu görmek nabzımı hızlandırmak için huzursuz yeşil dallar gönderdi. Kıyafetim de yardımcı olmadı - Corra'nın güve kanadı elbisesi tenime ipeksi bir dokunuşla fısıldadı, örümcek ağları kadar solgun ve özlem kadar narindi. Belimden sarkan beyaz ve yeşil iplikçiklerin oluşturduğu şelalede yumruklarımı sıktım, hatta bedenime merdiven dayayıp köprücük kemiklerimin üzerinde kıvrılan minik yeşil sarmaşıklar gönderdim.

Alışık olduğum savaşçı derileri ve pantolonları değildi. Ama bu gece farklı bir zırha ihtiyacım vardı.

"Irian," dedim.

Döndü. O da özenle giyinmişti; siyah mantosu orman yeşiliyle işlenmiş ve gümüşle süslenmişti. Tören kıyafetine benzeyen bir şey giymişti; gümüş kabartmalı koyu deri bir zırh. İsimsiz Gün Feis'inde taktığı oniks meşale boynunu çevreliyordu ve Gökyüzü Kılıcı belinde kınında asılı duruyordu. Ama beni etkileyen resmi kıyafeti değildi. Mükemmel yüzüydü. Merak ve istek, pelüş ağzını yumuşatmış ve onunla birlikte geri kalanını da yumuşatmıştı; kaşlarının sert açısı hafifliyor, çenesinin sert çizgisi köreliyordu. Bakışları havadar elbisemin uçuşan eteklerine değdikten sonra bacaklarımın uzunluğuna, kalçalarımın kıvrımına, kalçalarımın kabarıklığına

Göğüslerimi, çiçeklerle süslü omuzlarımı. Gölgeleer yüzünden akıp gidiyor, gözleri ışıll ışıll parlıyordu.

İrian her zaman can sıkıcı derecede yakışıklıydı. Bu gece, onu görmek nefesimi kesti.

"Fia, sen-" Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı, avucu karanlıkta benimkini buldu. Beklenmedik dokunuşla sarsıldım, sonra elimi kaldırdığında donakaldım. Parmak eklemlerime hızlı ve yakıcı bir öpücük kondurmadan önce resmi bir tavırla eğildi. "Enfes."

Karmakarışık damarlarım kıvılcımlandı, kan tenimi sıcaklıkla boyamaya başladı. "Ee. Olay nedir?"

Doğruldu, gözleri beklenti ya da endişe olabilecek bir ışılla parlıyordu. "Bir Gentry düğünü."

"Düğün mü?" Bana bir parti için giyinmemi söylediğinde, başka bir Folk feis bekliyordum - güzel, çekici, ama bilinen bir miktar. Düğün bambaşka bir şeydi ve onları düşünmeden edemiyordum, hem de şiddetle. Eğer Rogan ve ben Eala'nın büyüsunü bozmakta başarılı olursak, çok geçmeden evlenme sırası onlara gelecekti. Rogan'a Bealtaine'de söylediğim her şey doğru olsa da, bu onların evliliklerine tanık olma fikrinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Daha birkaç hafta önce elleri belimdeyken. Dudakları dudaklarımdaydı. Onun-

Kafa karışıklığı, tedirginlik ve şehvetin artçı ateşi hızlı bir şekilde içimi yaktı. Düşünceleri uzaklaştırdım.

"Davet edilmedim."

İrian'ın yemyeşil ağzı büzüldü. "Ben de öyle."

"O zaman neden?" Gözlerimi ona diktim. "Diğer soylular seni hor görüyor, seni yok etmek istiyorlar. Neden onların düğünlerinden birine davetsiz olarak girmek isteyesin ki?"

Başını tehlikeli bir şekilde eğdi. "Bir noktaya değinmek istiyorum."

"Bu uç tam olarak ne kadar keskin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kesilme ihtimalim var mı?"

"Misafirperverlik yasası katıdır," diye söz verdi İrian. "Size hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ama geçen ayki soruma cevap vereceğine söz vermiştin." enemi tuttum. "Bana hikâyesinin sonunu anlatacağına söz vermiştin."

"Ben de öyle yapacağım. Vardıktan sonra."

Tereddüt ettim. "Tamam. Ama beni dans ettirmeye alışma."

"Sana bir şey yaptırabileceğimden şüpheliyim, Colleen." Irian arkama uzanarak yakındaki bir ağaçtan yeşil bir dal kopardı. iekli sarmaşığı parmaklarının üzerinde döndürdü ve aramızda tuttu. "Belki de bu onuru sen kazanırsın?"

Anlamadığım için kaşlarını çattım.

"En iyisi sizin... olağanüstü özelliklerinizin benim dışında herkes için bir sır olarak kalmasıdır."

Chandi'nin İsimsiz Gün'de benim için yaptığı kadife maskeyi hatırladım. Elindeki asmayı kopardım ve alaycı bir gülümsemeye zorladım.

"Yüzümü arkadaşlarından saklamayı gerektirecek kadar iğrenç biri miyim gerçekten?"

"Onlar benim arkadaşım değil." Yüz ifadesi karardı, sırtındaki gölgeler omuzlarına doğru sımsıkı kıvrıldı. "Ve bil ki sen çok güzelsin, Colleen. Büyüleyici bir şekilde. Bu güzelliği tamamen kendime saklamak istediğim için beni suçlamamaya alış."

Sarmaşığı yüzüme doğru kaldırırken bile sözlerini kavrulmuş bir insanın su yutması gibi içtim. Dalların uzamasını ve bükülmesini, gözlerimin etrafında sürünmesini ve kafa derime doğru kaymasını sağladım. Sarmaşığın derime batan küçük dikenleri vardı ama ben bu hissi memnuniyetle karşıladım.

-Kafamı temizledi. Çiçekler elmacık kemiklerimin üzerinde patladı ve saçlarıma bir ta gibi sarıldı.

"Nasıl görünüyorum?"

Irian'ın gözlerinin arkasından pişmanlık gibi bir şey geçti. "Bizden biri gibi görünüyorsun."

Eğer Irian uzayı büküp bizi bir anda başka bir yere fırlatmasaydı, nerede olduğumuzu bilebilirdim. Ama ayaklarımız ormanın zeminindeki parlak yosunlara değdiği andan itibaren önemli olan tek şey her şeyin ne kadar zarif olduğuydu.

Düğün çardakları binlerce süt beyazı anemonla süslenmiş, narin pembe ve sarı fenerlerle aydınlatılmıştı. Geniş ziyafet masalarında görkemli yiyecek yığınları yükseliyordu. Akla gelebilecek her renkte çiçek buketleri açmıştı.

-Şakayıklar, yıldız çiçekleri ve leylaklar. Devasa, hayal edilemeyecek kadar eski bir ağaç, yere doğru yuvarlanarak iz bırakan eglantin ve ağaççıklardan oluşan ipeksi çelenkler takıyordu. Coşkulu şebboylar etrafımızda tutsak yıldızlar gibi göz kırpıyordu.

Ancak Irian'ın gelişi, Halk düğününe asit gibi damlayan bir sessizlikle karşılandı. Konuklar ve eğlenenler neşelerini bıraktı. Konuşmalar kesildi. İçkiler bırakıldı. Flüt müziği garip bir şekilde durdu. Maskemin arkasından bile, gelişimizi karşılayan ifadeleri okuyabiliyordum -şaşkınlık, endişe, düpedüz kötülük.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü. Bıçaklarımı özledim.

Irian kımıldamadı. Burada, toplanan soyluların zarafeti ve inceliği arasında bile uzun boylu ve yıkıcı derecede yakışıklıydı. Boyunu ve güzelliğini bir silah gibi kullanıyordu. Çenesi bir bıçak kadar keskin, omuzları savaşa girmiş gibi geriye atılmıştı. Yavaşça bana bir kolunu uzattı. Parmaklarımın ucunu nazıkçe üzerine koydum. Vambraklarının koyu renkli derisinden bile teni ısı yayıyordu.

O bir adım öne çıktı, ben de onu takip ettim.

Konuklar buğday demetleri gibi önümüzden dağıldılar. İlginin çoğu Irian'a ayrılrsa da -eşit ölçülerde saygı ve hakaret- birçok bakış bana yöneldi. Buraya aitmişim gibi çenemi kaldırarak onların bakışları altında solmamaya çalıştım.

Kimse benim halktan olmadığımı bilmiyordu. Nereden bilsinler ki? Ben bile bilmiyordum.

Sonunda, gösteri sona erdi. Müzik, sinek kuşları ve bal günleri gibi ses çıkaran neşeli bir makarayla yeniden başladı. Halk sohbetlerine, ikilerine ve danslarına geri döndü. Yanımdaki Irian kolunu indirdi. Omuzları gevşedi.

"Davet edilmediğini söylerken yalan sylemiyordun." Alay etmeye çalıştım ama başaramadım.

"Hayır." Omzunun üzerinden bir bakış attı. Misafirperverlik kurallarıyla ilgili iddialarına rağmen, uyanıklığı şiddet sınırındaydı. "Ama yle olmalıydım."

Düğün ardaklarına doğru gergin bir bakış attım. "İlk doğan çocuklarına sahip çıkmayı ya da torunlarına bir geas koymayı planlamıyorsun, değil mi?"

Geldiğimizden beri Irian ilk kez doğrudan bana baktı. Maske takmıyordu ve yüzü sert, titiz çizgilerle donmuştu. Onu ilk gördüğüm geceki kadar ölümcül görünüyordu ve aniden kendi halkı arasında parya olan tehlikeli bir Gentry tânaiste'in kolunda bir Halk düğününe gelme kararımın bilgeliğini sorguladım. Korku soğuk parmaklarını enseme gezdirdi.

Ama sonra Irian'ın duygusal ağzı keskin bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Olabilir. Ama sadece şarap affedilmeyecek kadar kötüyse."

Işıklarla ve çiçeklerle süslenmiş devasa yaşlı ağacın etrafında dönüyorlardı. Irian beni ona doğru götürdü. Daha küçük ağaçların gövdeleri kadar kalın olan dalları başımızın üzerinden aşağıya doğru uzanıyor, binlerce yılın ağırlığı altında neredeyse yere sürtünüyordu. Huşu içinde gölgesine doğru baktım ama dalları göremeyeceğim kadar yükseğe uzanıyordu. Avucumu güçlü gövdesine dayadım. Yanımda, aynı anda, Irian da benim hareketimi yansıtı. İnanılmaz bir şekilde ağaç şarkı söylemeye başladı. Müzik içimde kabardı, geniş, derin ve sonsuzdu.

yıldızlar arasındaki çağlar gibi.

Irian elini kaldırdı ve ben de isteksizce aynısını yaptım, kendimi gerçekliğe geri sürükledim. Bir anlığına, el izim yeşil kabuğunun üzerinde kaldı.

"Biz ona Öz Odun diyoruz." Irian'ın sesi kulağıma yakındı. "Efsaneler bu ağacın zamanın başlangıcından beri burada durduğunu ve gün batımında da burada duracağını söyler. Tüm büyüünün onun köklerinden ve dallarından geçtiği söylenir. Aevli Kalkan onun odunundan oyulmuştur. Bizim için kutsaldır."

Buna inandım.

"Törenlerimizin çoğu onun altında gerçekleştirilir. İsim verme günleri. Taç giyme törenleri.

Düğünler. Ondalıklar." "Burada mı?"

Dikkatim keskinleşti. "Neden?"

"Geçen ay bahsettiğin prensip yüzünden - gcothromaíocht." Irian'ın gözleri parıldayan hilallere dönuştü. "Bardaí Sept'imi katledip beni Emain Ablach'taki evlatlık evimden sürdüğünde eğitimim daha yeni başlamıştı. Ama şunu hatırlıyorum. Tüm büyüleri yöneten denge ilkesidir. Bu, alınan her güç için bir şey verilmesi gerektiği anlamına gelir."

Chandi'nin İsimsiz Gün Feis'inde bana söylediğı şeyle aynıydı.

"Yine de durum bundan daha karmaşık," diye devam etti İrian. "İfadeyi karşıtlık içinde anlamına gelecek şekilde tercüme ettiniz. Bu da işin bir parçası - büyüünün bedeli genellikle eşit ve zıttır. Işık karanlığı gerektirir. Isı soğuk ister."

"Diğer kısım nedir?"

"Dengeleme ebedidir ama değişmez değildir." Bakışları yüzümde gezindi. "Ne büyü ne de bedeli asla sabit değildir. Bu yüzden kuğular geceleri kızlara dönüşür. Bu yüzden Hazineler her on iki yılda bir Öz Odun'un altında yenilenmek zorunda - ilk ondalık tekrar tekrar ödeniyor. Ve vahşi büyüü kullanmanın bedelinin bu kadar yüksek olmasının nedeni de bu. Neden dokunduğı her şeyi çarpıtıyor."

"Çünkü uyku olmadan sonsuz büyüme doğal değildir,"

diye tahmin ettim. Doğa sabitlik içinde gelişmezdi.

Her şeyin bir döngüsü vardı - bu gerçek kemiklerime kazınmıştı.

Irian başını salladı. "Gavida'nın Hazinelele bu şekilde yapmasının bir nedeni vardı. Doğal yenilenme -yeniden doğuş- döngüsünden kurtulan bu hazinelerin bir zamanlar içerdığı güç şimdi büyünlün en temel ilkelerini ihlal ediyor."

"Vahşi büyü kışsız yaz gibidir. Gece olmadan gündüz." Omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti yayıldı ve Pinecone'un parçalanarak toza dönüştüğünü düşündüm. Aç orman tarafından yutulan Eimar'ı. "Ölüm olmadan yaşam."

"Gerçekten de öyle." Gülümsemesinin parıltısı kasvetini tam olarak gizleyemiyordu. "Ama gel. Böyle acımasız konuşmaları sonraya bırakalım. Ne de olsa bu bir düğün. Ve yeminler yakında başlayacak."

Irian elimi tuttu. Ağacın yan tarafından yukarı doğru kıvrılan, mika ve opal kakmalı, oymalı dar basamaklar vardı. Birlikte tırmandık.

Yukarıda, geniş dallar üzerinde yürünebilecek kadar genişti. Ağacın doğal kozalarından oyulmuş oyuklarda yosun yastıkları ve karahindiba yastıkları bulunuyordu. Etrafımızdaki halk ağaca ya da düğün çardaklarına bakan çimenlik alana yerleşmeye başladı. Irian beni sütlü çiçeklerden oluşan bir çelengin arkasındaki oyuklardan birine kaldırdı. Rahatça oturmanın tek yolu uzanmaktı ve bu da beni Irian'ın uzun, kaslı vücuduna rahatsız edici derecede yaklaştırıyordu. Omuzunun omzuma yaptığı baskıyı, elinin sırtımın eğimine dayanma şeklini ve omurgam boyunca ateşi tutuşturmasını görmezden gelmeye çalışarak oyuğun dudağına doğru eğildim.

Sıcaklık yüzüme tırmanıp beni ele vermeden önce aşağıdan müzik sesi yükseldi ve tören başladı. Gelin yeşiller giymiş ve kızıl saçlarında elmas gibi parlayan beyaz çiçeklerle taçlandırılmıştı. Damat ise kahverengi tenine sonbaharın sıcaklığını yansıtan kızıl ve altın rengi giysiler giymişti. Çardak altında bir araya geldiklerinde göz alıcı bir çift oluşturmuşlardı.

"Bu düğün soylular için alışılmadık bir şey." Döndüm

Irian'ın alçak sesine doğru. Bu hareket beni ona daha da yaklaştırdı; kalçam kalçasına dayanmış, yüzüm ona doğru eğilmişti. Altımızdaki mutlu çifte bakmıyordu. Bana bakıyordu. "Bu bir aşk maçı."

Yutkundum. "Sizin halkınız aşk için evlenmiyor mu?"

"Evlilik genellikle pratik bir bağlantıdır. Hanedanları birleştirir ve güçlü çocuklar doğurur. Aşk ise-" Sözlerini yarıda kesip düşündü. "Biz Adil İnsanlar kalplerimiz konusunda dikkatli olma eğilimindeyizdir."

Aşağıda gelin ve damat el ele tutuşmuşlardı. Bileklerine beyaz bir kurdele dolandı, ardından yeşil bir kurdele. Kadim dilde okunan maksatlı sözler vadiden bize doğru süzülüyordu. Irian akıcı konuşamadığımı sezmişti.

-Daha da yakına eğildi ve bir çeviri fısıldadı. Yan yana duran sözcükler -yabancı ama tanıdık, ortak ama mahrem-kaburgalarımın sırları haykırıyor ve damarlarımda vaatler uyandırıyor.

Kanımın kanı
Ve kemiğimin
kemiği, yalnız
dolaşmana izin
vermeyeceğim.
Bana kalbini ver
ve bilinsin
O zaman, şimdi ve
sonrasında Sen benim
evimsin.

Titredim. "Yeminlerin bir anlamı var mı?"

"Derler ki bir zamanlar öyle güzel bir soylu kadın varmış ki kimse onun cazibesine dayanamazmış." Irian'ın eli sırtıma doğru hafifçe esnedi. "Her şeye rağmen yakışıklı bir ölümlü savaşçıya aşık olmuş. Ama insanın onu görünüşünden başka bir şey için sevdiğine güvenemiyordu. Bu yüzden ondan bağlılığını kanıtlamak için kendi kanını toprağa dökmesini istedi. O da bunu seve seve yapmış. Ama kadın tatmin olmamış."

Simge olarak onun kemiklerinden birini istedi. Adam mutlulukla küçük parmağını kesti ve boğazına takması için bir kolyeye dizdi. Ama yine de tatmin olmamış. Ona kalbini vermesini istedi. Adam hala atmakta olan kalbini göğsünden kendi isteğiyle söktü ve kadının ellerine verdi. Ve adam yerde can çekişirken, kadın sonunda onun kendisini gerçekten sevdiğini anlamış."

Ağırlığımı bir dirseğime vererek Irian'la tam olarak yüzleştim. Bu hareket beni ona daha da yaklaştırdı; elbisemin bedeni onun tören zırhıyla aynı hizadaydı. Eli belimin alt kısmında duruyordu. Gölgeleer yanaklarımı ve köprücük kemiklerimi okşadı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

"Bana söz verdiğin son bu muydu?" Sesim hüzünlü çıkmıştı. "Savaşçım gerçekten de sevgilisine kavuştu mu, sadece onun ayaklarının dibinde ölmek için mi?"

"Belki. Belki de değil." Irian'ın kısık kahkahası tenimde titreşti. "Bu sadece bir hikâye, Colleen. Halkım arasında yüzlerce yıldır anlatılan bir hikâye. Ve bir kez anlatılan bir hikâye, ona ilham veren şeyin gerçekliğinin ötesinde var olur. Belki de anlatıldığı gibi olmamıştır. Ya da belki de savaşçınız aşkı uğruna ölmekten mutluydu. Biz kimiz ki söyleyelim?"

Çarpıtılmış sözleri hâlâ içimi titretiyordu. "Bu yüzden mi kalplerinize bu kadar dikkat ediyorsunuz? Çünkü sevdiğiniz şeyler -insanlar- size karşı kullanılan bir silah olabilir?"

"Kalp güçlü bir büyüdür." Irian'ın gözleri beni delip geçti. "Aşk yaratabilir ya da yok edebilir. Bir başlangıç olabilir... ya da bir son olabilir."

Zekice bir şey söylemek için çabaladım ama yakınlığı beni tüketti. Bakışlarım onun lezzetli dolgun ağzına kaydı, dudakları örtülü bir eğlenceyle ayrılmıştı. Eli belimde gerildi. Nefesim kesildi. Aşağı eğildi-

Aşağıdaki beklenti dolu sessizlik yerini gürültüye bıraktı. İrian'dan irkildim ve aşağıya, artık evli olan, tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş çifte baktım. Toplanan soylular alkışlıyor, tezahürat yapıyor ve şarkı söylüyordu. Uzun ziyafet masalarının yanında, meşe fiçiler dolusu bal likörü tıkırdıyordu.

Kül rengi muslukları olan masalar serin meyveler, sıcak etler ve tatlı bal sürülmüş ekmeklerle doluydu.

Yanımda, Irian kolayca ayağa kalktı. Kalkmama yardım etmek için elini uzattı ama ben kendi başıma çabaladım. Elim düştü.

"Gel, Colleen." Biraz önce onda herhangi bir nezaket gördüysem de şimdi kaybolmuştu; yerini beni tedirgin eden acımasız bir kararlılık almıştı. "Ne demek istediğimi anlamamanın zamanı geldi."

Yirmi Yedinci Bölüm

Heartwood'dan indik, sonra da Halk ev sahibinin ciddi bir şekilde eğlenmeye başladığı çimenlik alana adım **attık**. Daha önce olduğu gibi, konuklar Irian'dan bariz bir şekilde kaçınıyor, yolundan çekiliyor ve ona mümkün olduğunca geniş bir alan bırakıyorlardı. Birkaç dakika içinde, düğün çardaklarının altında neşeye iyi dilekleri kabul eden yeni evli çift ile aramızda bir yol açılmıştı.

Irian ağzının yumuşaklığını metale ve kötülüğe çevirdi, gölgelerini bir zırh gibi etrafına topladı. Aşağıya bile bakmadan kolunu bana uzattı. Gerilim omurgama tırmanıp boğazımı sıkarken bile kabul ettim. Görünüşe göre planladığı korkunç entrikadan caydırmak ya da saptırmak için bir şeyler söylemeyi düşündüm. Ama Irian'ın anlatmak istediği her neyse, ben çoktan ona kapılmışımdım. Uzaklaşmak için artık çok geçti.

Pastel çiçekler, ışıltılı fenerler ve parlak giysili Gentry arasında bir gölge gibi sinsice ilerledi. Sessizlik ve gerginlik, kendilerine hediyeler ve tebrikler sunan kalabalıktan başlarını kaldırıp bakan gelin ve damada gelişini müjdeledi. Bakışlarında bir telaş vardı; gelin ve damat arasında telaşlı bir konuşma fırtınası geçiyordu. Geline çok benzeyen kızıl saçlı genç bir fénnid belindeki tören silahına uzandı; damadın babası olabilecek altın tenli, şahin burunlu bir Gentry

geniş kolunu göğsüne atarak hızla onu engelledi. Bir süre sonra damat öne doğru bir adım attı ve güzel yüzü aniden rahatsız olan yeni karısının önünde hafifçe eğildi.

"İyi tanıştığımızı söyleyebilmeyi isterdim, tánaiste." Damadın sesi dikkatlice düzleştirdi, tonu düşmanca olmaktan biraz uzaktı. "Ama bu gece, düğünüm vesilesiyle buraya nasıl geldiğinizi anlayamıyorum."

"Nasıl olduğu oldukça sıkıcı." Irian'ın duruşu rahattı; sesi ise sertti. "Neden daha ilginç olabilir."

Gelinin gözleri parladı. Eli gelinliğinin korsajına doğru kıvrıldı.

"Neden geldin?" Kelimeleri Irian'a doğru savurdu. "Seninle bir alıp veremediğimiz yok."

"Öyle mi?" Irian'ın dikkati damadın yanından geçip yaşlı Gentry lorduna yöneldi. "Ya sen, Dualtach? Sarmaşık Kapısı'nın Lord Barda'sı? Tüylar Sept'inin reisini - büyükbabam ve senin yeminli efendin- yatağında katlettiğinde onunla hiç tartışmadın mı? Gorias'ın tepesindeki kayalıklara kafalarını çivilediğinde kuzenlerimle hiç mi kavgan olmadı? Mag Mell ovalarında beni bir av gibi avladığında benimle bir alıp veremediğin yok muydu?"

Gentry'nin sarı gözleri, ince burnunun üzerinde gök gürültüsünü andırıyordu. Yüzünden geriye doğru itilmiş kahverengi ve altın rengi saçlarında leş kokulu bir esinti dalgalanıyordu. Hayır, saç değil, yanık tüylar. Yanında, gelinin kardeşi bir kez daha kılıcını kınından çıkarmak için harekete geçti. Dualtach bir kez daha, şimdi acımasızca keskin pençelerle sonlandığını gördüğüm bir kolla ona yol verdi. Parmak uçlarını Irian'ın vambraklarında sıkılaştırdı, dikenler parmak uçlarına battı.

Irian taştan yapılmış olabilir.

"Misafirperverlik geası beni ve benimkini korur," diye hırladı şahin gözlü barda. "Söyleyeceğini söyle, tánaiste. O zaman defol. Bu gece burada intikam alamayacaksın."

"İntikam mı?" Irian'ın gülümsemesi acımasızdı. "Hiçbir şey istemiyorum"

intikam. Aksine, mutlu çifte bir kutsama sunmak istiyorum. Bu benim hakkım."

Sözleri, toplanan soylular arasında bir fısıltı ve mırıltı fırtınası yarattı. Gelinin gözleri daha da büyüdü ve yeni kocasının koluna daha sıkı sarıldı.

"Hayır!" Sesi boğuk çıkıyordu. "Senden hayır duası istemiyoruz. Iarlaith-!"

Damat çaresizce karısına baktı, sonra omzunun üzerinden tüylü başını hızla sallayan babasına. Bakışlarını bize çevirmeden önce damadın yüzünde bir kınama ifadesi belirdi.

"Bu gerçekten de onun hakkı aşkım, o hâlâ Tüylar Sept'inin veliahtı. Her zaman olduğu gibi." Sözleri nadastı, nihai. "Kutsamanı söyle, tánaiste. Sonra bizi yalnız bırakın."

"Birbirinizi bütünüyle ve yalnızca sevmeniz için sizi kutsuyorum." Irian'ın sesi titizlikle eşitti, yine de sözlerinin arasında bir büyü tınısı vardı. Kayıp şeyler için bir başlangıç, acılı bir sonsuzluk için bir ağıt. "Ne ebeveynini, ne kardeşini, ne de arkadaşını asla sevmeyeceksin. Çocuklarınız bile sizin sevginizi bilmeyecek. Sadece birbirinize olan sevginizi bileceksiniz - bu hayat ve bir sonraki hayat boyunca, ruhlarınız geri dönülmez bir şekilde bağlı olacak. Sonsuza dek."

Gelin sözsüz bir şekilde haykırdı. Ellerini tekrar korsajının önüne götürdü ve sonunda gelin kıyafetinin altındaki karnının hoş bir şekilde dışbükey olduğunu fark ettim. Kadın yeni kocasının yanında dizlerinin üzerine çöküp onu kendine doğru çekerken içimi bir korku kapladı. Kadın heveslenmeye başladığında, ailelerinin geri kalanı ve arkadaşları etraflarını sararak yeni evli -ve yeni lanetlenmiş- çifte doğru rahatlatıcı kollarını uzattılar.

Irian keskin, alaycı bir selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Ayaklarım beni peşinden sürükledi; dilsizce, aptalca. Omzumun üzerinden kederli sahneye baktım, Irian'ın özenle seçilmiş birkaç kelimeyle yarattığı kargaşa karşısında bir kez daha şok oldum.

Kesinlikle meramını anlatmıştı.

Uzun bir ziyafet masasının ıssız ucunda, fenerle aydınlatılmış bir meşenin gölgesinde, topuklarımı sıktım ve kolumu onunkinden ayırdım. Irian durakladı, sonra döndü. Yüzü sert, korunaklı çizgilerden oluşan dikkatli bir maskeydi ve siyah deri vambraklarının altında dövmelerinin keskinleşip uzadığını hissettiğime yemin edebilirdim.

"Colleen?" dedi sakın bir sesle.

"Bana onların torunlarını lanetlemeyi planlamadığını söylemiştin."

"Ben yapmadım." Ziyafet masasından, içi ışıltılı yakut rengi sıvıyla dolu terk edilmiş bir kadehi aldı. Kadehi evirip çevirdi, sonra uzun bir yudumda geri fırlattı. "Ayrıca, şarap gerçekten berbat."

"Irian," diye hırladım.

Adını duyunca bakışları benimkilere kaydı, acımasızca parlak ve meydan okumayla kayganlaşmıştı. Sanki onu azarlamam için bana meydan okuyordu - az önce yaptığı şey için onu azarlamak ya da azarlamak için. Birdenbire bu gece beni neden yanında getirdiğini merak ettim. Neden beni intikamına ortak etmişti? Beni merhametsizliğine, acımasızlığına tanık mı etmişti? İnsanlık dışı davranışlarına?

Eala'nın geçen ay söyledikleri içime işledi - Irian'ın duymadığını iddia ettiği sözler.

Senin gibi yufka yürekli bir kızın, onun gibi kalpsiz bir adam tarafından alt edildiğini görmekten nefret ediyorum.

Anlamıştım. Bu bir sınavdı. Irian bana tam olarak kim olduğunu gösteriyordu - herkesin onu tanıdığı kişi. Kendisi de bana kim olduğunu söylemişti. Belki de beni korkutmak istiyordu. Belki de beni uzaklaştırmak istiyordu. Ya da belki de -kendine özgü halk mantığıyla- bana karşı bildiği kadar acımasızca dürüst davranıyordu.

Haklı öfkemin kılıcını kınına soktum ve sesimi onunki kadar yumuşak çıkardım.

"Bu çok kaba bir davranıştı."

"Şimdiye kadar ne yaptım ki, benim

tür?" Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Lütfen söyleyin, böylece gelecekte bunu tekrar yapmaktan kaçınabilirim."

"Eala'yı ve diğer bakireleri bardaí'den çaldın, onları korumak için her şeyi yaptın. Hatta onların büyüünü bozmaya bile çalıştın." Gözlerinde bir pişmanlık ya da vicdan azabı titreşimi aradım. Hiçbir şey bulamadım. "O kadar da kötü olamazsın."

"İyilikleri iyilikle karıştırma, Colleen." Sesinde acımasız bir eğlence vardı. "Ben iyi bir adam değilim. Daha da önemlisi, beni nasıl yarattılsa öyleyim. Onlara sempati duyma. Onlar sadece ettiklerini biçiyorlar."

"Ama sana zarar verenleri cezalandırmadın." Dügün çardaklarının olduğu yönü işaret ettim. "Onların çocuklarını cezalandırdınız, çocuklarının çocuklarını lanetlediniz."

"Ben bir ebeveynin günahı yüzünden cezalandırılan bir çocuk değil miydim?" Sakindi, duygusuzdu. "Kendi çocuklarım, eğer onları doğurmuş olsaydım, benim oldukları için acı çekmezler miydi? Hayır, tıpkı benim gibi olurlardı. Arkadaşsız ve korkulan. Mirasları toza toprağa karışırdı. Geniş aileleri çoktan ölmüş, sebepsiz yere katledilmiş. Bu bir lanet değilse nedir?"

Hazır bir cevabım yoktu.

"Sana aşılana insan ahlakı ne olursa olsun, meslektaşım... Tír na nÓg'da geçerli değil." Sonunda soğuk bakışlarını bir nebze de olsa merhamet ısıttı. Ama az önce lanetlediği çift için değildi bu. Benim içindi. "Kendinizi kahramanlar ve kötüler, iyi ve kötü, doğru ve yanlış fikirlerinden kurtarın. Burada hepimiz kötüyüz. Burada iyiliğin galip gelip gelmeyeceğine, kötülüğün gelişip gelişmeyeceğine karar verecek bir yargıç ya da jüri yok. Sadece denge var

-Tüm sonsuz permütasyonlarında."

"Peki ya intikam? Lanetler?" Fısıldadım, dünya görüşünün kasvetinden kederle etkilendim. "Bunlar denge mi?"

"Nasıl başka bir şey olabilirler ki?" Elini yüzüme doğru kaldırdı, kavurucu başparmağını çeneme dokundurdu. "Ayrıca, meslektaşım, onlara verdiğim şeyin

gerçekten bir lütuf değil mi? Bir ebeveynin sevgisinden daha baskıcı, bir ebeveynin beklentileri kadar tavizsiz çok az şey vardır. Belki de hepsini özgür bırakmışımdır. Belki de çocukları benim kadar vahşi ve kötü olacak ve ebeveynleri onu sevmek zorunda olmadıkları için minnettar olacaklar. Ve belki o da sevilmeye ihtiyacı olmadığı için minnettar olacak."

"Vahşi ve kötü olabilirsin, tánaiste." Dokunuşunun damarlarımda yarattığı heyecana rağmen sesimi dengede tutmak için mücadele ettim. "Ama sen bile sevilmediğin için minnettar olamazsın."

Irian'ın eli çenem boyunca kayarak enseme kavradı ve yüzümü ona doğru eğdi. Dokunuşu sıcak ve samimiydi. Ama yüzümdeki gözleri uzak bir pişmanlıkla kanatlanmıştı.

"Hayır. Belki de değilimdir." Başını eğdi ama bu hareket ilk kez tehditten çok davet gibi görünüyordu. "Benimle dans et, Colleen."

Tenimde kıvılcımlanan şaşkınlığı gizlemek için güldüm. "Sormayacağına söz vermiştin."

"Ben öyle bir şey demedim." O sarmal, tehlikeli gülümseme. "Yalvarmak zorunda mıyım?"

Saçlarımı savurdum. "Kulağa ne kadar cazip gelse de ben dans etmem. Kimseyle dans etmem."

"Ama ben ölüyorum. Arzu ettiğim şeyi talep edemez miyim?" "Öleceksin. Bu farklı bir şey. Hepimiz öleceğiz. öl."

"Evet, ama ne zaman olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Şanslısın."

"Bu bir şans." Sözlerindeki yoğunluk beni ayılttı. Dallar arasında sallanan fenerlere karşı silueti, saçları gece gökyüzünden daha koyu; gözleri aydan daha parlaktı. "Tam olarak ne kadar zamanım kaldığını biliyorum. Ve onu nasıl geçirmek istediğimi de çok iyi biliyorum."

Buna itiraz etmek zordu. Yutkundum, sonra bir parmağımı kaldırdım. "Bir dans."

Başını öne eğdi. "Bir dans."

Beni Heartwood'a doğru geri çekti.

Eğlenenler çimenlik alanda zarif dönüşler ve spiraller çizerek ilerliyordu. Müzik pürüzsüz ve boğucuydu; doğaüstü enstrümanlar gecenin içinde ilahi şarkılar söylüyordu. Irian'ın parmakları benimkilere dolandı.

Önümüzde bir çift döndü, şefkatli bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi. Keskin bir aşinalık patlaması bakışlarımı çaldı ve nabzımı durdurdu. Kadının buz sarısı saçları sırtından aşağıya doğru çiçekli örgüler halinde düğümlenmişti. Altın buklelerden oluşan bir yele, adamın derme çatma maskesinin üzerinden dökülüyordu. Dans partnerine hayranlıkla bakan gözleri koyu mavi-yeşildi. Nehir taşlarının rengi.

Gözlerim Rogan ve Eala'ya takıldı, dönüyorlar ve birkaç adım önümüze dalıyorlardı. Bir kıskançlık dikenini kalbimi deldi. Birlikte... mükemmeldiler. Onun ve benim asla yapamayacağımız bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı.

Rogan, Eala'nın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Kadın neşeyle gülerek başını geriye attı. Rogan bu fırsattan yararlanarak Eala'nın zarif boğazının solgun sütununa yumuşak, şehvetli bir öpücük kondurdu.

Bu çok uzun sürmedi. Diken soldu, ufalanarak toza dönüşürken kırılgaılaştı. Rogan'dan Eala'ya aşık olmak için daha fazla çaba göstermesini isteyen bendim, bunu biliyordum. Ama bunun bir anda olmasını beklemiyordum. Ya da buna tanık olmayı.

Onunla tutkulu bir gece geçireceğime söz vermiştim. Hiç açılmaması gereken bir bölümün kapanışı. Trajediye doğru sürüklenen bir hikâyenin sonu. Ama bir gece birçok geceye dönüşmüştü - bir veda olarak düşündüğüm şey bir sonuçtan ziyade bir karmaşaya dönüşmüştü. Ve ona veda etmeme rağmen... şey.

Ama Rogan hayatına bu kadar kolay devam edebiliyorsa, benim onun yasını tutmam için bir neden yoktu. Bizim için yas tutmak. Yas tutmamam için hiçbir neden yoktu-

"Colleen?" Irian önüme geçti, geniş omuzları görüşümü engelliyordu. "Seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Sen korkunç bir yalancısın." Bakışlarımı Rogan ve Eala'ya doğru takip etti. Bir anlık kafa karışıklığı ani bir farkındalık alevinin ardında kayboldu. "O."

"Hayır." Neyi reddettiğimi bilmiyordum. Çünkü çok uzun bir süre boyunca o vardı. "I-"

"Onu seviyorsun." Irian'ın sesi kekeleyerek yaptığım inkârları yarıda kesti. "İnsan prens senin kalbine sahip."

"Hayır," dedim tekrar. "Belki bir kez, ama şimdi değil. I-" Irian'ın sözleri nihayet kayda geçerken söz konusu organ sarsıldı. "Rogan'ı biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Hafif bir alay Irian'ın dudağını büktü. "Kirli çizmeleri arazime basıyor; ikna edici sözleri ağaçlarımla arasında fısıldıyor; bayağı kokusu rüzgârlarımda dolaşıyor. Eala'nın büyüsunü bozmak ve kuğu kızlarını özgür bırakmak için burada."

Nabzım yeniden atmaya başladı ve damarlarıma korku pompaladı. "O sadece deniyor-"

"Denemekte özgürdür. Çabalarından memnuniyet duyuyorum. Ona kötü niyet beslemiyorum." Irian'ın sesi kara metal ve bozuk büyü gibiydi. "Ama o seni hak etmiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen onu seviyorsun, ama o kıza kur yapıyor." Gölgeler sırtında kanat gibi açıldı ve mehtaplı gözleri için bir gece göğü oluşturdu. "Eğer senin kalbine sahip olsaydım, başka biriyle dans etmezdim."

İçimden bir duygu dalgası geçti, boğazımın arkasında ıslak toprak ve acı yaprakların tadını aldım. Uzandım ve Irian'ın kollarını kavradım.

"Göster bana."

Irian uzun bir süre hareketsiz durdu. Sonra bileğimdeki eli dışarı fırladı ve beni cümbüşün içine savurdu. Elbisem dizlerimin etrafında solgunlaştı ve dünya bulanıklaşarak renk ve ışık lekelerine dönüştü. Müzik yeniden değişmişti; davullar gizli bir melodinin altında kalp atışı gibi zonkluyordu. Sallanan figürler bizden uzaklaştı ama Irian'dan başka kimseyi fark etmedim. Gücün altında

Rogan'la geçirdiğim bütün geceler boşa gitti.

Irian beni kendine doğru çekti, güçlü bir kolunu belime doladığında parmaklarımı onunkilere doladı. Boylarımızın dansı zorlaştıracığından endişelendiysem de yanılmışım. Birbirimize çok iyi uyuyorduk. Hem de çok iyi. Hareket etmeye başladığımızda sarhoş edici bir heyecan kemiklerim boyunca kayıyordu - sallanan bir dalma, dünya kendi ekseninde eğiliyordu. Çimlerin üzerinde süzüldük, adımlarımız hipnotik ritmin altında sessiz ve emindi.

Eğlence eriyip gitti, ta ki ben onunla baş başa kalana kadar, kavisli dallar, gece göğü ve binlerce fenerin titreyen ışığı arasında sıkışıp kaldım. Irian'ın gözleri yüzümden ayrılmadı ve bakışlarının altında titredim. Onun gümüş gözlerinin nasıl soğuk olduğunu düşündüğümü merak ettim. Kanımı tutuşturan bir sıcaklıkla sıvılaşmışlardı. Avuç içleri tenimi yakıyordu. Yüzü benimkine doğru eğildi.

Çok geç olana kadar parıldayan bıçağın boğazıma doğru ilerlediğini görmedim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Irian'ın Gölgeler taşındı önce I olabilir, itip kakmak
Beni geriye doğru.

Tökezledim. Düştüm.

Uzun gümüş klaíomh durduğum boşluktan geçip gitti,
ucu ayaklarımın yanındaki toprağa gömüldü. Çığlıklar
havayı kirletti.

Ben miyim diye merak ettim.

Kızıl saçlı Gentry savaşçısı kılıcını geri çekip tekrar
savurdu. Bu sefer Irian ileri atıldı ve omzuyla kılıcı
engelledi, keskin metal törensel zırhından sıyrıldı. Bir
sonraki darbeyi çapraz eldivenlerinin arasında yakaladı.
Kollarını bükerek kılıcı saldırganın elinden çekip aldı ve
uzağa fırlattı. Kılıç, şiddetli rüzgârda savrulan yapraklar
gibi dağılan düğün davetlilerinin arasında kayboldu.

Gökyüzü Kılıcı Irian'ın ellerinde o kadar hızlı belirdi ki
çektiğini hiç görmedim. Yumuşak, kasıtlı bir kontrolle kılıcı
Gentry savaşçısının boğazına sapladı. Gelinin kardeşi
boğuldu, öksürdü, onu ikiye bölen gece yarısı parçasıyla
boğuştu. Irian bıçağı döndürdü, yanlara doğru kesti. Genç
adamin başı boynundan ayrıldı. Parçalanmış bedeni yere
düştü. Kan fışkırdı ve narin yosunu siyaha boyadı.

İçgüdülerim şoku yendi ve kendimi ayağa kaldırdım.
Konukların hepsi dağılmıştı ve yerlerine gelen figürler

dans etmek için orada değillerdi. Kılıçlar kınlarından fırlıyor ve titreyen fenerlerin dağınık ışığında parlıyordu. Bu savaşçıların birçoğunun saçları da kızıldı; birkaçının ise parlayan sarı gözleri ve ince burunları vardı.

Ah. Başka bir noktaya değiniliyor.

"Misafirperverlik kurallarını mı çiğniyorsun? Heartwood'un altındaki bir düğünde Tüylar Sept'inin tanaiste'sine mi saldırıyorsun?" Irian'ın yüzü nefretle buruştu. "Atalarınızın saygınlığından çok uzaklara düştünüz."

Ona doğru ilerleyen fénnidi'nin yüzü asıktı.

"Senin kadar uzağa değil," diye hırladı biri silahını kaldırırken.

Altımızda toprak titriyordu. Atılmış buketler, burun deliklerime çürümenin hafif kokusunu çarpan bir rüzgârın etkisiyle yere saçılıyordu. Irian kollarını büktü ve oniks torcunun altındaki dövmeler uzadı ve keskinleşti, gölgeleri gibi siyahtı. Gök gürültüsü Öz Ağaç'ın tepesinde homurdandı ve şimşek dalları Gök-Kılıcı'nın uzunluğu boyunca çatırdadı. Irian kısa bir süre bana baktı. Gözleri artık ay ışığı gibi parlamıyordu, çelik gibi parlıyordu. Yüzünde pişmanlık, öfke ve aşağılanmayı kovalayan çarpık bir ifade belirdi ve sonra vahşi, vahşi çizgilere dönüştü.

Adamlar etrafını sarmadan önce "Chandika," dedi. "Onu al ve git."

Soğuk, ince parmaklar kollarımın etrafına dolandı ve beni sürükleyerek götürdü. Düşünmek için biraz daha zamanım olsaydı - eğer hâlâ saldırının şokunda olmasaydım ve Chandi'nin ani varlığına şaşırmasaydım - kalmak için daha çok mücadele ederdim. Hal böyle olunca, kollarımı onun elinden kurtarmaya çalıştım ve omzumun üzerinden geriye bakmak için boynumu büktüm. Ama bıçaklarım ya da zırhım yoktu ve üzerimde bacaklarıma dolanan ve beni çelme takmakla tehdit eden aptal bir elbise vardı. Elbette hâlâ bir şeyler yapabilir, bir şekilde yardım edebilirdim-

"Benimle savaşmayı bırak!" Chandi beni bekleyen ormana doğru sürükledi. Biz kaçarken etrafımıza çiçekler ve yapraklar yağıyordu ve ağaçların arasında boş gözlerle bakan yüzler vardı.

Gümüş dallar erimiş damarlarla titreşiyordu. Yüzü bir orman yolundaki değişen gölgelere benzeyen bir yaratık, parlak boynuzlarını loşluğa doğru itti.

Arkamızda çelik çeliğe çarpıyordu. Ve kılıçlardan biri şarkı söylüyordu.

"Ona yardım edebilirim," diye itiraz ettim.

"Yapamazsın." Chandi yavaşladı ve sonunda bana baktı. O da düğün kıyafeti giymişti; gözlerini güneş gibi parlatan zarif, leylak rengi bir elbise. "Sen sadece onun yoluna çıkarsın."

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorum-"

"Kendisi yerine seni korumaya çalışıyor olurdu." Chandi'nin sesi düzdü. "Unutma, eğer o ölürse biz de ölürüz. Söğüt Kapısı'na gitmemiz gerek."

Chandi hızlı adımlarla, sadece kendisinin bildiği bir patikadan ilerliyordu. Gümüşle taçlandırılmış soluk tenli dişbudak ağaçlarının yanından geçtik. Çocuk kahkahaları gibi ses çıkaran şelaleler. Topraktan fışkıran ev büyüklüğünde altın damarlı kristaller. Elbiselerimizin parçalarını yiyen ve baldırlarımdan birinin derisini yüzen kayalık bir yamaçtan aşağı tırmandık. O sırada içimi bir endişe kapladı.

Sonunda görünmez bir sınırı geçtik ve Chandi aniden durdu, omuzlarının çizgisi bana doğru dönmeden önce kısa bir süreliğine gevşedi.

"Onunla böyle dolaşarak ne yapıyordun?" Kehribar rengi gözleri alev alev yanıyordu. "Ona fazla yaklaşmaman konusunda seni uyarmıştım."

Çenemi tuttum. "Ve uyarı için minnettarım."

"Ama sen görmezden gelmeyi seçtin."

"Ben seçtim-" Bir elimi alnıma götürdüm. Bacağım ağrıyordu ve bu elbiseden kurtulmam gerekiyordu. Ona kendimi açıklamak zorunda değildim. "Bilgiyi kendi avantajıma kullanmayı seçtim."

Chandi'nin sesi yükseldi. "Ne avantajı?"

"Ona ihtiyacım var, tamam mı?"

Tısladım.

"Ne için? Üzerimizdeki büyüü bozmak için buradasın."

kardeşleş-"

"Burada olmamın nedeni bu değil," diye araya girdim ve Chandi sustu. "Rogan ya da ben sizi kuğu olarak lanetleyen geas'ı kırmanın bir yolunu bulacağız. Ama Irian'la vakit geçirmemim nedeni bu değil."

"Gökyüzü Kılıcı." Anlayış yüzünü kapladı ve ardından ihanet geldi. "Kendin için. Bu yüzden onu Eala'ya vermedin."

"Kendim için değil." Sesini alçaltmasını işaret ettim. "Kraliçe için. Fódla için. Halkını beslemek, vebayı yok etmek, deniz akıncılarını yenmek için."

"Yani onunla kaçamak yaparsan Irian'ın sana o lanet şeyi vereceğini mi umuyorsun? Çünkü bu asla olmayacak."

"Bu süreçte hepinizin hayatını ve Fódla'nın geleceğini feda etmeden o lanet şeyi nasıl alabileceğimi bulmaya çalışıyorum." Bir nefes verdim. "Gök-Kılıcı Samhain'de yenilenmeli, aksi takdirde vahşi büyüsü serbest kalacak, Kapılar bardaí'nin merhametine kalacak ve her iki diyarda da kaos hüküm sürecek. Irian bunun asla gerçekleşmemesi için hayatını feda etmeyi planlıyor. Ama o ölürse, sen de öölürsün. Ve ben bunun olmasına izin veremem."

"Peki, tamam. Ama bir Gentry varisiyle tükürüğünü değiş tokuş etmenin geas'ımızı bozacağını düşünmüyorsan, o zaman ona bu kadar yaklaşıp ne yaptığın hakkında hala hiçbir fikrim yok."

Ağır ayak sesleri ikimizin de başını döndürdü. Koyu renk saçlı, uzun boylu bir figür bir anda belirdi, bir köke takıldı ve sonra bir ağaca yaslandı.

Irian'ın mantosu yırtılmış, zırhı ağır hasar görmüştü. Kan onu sıırıslıklam etmişti ve en azından bir kısmı ona aitti; gümüş damlacıklar mantosundan aşağı damlıyor ve yanağının keskin açısına sıçıyordu. Eteklerimi topladım ve ona doğru koştum.

"Irian," diye nefes aldım. "Yaralandın mı? Sen-"

Bana zar zor baktı. Bakışları omzumun üzerine odaklandı. "Chandika?"

"Evet?"

"Biraz yalnız kalalım lütfen."

Tereddüt etti. Ona küçük bir baş selamı verdim. Ormanın içine çekilmeden önce bana gözlerini devirdiğinden oldukça emindim.

"Orada ne oldu?" Ben talep ettim. "Gelinin ailesi...?"

"Şunu bil ki meslektaşım, bu gecenin şiddetle sonuçlanmasını asla istemedim." Öksürdü, iki büklüm oldu. Kolu kaburgalarına dolandı. "Başka bir zaman, yaşamalarına izin verebilirdim. Ama sana zarar vermeye çalıştılar. Ben de hepsini öldürdüm."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni belimden yakaladı. Birden onun hakkında bildiğim her şeyi hatırladım. Kendime hatırlamamı söylediğim ama unutmaya başladığım şeyleri. Bana kendi sözleriyle anlattığı şeyleri.

Burada hepimiz kötü adamlarız.

Vahşi ve kötüydü. Tehlikeliydi. Ondan korkmalıyım. Ve içimdeki küçülen insan parçası korkuyordu.

Ama diğer parçam? Dikenlerden, zehirden ve kötü kehanetlerden oluşan parçam mı?

Bir yanım onun sözlerinden, yakınlığından, dokunuşundan heyecan duydu. O yanım beni bırakmasını hiç istemedi.

Bir itmeyle beni bir ağaca yasladı. Çıplak sırtım sert ağaç kabuğuna sürtündü ve nefesim kesildi. Dizleri kalçalarımın arasına girene, parçalanmış göğüs zırhı bedenime saplanana ve geniş omuzları görüşümü engelleyene kadar daha da yaklaştı. Bakabileceğim tek yer yukarıdaydı.

Irian'ın gözleri yüzüme çivilenmişti. Kan sıçramış, bitkin, acı ve adrenaline titrerken bile muhteşemdi.

"Bir zamanlar -güneşli sabahların ve çıplak ayaklı öğleden sonraların olduğu bir zamanda- bir çocuk vardı." Hızla, dikkatle konuştu. "Oynadığı yere her zaman dikkat etmezmiş. Bir gün ormanda bir dikene basmış. Küçük olmasına rağmen

Derisinin altında, acı çekmeden çıkarılamayacak kadar derinde. Bu yüzden çocuk kendiliğinden çıkacağını umarak onu görmezden geldi. Ama çıkmadı. Bunun yerine, derisi dikenin etrafında büyüdü. Çocuk attığı her adımda, diken etinin derinliklerine battıkça acısını daha da derinden hissediyordu. Çok geçmeden yara iltihaplandı. Sonunda bir şifacı çağrıldı. Şifacı çocuğun derisini bir bıçakla oymak, yarayı yakıcı tuzlu suyla temizlemek ve ateş ve çelikle dağlamak zorunda kaldı. Geride kalan yara izi pürüzlü ve çirkindi. Eğer çocuk o küçük dikenin ilk battığı anda çıkarmış olsaydı, tüm bu acılar yaşanmayacaktı."

Sözlerinin ardındaki anlamı bir araya getirmeye çalıştım. Ama bakışlarının ağırlığından ve yakınlığının sıcaklığından başka bir şey düşünemiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"O prens seni hak etmiyor. O senin derinin altında bir diken. Onu kalbinden çıkar. Sonra da yarayı dağla."

Irian eğildi. Bir saniye kadar tereddüt etti. Sonra kanlı elini çenemin altından geçirdi, yüzümü kendine doğru kaldırdı ve dudaklarımı ağzıyla yakaladı. Beni önce yavaşça, sonra vahşice öptü. Morartıcı bir şekilde. Tadı soğuk metal ve buzlu su gibiydi, şafağın kenarındaki gece. Çenemdeki eli titredi ve etrafımızdaki orman da onunla birlikte titreşti.

Ben de onu öpmeye fırsat bulamadan her şey bitti. Gümüşü kanın mantosundan sızdığı kaburgalarını tutarak uzaklaştı. Bir elimi kavrulmuş dudaklarıma götürdüm.

"Özür dilerim, Colleen." Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Yeminler vardı. Bir ya da iki sır. Ama güneşin doğuşunu pek beceremedim."

Irian başka bir şey söylemeden gecenin içinde kayboldu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Huath-Hawthorn Geç İlkbahar

Yavru yaz uçuşa geçti; altın sarısı, mavi öğleden sonraları bir kolyedeki mücevherler gibi birbiri ardına dizildi. Ve ben büyülenmişim, şaşkındım, delirmiştim.

Kendimi antrenman yapmaya zorladım. Lough'un etrafında sıkı aralıklarla koştum, sonra Finn Coradh'dan nihayet gelen yeni dövülmüş skean setiyle formlarım ve varyasyonlarım üzerinde döndüm. Bahçede uzun saatler çalıştım, ihmal ettiğim yabancı otları temizledim. Aşırı hevesli leylakları budadım. Yaz sonu mahsullerini ektim. Sonbahar hasadı için meyve ağaçlarını seyrelttim. Ve uzayan günler nihayet geceye doğru kaybolduğunda, kendiminkilerden kaçınmak için çoktan ölmüş birinin eski endişeleri ve kaygıları arasında dolanarak arşive geri döndüm.

Halkın Hazinelelerinden sonra, diye yazıyordu kadim savaşçı döngüsel, kaçak yazısında, bir kalp Tír na nÓg'daki en güçlü büyüdür.

Yine de ne kadar çok çalışırsam çalışayım -kendimi ne kadar yorarsam yorayım- rüyalarım hayallere karışıyordu.

Neredeyse tanıdığım şarkılar söyleyen devasa bir ağaç. Ölümcül bir kılıç kesiyor.

Eriyen ağaçların altında çalınan yakıcı bir öpücük.

Uyanmak biraz daha iyiydi. Bedenimi ne kadar kontrol edersem edeyim, düşüncelerim hep aynı yere doğru dönüp duruyordu.

Irian.

Şüpheli kutsamasını bahsettikten sonra benimle konuşma şekli - acımasız, duygusuz, zalim. Ben iyi bir adam değilim. Benimle dans etme şekli - sanki bir kızıdan ziyade bir tanrıçaymışım gibi. Beni öpme şekli; vahşi, yoğun, şefkatli. Baştan çıkarma, tenime hanımeli ve gelincik tonları çizdi.

Morrigan, onu nasıl da istedim. İstememeliydim. Ama istedim.

Ama beni rahatsız eden tek şey o değildi. Irian'ın Öz Odun'un altındaki sözleri, düşüncelerimi çözmekte zorlandığım işkence kalıplarına sokmuştu.

"Corra?" Sandalyemde arkama yaslanarak seslendim. Saat gece yarısını geçmişti, lambaların ışıkları sönmüştü. Yatağa gitmem gerektiğini biliyordum ama kulaklarımın arasında bir teori dolanıyordu

-Parıltısını kaybetmeden önce seslendirmek istediğim bir ses. "Orada mısın?"

Corra, yuvarlak kulaklarını oynatan oyma bir su samuruna dönüştü. "Karanlık gökyüzü, hangi saat yaklaşıyor?"

"Kelepir, şeytan." Eğildim ve son birkaç haftadır kurcaladığım bir şey için çekmeceye uzandım. "Senin için bir şeyim var. Bunu sana vereceğim... karşılığında sorduğum her soruya tamamen dürüst bir cevap vereceksin."

"Ne oldu?" Corra'nın su samuru tıknaz perdeli bacaklarını kıpırdattı. "Zenginlik mi? Hazine mi?"

"Pek sayılmaz." Parmaklarımı sicim ve kurdele parçalarıyla bir arada tuttuğum kaba bir çubuk koleksiyonunun üzerinde gezdirdim, sonra masanın üzerine koydum. Ahşap işçiliği hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama küçük bir manken yapmak için elimden geleni yapmışım - avucumun iki katı uzunluğunda, saman ve çubuklardan bir araya getirilmiş, göz yerine küçük

boncuklar ve ağız yerine kurumuş kırmızı bir dut olan garip
bir figür. "Eğer

Benimle konuşmaya hiç ihtiyaç duymadınız ve yakınlarda oyma duvarlar ya da ağaç budakları yok... belki de bunun yerine bu işinizi görür."

Duvardaki su samuru dondu. Minik manken titreyerek canlandı ve kucağımın üzerine saman ve iplik parçaları saçtı. Corra düzensiz uzuvlarını deneysel bir şekilde salladı, sonra parlayan gözlerini benimkilere çevirdi.

"Hıncır hanımefendi," diye kıkırdadı Corra, kırmızı meyveli ağzı neşeyle buruşarak. "Çok uzun zamandır bir bedenimiz olmadı. Sorunuzu sorun, biz de dürüstçe cevap vereceğimize söz verelim."

Halkın yöntemlerini biliyordum; doğru cevap vermek, tam bir cevap vermeyi gerektirmiyordu. Corra, "Nesin sen?" ya da "Burada bırakılan günlükleri kim yazdı?" gibi doğrudan sorulardan kaçmanın bir yolunu bulurdu. Cümleleri dilimin üzerinde yuvarlayarak doğru olanı aradım.

"Buraya geldiğimizde bizden serayı yeniden inşa etmemizi, bahçeleri yenilememizi, kutsal günleri kutlamamızı istediniz. Neden?"

"Yaşam döngüsü, gelgit ve akış." Küçük manken topuzlu dizlerini şaklattı ve bana baktı. "Doğanın büyüğü; ne ekersen onu biçersin. Siz verirsiniz; biz alırız: ekilecek bir tohum, pişirilecek bir turta."

"Yani benim bahçede çalışmam senin büyüğü yeniliyor." Corra'nın cevabı şüphelerimi doğruladı - burada bile denge ilkesi iş başındaydı. Ama aynı zamanda binlerce başka soruya da yol açtı. "Ama bu büyü nedir? Sen neden buradasın?"

"Bir soru, chiardhubh!" Küçük manken neşeyle zıplayarak uzaklaştı.

Lanet ettim. O manken haftalarımı almıştı. Daha fazla soru için pazarlık yapmalıyım.

Rogan'ı zaman zaman görüyordum. Hala birlikte yaşıyorduk.

Hepsi. Yolumuz ne zaman kesişse, son derece kibar, son
d e r e c e yardımsever ve olağanüstü derecede bağımsızdı.

Eğer onu özlediysem, bunu kimseye itiraf etmeyi
reddettim. En azından kendime.

O senin derinin altında bir diken. Onu kalbinden çıkar.
Sonra yarayı dağla.

Otuzuncu Bölüm

Tír na nÓg'a girdiğim anda, içimde endişe, arzu ve haince bir utangaçlık ürpertisi dolaştı. Gecenin ılık havasını derin bir nefesle içime çektim ve Rogan'ın Eala'nın peşinden ağaçların arasından ilerlemesini beklerken, kök salmış ayaklarımın hareket etmesini diledim.

Mücadelem uzun sürmedi. Irian ağaçların arasında bir hortlak gibi belirdi; uzun, gölgeli figürü bir adım önümdeki yolu kapatıyordu. Aniden çarpan kalbimi sakinleştirmek için savaşıarak bir adım geri çekildim.

"Beni korkuttun," diye nefes nefese kaldım.

"Biliyorum." Ay ışığı gözlerine vurarak onları opal parçalarına dönüştürdü. "Geçen ay yaşananlardan sonra benden uzak durmaya çalışacağını düşünmüştüm."

Çenemi kaldırdım. "Beni bu kadar kolay mı korkuttun?"

"Korkmayacağını umuyordum." Beklenti dolu bakışları

Gülümsemesi beni dengesizleştirdi. Elini uzattı. "Bana katıl."

Nabzım hızlandı. "Başka bir düğünü daha mahvetmeyeceğiz, değil mi?"

"Bu pek akıllıca görünmüyor." Gülümsemesi genişledi.

"Haince bir planım yok, Colleen. Sana söz veriyorum."

Ona inandım. Büyük, sıcak avucunu kavradım ve beni ormana götürmesine izin verdim.

Ağaçların arasından ilerlerken Irian hiç konuşmadı. Gözlerimi sırtının esnek hareketlerinden ayırmadım ve koyu renkli mantosunun kumaşının nasıl gerildiğini fark etmemeye çalıştım.

omuzlarının geniş çizgileri üzerinde sıkı. Ya da sanki kaybetmekten korktuğu değerli bir şeymişim gibi bana bakışlarını nasıl kaydırıldığını. Ayın üzerini örten dayanıksız bulutlar kadar geçici ve asılsız duygular içimden geçiyordu.

Merak. Endişe ve çekiciliğin puslu karmaşası. Arzunun sinsi dalları. Ve Tír na nÓg'a gönderilme nedenlerimin, kendi bencil isteklerimin perdesi arkasında kaybolmaya başladığının ürpertici bilgisi.

Irian aniden durdu ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Gözleri ormandaki bir açıklığa dikilmişti. Yapraklanan bir dişbudak ağacının yanına çömeldi ve beni yanına çağırdı. Gövdeye doğru yanaştım. Avucunu koluma doladı ve beni çalıların arasında yanına çekti; kalçalarımız birbirine değecek kadar yakındı. Gerildim ve ona yan gözle bakmaya cesaret ettim. Ama o bana bakmıyordu; bakışları dar koruluğa dikilmişti.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"İşte orada." Ay ışığının değişen desenleri arasında işaret etti.

"Ben bir şey görmüyorum."

Irian dikkatlice arkama geçti, başını benimkinin yanına indirdi ve kolunu omzuma doladı. Göğsünün sert kasları sırtıma baskı yapıp giysilerimizin arasından ısı sızdırırken normal nefes almaya çalıştım. Buz tutmuş su ve soğuk çelik gibi keskin kokusu üzerime sinmişti. Odaklanmaya çalıştım; çenesinin benimkine sertçe sürtünmesinden, kısa saçlarının yanağımı gıdıklamasından ve kalp atışlarının kürek kemiklerimin arasında çıkardığı gümbürtüden başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

Bir kez daha işaret etti. "Onları şimdi görüyor musun?"

Gözlerimi koruluğa diktim ve gece ormanının sakinliğinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Nefesim doğanın akışına ayak uydurarak yavaşlıyor, sıçrayan nabzımı yavaşlatıyor ve tenimi serinletiyordu.

Önce dişi geyiği gördüm. Dengeli ve güzeldi.

Derinliksiz gözleri ve alnına serpiştirilmiş beyaz noktalardan oluşan bir takımyıldızı. Yayılan bir meşenin altında diz çökmüş, ön ayaklarını altına almıştı. Yalnız değildi.

Minik yavrusu yepyenydi. Ayakta durmaya çabalarken, narin toynaklarının ucundaki cılız bacakları yaprakların üzerine yayılmıştı. Parlak beyaz lekeler kestane rengi sırtının kıvrımlarında düzensiz çizgiler halinde uzanıyordu; kürkü annesinin kuvvetli yıkaması nedeniyle hâlâ koyu ve nemliydi. Kuyruğunun parlak tüyleri, yeni dünyasında dengesini bulmak için yalpaladıkça seğiriyor ve titriyordu.

Çift yeni yaşamın kadim koreografisinde dans ederken zaman yavaşladı. Aralarındaki bağın ritmini, iki canlının ortak bir yakınlıkta birleşmesini hissettim. Yavru kendi başının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar, yiyecekten barınağa ve yırtıcı hayvanlardan korunmaya kadar her şey için annesine güvenecekti. Anne de çocuğuna her şeyi verirdi. Sütünü. Sevgisini. Hayatını, eğer bu yavrusunu korumak anlamına geliyorsa.

İçimi bir keder yumağı kapladı. Hiç böyle bir şey yaşamış mıydım? Sadece bir annenin çocuğunu sevebileceği şekilde kucaklanmış, beslenmiş-sevilmiş miydım? Yoksa Cathair'in bana hep söylediği gibi yaratılmış mıydım? Doğum ve ölümün sonsuz çemberinin dışında.

Kraliçe beni seviyordu, bunu biliyordum. Ama aniden, acı verici bir şekilde, buna sahip olmayı diledim. Hayatın hepimizi avucunun içinde tuttuğu gibi bir anne tarafından tutulmayı, besleyici ama inatçı olmayı.

Sonunda geyikler uzun bacaklarını altlarına katlayarak uzun otların arasına sokuldular. Dikkatimi tekrar topladığımda kendimi çalılar arasında diz çökmüş, Irian'ın kollarının sıcak çemberine hapsolmuş halde buldum. Nefesi yumuşak ve derindi. Doğanın gece yarısı uğultusu ikimizi de uyutmuştu.

Ama bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde geyiği izlemediğini fark ettim; cıvı cıvı gözleri yüzüme dikilmişti. Bir elini kaldırıp, samur saçlarından bir tutamı fırçaladı.

yanağımdaki saçları. Kıvranan gölgelerinin fırçasını hissedebileceğim, yüksek mermer elmacık kemikleri boyunca mürekkep gibi uzanan kirpiklerini sayabileceğim kadar yakındık.

"Bu seni üzdü, Colleen." Sesi mırıldanıyordu. "Neden?"

Bu rahatsız edici soru meditasyon halimi dağıttı. O kadar hızlı ayağa kalktım ki başımı bir dala çarptım. Ona bakarken yapraklar uçuşuyordu, bunun yeni bir oyun olup olmadığını merak ediyordum - geçen ay çaldığı öpücüğün hemen ardından gelen hesaplanmış bir baştan çıkarma. Irian tepkim karşısında şaşırmış görünüyordu; başparmağı bilinçsizce belindeki Gök Kılıcı'nın kabzasında gezindi.

"Özür dilerim, Colleen." Çenesi gerildi. "Sadece yeni doğan yavru geyiği görmek isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Daha önce de yunuslar gördüm, Irian." Sözlerim körelmiş, sert çıkmıştı. "Kolayca doğarlar ve kolayca öldürülürler."

"Evet." Yanağında bir kas zıpladı. "Ama yine de değerli, çünkü bize kendi fani faniliğimizi hatırlatıyorlar."

Sözler beni silahsızlandırmak içinse, amaçlarına hizmet ettiler. Unutmaya devam ediyordum, Irian ölüyordu.

Cathair bana Halk'ın uzun, yaşlanmayan hayatlar yaşadığını söylemişti ama ona miras kalan Hazine yüzünden Irian'ın doğal ömrü kısalmıştı. Belki de ilk kez kendi Halk kanımın bana beklenmedik bir uzun ömür bahşedip bahşetmediğini merak ettim. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım; vebadan, savaştan, kıtlıktan ölen binlerce Fódlan vatandaşı için kendi ölümlülüğümün hiçbir önemi yoktu.

"Varoluşsal korkunuz ne kadar zorlayıcı olursa olsun," diye çıktım, "bir pazarlığımız vardı. Benim için bir hikayen var mı, tánaiste? Yoksa işe yararlığın bitti mi?"

"Kurnazlık çabalarımın seni etkilemediğini görüyorum." Irian hızla ayağa kalktı. "Senin için iki hikâyem var, Colleen. Biri büyüyle, diğeri arzuyla ilgili. Senden sadece bir hikâye isteyeceğim.

Geri dön. Ama ne bilmek istediğime ben karar veririm. Anlaştık mı?"

Sert sözlerim için bir pişmanlık ve onun sözlerine karşı bir öfke patlaması yaşadım. Ama bakışlarını tuttum ve basitçe "Anlaştık" dedim.

"Bir zamanlar - kayan yıldızların ve korkunç kehanetlerin olduğu bir zamanda

- "Antlers Sept'inin bir varisi doğdu." Kaşlarımı çattım, bana Deirdre'nin hikâyesini zaten anlatmıştı. Ama o devam ederken sözünü kesmedim. "Bahçesinde saklanırken kendisiyle ilgili bir sırrı keşfetti -sırf söyleyecek kimsesi olmadığı için kıskançlıkla koruduğu bir sır. Anam cló'sunun sırrı, ruhunun formu."

"Onun neyi?"

"Onun hayvan avatarı." Irian'ın gözleri parladı. "Sept soyları arasında şekil değiştirmek bir güç işareti olarak kabul edilirdi. Prestij. Bir anam cló'ya sahip olan nadir birkaç kişi yeteneklerinden dolayı saygı görürdü." Sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi durakladı. "Deirdre'nin bahçesini sık sık ziyaret eden küçük çocuğun onun dönüşümünü asla görmemesi gerekiyordu. Ama arkadaşının değişimine tanık oldu ve onun anam cló'sunun nasıl bir şekil aldığını gördü."

Ay ışığı ve gölge arasında kalan Irian, zıtlıklar üzerine bir çalışmaydı; karanlık gölgeler, parlak gözler; siyah saçlar, mermer ten. İfadesini çözemiyordum.

"Neydi o?"

"Bir dişi geyikti."

Şaşkınlıkla bakışlarımı tekrar geyiğe ve yavrusuna yönelttim. Ama narin hayvanlar çalılıkların arasında görünmüyordu. "Bana Deirdre'nin öldüğünü söylemiştin."

"Kederinden büyük bir yükseklikten düştü. Kayıp hazinesinin vahşi büyüğü serbest kaldı. Öldüğü sanıldı ama cesedi bulunamadı." Dikkatle yaklaştı, üzerimde belirdi. "Eğer dikkat ettiysen, bana hatırlattığın kişinin Deirdre olduğunu mutlaka tahmin etmişsindir. Kumsaldaki o gece, yüzünü ilk gördüğümde senin o olduğunu düşünmüştüm. Saçının rengi, sesinin tınısı, vücudunun özü

Sihir. Belki de düşüşünden bir şekilde kurtulduysa, sen-"

"Ne? Onun... kızı mı?" Bu düşünce beni gülmekten kırdı geçirdi. Ama Irian şaka yapmıyordu ve yüz ifadesi beni ayılttı. "Peki ya babam?"

"Kendini verdiği tek adam. Kalbini çalan ve hem Halk hem de insan diyarları için yirmi yıllık sefaleti başlatan insan kral."

Buna gülemezdim. Sözleri beni tam kürek kemiklerimin arasından vurdu ve korkuttu. Kendimi bir ağaca yaslamak için uzandım ama Irian'ın kocaman ellerinin ağırlığını onunkilere yasladığını gördüm.

"Bu sadece bir teori, Colleen." Alçak sesi beni sakinleştirdi. "Ama doğru yaştasın. Her iki dünyada da doğan bir çocuk yaşayan hafızada kaydedilmedi ama sen ne tam Folk ne de tam insan gibi görünüyorsun. Belki de bazı anılarınız vardır...?"

"Hiç." Kelime daralan ciğerlerimden soluk soluğa çıktı. Birkaç dakika önce Irian'ın sözleri saçma ve imkânsız görünmüştü. Ama şimdi bu düşünce sert, karanlık kökleriyle göğsümü sıkıyor, sinsî küçük parmaklarıyla en yumuşak yerlerimi arıyordu. Boynuzlu Sept'ten Deirdre, annem mi? Rían Ó Mainnín, babam mı?

Eala, benim gerçek kardeşim. Sadece aşkla değil, kanla da bağlıyız.

Aynı babadan doğdular, aynı anne tarafından büyütüldüler.

Ama geri kalanı hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer Deirdre ölmediyse, Hazinesinin vahşi büyüğü neden serbest bırakılmıştı? Tabii Ormanın Kalbi'ni kendisi yok etmediyse. Ve eğer Yüce Kral'dan hamile kaldıysa ve beni doğuracak kadar uzun yaşadıysa, o zaman beni nasıl ve nerede büyüttü mü? Ve neden -ah, neden- beni insan diyarında terk etmiş olabilirdi ki, orada saklanmaktansa öldürülmem, sevimli miktense yakılmam daha olasıydı?

"Bu imkânsız." Sesim çıplak ve kaba çıktı.

Irian'ın ışıldayan gözleri yandı. "Colleen-"

"Arkadaşının hâlâ yaşadığına neden inanmak istediğini anlıyorum." Sözlerim kesecek kadar keskindi. İçimde bir öfke kabardı; bu fikri aklıma soktuğu için ona ve kalbimde kök salmasına izin verdiğim için kendime. "Ama bu anlatılacak acımasız bir hikâye. İnsanlar ölümden dönmez. Trajedilerin gümüş astarları yoktur. Ve ben hiçbir zaman kılık değiştirmiş bir prenses olmadım."

Irian başını öne eğdi. "Seni yine üzdüm."

"Hayır." İnkârım çok hızlı oldu. Yüz hatlarımı düzelttim; bunun beni gerçekten ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum. "Ben sadece bir hikayenin mutlu sonla bitmediğini anlarım."

Gülümseme ya da hırlama olabilecek bir şekilde dişlerini gösterdi. "O zaman korkarım bir sonraki hikâyemden hoşlanmayacaksınız."

Gece ılık ve durgun olmasına rağmen, Irian'ın gölgeleri onun arkasında kıvrılıp çalkalanıyordu. Yine başparmağı kılıcının kabzasında geziniyordu; onu gördüğüm tek bilinçsiz hareketi bu.

"Bütün masallarını beğenmedim, tánaiste. Bu seni daha önce durdurmadı."

"Pekâlâ." Gözleri alışılmadık bir ihtiyatla parlıyordu. "Bir zamanlar -savaşın, kargaşanın ve ölmekte olan büyüünün olduğu bir zamanda- bir çocuk varmış. Genç, kibirli, vahşi ve bencilmiş. Kendisine ait olmayan şeyleri almış, inşa etmemesi gereken şeyler inşa etmiş, kendisinin vermemesi gereken kararlar vermiş. Yaptıkları yüzünden yalnız kalmaya mahkum oldu. Ama ne yaşlılık ne de yalnızlık onu iyileştirdi; sadece daha da kötüleştirdi."

Bir elini çenemin altından geçirerek yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Parmak uçlarından aniden kıvılcımlanan damarlarıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Hâlâ kibirliyim, Colleen. Geçen ay senden bir öpücük çaldım - benim hoşuma gittiği gibi senin de hoşuna gittiğine inanıyorum. Benim seni arzuladığım gibi senin de beni arzuladığına inanıyorum. Ve değersiz hayatımdan geriye kalan birkaç ayda, seni mutlu edebileceğime inanacak kadar kibirliyim. Aşkta olmasa bile, en azından şehvette."

Ay ışığının yüzümdeki lekeyi ağartması için dua ederek kızardım. Gözlerim çaresizce dudaklarına kaydı. Geçen ay tadı dökülen kan ve umutsuz arzu gibiydi. Bu gece tadının nasıl olduğunu merak ettim.

"Ben de hâlâ şiddet yanlısıyım." Çenesindeki bıçak keskinleşti. "Sırf seni incitmeye cüret ettiği için o prensini öldürmek istiyorum. O yüzden bu gece senden istediğim hikâye şu: Neden öldürmeyeyim?"

Dilim ağzımın içinde ısındı ve ağırlaştı. Birbiriyle çelişen duygular içimi kasıp kavuruyordu -arzu, tedirginlik ve korkunun en zayıf tüyleri.

"Bir zamanlar -küçük ellerin ve ayakların ve kocaman, gürültücü yetişkinlerin olduğu bir zamanda- şekil değiştiren bir kız vardı." Kendime binlerce kez anlattığım, binlerce farklı sonu olan bir hikâyeydi bu. Irian'a anlatmak şaşırtıcı derecede kolaydı. "Tüm dünyada tek bir arkadaşı vardı, her şeyini paylaştığı küçük bir prens. Yemeklerini, küçük yatağını, en derin sırlarını. Ama onlar büyüdükçe, Dönüşen ve Prens de değişti. Arkadaş olarak paylaştıkları sevgi daha fazlası oldu. Bununla savaştılar, çünkü asla birbirleri için yaratılmamışlardı. Daha sonra, savaşmayı bırakmışlar. Ama yine de birbirleri için yaratılmamışlardı. Ayrıldılar. Ama acı çekmeden değil."

Irian'ın yüzünde anlayış aradım. "Evet, prens Dönüşen'e zarar verdi. Ama o da ona zarar verdi." Geçen ayki hikâyesini hatırladım. "Birbirlerinin bedenlerinin altına diken gibi saplanmış acı dolu parçalar bıraktılar. deri. Biz var kesilmiş ve parçalar Dışarı. Biz geride kalan yaraları dağladı. Ama... yara izleri hâlâ duruyor." "Ben de hala bencilim, Colleen. Hem de çok bencil." Irian'ın avuç içi boğazımdan aşağı kayarak kalbimin düzensiz attığı yerde durdu. "Kendini bana verdiğinde, her şeyini istiyorum. Paylaşmaya istekli değilim."

Yeşil-koyu nabzım zonkluyordu. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama kararsızlığın dikenli sarmaşıkları omurgama dolandı ve kelimelerimi susturdu. Eala'nın uyarıları yankılandı

benim aracılığım la: Senin gibi yufka yürekli bir kızın onun gibi kalpsiz bir adam tarafından alt edildiğini görmekten nefret ediyorum. Belki de bu hesaplanmış bir baştan çıkarmaydı - bir avcının silahsızlandırmak için tasarladığı samimi bir illüzyondan başka bir şey değildi. Yoksa Irian neden beni takip etsin ki? Benimle sevişerek kazanacağı hiçbir şey yoktu; ne zenginliğim ne de tacım vardı. Onun büyü su benimkini gölgede bırakıyordu.

İçimdeki başka bir ses hain bir alternatif fısıldadı, Irian'ın kendisinin reddettiği bir alternatif: O kadar da kötü olamazdı. Ne de olsa bana kusurlarını itiraf ediyordu, duygularını. Beni istediğini itiraf ediyordu. Omurgama tırmanan dikenli sarmaşıklar tehlikeli arzusunun minik tomurcuklarını büyüttü.

Bir cesaret patlaması ellerimi onun göğsünde gezdirmeme neden oldu, arayan avuçları mın altında kaskatı kesilmiş ti. Parmak uçları mı omuzlarının üzerinden geçirerek ensesindeki yumuşak siyah saçlara doladım. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve avuçları nı belime doladı. Yüzümü onunkine doğru eğdim ve gözlerindeki belli belirsiz şaşkınlığı fark ettim.

Duygularına karşılık vereceğimden emin değildi. "Mutlu sonla bitmeyen başka bir hikâye mi, tánaiste?" Dedim.

"Belki de ve en mutsuz bitiyor . Hepsi." O bükülmüş,

Ağzıma sıcak bir öpücük kondurdu. Tadı kafeslenmiş şimşek ve soğuk geceler gibiydi ve bana dokunduğu yerde tenim zonkluyordu. "Ama bu artık o kadar da önemli değil, hikâye daha yeni başladı."

İçimdeki tomurcuklar çiçek açtı, karanlık ve sevimli, baş döndürücü parfümleri Irian'ın yakıcı öpücükleri kadar sarhoş ediciydi. Ve artık dikenlerinin titreyen tenime karşı boyun eğmiş bir uyarıyı tırmaladığını fark etmiyordum.

Otuz Birinci Bölüm

Duir-Oak Erken Yaz

Yağmur Dún Darragh'ı sırlıslam etti ve nehri çalkalayarak köpürttü.

Çürümüş hava için minnettardım. Altın yaz, sınırsız zaman yanılsaması yaratan uzun günler ve sonsuz sıcaklıktan oluşan durgun bir cazibeydi. Ama yaklaşan bulutlar bana bu mevsimin de -diğerleri gibi- geçici olduğunu hatırlattı. Beklediğimden daha çabuk geçeceğini biliyordum. Samhain'e sadece birkaç ay kalmıştı ve ben Eala'nın büyüsünü bozmaya, Fódla için büyü bulmaya ya da Irian'ı kıyametinden kurtarmaya daha yakın değildim.

Bunun için onu suçladım. O çok büyüleyiciydi ve ben de onun cazibesine karşı çok hassastım. Kendime sürekli olarak ortak cazibemizin peşinden gidemememin - gitmememin - tüm nedenlerini hatırlattım, ama her argüman gün geçtikçe daha da dayanıksız hale geldi.

O kötüydü. Ondan çok daha vahşi, kibirli ve bencil insanlarla tanışmıştım.

O bir canavardı. Eğer sihir bir canavar yarattıysa, o zaman ben de bir canavardım.

Muhtemelen Samhain'e kadar ölmüş olacaktı. Ölümüne yabancı değildim. Ve ben de ona ölümü çok göreceği biri değildim.

Sadece birkaç ay daha olsa bile dolu dolu yaşama arzusu.

Ve belki de haklıydı - belki de Rogan'ı kalbimden kestiğim yer hâlâ kanıyordu. Ama Irian'ın yakıcı öpücüklerinin yarayı dağılayacak şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bu ve Rogan'la aramda kalan pürüzleri gidermek. Onu kalbimden söküp atmanın bir parçası da her zaman yapacağı seçimler için onu affetmek olmalıydı.

"Princeling."

Rogan sesimi duyunca sarsıldı. Dún'un yankılanan büyük salonunda çıplak göğüsle antrenman yapıyordu; yağmur pencerelere vuruyor ve kapıyı dövüyordu. Yine de kalçalarından aşağı sarkan pantolonu, güneş ışığına yabancı olmayan birinin altın rengi, terden kaygan topografyasını sergiliyordu. Dizileri arasında ilerlemeyi bıraktı, klaikomunu kılıfına soktu. Elleri büküldü, sonra yanlarında gevşedi.

"Changeling."

"Senin için bir şeyim var." Masanın üzerine katlanmış parşömen parçalarıyla dolu deri ciltli bir defter koydum.

"Şey. Eala için."

"Ne oldu?" Tedirginlik gözlerini kararttı. "Halk büyüleri mi?" "Bu bir büyü kitabı değil, içinde büyü ya da efsun yok.

Ama büyüden ve gücün büyüme ve yeniden doğuşun doğal dengesine nasıl bağlı olduğundan bahseder. Bağlamaktan ve çözmekten bahsediyor." Çatlamış deriye vurdum, hâlâ kadim savaşçının değerli sözlerinden herhangi birini, kız kardeşimi kurtarmak için bile olsa vermeye istekli olup olmadığımdan emin değildim. Ama öğrendiklerimi kullanmalıydım, aksi takdirde zamanımı gerçekten boşa harcamış olacaktım. "Ve sevgiyle verilmiş bir kalbin gücünden bahsediyor. Bir tür sihir.

Halkın arasına sıkışmış lanetli bir insan tarafından bile erişilebilir."

Rogan bana sanki kalan azıcık akıl sağlığımı da kaybetmişim gibi bakıyordu. Kitabı bir kez daha okşadım.

"Hepsi orada. Sadece Eala'ya ver, belki o işine yarar."

"Yapacağım." Kitaba baktı. Tereddüt etti. "Hâlâ arkadaş mıyız Dönüşen?"

"Her zaman." Nefesim bir hüznün kıymığına takıldı. Gülümseyerek geçiştirdim. "Söz verdiğim gibi."

"O zaman bir arkadaşın olarak sana bir uyarıda bulunmama izin ver." Rogan'ın gözleri hâlâ kısıktı; güneşten bronzlaşmış eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Kuğuları esir tutan Gentry tânaiste'den uzak dur. O, oyalanmak için çok tehlikeli."

Göğsümdeki diken büyüyerek bir çalığa dönüştü ve kaburgalarımı acıyla tırmaladı. Bunlar Eala'nın sözleriydi, öyle olduklarını biliyordum. Yine de Rogan'dan gelmeleri beni kız kardeşimden gelmelerinden daha fazla rahatsız etti. Dünyanın gözünde hiçbir zaman Rogan'ın akranı olmamıştım, ama aramızda her zaman eşittik. Onu bir kavgada yenebilir, masanın altında içebilir, zekâda onunla kolayca boy ölçüşebilirdim. Sanki kendi aklımı bilmiyormuşum gibi bana patronluk taslamaya nasıl cüret ederdi?

"Bu bir uyarı mı?" Sesim soğuktu. "Yoksa bir emir mi?"

Bakışları benimkilere kaydı, acı mavi ve kıskanç yeşil. "Eğer ikincisi olsaydı, itaat eder miydin?"

"Bana emir verecek konumda değilsin," diye tersledim. "Sen benim ne kardeşim ne de babamsın. Asla kocam olmayacaksın. Ve henüz benim kralım değilsin."

"Haklısın, ben bunların hiçbirisi değilim." Gözleri kızgınlıkla parladı. "Ama aşkla verilen bir kalp gerçekten de güçlü bir büyü ise, o zaman sana yalvarıyorum Fia, seninkini koru. Tír na nÓg'un ne kadar büyüleyici olabileceğini anlıyorum. Özellikle de senin gibi biri için. Ama sen oraya ait değilsin. Onun yanına ait değilsin."

"Dur." Sözüleri kızgınlığımı bıçak gibi keskinleştirdi. Senin gibi biri. İşte oradaydı - her şeyin kalbindeki gerçek. Sevmek için kendimi ne kadar değiştirmiş olursam olayım, asla bir değişimden fazlası olamayacaktım - Rogan için bile. Bir zamanlar, ne kadar insan olduğumu, Halk kanımın ne kadar az önemli olduğunu kanıtlamak için kendimi çılgına çevirirdim.

Ama ben insan değildim. Ve Halk kanım önemliydi.

Tír na nÓg büyüleyiciydi. Ama artık tehlikeli bir şekilde değil, tanıdık bir şekilde, uzun zamandır unutulmuş bir rüyanın solan renklerle boyanmış hali gibi. Evim değildi belki ama Fódla da değildi. Belki de iki dünyadan doğmuştum. Belki de hiçbir yere ait değildim. Ama bu, ikisini de talep etmekte özgür olduğum anlamına geliyordu. Ya da hiçbirini. Ya da ikisini de.

Ne olursa olsun, seçim bana aitti ve sadece bana aitti.

"Uyarınız için teşekkür ederim prensim." Ses tonumu buz gibi bir sakinliğe zorladım. "Ama artık bunu duymak istemiyorum. O kitabı prensesinize verin. Ona sevginizi, ilginizi, endişenizi verin. Ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Otuz İkinci Bölüm

Fırtınalar dolunayda sona ermişti, ama Tír na nÓg onların hatıralarıyla yankılanıyordu - patıkaya düşmüş ağır dallar, nemden kararmış gövdeler, yaprakların damarlarından aşağı kayan su tanecikleri. Söğüdün altındaki dere kabarmış ve beyaz örtüyle kaplanmıştı.

Rogan'dan ayrıldığım an koşmaya başladım. Gecenin içinde hızla ilerledim, sonra ıslak balçıkta patinaj yaparak durdum ki lough'a giden yol bir grup kız tarafından kapatıldı. Kuğu bakireler, dalgalanan, ısıltılı elbiseler giymiş, gevşek bir yarım daire şeklinde bir arada duruyordu. Yüzlerini taradım - ismen tanıdığım tek kişi Handi'ydi. Botlarımdaki çamuru tekmelerken saydım.

On bir.

Eala onlarla birlikte değildi. Hayal kırıklığı ve haince bir rahatlamayla nefesimi verdim.

"Acelen var," dedi Chandi. "Acelen ne?"

Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum, demek istedim. Bunun yerine omuz silktim ve onları geçmeye çalıştım. Ama kızlar kıkırdayarak etrafımı sardılar, nemli mantomu çıkarıp saçlarımı çözdüler ve hatta eğilip botlarımın bağcıklarını çözdüler.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Ne yapıyorsun?"

"Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun." Chandi gölgeli kaleye doğru başını salladı. Kümeleri kaldırdı

yıldız çiçeklerini kafa derime örmek için. "Bu gece sana sahip çıkıyoruz."

"Ama-"

"Sadece kızlar." Chandi geri adım attı. Kıyafetlerim değişti; yün ve deri, yumuşak kumaşa ve sert kemiğe dönüştü.

Chandi'nin benim için hayal ettiği etek, Tír na nÓg'da şimdiye kadar giydiğim en açık elbiseydi. Kaygan, boğucu kumaş her yerime yapışıyor, kollarımı ve göğsümün büyük kısmını çıplak bırakıyordu. Siyah kemerler dar belimi kavırıyor ve çıplak dallar gibi gövdeyi sarıyordu. Bacaklarım şeffaf zümrüt eteğin altında bembeyaz parlıyordu.

"Hayır." Gözlerimi sıkarak kapattım ve boş yere kendi kıyafetlerimi diledim. "Kesinlikle olmaz."

"Lütfen?" Diğer kuğu kızlardan biri suratını astı. Kalçasına kadar uzanan kan kırmızısı bir elbise giymiş ve gözlerinin etrafına yoğun bir sürme çekmişti. "Eğlenceli olacak."

"Size gösterecek çok şeyimiz var," dedi bir diğeri - gamzeli bir bal sarışını. Madeni para parlaklığındaki elbisesi hareket ettiğinde yılan pulları gibi parlıyordu.

"Yaz ortasından sonraki ilk dolunay, Halk'ın Vahşi Av Bayramı'nı kutladığı zamandır." Chandi kafa derime daha fazla acı çiçek ördü ve sesini alçalttı. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ne?" Nefes aldım.

"Büyü." Gözleri ciddiye. "Biz insanların dokunamayacağı bir sihir."

Karıncalanan parmaklarına karşı koymayı bıraktım.

"Neden?"

"Sadece bizimle gel. Büyümüzü bozmak için faydalı olabilir."

İkna olmamıştım. "Katıldığım son Folk revel neredeyse kafamı yere çarpmamla sonuçlanıyordu."

"Bunun tek sebebi Halk'ın senin kim olduğunu bilmemesi, sadece kiminle birlikte olduğunu bilmesiydi." Chandi'nin kehribar rengi gözleri muzip ışığını yeniden kazandı. "Bu sefer herkes sana zarar vermeye"

çalışmayacağını daha iyi bilecek."

"Anlamıyorum."

Kuğu kızlar anlamsız bir bakış attılar. Arkadaki kızlardan biri öne çıktı ve bana bir ayna uzattı. Ay onun kenarını yakaladı ve gümüş renginde kireçledi. Kendi yansımama baktım.

Chandi bana sadece bir elbise değil, ona uygun bir taç da yaratmıştı. Siyah dallar ve şeffaf yeşil ipek, saç çizgimden ürkütücü bir botanik taç şeklinde yükseliyordu. Gerçek sarmaşıklar kumaşa dolanıyor, yüzümün yan tarafına doğru uzun, hınzır dikenler uzanıyordu. Yıldız çiçekleri elmas gibi parlıyordu. Korkunç, güzel ve... muhteşem görünüyordum.

Kendim gibi görünmüyordum. Ve sadece siyah saçlarımı göremediğiniz için değil.

Anlamıştım. Bu gece, kendim olmamı istemediler. Onun gibi olmamı istediler.

Kin, midemdeki cazibeyle karıştı. Eala'nın hayatının nasıl olduğunu kaç kez merak etmişim? Değer verilen, korunan, hayranlık duyulan? Kız kardeşler, arkadaşlar, taliplerle çevrili? Bir halk eğlencesinde gece boyunca dans etmek?

Birdenbire ve açgözlülükle meraklandım.

"Gözlerim farklı," diye belirttim, biraz da hayal kırıklığıyla.

Kızların hepsi güldü.

"Bize güvenin," dedi alevli bakır saçları ve gece yarısı gibi bir elbisesi olan. "Bu elbisenin içinde kimse gözlerine bakmayacak."

"Peki Eala bu gece nerede?" Toparlayabildiğim son mazeret buydu. "Feis'e onun yerine gidebilir miyim?"

Kızlar yine birbirlerine baktılar.

"Onunla birlikte. Prensine." Chandi'nin yüzünü anlamlı bir gülümseme kapladı. "Yalnız."

Kısa süreli bir kıskançlık hissi, alışılmadık bir huzur çiçeğinin önünde hızla kayboldu. Rogan'ın varlığı omzumda oyalanıyormuş gibi arkama baktım. Ama tabii ki orada değildi ve ben de bundan memnundum.

Onun adına sevinmişim. Brighid mutlu bir hayatı hak ettiğini biliyordu.

Herkes gibi ben de bitmek
istiyordum. "Gidelim,"
dedim.

Terk edilmiş bir halk şehri olan Murias'a sadece uzaktan bakmıştım. Ama tanımak zor olmadı. Işıltılı beyaz duvarlar yükseliyor, narin korkuluklarla taçlanıyordu. Zarif binalar gece gökyüzüne fantastik şekiller kazıyordu. Havadar, çiçekli ağaçlar arasında altın kolyeler gibi uzanan sokaklar. Ama yakından bakıldığında, bir zamanlar görkemli olan bu şehrin içinden iğrenç bir leke süzülüyordu.

Ağaçlardaki çiçekler gölgeyle kaplanmıştı. Çürüyen sarmaşıklar taşları çatlatıyor ve harçları ufalıyordu. İskelet kuşlar, yüksek anıtların kırık çatılarının üzerinde uçuşuyordu. Ve tüm bunların altında, kemiklerimi titreten ve dişlerimin arkasına kök salan korkunç bir ses vardı.

Yirmi adım ileride, kuğu kızları sokağın ortasında neden durduğumu görmek için durakladılar.

"Haydi!" Chandi seslendi.

Hasta bir tereddüt beni olduğum yere mıhladı.

"Yapamaz mısın-" Hepsi bana bakıyordu. "Bunu duymuyor musun?"

"Müzik mi?" Siyah elbiseli kızıl saçlı bakire güldü. "Kendini hazırla, oraya vardığımızda daha da gürültülü olacak."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama kızlar beni resmen cümbüşün içine taşıdılar.

Parçalanmış duvarların ardında renkli ışıklar parlıyordu. Bir zamanlar büyük bir salon olması gereken devasa, karanlık bir alana girdiğimizde müzik garip bir şekilde çalıyordu. Ancak sütunlar yerine, gökyüzüne doğru yükselen dört çarpık meşe ağacı, mevsimsiz çıplak dallarına dolanan parlayan fenerler vardı. Halk mekâna dolmuş, neredeyse salonun aralıksız uğultusunu bastırarak kadar yüksek olan zonklayan müzik eşliğinde dönüyordu.

çarpıtılmış vahşi büyü.

Hareketli renklerle boyanmış mermer ve granit duvarlarda da canavarlar ve mucizeler dans ediyordu.

"Vahşi Av Feis'i." Chandi duyabilmek için kulağıma bağlamak zorunda kaldı. "Uzun zaman önce, Vahşi Av yaz gündönümü gecesinde gökyüzünde parıldar, devleri, canavarları ve onları hoşnut etmeyen insanları avlardı. Ama Hazineler dövuğünde, Vahşi Av'ın gücü çalındı. Bu yüzden Av artık sadece Halk'ın anılarında ve hayallerinde yaşıyor."

Etrafımda şiddet görüntüleri kaynıyordu.

İnsan gözlü şahinler, kurt dişli adamlar ve çimenlerin üzerinde kıpkırmızı kanayan korkmuş geyikler.

Beyaz postlu ve alev alev yanan gözlü tazılar, kırılğan bacaklı kemik yaratıkların peşindeydi. Onların doğaüstü ulumalarını neredeyse duyabiliyordum: ilkel bir korkunun tunç kenarlı çanıydı bu ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bu mu?" Nefesim kesildi. "Hazineler dövölmeden önce dünya böyle bir yer miydi?"

"Öyle diyorlar."

Kafatasımın tabanı müzikle birlikte zonkluyordu. Boğazım kurudu. Değişen, yankılanan görüntülerden başka bir yere bakmaya çalıştım ama onlar her yerdeydi.

Sempatı Chandi'nin gözlerini yumuşattı. Diğer kuğu kızlarını el sallayarak uzaklaştırdı ve onlar da mutlu bir şekilde etrafımızı saran garip bedenlerin çalkantısına boyun eğdiler.

"Sana göstermek istediğim şey bu değildi. Gel."

Gürültüyü ve kaotik hayalleri geride bırakmak rahatlatıcıydı. Chandi beni binanın yan tarafına götürdü. Bir zamanlar küçük bir park ya da bahçe olan yer, doğa tarafından tamamen geri kazanılmıştı. Ama bu lanetli şehirdeki diğer her şey gibi o da yanlış büyümüştü. Ağaçlardaki yapraklar şekilden çok gölgeydi. Küçük bir dere floresan yosunlarla tıkanmıştı. Bir rüzgâr tepelerden aşağıya çürümenin kokusunu üfledi ve

bozulma daha da yaklaştı. Kanım onun hastalıklı titreşimiyle titredi.

Durdum. "Daha fazla yaklaşmak istemiyorum." "Neye?"

"Yolsuzluk mu?" Bunun için başka bir isim bulamamıştım. "Morrigan, hissedemiyor musun?"

Chandi kaşlarını çattı ama bana değil. Bir an tereddüt etti, sonra yüz hatlarını düzeltti. "Sadece biraz daha uzağa."

Kirli derenin yanına eğildi. Karanlıkta, yolu boydan boya kesen çiçekleri görememiştim. Ama şimdi çürümüş floresan yapraklarını parlatıyordu ve bakirelerin her dolunayda kopardıkları yıldız çiçekleriyle aynı şekilde olduklarını gördüm. Ama bunlar beyaz değildi. Siyahtı.

"İsimsiz Gün'de sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Chandi'nin gözleri bile çarpıklığa bu kadar yakınken yanlış parlıyordu - yeşil ve siyah iplikçikler kehribar rengi irislerinin rengini bozuyordu. "Doğa gibi, Tír na nÓg da denge ister. Buradaki her şeyin bir ikiliği var. Buraya geldiğimizde beyaz çiçekler büyümeye başladı. Onlar korur, yaratır, hayal ederler. Bu siyah çiçekler ise dengeyi sağlıyor. Keserler, yok ederler, hatırlarlar."

Başımı salladım. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Gençken beyaz çiçeklerle ilgili bir şey keşfettik. Onları yuttuğumuzda, geleceği görebiliyorduk. Görkemli, olağanüstü, harika bir gelecek. Ama çok geçmeden bunun bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını anladık. Güzel ama sahte." Sözlerini düşündü. "Biz... kara çiçeklerin eşit ama zıt bir etkiye sahip olduğunu öğrendik. Yutulduklarında, onlar da imgelemleri ortaya çıkarıyor."

Soğuk bir şey ensemde dolaştı. "Gerçek vizyonlar mı?"

"Unutulmuş anılar. Bilinmeyen gelecekler." Bir avucunu elbisesinin ön kısmına sürttü. "Eğer Irian Samhain'de ölmeye gerçekten kararlıysa, o zaman hepimizin zamanı tükeniyor demektir. Hepimiz onunla birlikte ölmeyelim diye bu büyü bozulmalı. Eala inanıyor -hepimiz inanıyoruz- bu çiçeklerin

cevap ver."

Tekinsiz çiçeklere baktım, vahşi büyüünün kaygan zonklaması karşısında net düşünmekte zorlanıyordum. "O zaman neden onları kullanmadın?"

"Bu çiçekler... bizim için değil." Yüz ifadesi değişti. "Ama sen bizim gibi değilsin. Kaderimiz senin ellerinde, Fia."

Tereddüt ettim. Gece ılıktı -sıkıcı bir şekilde- ama kollarım tüylerim diken diken olmuştu. Bildiğimin ötesinde bir büyüyle flört etmemem gerektiğini biliyordum. Neyi riske atıyor olabileceğimi, nasıl bir bedel ödemem gerekebileceğini, hangi korkunç sonucu göze alabileceğimi bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Ama aynı zamanda ne kazanabilirim? Kuğuların büyüü hakkında daha fazla bilgi edinmek bulmacamın en azından bir parçasını çözebilirdi. Eala, Anne'nin evi. Rogan, Tír na nÓg'un dışında. Irian, yüklerinden en azından birinden kurtulur.

Gece yarısı çiçeklerinden birini kopardım. Fikrimi değiştiremeden çiçeği ısırdım ve dişlerimin arasında ezdim.

Yaprakları dilimi kesti; kan ağzımda metalik bir şekilde patladı. Corra'nın saygısız sesi zihnimde gezinirken bile bir acı tıslaması duydum.

Doğanın büyüü; ne ekersen onu biçersin.

Bir an sonra çiçeğin tadına baktım; öpülmüş dudaklar kadar tatlı ve kalp acısı kadar karanlık bir tat. Yutmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi. Öğürdüm ve parçalanmış çiçeği yere tükürdüm.

Chandi'ye baktım ama gitmişti. Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve küçük parkta onun uzun gövdesini aradım. Kaybolan tek şey o değildi; çarpıklık artık gökyüzünü lekelemiyordu. Yıldızlar kadife gökyüzünde parıldıyordu. Ağaçların yaprakları zümrüt gibi yeşildi. Rengârenk kuşlar gece yarısı şarkıları söylüyordu.

Arkamda, Murias ay ışığında sedef gibi parlıyordu. Narin kuleler yıldızlara doğru uzanıyordu. Yeşillikler duvarlara ve kemerlere yapışmış, esintide yeşeriyordu. Hava çiçek kokularıyla doluydu ve

Tatlı su.

Parkın kenarındaki hareket dikkatimi çekti. Uzun boylu bir adam bana doğru koşuyordu. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. Burada ne işi vardı? Düşündüm-

"Rogan!" diye seslendim. Beni duymadı. Eteklerimi kaldırdım ve peşinden koştum. Omzuna uzandım.

Rogan değildi. Bu adam daha zayıf yapılıydı. Saçları birkaç ton fazla sarıydı. Ve yüzü - yüzü yakışıklı ama periliydi. Ağzı acı ve kararsızlıkla gerilmişti. Gözleri sıcak kahverengiydi, yeni dönmüş toprak gibi.

-Bitkin görünüyordu. Onu tanı mıyordum. Yine de boynundaki altın meşale içimde bir aşinalık kıvılcımı çakmasına neden oldu.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Yüzünde taze bir ısırap belirdi. "Beni tanı mıyor musun?"

Sıkıntıyla benden uzaklaşıp geldiği yöne döndü.

"Bekle!" Peşinden atıldım ama aniden yükselen ağaçların arasında takip edebileceğimden çok daha hızlı hareket etti. Tekrar ortaya çıktığında, sandığım kişi değildi.

Figür yüksekti. Çıplak kalçaları kaslarla kordonlanmıştı. Yanık kürkleri omuzlarının üst kısımları boyunca uzanıyor ve gövdelerinin altın rengi kasları arasında oluklar açıyordu. Etraflarında orman uzuyor ve büyüyordu. İnsani alarm kollarımdaki tüyleri diken diken etti ama yeşil parlayan kalbim ormanın loş yakınlığıyla sakinleşti. Bakışlarımı figürün yüzüne doğru kaldırdım ama sadece orman yolunun benekli gölgelerini gördüm. Onların üzerinde, boynuzların sivri uçları gümüşle kabartılmış bir gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Pençe uçlu parmaklarını bana doğru uzattılar. Arkalarında, yıldız ışı ışıyla parlayan bir açıklık gördüm. Berrak bir müzik çanı beni çağırdı -hatırlanmayan bir bebeklik ninnisi.

Birdenbire, çok iyi anladım ki, eğer onları takip edersem

beni eve götüreceklerdi.

Takip ettim.

Koşarken ayaklarımın altında notalar çınılıyordu. Kadim ağaçlar bana yol göstermek için kollarını büktiler; gümüşten işlenmiş dallar, altından atardamarlar. Figürün boynuzları geçerken dallara çarpıyordu, çıkan ses tazıların uzaktan gelen ulumasına, bir aşığın kalbinin çarpmasına ya da ölmekte olan bir adamın ağıtına benziyordu. Arkalarından düşen yapraklar cam gibiydi, düştükleri yerde paramparça oluyorlardı. Acı parçaları baldırlarıma battı. Adımlarım artık kanla işaretlenmiş olsa da ilerlemeye devam ettim.

"Colleen!"

Ses kulaklarımda çınladı. Bu benim adım değildi.

İleride birçok Halk beni karşılamak için toplanmıştı. İnsanlar da vardı - tanıdığım ya da uzaktan gördüğüm insanlar. Ben yaklaşırken gülümsediler.

"Leydim," diye bağırdılar. "Hanımefendi!"

Ve benim gerçek adımlı söylediler. Kaybolmak ve sonra bulunmak gibi bir isim.

"Fia!"

Bu kelime beni delip geçen bir diken gibiydi.

"Fia!"

Kimin adıydı o? Döndüm.

Durgun ay ışığında bir canavar bana saldırdı. Bir kâbus - gümüş ormana karşı yaratılmış, gece yarısı ve büyüün artakanı.

Geri çekildim.

Canavar kükredi. Siyah kenarlı cüssesi varoluşun üzerine bir belaydı. Kocaman siyah kanatları yüzüme çarpıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımla başımı kapattım. Hâlâ bana doğru uzanıyor, parçalanmış kemiklerinin ezici ezilmesine karşı beni çekiyordu. Mücadele ettim. Ama güçlüydü, çok güçlüydü. Benimle hâlâ boğuşuyor, beni zonklayan toprağa yapıştırıyordu.

Sesler paniğimin içinden süzülüyordu ama çok ama çok uzaktaydılar.

"Asla yapmamalıydın-" Erkek sesi bozuktu.
Öfkeli. "Neden beni daha önce çağırmadın?"

"Özür dilerim." Kadın. İstiraplı. "Düşünmedim-"

"Hayır. Düşünmedin."

Ama sonra ikisi de uzaklaştı. Beni gümüş ve yeşilin hayallerinde, dileklerden oluşan bir ormana doğru sürüklenmeye bıraktılar. Beni tanıyan gülümseyen insanlardan oluşan bir kalabalığa doğru.

Beni seven.

Otuz Üçüncü Bölüm

Uyanmak yeniden dirilmek gibiydi. Karanlık ve derin bir yerden ısı ve ışığa doğru pençelerimle ilerledim. Ağrımına rağmen gözlerimi zorla açtım. Her yerim ağrıyordu. Kirpiklerimin altından loş ışık süzülüyordu. Ve ben sıcaktım.

Çok ateşli.

Birisi beni iç çamaşırlarıma kadar soymuştu. Çıplak bedenimin her santimi başka bir bedene karşı şekillenmişti. Terden kayganlaşmış ve yağsız kaslarla kordonlanmış bir vücut, benimkine karşı yanan bir tene sahipti. Dövmeli kollar göğsümün etrafına koruyucu bir şekilde dolanmıştı.

Gerildim, netlik için savaştım. Zihnim hala amansız sanrılarla yankılanıyordu; görüşümün kenarları eriyen alevler ve gülen gölgelerle titreşiyordu. Hava, kâbusların şekillerine bürünen buharla parıldıyordu.

"Uyanık mısın?" Irian'ın sesi kulağımdan bir santim uzaktaydı. Yanağı yanağıma sürtündü ve çiğ sinir uçlarımı ateşledi. Ürperdim.

"Sanırım öyle." Konuşmak canımı yakıyordu, ağzımda kesikler vardı. Düşüncelerim birbirinin içine girip çıkıyordu, parçalanmış iplikler ve çatışan renkler. Bunların herhangi biri gerçek miydi? "Neden bu kadar sıcak?"

"İlacı işlemenin en iyi yolu toksinleri terleyerek atmaktır."

Başımı kaldırmaya çalıştım ama sarmaşıklarla sarılmış bir kayaydı. "Uyuşturucu mu?"

"Uyuşturucu." Öfkesi sırtıma doğru gürledi. "Chandi sana o çiçekler hakkındaki tüm gerçeği anlatmadı. Onlar vahşi büyüden doğdu."

"Siyah olanlar mı?"

"Ve beyaz olanlar."

Anılarımı düzenlemekte zorlandım. "Chandi bana kuğuların güçsüzlüğünü dengelemek için çiçek açtıklarını söyledi."

"Bu uygun bir yalan olabilir. Hem beyaz hem de siyah çiçekler Deirdre'nin Hazinesi kaybolduktan sonra ortaya çıkmaya başladı. Vahşi büyü'nün manzarayı bozduğu yerlerde kümelendiler.

-Terk edilmiş şehirler, benim kalem. Belki de daha masum kökenleri vardır. Korkarım öyle değiller."

"Chandi bana anıları göstereceklerini söyledi.

Sırlar. Kayıp gerçekler."

"Bazen yaparlar. Halk arasında bazıları siyah çiçekleri halüsinojenik imgelemleri için yutar, ki bu imgelemler genellikle hezeyana bürünmüş gerçeklerdir. Ama insanlar onları yuttuğunda-" Sözü'nü yarıda kesti.

"Anlat bana."

"İnsanları... önerilere açık bırakıyorlar."

Buharlı havada bile içimi bir ürperti kapladı. "Ne kadar açık?"

"Savaş sırasında Halk onları insan birliklerini kendi kardeşlerine karşı kullanmak için kullandı. Sadakatin, sevginin, bağlılığın üstesinden gelirler. Sadece demir gibi bir irade onlara karşı koyabilir."

"Ama ben tam olarak insan değilim."

"Sen de tam olarak Folk değilsin, Colleen. Çünkü sen-" Yine tereddüt etti.

Bir ürperti beni sarstı ve öne doğru kıvrıldım. Terden ıslanmış saçlarım alnıma yapıştı. "Söyle, Irian."

"Bozulma." Korku, sesini karanlık bir bıçağa dönüştürdü. "Doğruca ona doğru gidiyordun."

Şimdi hatırladım. Uyandıktan uzun süre sonra bir rüyayı hatırlamak gibiydi; görüntüler ve duygular bir battaniyeden koparılmış kumaş parçaları gibi birbirine eklenmişti.

Boynuzlu figür.

Baştan çıkarıcı orman.

Aile, arkadaşlar ve hayranlardan oluşan kalabalık.

Home.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp boynumu destekleyen kola sıçradı. Irian'ın pazusu kasıldı. Beni daha yakına çekti.

"Yani gerçek değil miydi?" Acı fısıltımı boğuklaştırdı.

"Gerçek olmak zorunda mı?" Sesinde sonsuz bir nezaket vardı. "Gerçek olmak mı?"

Kirpiklerimin altından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve yüzüme yapışan boncuk boncuk terle karıştı. Gerçek olmasını istedim. Gerçek olmadığına sevinmişim.

"Artık bitti." Irian yüzümdeki karışık saçlarımı düzelitti.

"Uyu, Colleen. Şafak söktüğünde, bu bir rüyadan başka bir şey olmayacak."

Uykuya teslim oldum.

Siyah tüylerden oluşan kalın bir örtü beni boğuyor, binlerce küçük iğne gibi sırtımı ve boynumu diken diken ediyordu. Çığlık atmak için çırpındım ama nefes alamıyordum, konuşamıyordum, ses çıkaramıyordum. Canavar gitmeme izin vermedi, beni dev siyah kanatlarla sardı. Çok sıcaktım. Karanlığın içinde boğuldum.

Panik beni uykumdan uyandırdı. Kabusun kalıntılarını silkeleyerek nefesimi içime çektim. O kadar gerçektir ki. Ama ortada ne bir halk cümbüşü, ne de çağıran bir orman vardı. Kanatlı canavar yoktu. Sadece göğsünü sırtıma dayamış, kollarını gevşekçe boynuma ve belime dolamış bir adam vardı.

İçime bir sıkıntı çöktü. Kesmek için çok uğraştıktan sonra

Onu kalbimden çıkarmıştım, gerçekten Rogan'la tekrar yatağa mı girmiştim?

Adamın kollarında iki büküm oldum. O Rogan değildi. Siyah dövmeleler yontulmuş kolların üzerinde keskin bir şekilde kayıyordu. Saçları kısa ve koyu renkliydi. Çenesi bıçak gibiydi. Ağzı yumuşaktı. Gözleri kapalıydı ama gümüş rengi olduklarını biliyordum.

Zevk, şaşkınlığa dönüşmeden önce beni ısıttı. Kıpırdamadım. Irian'la ne yapıyordum? Karmakarışık anılar beni alevler gibi yaladı. Onunla bir yerlerde dans etmiş miydim? Bahar çiçekleri açmış ağaçların altında beni öpmüş müydü? Biz-

Hayır. Bunu hatırlamam gerekirdi. Ama başka türlü neden onun yatağında, neredeyse çıplak bir halde, kollarının arasında uyukluyor olacağımı bilmiyordum.

Aklıma geldi, bu da başka bir rüyaydı. Vahiy, orman, canavar gibi. Daha iyi bir rüya.

Irian kıpırdandı ve bana daha da yaklaştı. Yüzü benden bir santim uzaktaydı. Kirpikleri opal parçalarının üzerinde dalgalanıyordu. Dudakları aralandı.

Bir davet gibi görünüyordu. Kabul etmemek için bir neden göremedim - ne de olsa bu gerçek değildi. Çenemi eğdim ve onu öptüm, ağzıma almadan önce dilimi alt dudağının üzerinde kaydırdım. Tadı soğuk rüzgâr ve yeni dövülmüş metal gibiydi. Ellerimi yontulmuş omuzlarında gezdirdim ve parmak uçlarımı saçlarına gömdüm. Kısa, yumuşak ve terden nemlenmişti. Sıcaklık içimi yaktı. Öpüşmeyi derinleştirdim, dilimi dişlerinin üzerinde gezdirdim ve zar zor örttüğüm göğüslerimi onun sıcak, çıplak göğsüne bastırdım.

Ağzıma karşı inledi. Belimin üzerinde duran eli sıkılaştı ve kalçalarımı onunkilere yaklaştırdı. Sonra vücudunun her santimi sertleşti. Kolları mermer gibi oldu. Gövdesi büküldü, sert kasları karnımda dalgalandı. Dizleri bükülürken uylukları sertleşti. Kalçalarını ve uyarılmışlığının başlangıcını benden uzaklaştırdı.

"Hayır." Dudakları benimkilerden çözüldü. "Hayır."

Surat astım. Rüyalarım genelde beni reddetmezdi. Uzandım

onun için tekrar.

Ama o kocaman elleriyle bileklerimi yakaladı ve göğsümde sabitledi.

"Hayır," dedi tekrar. "Bu şekilde değil."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım. Ama artık pek bir önemi yoktu. Yuvarlandım ve bilinçsizliğe doğru kaydım.

Şafağın rüya ışıltısında uyandım. Çiçeğin toksininin kalıntıları hâlâ damarlarımda dolaşıyordu; hayaller titreyen görüşümün kenarlarında gizleniyordu. Çile beni kum gibi bir deri ve cam gibi kemiklerle bırakmıştı. Ama ufuktaki sıcaklık nabzımı hızlandırdı.

"Geçit'e geri dönmem gerekiyor," diye mırıldandım.

Irian sessizce giyinmeme yardım etti, sonra beni Söğüt Kapısı'nın yanına bırakmak için eğildi.

Şafak vakti Tír na nÓg enfesti. Güneş yükseldikçe, imkânsız çiçeklerden rengârenk çiçekler fışkırıyordu. Bal peteği yapraklı ağaçlar ışık prizmalarını yansıtıyordu. Kuşların ötüşü durgun suda çalan çanlar gibiydi.

"Irian-" Ona doğru döndüm. Ama geri çekilen gölgeler ve havayı yakalayıp kırmızı ve altın parçalarına ayıran birkaç başıboş siyah tüyden başka bir şey yoktu.

O gitmişti. Ve ben geç kalmıştım.

Tír na nÓg'un görkeminden sonra Roslea renkten ve hayattan yoksun gibiydi. Öne, balçığın üzerine düştüm, siyah çiçeğin kalıcı etkilerine karşı boğuldum - mide bulantısı, baş dönmesi, sürünen umutsuzluk.

"Changeling!"

Rogan önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ben tepki veremeden beni kendine doğru çekti. Çok sağladı, neredeyse fazla sağladı. Kemiklerimin kırılacağını düşünene kadar beni kollarının çemberinde ezdi.

"Çok endişelendim," diyordu Rogan kulağıma, alçak sesle ve şiddetle. "Karşıya geçmeden önce neredeyse gün doğana kadar Geçit'te bekledim. Sana bir şey mi oldu yoksa erken mi geçtin ve bensiz eve mi döndün bilmiyordum-"

"Beklediğiniz için teşekkür ederim." Sesim boğuk ve cansız çıktı.

Rogan beni kol mesafesine kadar itti ve perişan halime baktı. Ama gözleri endişe yerine şüpheyile kısıldı. Çenemi yakaladı ve yüzümü ışığa doğru eğdi.

"Birini öpüyordun."

Yüzümü onun elinden çekip aldım ve çarpık bir şekilde ayağa kalktım. "Yapmadım."

"Yaptın." O da ayağa kalktı. "Neye benzediğini biliyorum. Yeterince gördüm."

Avuç içleri kollarımı kavradı, çok sertti. Yıpranmış sinir uçlarım kıvılcımlandı. Derim boyunca yeşil dalgalandı.

"Bırak beni Rogan." "O yaptı, değil mi?"

"Kıskanmaya hakkın yok." Pazularımdan ve omuzlarımdan dikenler fışkırdı.

Rogan ellerini geri çekti, avuç içlerinde ve parmak uçlarında kırmızı damlacıklar birikirken tısladı. "Endişelenmiyorum. Endişeliyim. Seni uyarmıştım Fia, o tehlikeli biri."

"Sanırım Halk arasında kimin tehlikeli olup olmadığını daha iyi anlıyorum."

"Changeling-"

"Bana vaktimi kiminle geçirip geçiremeyeceğimi söyleyemezsin," diye tersledim. "Kendine odaklan - dün gece yaptığın gibi prensesine odaklan."

Bana baktı. "Ne?"

"Sonunda bütün geceyi Eala ile geçirdiğini biliyorum. Tek başına." Kulağa bu kadar zehirli gelmesini istememiştim. Ama bir başkasının peşinde koşarken bile beni kendine saklamaya çalışmasından bıkmıştım. "Aferin prensim."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Önemli değil." Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirdim. Dikenler hâlâ oradaydı, keskin ve yakıcıydı. Avuçlarımı onlara bastırdım ve acının beni bu dünyaya bağlamasına izin verdim. "Evet Rogan, birini öptüm. Eala'yı öpmedin mi?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Bu farklı."

"Neden?" Kızgınlığım tavan yaptı. "Hâlâ metresin olmamı beklediğin için mi? Yanında bir kraliçe ve yatağında bir fahişe istediğin için mi?"

"Çünkü sana değer veriyorum. İncinmene izin vermeyi reddediyorum." "O kalın kafana bunu ne zaman sokacaksın?"

prens mi?" Yükselen şafakta ona sırtımı döndüm. "Beni korumana ihtiyacım yok."

Otuz Dördüncü Bölüm

Tinne-Holly Summer

Ateşli **bir** sıcaklık dalgası Dún Darragh'ı yakıp kavuruyor, ağaçların tepelerinde dalgalanıyor ve ufku bulandırıyordu. Sera dayanılmaz derecede bunaltıcıydı ve sürekli cereyan yapan kale bile bunaltıcı derecede sıcaktı. Gece yarısı saatleri şafağa doğru ilerlerken bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

Bir tıkırtı sesi beni zor kazanılmış uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtım.

Bir kuş kibirle pervaza tünemiş, gagasını cama dayamıştı. Gümüş-siyah tüyleriyle sığircık kuşu açıkça belli oluyordu. Cathair'in cadı kuşlarından biri. Pencereyi açarken içimdeki panik dalgasını uzaklaştırdım. Cathair bana yazmayalı aylar olmuştu. Muhtemelen mektuplarına cevap vermeyi bıraktığım içindi.

Sığircık kuşu yatağın üzerine zıpladı, bir pençesini kaldırdı ve bana acıyan bir bakış fırlattı. Bacağındaki parşömen parçasını açtım. Cathair'in dikenli el yazısı bana bakıyordu.

Yağışlı bir yaz, kötü bir hasat vaat ediyor. Hastalık güneyde artıyor ve alt krallar arasında huzursuzluk yaratıyor. Samhain'den önce geri dönen bir Banfhlaith ve bir Halk Hazinesi mi bekleyeceğiz? Yoksa küçük cadı geri mi kaçacak?

Onu doğuran diyara karşı utanç ve başarısızlık mı?

Parmaklarım kaşındı. Mesajı buruşturdum, sonra da kızgın tüyler kabartan cadı kuşuna fırlattım.

"Ona bir cevap borcum yok," diye hırladım. "Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Sığırcık başını eğdi, alaycı bir ses çıkardı ve sonra gün doğumuna doğru havalandı.

Lughnasa'nın şafağı sıcak ve pusluydu, peygamber çiçeği gökyüzünde belli belirsiz renkleri yıkıyordu.

"Chiardhubh!" Büyük salona doğru koşar adımlarla ilerlerken tombul pirinç kapı tokmağı bir ağız dolusu yaprak ve çilek tükürdü. Kapılar hafif aralık duruyor, kaldırım taşlarına zambak ve gül tonları sıcıyordu. "Bunu kutlamalıyız!"

"Neyi kutluyoruz?" Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Huzur ve sessizlik dolu bir anı, umarım."

"Çok huysuz," dedi bir diğer pirinç kafa ikizine. "Yatağındaki şiltenin topaklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırsınız o iri yarı Lapa Suratlı," diye önerdi ilk baş ilkel bir şekilde. "Kafası tümsekli. Bacakları güdük. Onun-"

"Tamam, tamam!" Dilimi ısırdım. "Bedensizliğiniz Lughnasa'yı nasıl kutlamak ister?"

"Şenlik ateşi, tabii ki!"

Lughnasa şenlik ateşi için her zaman çok sıcak görünürdü ama Corra haklıydı. Tüm kutsal günlerde ateş yakılırdı. Rath na Mara'da, meşalenin tepesinde bir ateş yakacaklardı. Aşçı bir boğa kesmiş ve bütün haftayı erken hasattan yemekler hazırlayarak geçirmiş olurdu ve Anne'nin fianna'sındaki genç delikanlıların hepsi güreşteki hünerleriyle övünürlerdi.

Ayrıca, bir şenlik ateşi yakmak burada kafamda daireler çizerek vakit geçirmekten daha iyi geliyordu.

"En yüksek tepe nerede?"

"Yüksek' derken neyi kastettiğinize bağlı," dedi sağ kafa.

"Eğer gölcüğü ters çevirirseniz, bir dağ olur," diyerek sol tarafa yardımcı olmadı.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Kendimi yukarı doğrultacağım ve aşağı inmeye başladığımda duracağım."

Sabah bulanıktı, sıcaktan boğucuydu. Gözlerimi gölgeledim ve zümrüt tarlaların üzerinde gri ve mor renkte yükselen bozkıra baktım. Uygun bir Lughnasa ateşi için yeterince yüksek görünüyordu.

"Chiardhubh!" Küçük bir ses düşüncelerimi böldü. "Biz de gelmek istiyoruz!"

Corra onlara yaptığım küçük manken kılığında arkamda zıpladı, oyuncak bacakları dönüyordu. Vücutta birkaç değişiklik yapmışlardı; pembe pençe çiçeklerinden yapılmış eller, ölü bir kelebeğin kanadından kesilmiş ışıldayan gözler. Gömlek yerine bir taç yaprağı, şapka yerine bir örümcek ağı ve küçük siyah bir manto giymişlerdi.

Kalbim sarsıldı. Corra, dün'ü kaplayan gece siyahı tüylerden birkaçını bir araya getirmiş, bana bir pelerini hatırlatan bir pelerin gibi giymişti-

Kan, ısı ve buzla kovalanan metalin tadını aldım. Ben değildim onu düşüneceğim.

Eğildim ve Corra'ya elimi uzattım. "Seni ben taşıyım. Sadece biraz yakacak odun toplamam gerekiyor."

Corra neşelendi, başparmağımı tuttu ve kendini omzuma çekti. "Oduna ihtiyacın olmayacak."

"Neden olmasın?"

Corra solgun pembe parmaklarını oynattı.

"Göreceksin." "Sıkı tutun o zaman.

Tırmanıyoruz."

Corra yumuşak kadife ellerini kulağımın kabuğunda kıvırdı ve kan dondurucu bir sesle şarkı söylemeye başladı. Güneşin aydınlattığı bozkıra tırmanırken irkildim ama itiraz etmemeyi başardım.

Tepenin zirvesinden devasa bir ateş parlamaya başlamıştı bile. Kıvılcımlar gökyüzüne saldırdı, mavi bir alana karşı katliam gibi kırmızıydı. Beline kadar soyunmuş, altın rengi kasları

Rogan sıcak ve yorgunluktan alevlerin üzerine kocaman bir kütük attı. Terden ıslanmış saçları ensesine yapışmıştı.

"Lapa Surat burada mı?" Omzumda oturan mankene ters ters baktım. "Biliyordun."

"Her şeyi biliyoruz!" Corra kendini yere fırlattı, dal bacaklarının üzerine düzgünce indi ve şenlik ateşine doğru koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra, ateşin içinde doğaüstü bir ağız ulurken çimlerin üzerinde yüzüstü yatan mankeni gördüm. Derin bir nefes aldım, kendimi kötü hissediyordum, sonra Rogan'ın çalıştığı yere doğru yürüdüm.

"Rogan." Ateşin gürültüsünden beni duymadı. Omzuna dokundum.

İrkildi, bana doğru dönerken avucumun altındaki kaslar gerildi. Bir an için bakışları pişmanlık gibi bir şeyle gece yarısı oldu. Sonra gözleri masmavi oldu. Bir kahkaha attı ve kolunu sert, nazik bir kucaklamayla omzuma attı.

"Changeling." Nefesi saçlarımı mahvetti. Beni bıraktı. "Beni şaşırttın."

"Ve sen ben. Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya geldiğimizden beri her kutsal günü kutlamak istiyorsun." Omuz silkti ve hevesli şenlik ateşine bir kütük daha atmak için eğildi. "Bugünün de farklı olmayacağını düşünmüştüm."

Ona baktım. Son etkileşimimizden sonra Rogan'ı bir sonraki dolunaya kadar bir daha görmeyeceğimden emindim. "Çok duygulandım."

"Ayrıca, uyuyamadım." Rogan öğleye doğru kükreyen güneşe karşı gözlerini siper etti, sonra sarp bir kayanın gölgesine doğru baktı. "Bunu bir gün yapabileceğimizi düşündüm."

Kaşlarımı çatarak bakışlarını takip ettim. Kayalığın altında buruşuk bir battaniye, ekmek ve yiyeceklerle dolup taşan bir sepet ve muhtemelen içki dolu bir sürahi vardı.

"Mead?" Hafifçe alay ettim. "Bu sıcakta mı?"

Rogan'ın yüzünde hoşnutsuzluğa benzer bir ifade belirdi.

Yüzünü. Ama bunu sakladı ve şişenin tıpasını açmak için eğildi. Bir fincana bir ölçü kehribar rengi sıvı doldurdu. Bana doğru itti.

"Evet, bal likörü. Kör kütük sarhoş olma havasındayım, Dönüşen." Dudakları kıpırdadı. "Bana katılmak ister misin?"

Gölgede piknik yaptık, sıcak kokulu rüzgar kulaklarımıza doldu ve gözümüze duman üfledi. Bahçeden yaban mersini ve çitten ekşi böğürtlen, fırından taze ekmek ve kilerden soğuk peynir vardı. Hepsi, kayalıklara yuva yapmış bir sincap ailesine eziyet etmek uğruna bizi görmezden gelen Corra'nın izniyle.

Bal likörünün serin ve ballı tadına karşı koymak zordu ve içmem gerekenden daha hızlı içtim. Bir vızıltı omurgama tırmandı ve alnımı doldurdu. Ama içkinin sarhoşluğu bile sarmal düşüncelerimin ağırlığını yok edemiyordu.

"Öğleden sonra neden kör kütük sarhoş olduğumuzu bana söyleyecek misin?" Cezbedici bal liköründen fincanıma biraz daha doldurdum ve kelimelerimi gevelememeye çalıştım. Güneş tepe noktasını aşmış, ateş artık çoğunlukla köz haline gelmişti.

Rogan uzun bir süre sessiz kaldı, sırt üstü yatarak gökyüzünü seyretti. Sonunda bir dirseğinin üzerine yuvarlandı.

"Öncelikle, geçen sabah için senden özür dilemeliyim, Dönüşen. Sana emir vermeye hakkım yok. Pek çok şeyi yapmaya hakkım yok." İşaret parmağını fincanının kenarında kaydırды. "Geçtiğimiz birkaç ay... içimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarmadı."

"Özrün kabul edildi." Samimiyeti gözlerimin arkasında biriken ısıyı soğuttu. "Peki ya ikincisi?"

Bu kez sessizliği daha da uzun sürdü. Dik oturdu, bal likörü sürahisini kavradı ve avuçlarının arasında dinlendirici bir şekilde yuvarladı. "Geçen gece bana kızgındı."

"Kim?" Düşüncelerim yavaşça çalkalandı.

"Eala mı?" Başını salladı.

"Neden? Onu gücendirecek ne yaptın?"

"Sen," dedi.

Elim sarsıldı, altın rengi sıvı parmaklarımın üzerine döküldü.

Bal likörünün tadı birden ağzıma ekşi geldi.

Bu doğru değildi. Eala, Rogan'la olan ilişkiyi açıkça teşvik etmişti.

"Ama o-" Kendimi bir nefes geç durdurdum. Rogan'a Eala'nın neredeyse onunla yatmamı emrettiğini söyleyemezdim. Zaten onun motivasyonlarına şüpheyle yaklaşıyordu; bunu ona söylersem, nişanlılıklarına olan azıcık inancı da yok olurdu. Ama ya bu bilgiyi kendime saklayarak onun güvenine çoktan ihanet ettiysem? Bardağımdan derin bir yudum aldım, sonra yeniden doldurulması için uzattım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Nasıl öğrendi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Yüzündeki altın rengi bukleleri temizledi. "Bana güvenemeyeceğini söyledi. Ona olan aşkımın dürüst olmadığını söyledi. Ama... herhangi bir aşk gerçekten dürüst olabilir mi?"

Dumanlı rüzgâr ağzımdan nefesimi çaldı. Dudaklarımı yaladım ama bu onları daha da kuruttu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Üç ay önce bana, eğer aşk var olmak için değişim gerektiriyorsa, o zaman aşk değildir demiştin." Rogan omzundaki kırık nehir taşı broşu çözdü ve avucundan avucuna geçirdi. "Ama hiç bu kadar koşulsuz bir sevgi tanımamıştım. Babamın aşkı benden altın varis rolünü oynamamı istiyor. Eala'nın aşkı onun vefasız oyunlarına, entrikalarına ve manipölasyonlarına tahammül etmemi gerektiriyor. Ve-" Yüzünü bir savaş alanına çeviren kelimeleri yutkunarak aniden başka tarafa baktı.

Rogan'ın böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Kararsızca kadehimi yere bıraktım ve keşke ayık kalmayı akıl etseydim diye düşündüm. "O halde dürüstlük nedir? Aşk değilse nedir?"

Bana baktı. "Ölüm."

"Rogan." Şok, zaten kızarmış olan yanaklarıma kan sıçrattı. "Rogan, bu-"

"Kasvetli mi? Sefil mi? Acımasız mı?" Gözleri benimkilere

yeşilden çok mavi bakıyordu. "Katılmıyor musun, Dönüşen?
Ben

Greenmark'ınızın neler yapabileceğini gördünüz."

Yanılmamıştı. Greenmark'ımın bana öğrettiği bir şey varsa o da ölümün hayatın geriye bakışından başka bir şey olmadığıydı. Ağaçlarla çevrili karartılmış bir patikada altın ışığın bir anlık görüntüsü. Ama bunu söylediğini duymak canımı yakıyordu; sanki o da beni karanlıkta bir silahtan, sadece kesmek için tasarlanmış zehirli bir bıçaktan başka bir şey olarak görmüyordu.

"Bu ölüm değil, prensim." Kesinliği kalbime ketenden yumuşak örgüler ve çiçek açmış yabanasmasının kıvrılan yapraklarıyla bağladım. "Bu bir dönüşüm. Farklı bir hayat belki. Ama ölüm değil."

"Güzel hayat ve ölüm basittir," diye homurdandı. "Aşk öyle değil. Bükülmeyen, pıhtılaşmayan, zehirlemeyen bir aşk hiç tanımadım. Hayat acıtır. Ölüm seviye atlatır. Ama aşk, aşk yok eder."

Bu, ondan duyduğum en alaycı şeydi. Kalbim kaburgalarımın arasında gümbür gümbür atmaya başladı. "Bu biraz dramatik değil mi?"

"Belki." Ayağa kalktı. Rüzgâr altın sarısı saçlarını yakaladı ve gökyüzüne savurdu. "Ben ne bilirim ki? Sana göre ben mutlu bir sonu bile hak etmiyorum."

Acı içimde kıvrandı. Bunu söylemiş miydim? "Rogan-"

"Boş ver." Gözleri donuklaştı. "Ateşi körükleyeceğim ateş."

Başım ağırlaştı. Arkama yaslandım. Yükselen gözyaşlarına karşı gözlerimi kapattım.

Uyuyakalmış olmalıyım. Çiçek gibi eller, gümüş geyikler ve kayan yıldızlar hayal ettim.

Uyandığımda öğleden sonra akşama doğru ilerliyordu. Sıcak, pus ve duman, bozkırın üzerinde alçakta asılı duran büyük bulutlara dönüşmüştü. Ve ben yalnızdım.

Otuz Beşinci Bölüm

Tír na nÓg'da sıcaktan kurtulmayı bekleseydim, büyük bir hayal kırıklığına uğrardım. Roslea'da yapış yapış bir yürüyüşten sonra terden sıırıslıklam olmuşum. Ormanın kenarında oyalandım, düz, durgun lough'a hızlı bir dalışın işleri iyileştirip iyileştirmeyeceğine karar vermeye çalıştım... ya da her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"Sorun nedir?"

Irian'ın boğuk sesi arkamdan geldi ve döndüm. Zahmetsizce soğukkanlı ve acımasızca sakın görünüyordu. Başımın üstüne yığdığım saç tomarını bıraktım ve terli boynumu yelpazelemeyi bıraktım.

"Hiçbir sorun yok."

"Burada durmuş nehre bakıyordun. Yarım saattir."

Beni mi izliyordu? Boynuma doğru yükselen kızarıklığı serinletecek bir esinti için dua ettim. "Ateşim var."

Bitirmemi bekledi. "Ve?"

"Küçüklüğümden beri sıcaktan hep nefret etmişimdir." Buklelerim yine enseme yapışmıştı. Sakin ve derli toplu görünmekten vazgeçtim ve saçlarımı başımın üstüne topladım. "Buz ya da kardan pek hoşlandığım söylenemez ama soğuk günlerde her zaman sıkı sıkıya sarınabilirsin. Sıcak daha bunaltıcıdır. Çırılçıplak kalmadan önce çıkarabileceğin çok fazla giysi var. Ve sonra hala sıcaksınızdır ve ayrıca toplum içinde görülmeye uygun değilsinizdir."

"İtiraf etmeliyim ki, belki de

sıcağa alışır. Belki hoşuma bile gider." Irian bir adım daha yaklaştı, varlığı bir mıknatıs gibi beni kendisine doğru çekiyordu. Ay ışığıyla aydınlanmış gözleri mesafesini ve tehdidini kaybetmişti. "Ama kıyafetlerini çıkarmana neden olacaksa, şikâyet etmeyeceğim."

"Şikayet edeceğim," dedim tatlı tatlı gülümseyerek, "eğer sıcağa olan nefretimi kullanarak bana kıyafetlerimi çıkarttırmaya çalışırsan."

Irian'ın dudakları tembel bir sırtışla kalktı. Gözleri önce ağzıma, sonra boğazıma ve yakamı çekmeye çalıştığım yerin altındaki deri parçasına kaydı. Avuç içi omzumun üzerinden kayarak köprücük kemiğime dayandı. Parmaklarını kumaşın altına soktu ve yana doğru kaydırarak omzumu ortaya çıkardı. Dokunuşuyla nabzım hızlandı, sonra geçen ay beni nasıl reddettiğini hatırlayınca kekeledim.

"Üç ay içinde, tánaiste, öleceksin. Ve kuğu kızları da seninle birlikte." Sesimi yükselttim. "Bana pek çok masal anlattın ama hiçbirinin gerçek bir faydası olmadı. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken neden dikkatimi dağıtmana izin vereyim?"

"Gerçekten de lanetlendim." Gözleri yüzüme dönerken elini köprücük kemiğimden çekmedi. "Bana şunu sor meslektaşım: Ölü bir adam, bu kadar az zamanı kalmışken nasıl canlı hissedebilir? Eğer bana bu kadarını söyleyebilirsen, belki o zaman masalımdan daha fazlasını anlatabilirim."

"Bu mantıksız bir talep." Dokunuşunun sıcaklığı gecenin durgun, bunaltıcı sıcağına hiç benzemiyordu. Damarlarımda şimşekler çaktırdı ve karnımda fırtınalar kopardı. "Ama sanırım ya geçmiş zamanların bir hatırası... ya da imkânsız bir gelecek için isabetli bir umut."

Irian'ın gözlerinin arkasında bir düşünce alevlendi. "Bu çok iyi, Colleen."

Uzay etrafımızda büküldü, beni geriye doğru büküp tükürmeden önce organlarımı çarpık şekillere soktu. Kalenin arkasındaki bir yükseltinin tepesinde kamburlaştım, öğürüyordum. Irian'a bakmak için döndüm.

"Bunu yapmadan önce beni uyarmalısın!"

Sırttı. "Ve sürprizi mahvetmek mi?"
"Sürprizlerden nefret ederim."

"Sıcaktan nefret ediyorsun; sürprizlerden nefret ediyorsun." Yontulmuş bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar küçük biri için şaşırtıcı derecede büyük bir nefret kapasitesine sahipsin."

Kızgınlık beni ayağa kaldırdı. "Bu kadar iri biri için şaşırtıcı derecede küçük-"

Kaba sözleri dudaklarımdan çıkmadan önce ısırdım. Ama Irian'ın yarım gülümsemesi tam teşekküllü ve son derece hoş bir şeye dönüştü. Mükemmel dişleri gecenin içinde bir tırpan gibiydi.

"Lütfen." Mizah, sesinin kenarında çatırdadı. "Devam edin. Şaşırtıcı derecede küçük bir...?"

Sıcaklık yanaklarıma dokundu. Etrafımızı inceliyormuş gibi yaparak başka tarafa baktım. Kayalık çıkıntılar eğrelti otları ve çalılarla kaplı bir vadiye doğru uzanıyordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Irian kıvrılan bir kızılağacın arkasına eğildi ve bir adım kadar alçaldı. "Aşağı."

Gözlerimi kısıtım. Eski köklerle çatlamış ve zamanla eğilmiş dar taş basamaklar loş, ay ışığıyla aydınlanmış ormana doğru tehlikeli bir şekilde iniyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Erkekliğine hakaret ettiğim için beni öldürmek istiyorsan, beni bir uçurumdan aşağı itmekten daha kolay yollar var."

"Aklıma bir şey gelmiyor." Irian başını eğdi. "Seni aşağıya taşımak zorunda mıyım, Colleen?"

Bir meydan okuma. İnatla, o merdivenlerden aşağı zarifçe inerken ben de arkasından ilerledim. Ağaçlar birbirini boğmayı bıraktığında bir adım daha atmayı reddetmek üzereydim. Gövdeler aralandı ve dallar daha da yükseldi. Çok yukarıda, vadinin kayalık kenarı gökyüzünü kesiyordu.

Yıldız parlaklığındaki bir dağ deresi uçurumun yamacından aşağıya doğru akıyor ve geniş bir açıklıkta derin bir havuz oluşturunuyordu. Ay ışığı aşağıya doğru süzülüyor, puslu serpintiyi gümüş prizmalar halinde kesiyordu. Yarı saydam sığılıklar havuzun ortasına yakın bir yerde gece yarısına kadar derinleşiyordu. Parıldayan çiçekler eğimli

bankalar. Aceleyle akan bir dere ormanın içine doğru kıvrılıyordu.

Irian çoktan suyun kenarına gelmişti. Birkaç sarsıntıyla botlarını çıkardı, sonra da giysilerinden sıyrıldı. Gözlerim omuzlarındaki dalgalanmayı takip ederek belinin keskin sivrilğine ulaştı. Kalçalarının yanlarından aşağıya doğru inen kas yığınları

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Beni izliyordu, ağzı tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrılmıştı. Nefes aldım, sıcak ve yoğun havanın tadına baktım ve her bir lezzetin tadını çıkardım: dağ suyunun ferahlatıcı köpüğü, söylenmemiş kelimelerin keskin tadı, kaynayan arzunun baş döndürücü parfümü.

Irian havuza daldı. Su açıldı ve bir sıçrama olmadan onu yuttu. Karanlıkta beyaz bir yıldız gibi görünecek kadar derine daldı. Kendi nefesimi yakalayıp onunla birlikte tutabileceğim kadar derine.

Sonunda yüzeye çıktı ve gümüş dalgaları kıyıya vurdu. Saçlarını savurdu, berrak suyu kristal bir girdap halinde dışarı fırlattı. Bana baktığında gözleri derin sulara ay ışığı gibiydi.

"İçeri geliyor musun, Colleen?" Kemiklerimi eriten o sarmal, tehlikeli gülümsemesiyle gülümsedi. "Yoksa sen... zambak ciğerli misin?"

"Lily-livered?" Boğuldum.

"Sarı karınlı mı? Süt çocuğu mu?" Dişleri parlıyordu. "Korkak mı?"

Güldüm, havuzun botlarıma açgözlülükle vuracağı kadar yaklaştım. "Hayatım boyunca bana pek çok şey söylendi. Ama asla korkak denmedi."

"Öyle mi?"

"Öyle." Botlarımı çıkardım, pantolonumun bağcıklarını çözdüm ve sadece vardiyamı giyerek suya girdim. Dağ soğuğu, sıcaktan kızarmış tenime kuvvet veriyordu. Bir heyecan kemiklerimi dikti. "Savaşta yendiğim tüm cesur adamlara sorun."

Hiç uyarmadan kendimi Irian'a doğru fırlattım. Elim omzunu yakaladı; dizlerim göğsüne çarptı. Sonra

Su başımızın üzerine kapandı, dünyayı siyah ve gümüş parçalarına ayırdı.

Efervesan ay ışığı. Opalesan gözler. Yan yatmış ağaçlar.

Coşkulu bir çılgınlık içinde boğuştuk. Kollarım boynunu buldu, o çırpınıp çırpınırken onu geriye doğru sürükledi. Yana doğru savruldu, kütlesi beni aşağı çekti. Ellerimi başının etrafına doladım ve üzerinde çalkaladım, sonra yüzünü yüzeyin altına daldırdım. Beni belimden yakaladı ve kendisiyle birlikte suyun altına sürükledi.

Uzun bir an boyunca, karanlık suyun kaldırma kuvvetinin kucağında her şey hareketsizdi. Ay ışığı havuzun zeminine sessiz bir susurrus çiziyor, yeşillenen yapraklar arasında kıvrılmış yosun ve yumuşakça çiçeklerini aydınlatıyordu.

Yüzeye çıktık. Omuzlarını tuttum, güldüm, boğuldum ve gözlerimden akan suları kırıştırdım. Sırılsıklam olmuş siyah saçlarımı yüzümden ittim ve sonra tek gördüğüm o oldu.

Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına vararak yutkundum. Bacaklarım beline o kadar sıkı sarılmıştı ki kalça kemikleri uyluklarıma batıyordu. Doymuş elbisem vücudumun hatlarına yapışmış, tenimle onun ışıltılı sıcaklığı arasında soğuk bir şerit oluşturmıştı.

"Peki bu hangisi?" Sesim nefes nefese çıkmıştı. "Nostalji mi? Yoksa iyimserlik mi?"

Gözleri erimişti. "İkisi de, sanırım."

"Peki işe yarıyor mu?" Göğsüm, göğüslerimin arasında çılgınca çarpan kalbiyle aynı anda inip kalkıyordu. "Mahkûm adam yaşadığını hissediyor mu?"

"Neredeyse." Elini boğazımın sütunu boyunca sürükledi, çenemi kendine doğru eğdi. "Ama tam olarak değil."

Dudakları aralandı. Damarlarımda bir beklenti kıvılcımı çaktı, ardından da içimi bir kuşku kapladı.

"Beni uzaklaştırdın," diye mırıldandım, ağzım onunkinden bir santim ötedeydi. "Vahşi Av'dan sonra. Beni istemediğini söylemiştin."

"Hayır." Gözleri demir gibi karardı. "Dediğim şey 'Bu şekilde değil' idi. Kafan iyiydi. Ne yaptığını bilmiyordun. Hatırlayacağından bile emin değildim. Ve ne zaman -" Boğazı düğümlendi. "Sen ve ben birleştiğimizde, Colleen, bunu hatırlamanı istiyorum. Hepsini."

Sözleri omurgam boyunca sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Ne zaman? Değil
Eğer.

Ağırlığımı değiştirdim ve topuğumu onun küçük ayağına geçirdim.
ve kendimi onun gövdesinin sert düzlemlerine yasladım. Bu hareket arkamı tamamen onun ellerine getirdi. Boğazının altından bir ses çıkardı ve nasırlı avuç içleri tenime karşı esnedi. Göğüslerimi göğsüne bastırdım ve kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımı ensesindeki yumuşak saçlarda gezdirdim.

"Eğer öyle değilse," diye fısıldadım, "o zaman belki böyle?"

Islak dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücük tarif edilemez şeylerin tadındaydı -uykusuz gecelerin ve gizli arzuların. Benim tereddütlerim, düzensiz ama kalıcı. Onun arzusu, sert ve parlak. Ve ikisinin arasında keskin ve net bir şeyin sarmaşık dalları. Boğazımın arkasına çarpan ve beni nefessiz bırakan isimsiz bir şey.

Irian havuzun kenarında sağlam bir zemin bulana kadar bizi suyun içinde itti. Su bacaklarımdan aşağı akarak kollarında ağırlaşmama neden oldu. Sıcak, nemli hava tenimi öptü, neredeyse suyun serinliği kadar şok ediciydi. Irian beni ayaklarımın üzerine yatırırken elleri arkamdan belime doğru uzandı. Sırılsıklam olmuş elbisemin eteğini buldu ve yapışan kumaşı başımın üzerinden kaydırды. Giysi çimenlerin üzerine düştü. Beni kendine doğru çekti, teni benimkine karşı alev alev yanıyordu. Giderek artan uyarılmışlığı karnıma değdiğinde keskin bir nefes aldım.

Demek tepede yaptığım şakanın onu bu kadar eğlendirmesinin nedeni buydu. Çünkü çok komik bir şekilde temelden uzaklaşmıştım.

Dudağımı ısırdım. Gülümsedim. "Bunun gibi mi?"

Aşağı uzandım, elimi kadifenin üzerinde kaydırdım.

ve parmaklarımı onun çevresine doladım. Avucumun içinde kaya gibi sertleşti. İnledi, karnı esnedi. Ağzını boynumda gezdirdi, kulağımın altındaki hassas deriyi ısırды ve merkezime doğru keskin bir zevk oku gönderdi. Onu yavaşça, bilerek okşadım. Nefesi göğsünde sıkışıyor ve nabızı dokunuşuma karşı düzensiz bir şekilde atıyordu.

"Böyle yapmaya devam edersen," dedi kabaca, "hatırlayacak pek bir şey kalmayacak."

Geri çekildi, beni yavaşça derenin yosunlu kıyısına doğru itti. Çiçekler altımda ezildi, havayı tatlı, cesur bir kokuyla doldurdu. Kirpiklerime yapışan su damlacıkları dünyayı bir kaleydoskopla dönüştürüyordu.

Irian yanıma kıvrıldı. Aç bakışları beni içine çekti, uzanmış halimi baştan aşağı süzdü. Huzursuz bir el onu takip etti, dış hatlarımı yakıcı çizgilerle çizdi; boğazımın yan tarafına bir dokunuş, köprücük kemiğimin çizgisi boyunca kayan bir başparmak, göğsümün kıvrımını sıyıran bir avuç içi. İri bir elini karnımın üzerinde gezdirdi, sonra aşağı kaydırды ve merkezime doğru kıvrılan ısı spiralleri gönderdi.

Kendimi ona doğru eğdim ve ağzını yeniden ele geçirdim. Boğazından yine o sesi çıkardı ve beni kendine yaklaştırdı, bir bacağımlı onunkine geçirirken beni kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, dilini boğazımın hassas derisinde gezdirmeden önce dişlerini çeneme sürttü. Kollarımı boynuna doladım, gözlerimi kapatarak sırtının değişen düzlemlerini keşfettim, dövmelelerinin keskin hatlarını sadece dokunarak izledim; deri, arayan parmak uçlarımla altında hafifçe büzüldü. Ürperdi, ağzını aşağıya doğru kaydırırken ön kolları esnedi. Göğsümün dışını öptü, sonra dilini meme ucumun üzerinde kaydırды ve onu ağrıyan bir zirveye doğru okşadı.

"Evet." Tenime karşı mırıldandı. "Bunun gibi."

İçimi çektim, o aşağıları keşfederken ellerimi ipeksi saçlarına gömdüm. Ağzını göğüslerimin arasında gezdirdi,

Kaburgalarımın çıkıntıları boyunca, karnımın yumuşak, gergin derisinden aşağıya doğru. Eli aşağıya doğru büküldü, yavaşça hareket etti -lezzetli bir şekilde -Uyluklarımın arasındaki sıcaklığa karşı. Kalça kemiğimi ısırdı, zevk ve acının bulanıklığından tıslamama neden oldu. Beklenti, içimde oluşan acıyı daha da yoğunlaştırdı.

Etrafımızda, yosunlu kıyıdan ay ışığında safir gibi parıldayan çançiçekleri açıyordu. Gerildim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, umarım anı mahvetmemişimdir.

Irian tenime karşı gülümsedi. Ağzını aşağı doğru kaydırıldı. Konuştuğunda nefesi bedenimi ürpertti. "Colleen, olduğun kişi için asla özür dileme."

Onunla buluşmak için kalçalarımı yukarı salladım. Dili seksimin üzerinde sıcak ve ıslak bir şekilde kayıyordu ve neredeyse çözülüyordum. Ellerim saçlarında kasıldı. Durdu, sonra yavaşça devam etti, beni kenara doğru iten ama zorlamayan kısa, kasıtlı vuruşlarla beni okşadı. Nefesim kesildi ve o beni yutarken yıldızlı gökyüzüne baktım.

Bunun yerine gözlerimi kapatmalıydım. Parıldayan, ışıldayan ışıklar ağaçlardan aşağı süzülüyordu, ay ışığı kadar parlak ve ateş böcekleri kadar küçük. Tekrar gerildim, bedenim sertleşti. Irian sakinleşti. Başını bacaklarımın arasından kaldırdı ve bakışlarımı takip etti.

"Sheeries." Sesi istekle sertleşmişti. Kavurucu parmakları uyluğumun etrafında kıvrıldı. "Onları görmezden gel. Zararsızlar."

Ama ani belirsizlik göğsümde düğümlendi ve kanımı soğuttu. Kaybolan şeylerin yankıları içimde kabardı - başka bir gecenin, başka bir göletin anıları. Başka bir gökyüzünde titreyen ışıklar. Başka bir adam.

Ve onlarla birlikte Rogan'ın Lughnasa'dan acı, acımasız sözleri geldi: Hayat acıtır. Ölüm seviyeleri. Ama aşk-aşk yok eder. Ve bu sözlerin hemen ardından, hiç beklenmedik bir anda Cathair'in sesi düşüncelerime sızdı. Sen kan kökü ve dağ Defne. Sen vardı yapılmış için yok et.

Aşağı baktım. Irian beni izliyordu. Gözleri hâlâ alacakaranlık arzusuyla bulanıklaşıyordu ama şimdi benim huzursuzluğumun bir yankısını taşıyorlardı. "Ne oldu?"

"Benim... benim." Sesim neredeyse duyulmuyordu.

Irian'ın gözleri bulutlandı, bir yaz fırtınası kadar karanlıktı. Gövdesini tekrar benimkinin üzerine kaydırды, gergin ve sıkıntılı gözlerle yüzümün hatlarını incelerken ön kollarına yaslandı. Birleşme vaadimiz solduğunda aramızdaki sıcaklık da azaldı. Ama bu yeni bir tür yakınlıktı - vücudunun ağırlığı, bakışlarının ağırlığı. Şüphe ya da ihtiyatla değil, endişeyle ağırlaşmıştı. Ve ne söylersem söyleyeyim kabullenmeyle.

"Peki senin derdin ne olabilir?" diye mırıldandı.

"Ben bir silah olmak için yetiştirildim." Isırgan otu gibi düşüncelerimi topladım, sokulmamayı umuyordum. "Ya ben gerçekten de taşlardan, kemiklerden ve batan şeylerden başka bir şey değilsem, dikenlere sarılmış bir bıçaksam? Aşkim sadece yok etti."

"Buna gerçekten inanıyor musun, Colleen?"

"Bir parçam öyle." İçimde uzun süredir iltihaplanmış yaraların kenarlarını yokladım. "Hayatım boyunca bana keskin kenarlardan oluşan bir koleksiyondan başka bir şey değilmişim gibi davranıldı; acı vermek için yapılmış karanlık, kötü bir şey. Ve bunda doğruluk payı var, ben o şeylerdenim. Toprak kadar sertim. Bir diken kadar keskinim. Kış kadar acımasızım." Gözlerinin kapanmasını, ağzının küçümsemeyle buruşmasını bekledim. Ama o sadece beni izledi, sözlerimi daha önce hiç bilmediğim bir dikkatle özümsemi. "Ama toprak avucunda tuttuğu tohumlara karşı naziktir. Dikenler, çalılıkların içinde şişen meyveleri korur. Kış, zamanı geldiğinde yeni bir büyüme vaat eder. Ben de bunların hepsiyim. Ama sevginin acıyı dengeleyip dengelemediğini bilmiyorum. Yaşamın ölümü dengeleyip dengelemediğini."

"Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın." Sesi sert ve coşkuluuydu. "Tehlikeli ve sarhoş edicisin. Sen keskin dikenler ve parlak çiçeklersin. Sen karanlıksın ve

içinde parlayan yıldız ışığı. Siz ne olmak istiyorsanız osunuz. Kimsenin size ne olduğunuzu ya da ne olmadığınızı söylemesine izin vermeyin."

Boğazım duygularla şişti. Bir kahkaha attım. "Sen bile mi?"

"Özellikle de ben." Alnını benimkine bastırdı. Onu içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin verdim - serin geceleri ve sonsuz gökyüzünü. Elimi göğsünün düzlemlerine koyduğumda, kalp atışları parmak uçlarımda zonkluyordu. "Bana kalbini verdiğinde, Colleen, hepsini istiyorum. Her şeyini istiyorum. Eğer kırık dikenlerin varsa, bırak beni kessinler. Karanlık gölgelerle çalkalanıyorsan, bırak beni yutsunlar. Ve eğer aşkın sadece yok ediyorsa, bırak beni de yok etsin. Ben zaten lanetlenmiş bir adamım."

Sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi dudakları benimkileri dikkatli ve tehlikeli bir öpücükle buldu. Arzusu, serin bir bal kadar tatlı ve bir dağ pınarı kadar derin bir şekilde devam ediyordu. Kendi kanım bir kez daha hızlandı, kadife çiçeği ve leylak rengine bir yaz kızarması.

Ama Irian benden uzaklaştı ve yavaşça ayağa kalktı. Kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Rahat bir sessizlik içinde giyindik. Sevişmemiz sırasındaki tereddütlerimden sonra somurtkan ya da kızgın olacağını düşündüysem yanılmışım. Algılanan bir reddedilme yoktu; acı çeken ben olduğum halde teselli edilmeye ihtiyacım yoktu.

Bana bir aşk arkadaşından ne beklemem gerektiği öğretilmemişti.

"Seni beklemeye hazırım, hepinizi." Ağzı yumuşak ve çürüktü. Ama bakışları uzak bir korkuyla kanatlanmıştı. "Ama korkarım zamanımız tükenmeye başlıyor."

Yıkık dökük merdivenlerden gölge kaleye doğru sıcak bir yürüyüş yaparken konuşmadık. Ama Irian elimi tuttu ve ben gölün ötesindeki ormana dönene kadar gitmeme izin vermedi.

Üçüncü

Bölüm Siyah

Kuşu

Durgun suda yedi yıldız, Ve
gökyüzünde yedi yıldız;
Kralın kızının yedi günahı, Ruhunun
derinliklerinde yatıyor.

-Oscar Wilde'dan "Kralın Kızının Dole'u"

Otuz Altıncı Bölüm

As I Yürüyüş geri doğru ve Kapı, I
boğuştu endişe verici bir umutla.

Irian'la işlerin bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Sadece fiziksel olarak değil; beden, zihin ve kalbin her zaman aynı şeyleri arzulamadığını anlıyordum. Ama kırılğan duygularımızın bizi birbirimize bağlamaya başlamasını beklemiyordum.

Buluşmamızı sona erdiren ani duygu seli için beni cezalandırmak yerine bana güven verirken sözlerinin bir nefes içinde çapkın bir şakadan çıplak bir dürüstlüğe dönüşmesi.

Kavurucu dokunuşunun kendi zevkini değil, benimkinin ritimlerini öğrenmeye çalışması.

Bana kaybettiği biri gibi bakmayı bırakıp, bulduğu biri gibi bakmaya başlaması.

Çok yaklaşmıştık. Ve henüz... yeterince yakın değil.

Bana kalbini verdiğinde, Colleen, hepsini istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Beklenti omurgamda hanımeli gibi dalgalanıyordu. Ve kendime kalmanın nasıl bir şey olacağını merak etme izni verdim.

Burada. Tír na nÓg'da.

Onunla birlikte. Kalan zamanıyla.

Ve kendimle. Tüm hayatımı harcadığım parçalarım

Hayattan nefret etmek. Kötü kalbimden ve vahşi gözlerimden, kirpileri toprağa, bakıcıları ağaca çeviren çarpık büyümden nefret etmek üzere yetiştirilmişim. Hak ettiğim tek sevginin, beni eşsiz kılan her özelliğin reddedilmesine dayanan, gönülsüz ve tamamen koşullu bir sevgi olduğuna inanmak için.

Ama ya tüm bunlar bir ihanetse - beni sevdiklerini söyleyen, ama sadece beni uysal, itaatkâr, söz dinleyen biri olarak tutmak isteyen tüm o insanlar tarafından bana yapılan bir ihanetse?

Yaklaşık on üç yıl boyunca, beni doğuran diyardan kaçmış ve onu hor görmüştüm. Kanımı, bedenimi küçümsedim. Kendimden. Ve hayatımda ilk kez, anlamadığım parçalarımın içine girmenin ve onları tam olarak ne olduklarını keşfetmenin nasıl bir şey olabileceğini merak ettim.

Kemerli meşeler ve kabaran toprak... çatlak taşların üzerine işlenmiş yosunlar. Gölgeler ve ışık. Keskinlik ve yumuşaklık. Yaşamak ve ölmek.

Köprünün yanındaki hareketlilik gözüme çarptı.

Rogan değildi. Eala'ydı. Yanında da Chandi vardı.

"Merhaba, Rahibe," dedi Eala. "Telafi etmeye geldik. Ve seni son bir kez uyarmak için."

Başımı aptalca salladım, çok uzaklara dalan düşüncelerim onun sözlerine yetişmeye çalışıyordu. "Telafi mi?"

Eala alametifarikası olan kız kardeş gülümsemesiyle bana baktı. "Chandika?"

"Ben... çok üzgünüm." Chandi bir adım öne çıktı. Kehribar rengi gözleri önce benimkilere sonra da toprağa kaydı. "Seni o çiçekleri yemeye teşvik etmemeliydim. Yarı insan olduğumu biliyordum, çiçeklerin iradeni çalabileceğini biliyordum. Halk kanının daha güçlü olmasını umdum -diledim- böylece geas'ımızı kırmanın bir yolunu öngörebilirdin. Ama bu riski almamalıydım. Bana kızgın olmanı anlıyorum."

"Kızgıyım." Ama sadece Chandi'ye kızgın değildim. Bir de Bana siyah yıldız çiçeği yedirmenin onun fikri olmadığından şüpheleniyordum. En azından, tamamen değil. İki kadından

Önümde dururken, hangisinin emrettiğini ve hangisinin itaat ettiğini biliyordum. Eala'nın çelişkili davranışları ona olan inancımı sarsmıştı; Rogan'la yatmam için beni neden cesaretlendirdiğini, sonra da aynı şey için onu neden reddettiğini anlamıyordum. O ne demişti? Eala'nın aşkı onun vefasız oyunlarına, entrikalarına ve manipölasyonlarına tahammül etmemi gerektiriyordu. Kardeşim için en iyisine inanmak istiyordum. Ama aleyhindeki kanıtlar yığılmaya başlamıştı.

Gözlerimi Chandi'den, boğucu sıcağa rağmen soğukkanlı ve öfkesiz duran prensese kaydırdım. "Senden özür yok mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne için?"

"Geçen ay olanlarla hiçbir ilgin yok mu?" "Nasıl yapabilirim?" Sesinde bir yaralanma notası vardı. "Ben orada bile."

"Bu senin fikrin olmadığı anlamına gelmez."

"Kardeşim." Yüz ifadesi ciddileşti. "Tír na nÓg'a geldiğin andan itibaren, kalbimde senin iyiliğinden başka bir şey yoktu. Kimsenin söyleyemeyeceği gerçekleri söylemek için seni arayıp bulmadım mı? Rogan'ın peşinden gitmenin yolunu açtığımda seni vicdanının kısıtlamalarından kurtarmadım mı? Sana zarar verecek kişilerle ittifak kurmadan konusunda seni uyarmadım mı?"

Eala tüm bunları yapmıştı. Ama bunları benim iyiliğim için mi yoksa kendi iyiliği için mi yapmıştı? "Yani?"

"Öyleyse neden seni birdenbire kurtların önüne atayım? Hayatını ve akıl sağlığını riske at-" Chandi'ye ters ters baktı. "Anlamadığımız ve kontrol etmeyi asla umamayacağımız büyülerle uğraşmak için yarım yamalak, saçma sapan bir plan için mi?"

Chandi'nin gözleri pişmanlık içinde yere sabitlenmeden önce bir kez daha bana kaydı. İki kadının arasına baktım, aralarında uçuşan alt metni okumaya çalıştım ama faydası olmadı.

"Seni affediyorum," dedim sonunda. "Yine de çabucak unutmayacağım."

"Anlaşılabilir," dedi Eala.

"Şafak yaklaşıyor. Hâlâ bir uyarınız varsa, hemen iletin."

"Var. Yapıyoruz." Eala'nın dişlerini gösterme şekli pek de gülümseme sayılmazdı. "Daha önceki uyarılarıma rağmen Irian'a bağlanmış görünüyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Ne olmuş yani?"

"Seni baştan çıkardığı aklına geldi mi?" "Onu baştan çıkardığım aklına geldi mi?"

"Oh, bundan şüpheliyim." Eala'nın yüzü, sanki pazardaki yağlı bir istiridyeymişim gibi, artık tanıdık olan değerlendirci ifadesini aldı. "O Tüylar Sept'inin tánaiste'si. Muazzam bir güce sahip olmak için yetiştirilmiş. Acımasız bir soydan geliyor. İlk dili ihanettir. Seni alt etti."

Huzursuzluk boynumu öptü, sıcağa inat bir ürperti.

"Belki de ilk başta seni kol mesafesinde tuttu," dedi Eala. devam etti. "Hatta belki de seni küçümsüyormuş gibi davranırdı. Ama yavaş yavaş sana ısınacaktı. Sertleşmiş dış görünüşünün yumuşamasına izin verdi. Sözde travmatik çocukluğuyla ilgili anekdotlar paylaştı. Elbette bunlar uydurma olacaktı. Ama onu sempatik gösterme amacına hizmet edeceklerdi."

Bir şüphe gölgesi kanatlanıp kalbimin üzerine tünedi. Irian'la aramızdaki dinamiği kuran bendim, daha fazla hikâye için pazarlık yapan bendim. Ama şimdi Irian'ın kendisi hakkındaki tüm hikâyeleri zihnimin gözünde bulanıklaşıyordu. Kayalıklardaki çocuk. Ayağında diken olan çocuk. Öldürmeyi öğrenen çocuk. Bunların doğru olduğuna inanmıştım. Ama elbette onları doğrulamanın bir yolu yoktu...

"Belki de o kadar da kötü biri değildir."

Eala'nın gülümsemesinde en ufak bir acıma belirtisi bile yoktu. "Onu daha güler yüzlü görmeye başladığında, pençelerini gerçekten geçirecekti. Belki de sana beni ve kız kardeşlerimi öldürmek için değil, bizi korumak için çaldığını söylemiştir. Belki de kendisinin tehlikede olacağı bir senaryo kurguladı ve siz de onu kurtarmak zorunda hissettiniz. A

onun zarif savaşçı zarafetine ve aynı zamanda kırılganlığına tanık olduğunuz bir senaryo. Her taraftan düşmanlarla çevrili olmasına rağmen soğukkanlı ve şikayetçi değildi.

Trajik bir şekilde seçmediği bir kadere mahkum edildi. Boyun eğmiş ama metanetli. Şiddet dolu bir doğayı, kibirli bir özsaygıyı ve bencil ve bitmek bilmeyen bir güç açlığını yumuşatmak için tasarlanmış çekici bir dizi nitelik."

Midem çalkalandı. Eala'nın güzel ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmak istemiyordum. Ama sözleri Irian'inkilere o kadar benziyordu ki, omurgamın çentiklerine soğuk bir şüphe ipliği daha dikildi.

Çocuk genç, kibirli, saldırgan ve bencildi. Ne yaş ne de yalnızlık onu iyileştirdi, sadece daha da kötüleştirdi.

Bakışlarımı Chandi'ye doğru kaydırdım ama o kehribar rengi gözlerini kararlılıkla ormanın zeminine sabitledi.

Eala yüzümde ne gördüyse konuşmaya devam etti. "Ve senin ona karşı daha olumlu duygular beslemeye başladığını gördüğünde, gerçek baştan çıkarmaya başlamış olacaktı. Ateşli dokunuşlar, uzun bakışlar, özel gülümsemeler. Belki tereddütlü bir öpücük. Ve sonunda, sizi arzuladığını söyleyecekti. Aşkını arzuladığını. Kalbini arzuladığını."

"Bilmen mümkün değil-" Dünya bulanıklaştı. Yeşil damarlarımda dolaştı. "Bizi mi izliyordun?"

"Zorunda değildim." Eala'nın yüzünde acımasız bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Onun sinsî planlarına hedef olan ilk kişi sen değilsin. Sadece sonuncususun."

"Anlamıyorum. Halk arasında dışlanmış biri; yalnızdın-"

"Yalnız, bizimle." Eala son kelimeye ağırlık verdi. "Ben de ilk değildim. Sanırım Niamh en büyükleri olduğu için onu hedef aldı ama bunun pek bir önemi yoktu. Hepimiz sadece çocuktuk. Çalınmış, büyülenmiş ve ne ailesi ne de arkadaşı olan çocuklar. Sadece birbirimiz. Bir de o. Sanırım onun oyunlarını görebilecek deneyime sahip olduğum için şanslıydım. Ben zaten alışmıştım

Beni sevmesi gereken biri tarafından manipüle edildim. Senin aksine, ben her zaman kimden nefret edeceğimi çok iyi biliyordum."

Yine annemden bahsediyordu.

"Sanırım Irian beni manipüle ediyor." Sesimi dengede tutmak için zorladım. "Bana nedenini söyle."

"Bizi manipüle etmesiyle aynı sebepten. Bizi çalmasıyla, bağlamasıyla, lanetlemesiyle aynı sebepten." Uzandı ve göğüs kemiğime dokundu. "Bunu arzuluyor."

Birden eski savaşçıların günlüklerini ve Eala'ya verdiğim çeviriyi hatırladım. Halkın Hazineleleri'nden sonra, kalp Tır na nÖg'daki en güçlü büyüdür.

Irian kalbimi mi istedi?

"Eğer bu kadar gaddar ve hainse, neden sadece almıyor?" Nabzım yeşil ve siyah zonkluyordu. "İsimsiz bir Dönüşen'i öldürmekten hiç çekinmemeli."

"O sadece kalbinizi istemiyor. O senin istekli kalp."

"Ne fark eder ki?"

"Bana verdiğin günlüğü okumadın mı?" Gözleri parlıyordu ve ezbere bir ritimle konuşuyordu. "Bir kalp kilitli bir kapıyı açabilir, taşı kırabilir ya da iltihaplı bir yarayı iyileştirebilir."

Okuduğumda bana bir soyutlama gibi gelmesine rağmen, pasajı hatırladım. Şimdi bitirdim. "Ve sevgiyle, isteyerek verilen bir kalp aynı kapıyı yıkabilir. Bir dağı yerinden oynatabilir. Ya da lanetli bir hayatı kurtarabilir."

Eala söylemek üzere olduğu şey için üzgün görünüyordu. "Peki senin istekli kalbin kimin lanetli hayatını satın alabilir?"

Farkına varmak göğsüme bir darbe gibi çarptı.

Gökyüzü Kılıcı'nın ondalığı. Eala, Irian'ın büyüünün onu yok etmesini engellemek için kalbimi -sevgiyle, isteyerek verilmiş- istediğini öne sürüyordu.

Kendi hayatı için benim hayatımı takas etmek istedi.

Bileklerime dikenler battı, dikenler beni ısırды. Ellerimi arkama sakladım ve yanmaya karşı gözlerimi kırptım.

Gözlerim. Mahcubiyet ve inkâr, üzerime birbirini izleyen sıcak ve soğuk dalgalar gönderdi.

"Hayır." Kelime boşuk çıktı. "O yapmaz."

Eala iç çekti. Gözlerini indirdi, sonra Chandi'nin avucunu kavramak için uzandı. Bir an için diğer kızın kolu onunkinin içinde kemiksiz kaldı. Sonra Chandi geri sıktı.

"Ben en sonuncusuydum. Sonuncuydum." Chandi'nin sesi boştu. Tahta gibiydi. Gözlerini benimkilere kaldırdığında, kömür gibi yanıyorlardı. "Aramızdaki en genç kişi olduğumu biliyorsun. O kadar gencim ki buraya gelmeden önceki zamanı hatırlamıyorum. Diğerlerinin ebeveynleri, çocuklukları, anıları vardı. Ben ancak dört yaşıdaydım, belki daha küçük. Hiçbir şeyim yoktu. Onlardan ve ondan başka hiçbir şeyim yoktu. Yine de beni manipüle eder, baştan çıkarır, çalmaya çalışırdı-"

Chandi sözünü kesti, sonra başını Eala'nın ince omzuna gömdü. Eala kollarını uzun boylu kıza doladı ve Chandi'nin kulağına usulca bir şeyler mırıldandı. Eala bana döndüğünde bakışları sertti.

"Bunu sizi incitmek için söylemiyoruz. Gördüğünüz gibi, bu bizi sizden daha çok incitiyor. Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

Sözleri kara bir çürük gibi içime işledi.

Morrigan, ama çok aptalmışım. Annem ve Cathair bana Halk'ın hain olduğunu öğretmişti; zarif maskelerin ardına saklanan duygusuz yırtıcılar. Herkes beni Irian'ın kalpsizliği konusunda uyarmıştı. Halk düğününde onun duygusuzluğunun derinliklerine bizzat şahit olmuştum. Ve yine de tuzağa düşmüştüm. Beni sevmeyen birinin -bir şeyin- acımasız ve büyüleyici güzelliğine. Beni sevemezdi. Ve neredeyse kendimi ona teslim edecektim. Sadece beden değil. Kalbimi de.

Bana kalbini verdiğinde, Colleen, hepsini istiyorum. Her şeyini istiyorum.

Boğucu, aldatıcı anılara karşı gözlerimi kapattım. Sonra bakışlarımı Eala'ya çevirdim. "Ne yapmalıyım?"

"Bana verdiğin çevirilerle, beni -bizi- Irian'a bağlayan geas'ı kırabileceğime inanıyorum." Yenilenen gülümsemesi

Okuması benim için zor. "Eğer Gök-Kılıç gerçekten de insan eliyle kullanılamıyorsa, o zaman işimize yaramaz. Onu tánaiste'den alın, Rahibe. Sakla, zarar ver, yok et, umurumda değil. Sadece yeniden titredilemeyecek hale getir. O zaman son vahşi büyü de serbest kalacak ve Kapılar açılacak. Ve biz özgür olacağız. Hepimiz özgür olacağız. Diyarlar arasında geçiş yapmak için. Fódla'yı iyileştirmek için. Bardaí'yi ve eğer istersek tüm Tír na nÓg'u fethetmek için."

Vahşi Av Feis'inden görüntüler kafama üşüştü ve peşlerinde şüphe uyandırdı. Düşmüş, vahşi sesler geceyi inletiyor. Rüzgarla savrulan kırlar. Korkunç eğlenceler. Kanlı ordular.

"Eğer vahşi büyü eski zamanlardaki gibi serbest kalırsa," dedim yavaşça, "bir değil, iki dünyayı şiddet ve kaosa mahkum etmiş olmayacak mıyız?"

"Hayır, Rahibe." Eala'nın sesi kesik kesikti. "Uzun zaman önce bizden çalınan şeyi geri vereceğiz. Büyü. İnsanlar bir kez daha Halk tarafından uzun zamandır bizden esirgenen gücü kullanabilecekler. Ve sonunda onlarla eşit olacağız." Pembeleşen gökyüzüne baktı, uzaktaki gök gürültüsü başlarıyla çürümüştü. "Bunu bir düşünün, Rahibe."

Eala Chandi'nin elini tuttu. Ama çift ormanın içinde kaybolmadan önceki anda Chandi durakladı. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerimle buluştu.

Yüzündeki ifadeyi çözemeden iki kız da gitmişti. Birkaç dakika sonra Rogan ağaçların arasından fırlayarak geldi, yüz ifadesi ufukta biriken fırtına kadar fırtınalıydı.

Konuşmadık. Dún'a giden yolun yarısında, serin bir rüzgâr ormanı kesti. Çalılıklar fısıldadı. Ağaçlar yapraklarının gümüşi alt kısımlarını gökyüzüne doğru çevirdi. Şimşek bulutları yarıyordu. Yağan yağmur damlaları aşağıya sıçradı, tüm dünya suya dönüşene kadar şiddetini artırdı.

Sıcak hava dalgası sona ermişti.

Otuz Yedinci Bölüm

Coll-Hazel **Yaz Sonu**

Dún Darragh söylenmemiş düşünceler ve karışık duygularla yankılanıyordu ve ben huzursuz, sıkılmış ve yorgundum. Yine çok fazla içmiş ve çok az yemiştim ve şimdi duvarlardaki meşalelerle aydınlatılmış oymalar görüş alanımın köşelerinde kıvranıyordu.

Yarısı boş şişeyi masadan kaptım, ılık mavi geceye doğru süzülürken zar zor tökezledim. Ağaran bir ay, dünyanın üzerine şeffaf ipekten uzun bir örtü seriyordu. Sendeleyerek ağaçların arasına daldım.

Nereye gittiğimi biliyordum ama neden gittiğimden emin değildim. Orada benim için hiçbir şey yoktu. Hiçbir yerde benim için bir şey yoktu.

Ama bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Söğüt kenarındaki köprünün tekinsiz taşları güneş dokunmuş gibi parlıyor, ağaçların üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Derenin diğer tarafında bir hareket parıldadı; havaya kalkmış boynuzlar, kaslı uzuvlar, orman yolu gibi bir yüz. Ama sonra ben

başka biri olduğunu gördüm.

Köprünün kemeri üzerinde duruyordu. Ağaçların arasında biriken ay ışığı ya da siyah suyun üzerinde dalgalanan yıldız ışığı gibiydi. O-

Aniden, işaretli teninin insanlık dışı pürüzsüzlüğünden nefret etmeyi ne zaman bıraktığımı merak ettim. Sanki kendisinin ötesinde bir evreni kapsıyormuş gibi hareketsiz durmasından nefret ediyordum. Beni tanıyormuş gibi bana bakmasından nefret ediyordum.

"Sensin," diye mırıldandım. "Kılıcı benim adımı söyleyen kişi."

"Hangi isim?"

Ama hatırlayamadım. "Seninki ne?"

"Fırtınanın sarstığı kayalıklardan, yıldızlarla dolu gökyüzünden ve ayın altındaki gölgelerden yaratıldım. Benim adım-"

Ama söylediği söz rüzgâr tarafından ağzından alındı.

"Adın ne?" diye tekrar sordu, daha dikkatli bir şekilde.

"Ben çürümeden, yosundan ve sonsuz şeylerden yapıldım," dedim ona. "Ama kim olduğumu bilmiyorum."

Hoşnutsuzluk yüzünü groteskleştirdi. Uzuvarı eğrildi ve büküldü, kollarındaki siyah tüyler uzadı. Korkunç ve biçimsiz bir şeye dönüşürken bile bana doğru koştu. Ayaklarım çok yavaştı. Beni yakaladı, büyük siyah kanatlarıyla süpürdü.

"Kalbine nasıl sahip olabilirim?" Çılgılığı gökyüzünü paramparça etti. "Kendi adını bile bilmiyorsan?"

Yatakta dikleştım, nabzım göğsümde hızla atıyordu. Kabus, gölge parçaları gibi üzerime yapışmıştı. Nemli çarşafarımdan sıyrıldım ve kendimi açık pencereye doğru fırlattım. Serin gece havası boynumdaki teri kuruttu ve alnımı kanadın taşlarına yaslardım.

Gece açıktı; ay, dolunaydan bir parça uzaktı. Üç hafta boyunca bildiğim ya da bildiğimi sandığım her şeye boğuşmuştum. Ve şimdi dolunaya iki gece kalmıştı ve zamanım tükeniyordu.

Hepimizin zamanı tükeniyordu.

Bir karar vermem gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Yanlış bir şey olsa bile.

Kalbimi takip etmeye devam edebilirdim - vahşi, kötü kalbimi. O kadar çok Halk büyüyle yoğrulmuştu ki artık ona güvenemezdim. Bana Fódla'yı -ailemi, eğitimimi, sadakatimi- terk etmemi söyleyen ve tüm inancımı içimdeki en karanlık parçalara bağlayan kalbim. Evin sırlarını fısıldayan sessiz, yosunlu köşelere; aşkın alkışlarını söyleyen zonklayan, köklere karışmış derinliklere.

Ya da sağduyumu takip edebilirdim. Sakin, hesapçı savaşçı zihnim, yılların eğitimiyle keskinleşmiş ve zehir ve intikamla bilenmiş. Halk kökenlerime rağmen beni yetiştiren bir anne tarafından bilenmiş kurnaz pratikliğim. Küçük bedenime ve doğuştan gelen yumuşaklığıma rağmen potansiyelimi gören bir adam tarafından içime işlenen inatçı gücüm. Kız kardeşimin beni kandırmak için bir nedeni olmadığını söyleyen sağlam muhakemem.

Irian'ın beni kandırmak için her türlü sebebi vardı. Beni baştan çıkarmak, hain güzelliğiyle sarhoş etmek ve özenle hazırlanmış hikâyelerle beni doyurmak için. Kendime ait olması için çok mücadele ettiğim şeyi çalmak için.

Halkın Hazinelelerinden sonra kalp, Tír na nÓg'daki en güçlü büyüdür.

Küçük dikenlerin battığı bir yumruğu sıktım. Irian'ın Halk düğününde anlattığı hikâyeyi hatırladım; evlilik yeminlerinin kökenini. Açgözlü talepleri olan soylu bir prenses. Ve bir anlam ifade etmesi için aşkını kanıtlaması gerektiğini düşündüğü için toprakta kan kaybından ölen aptal, aşık bir savaşı. Ve Irian'ın bana anlattığı ilk hikâyeyi hatırladım: Deirdre'nin hikâyesi, belki de

Hiç tanımadığım annem ve onu gücü için baştan çıkaran alçak kral. Yıkıcı sondan şikâyet ettiğimde Irian'ın sözleri ne olmuştu?

Aşk nadiren trajedinin başlangıcından başka bir şey değildir, Colleen.

Belki de o ikiyüzlü halkçı tavrıyla İriyan bana aslında hiç yalan söylememiştir.

Benden duyulmayan bir kahkaha kaçtı. Bir bakıma, Irian ve ben aynı madalyonun mükemmel yüzleriydik. Ben de kibirliydim - ilk gerçek görevimde bir Gentry lordunu baştan çıkarabileceğime ve alt edebileceğime inanıyordum. Benim için yazılmış olandan daha mutlu bir sonu hak ettiğimi düşünecek kadar bencildim.

Peki şiddet uyguluyor muydum? Oh, evet.

Belki de annem haklıydı: Benim gibi bir şeyi nasıl seveceğini sadece o biliyordu. Belki Cathair haklıydı: Ben sevmek için yaratılmamıştım. Belki Rogan haklıydı: Aşk sadece yok eder.

Eğer hepsi haklıysa ve ben yanıyorsam... o zaman belki Eala da haklıydı.

Bir esinti saçlarımı mahvetti, erken ayaz ve şafağın ilk tüyleri kokuyordu. Panjurları kapattım.

Yaz neredeyse bitmek üzereydi. Kim olduğumu, ne için yaratıldığımı hatırlamanın zamanı gelmişti. Fódla'ya sadıktım. Anneme sadıktım. Tüm seçimlerine katılmasam bile Eala'ya sadıktım.

Ben bir silah olmak için dövüldüm; güçlü olmak için yetiştirildim, sert olmak için dövüldüm ve keskin olmak için bilendim. Ve silahlar düşünmezdi. Silahlar şikâyet etmezdi. Silahlar sevmezdi. Hedefledikleri yeri keserlerdi.

Gök-Kılıcı'nı alırdım. Varisini yok ederdim. Eala'yı özgür bırakacak ve Rogan'a gelinini teslim edecektim. Ve sonra... Bilmiyordum. Fark edeceğini sanmıyordum.

Sonuçta, bu asla benim hikayem olmadı. Ve ben karanlık rolümü oynadıktan sonra, bensiz devam edecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Rogan'ı önümden Tír na nÓg'a gönderdim. Kendime adımlarımı yavaşlatanın isteksizlik olmadığını söyledim; ciğerlerimdeki nefesi kesen kararsızlık değildi. Şiddet beklentisiydi, dövüşün neşesiydi.

Öldürme sözü.

Kendimi dengelemek için ağaçların kenarında durakladım. Sonra gözlerimi kapadım ve Yeşil İşaretimin kontrolünü bırakarak ormanın gece yarısı büyüünün üzerime çökmesine izin verdim. Kaba pantolonum ve dövüş derilerim eriyip gitti. Kıyafetlerimin yerini başka hisler aldı; çiçek yapraklarının yumuşak baskısı, uzun otların hafif törpüsü, koyu yosunların kadifemsi havası.

Gözlerimi açtım. İnce, ipeksi elbise yaz sonunun ihtişamı gibiydi. Karaçalı çiçekleri gibi altın sarısıydı, karahindiba gibi dalgalanıyordu, asterin pembe çizgileriyle sarmalanmış ve bir ayçiçeğinin gözünün kadife siyahıyla kenarlanmıştı. Ellerimi ön tarafa bastırdım, skeanlarımı başarılı bir şekilde sakladığımı keşfederek rahatladım - korsajın altına akıllıca gizlenmiş olsa da.

Planımı yeniden gözden geçirmeye fırsat bulamadan, o oradaydı.

Onu görmeden önce hissettim; ufukta bir fırtına, uzaktan gelen bir gök gürültüsü.

Ağaçların arasında karanlık kenarlı bir hayalet gibi yürüyordu. Saçları bir kuzgunun kanadı gibi siyahtı. Onunla ilk tanıştığımdan beri uzamıştı; alnını öpüyor ve kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Çıplak, kaslı kollarını kaplayan mürekkep karası tüyler, hızla çarpan kalbimle aynı anda atıyordu. Gözleri yıldızlar kadar gümüştü. Bir nefeslik boşlukta, onun tarafından bir kez daha büyülenmişim.

Gülümsedi. Kendime bunun çıplak bir boğaza fısıldayan çelik gibi bir gülümseme olduğunu söylemeye çalıştım.

Ama değildi. Bir bulutun arkasından sızan tek bir ay ışığıydı ve tadı umut gibiydi. O gülümseme neredeyse kararlılığımlı kırıyordu.

Ellerimi elbisemin kumaşına doladım ve kendimi her manipölasyonu ve aldatmacayı hatırlamaya zorladım. Her sahte hikâyeyi, her ikiyüzlü dokunuşu. Beni baştan çıkarmış, tımar etmiş, ölüme hazırlamıştı.

Ve ben onu takip ettim, ona karşı planlar yaptım, zayıflıklarını katalogladım.

Kendime anlatmaya çalıştığım hikâyeler ne olursa olsun, gerçek şu ki o ve ben her zaman savaş halindeydik.

Ben de yok etmek istediğim adama gülümsedim.

Önümde durdu. Kendimi hayranlık duymaya değil, envanter çıkarmaya zorlayarak figürünü taradım. Hafif ama kıvrımlı duruşu. Yüzümden gümüş rengi titreşimlerle uzaklaşan huzursuz bakışları, sürekli olarak çalılıkları tehlike için tarıyordu. Sol elinin sağ elinden daha yukarıda süzülmesi, Gök Kılıcı'nın kabzasından bir santimden fazla uzaklaşmaması. Başka biri için bu bir şey ifade etmeyebilirdi. Ama onu dövüşürken görmüştüm ve iki elini de kullanabildiğini biliyordum. Sol elini kullanırkenki hızıyla sağ elini kullanırkenki hızı arasındaki bir saniyelik farkı göz ardı etmek, daha az yetenekli bir savaşçı için ölüm anlamına gelebilirdi.

Gözlerimi yüzüne kaldırdım. Ve pişman oldum.

Yüzü müzik gibiydi, sihir gibiydi. Onu ilk gördüğüm andan çok daha güzeldi benim için. Kaşlarının hafifçe eğilmesinin bana bir soru sormak istediğı anlamına geldiğini, başını eğerek bana nasıl baktığını artık

biliyordum

onun üstün boyundan, o şehvetli ağzın benimkine bastırılmış hissinden-

Ağzımın içini kan tadı alacak kadar sert ısırdım. "İşte buradasın, Colleen." Sesi gergindi beklentiyle. "Seni özledim." Yalanlar.

Hepsi yalan.

"Ve ben de seni." Sesim nefes nefese çıkmıştı ama bu sadece benim yararına olabilirdi. Bırakın beni çoktan avlanmış sansın.

Parmak uçlarımda durdum ve kollarımı kaldırarak boynuna doladım. Yüzümü ona doğru eğdim, onu kendime doğru çektim ve öptüm. Şiddetle. Açlıkla. Dişlerimi dudaklarında gezdirdim. Ellerimi hafif tuniğinin önünden aşağı doğru kaydırđım, parmak uçlarımla sert kasların çıkıntıları üzerinde gezdirerek giysilerinin altında saklı daha fazla silah aradım.

Beni kendine doğru çekti, kalçalarım kalçalarına yaslandı. Haince bir sıcaklık, hışırdayan yeşil yaprakların üzerindeki yaz güneş i gibi içimde parıldadı. Nefes aldım ve kemerine uzandım, deriyi nemli parmaklarımla kavradım ve gümüş tokadan geçirmeye hazırlandım.

Irian ağzını benimkinden ayırdı. Tehlikeli, titiz bir özenetimle beni itti.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri arzuyla kaynıyordu ve ağzı şiddetli öpücüklerim yüzünden morarmıştı. Ama yüz ifadesinde bir sezgi ya da içgörü belirdi ve bakışları yüzümde keskinleşti. "Bir sorun var. Titriyorsun."

Lanet olsun. Yumruklarımı sıktım ve yırtıcı içgüdü s ü yüzünden ona lanet okudum. Bu tür şeylerde pratik yapmamış olmamın bir faydası olmadı.

Zaten baştan çıkarma konusunda hiç yetenekli değildin, küçük cadı. Cathair'e çok benzeyen zalim bir ses içime fısıldadı. Connla'yı hatırlıyor musun?

Ama artık kendimden şüphe etmek için çok geçti.

"Ben-" Ona bir adım daha yaklaştım. Ellerimden birini kaydırđım-

Gerçekten de yapraklar gibi titriyordu tuniğinin önü. Gözlerimi yüzüne doğru kaldırdım, geniş ve parlak bir hale getirdim. "Biraz gerginim."

Kıpırdamadan durdu. "Neden?"

Yine parmak uçlarımda durdum. Başımın üst kısmı omuzlarını zar zor s ı y ı r d ı . Çenemi eğdim, yanağımın derisi çenesinin hafif törpüsüne değdi ve kulağına fısıldadım. "Geçen ay bir şeye başladık." Dudaklarımı fırçaladım boynuna karşı. Ürperdi. "Bunu bitirmeye niyetliyim."

Irian'ın elleri kollarımda gezindi, köprücük kemiklerimin üzerinden geçerek çenemi kavradı. Gözbebekleri arzudan kararmış, gümüş rengi irislerini gizliyordu. Yine de bakışları yüzümü tarıyor, ifademde ne aradığını araştırıyordu. Bilmiyordum.

Her neyse, onu bulmuş olmalı. Çünkü beni kollarının arasına aldı.

Uzay büküldü, çalkalandı, çöktü.

Soğuk kaldırım taşlarının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. İlk defa yemeğimi kusacakmışım gibi hissetmiyordum. Muhtemelen yaptığım şeyden dolayı zaten midemin bulandığını hissettiğim içindir.

Hayır. Ben keskin metalden, karanlık işlerden ve kara büyüden yapıldım. Ben bunun için yaratılmışım.

Beni ayağa kaldırırken Irian'ın eli sırtımın alt kısmında duruyordu. Onun odasına dönmüştük, dün'un tepesindeki kule odasına. Rogan'ın başka bir dünyada kendisi için seçtiği odanın aynısı. Bir vertigo patlaması başımı döndürdü ve Irian'a doğru tökezledim. Beni sabitledi, sonra yanaklarımı sıcak avuçlarının arasına aldı.

"Colleen." Sesi istekle sertleşmişti. "Umut etmeyi hiç bilmediğim her şeysin sen. Düşecek bir yerim kalmadığını sanıyordum. Ama çoktan düştüm bile."

Bir an için kararlılığım beni terk etti ve tüm hayatı boyunca seçilmeyi beklemiş olan kayıp Dönüşen kızdan başka bir şey değildim. Sevmek için.

Gözlerim titreyerek kapandı. Netlik için, bir amaç için savaştım. Duyularım sel gibi geri geldi. Midem çalkalandı.

Ne cüretle beni bu sözlerle manipüle etmeye çalışır? Ve bu kadar kolay. Buz gibi, tedirgin edici bir coşku üzerime çöktü ve kararlılığımın kırıklarını yamaladı. Soğukluğu memnuniyetle karşıladım. İçimde zonklayan ve uzuvlarımı güçsüzleştiren huzursuz sıcaklığı kovdu. Bana kim olduğumu ve kim olmadığımı hatırlattı.

Irian'ı yakıcı bir öpücükle susturdum, tuniğinin ön tarafındaki bağlantıları bulmaya çalıştım, sonra kumaşı yırttım. Kumaş yırtıldı, düğmeler köşelere sıçradı ve dövme gövdesi ortaya çıktı. Ona dokunmak için uzandığımda nefesi kesildi, mükemmel kas yapısı ellerimin altında esnedi. Elimi kendi elinin içinde tutmadan önce parmaklarımı pantolonunun belinin üzerinde yükselen yumuşak saç çizgisine kadar takip etmeme izin verdi.

"Bu acele niye?"

"Neden bekliyorsun?" Mırıldandım, boştaki elimi uzatıp pantolonunun ön tarafına bastırdım. "Geçen sefer düşüncelerimin yoluma çıkmasına izin verdim. Bu gece sadece harekete geçmek istiyorum."

Okşayan parmaklarımın altında, uyarılmışlığı kumaşı zorluyordu. Dokunuşuma doğru eğildi, ellerini saçlarıma gömerken alnını benimkine dayadı. Onu iki adım geriye ittim. Baldırları alçak yatağının kenarına çarptı ve aniden oturdu. Onu sırt üstü ittim ve üzerine çıktım. Kalçalarımın onu sıkıştırırken elbisem etrafımızı sardı. Ellerimi göğsünde gezdirdim ve boynunu öpmek için eğildim. Gözleri dalgalanarak kapanırken nefes aldı.

Tereddüt ettim. Yaklaşmalarına kolaylıkla teslim olması silahsızlandırıcıydı. Kendimi bu ana aynı şekilde bırakamadığım için kısa bir süre pişmanlık duydum.

Suçluluk duygumu yutarak saldırdım.

Bu soluk taş kulede çalışabileceğim pek bir şey yoktu. Ama bunu tahmin etmiştim. Çarşafı ketendi ve saniyeler içinde dokundukları ketene dönüştüler. Uzun, lifli saplar Irian'ın kollarına dolandı ve

Saçlarından minik lavanta çiçekleri fışkırıyordu. Aşağıdaki ormanın büyüsünden bu amaç için yapılmış altın ve siyah elbisem etrafımda dağıldı. Sert, dikenli karaçalılar Irian'ın bacaklarının üzerinde hızla büyüyerek onu yere yapıştırdı. Mor aster parmaklarının arasına dolanarak onları birbirine kelepçeledi. Koyu renkli yosunlar diğer her şeyi aşağıda aniden çürüyen şilteye sabitlemişti. Birkaç dakika içinde Irian yeşilliklere ve çiçeklere gömülmüştü ve ben de iç çamaşırlarımın içinde, skeanlarımdan biri boğazına dayanmış halde onun üzerine çömelmiştim. Diğer kemeri altına doğrultulmuştu.

Irian çiçekten hapishanesine karşı savaşmak yerine dondu kaldı. Duygu yüzünde kanatlandı ve gölgeleri arkasındaki yatakta sert, keskin karanlık lekelerle dönüştü. Şoku fark ettim, ardından hızla öfke geldi. Ama her şeyi tüketen şiddete doğru alçalmak yerine, ifadesi... incinmeye yerleşti. Şaşkınlık içimde canlandı ve onun tekinsiz bakışlarından uzaklaşma dürtüsüyle savaştım. Çenesini bıçağıma doğru eğdi, onu kesmem için bana meydan okuyordu.

"Devam et." Sesi alçaktı. "Sen de olabilirsin."

"Güven bana, yapacağım. Ama önce başka bir şey yapmam gerekiyor."

İkinci bıçağımla, kalçalarını zincirleyen karaçalı ve aster tabakasını hızla kestim. Kılıcının kabzası serbest kaldı; yatmadan önce kuşağını açmaya vakti olmamıştı. Bundan emin olmuşum.

Silahlı kınından çıkardım. Kınından teslimiyete benzer bir sesle çıktı; o kadar saf bir notaydı ki boğazım duyguyla düğümlendi. Siyah metal avucumda titreşti. Titreşen görüntüler görüşümü boyadı, canlı ama soyuttu -demir kayalıklar ve nadasa bırakılmış gökyüzü, kaynayan denizler ve rüzgârla savrulan ağaçlar. Gözlerimi kapattım ve kendime hâkim olarak kabzayı elimde döndürdüm. Kılıcı skean'ımın yerine koymak için yukarı kaldırdım. Öpücüğü Irian'ın boğazında gümüşü bir kan çizgisi oluşturdu.

"Kuğuların büyüsunü nasıl bozacağımı söyle," dedim. "Bir kalbin güçlü bir büyü olduğunu biliyorum. Eğer seninkini alırsam

laneti kaldırmaya yeter mi?"

"Kalbimi almak zorunda değilsin, Colleen." Mizahsız bir kahkaha attı. "O zaten senin."

"Yalan söylemeyi bırak."

"İkimiz de sır sakladık, Colleen." Kaşları birbirine çarptı. "Ama ben sana hiç yalan söylemedim."

"Beni baştan çıkardın." Kan kulaklarımda zonkluyor, kontrol her nabız atışında beni terk ediyordu. "Sana aşık olmam için bana ihtiyacın vardı. Kalbime ihtiyacın vardı - benim istekli kalbime."

"Senin-" Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Ama neden?"

"Seni özgür bırakmak için." Kelimeler birbirine karıştı. "Gök-Kılıcın ondallığı bir hayat gerektiriyor, değil mi? Senin yerine benim hayatımı. Ondallığını ödemek için benim istekli kalbim."

"Bu çok saçma."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçma mı?"

"Ondalık bir hayat talep etmiyor, benim hayatımı talep ediyor." Gözleri yıldız ışığı gibi parlayarak benimkiler arasında gidip geliyordu. "Boynumdaki o kılıç bir sembolden biraz daha fazlası, Colleen. Tıpkı bir meşale, bir asa ya da bir taç gibi. Her zaman olduğu gibi."

Görüşümün kenarları yıprandı. "Anlamıyorum."

"Gök-Kılıç bir ne değildir. O bir kimdir." Ağzı göz kamaştırıcı, ıssız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben sadece Gök-Kılıcını kullanmıyorum. Ben Gök-Kılıcıyım."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Yalan söylemeyi bırak." Çok fazla zehir toplayamadım. Sanki kayan yıldızlarla dolu bir gökyüzünde dönüyormuşum gibi başım dönüyordu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bu Sept'lerin en büyük sırrıydı." Çenesinin keskin, erkeksi kesimi kılıca karşı sıkılaştı. "Uzun yıllar boyunca dört reis dışında kimse Hazine'lerin mirasçılarının sadece nesneyi değil, onun temsil ettiği elemental büyüü de miras aldıklarını bilmiyordu. Elbette biz de biliyorduk ama ancak reşit olduktan ve büyük mirasımızın bedelinin ölüm olduğunu öğrendikten sonra."

İroni sesini soğuttu ve bakışlarını çoraklaştırdı. "O zaman ondalık-" Dudaklarımı yaladım, bir şeyler yapmaya çalışıyordum.

bu yeni bilgiyi anlamaya çalışıyordum. Bana doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyordum. "Bir bedel değil, bir değiştirme mekanizması. Eski tánaiste ölür, böylece yeni varis iktidarı devralabilir."

"Evet. Ama sadece büyüü yönlendirecek yeni bir varis varsa. Aksi takdirde-"

"Büyü serbest kalıyor." Farkındalık içimde titreşti. "Bardaí sırrı keşfetti, değil mi?"

"Onlar yaptı." Dudağı dişlerinin arasından kıvrıldı. "Sept'ler zaten varislerini reşit olup ondalık verene kadar saklamışlardı. Ama Deirdre kendini

Hazinesini alacak yaşıyan bir tánaiste olmadan o uçurumdan her anne, baba, çocuk ve kuzen ölümcül bir tehlike altındaydı. Tüm soylar tehdit altındaydı. Aile aile, çocuk çocuk, hepsi katledildi."

Sözleri içime işledi, ardından panik tohumları ekti. Bıçağı Irian'ın boğazından çektim ve derisinde gümüş bir çizgi bıraktım. Boğazı kasıldı ama onun dışında hareket etmedi.

"Bu nedir o zaman?" Gümüş tüylerle kabartılmış, dövülmüş siyah metal bıçağı elime aldım. "Hissedebiliyorum. Büyü bana hayaller gösteriyor. Gece gökyüzünü, yıkılmış ağaçları, fırtınaları. Şarkı söylediğini duyabiliyorum."

"Bu bir tür kanal, kaynak ve kap arasında elemental büyüü kanalize ediyor. Taşı oyacak kadar eski ve keskin; bazen kendi duygu ve düşünceleri olup olmadığını merak ediyorum. Ama özünde bir kılıçtan fazlası değil. Ben kabım, ben kılıcım." Gözlerini indirdi. "Ve onun şarkı söylediğini duyabilmenin nedeni... çünkü sen onun bir sonraki varisisin."

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibi çarptı. Kılıç elimde gevşedi. Irian'dan uzaklaştım ve çürüyen yatağın kenarından tökezleyerek düştüm. Yeşil İşaretim geriledi - keten sapları soluyor, karaçalı demetleri ufalanıyor, altın başak yaprakları toza dönüşüyordu.

"Hayır." Ben tánaiste değildim, özellikle de gökyüzü gibi şarkı söyleyen ve şimşek gibi yakan bir büyüye sahip değildim. "Yanılıyorsun."

Irian doğrulup, derme çatma iplerimin derisini çizdiği bileklerini ovuşturdu. Gece yarısı saçlarına hâlâ çiçekler dolanmıştı; iğde, kadife çiçeği ve çördük. Boğazında kan ve gözlerinde metal vardı. "Ben asla yanılmam."

Akıcı bir şekilde ayağa kalktı, bana doğru adım attı. Kılıcı bir kez daha ona doğru kaldırdım ama bu jest gönülsüzdü ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kılıcı parmaklarımdan çekip aldı ve uzağa fırlattı. Üzerimde belirdi. Yerimden kıpırdamadım, ama birdenbire üzerimde sadece

iç çamaşırları. Kafa karışıklığı ve süregelen nefret, arzu ve utanç damarlarımda yeşil ve altın renginde yanıyordu. Yumruklarımı sıktım ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda titrememeye çalıştım.

"O gece sahilde, sen Chandika'yı kurtardıktan sonra tahmin etmiştim." Sesi gece yarısı kadar karanlıktı. "Yüzünü gördüğümde -Deirdre'ninkine çok benziyordu-kontrolümü kaybetmeme neden olacak kadar şok oldum. Ve senin büyüünün benimkine karşılık verme şekli..." Dişlerinin arasından ısıklık çaldı.

Başımı salladım, şiddetli rüzgârları ve düşen suları, sarsılan kayaları ve inleyen ağaçları hatırladım. "Ama bunu sen yaptın."

"Rüzgar bendim. Geri kalanı... sendin. Yeryüzünün kemiklerini çınlattın. Taşları havaya kaldırdın. Neredeyse ormanı köklerinden söküyordun." Başını öne eğdi. "Bu ham, bağlanmamış bir sihirdi. Saf potansiyel. Bir zamanlar Sept'lerin uğruna birbirleriyle savaştığı türden bir potansiyel. Ve siz ne yaptığınızı bile bilmiyordunuz."

Sözsüzce başımı tekrar salladım.

"Seni kaleme getirdiğim gece daha da emin oldum," diye devam etti Irian, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Ondalık yaklaştıkça, içimdeki elemental güç bağlarına karşı mücadele ederken bile giderek zayıflıyorum. Başka birine

-insan ya da halk- dokunuşum yıldırım gibi olurdu. Ama sen yanmadın, çığlık atmadın, neredeyse hiç irkilmedin. Buna tahammül ettin."

Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine kavurucu elini boğazıma götürdü ve parmaklarını çeneme doğru kaydırды.

"Bir noktada kendimi senin hoşlanmaya başladığına bile inandırdım." Yıkım bakışlarını gölgeledi. Elini bıraktı. "Ama şimdi anlıyorum ki yanılmışım. Hem de çok yanılmışım."

Suçluluk duygusu boğazımı yaktı. "Irian-"

"Beni kullandın." Sesi zorlukla maskelenmiş bir acıyla zonkluyordu. "Arzumu -aşkımı- bana karşı kullandın. Beni kandırdın, baştan çıkardın."

"Beni baştan çıkardığını sanıyordum!" İstirap ses

tonumu boyadı. "Ben-"

"Ah, evet. Kalbinizi çalmak isteyen kötü kalpli tánaiste." Aniden arkasını döndü. Ağırlığını duvara yasladı, sonra uzun bacakları serin kaldırım taşlarına yayılana kadar yere çöktü. Başını duvara yaslamak için geriye doğru eğdi. Ay ışığıyla aydınlanmış gözleri uzaktı. "Sanırım benimkini çalmak uygun bir intikam gibi göründü?"

"Bu değil-" Dudağımı sertçe ısırdım. Eala'nın suçlamalarını hatırladım. Chandi'nin itirafını, gözlerinin kömür gibi yanışını. "Eala bana kuğu kızlarını baştan çıkardığını söyledi. Teker teker kalplerini çalmaya çalışıyormuşsun. Önce en büyüklerini. Chandi'ye kadar."

"Onları lanetlediğimde daha çocuktular ve ben daha yeni büyümüştüm." Ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Birbirimizi büyüttük. Olgunlaştıkça, onları lanetlediğim için benden nefret etmeye başladılar. Haklı olarak da. Ama ben onları hep kardeş olarak gördüm. Onları korumak için ölürdüm. Ben asla

-" Sözüünü kesti, bir elini yüzüne götürdü. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Eala'ya inanmış olman. Benim yerime. Son sekiz ayı sana hiç kimseye söylemediğim gerçekleri anlatarak geçirdim. Kimseye göstermediğim parçalarımı sana gösterirken. Sana göster-"

Sözüünü kesmedim, buna cesaret edemedim. Metal gözleri yüzümde gezindi, çok keskin ve çok sivri. Uzun bir süre konuşmadı.

"Düğün gecesi, Öz Ağaç'a dokunduğunuzda? Benim için olduğu gibi senin için de şarkı söyledi. O zaman kılıcı sana vermem gerektiğini kesinlikle anladım." Sesi tınısızdı. "İmkânsız görünüyordu. On üç yıl boyunca neredeyse her gecemi başka bir varis arayarak geçirdim ve hiç kimse olmadı. Geriye kalan Halk şehirlerinde

-Falias, Gorias, Findias. Diğer Septlerin -Mag Mell, Ildathach, Tír fo Thuinn- diyarlarında değil. Demirci-kral Gavida'nın hüküm sürdüğü Gümüş Ada Emain Ablach'ta bile. Bardai çok titizdi.

"Ve sonra sen. Yüzü bir anı gibi, dili bir diken gibi ve geçmiş bir anı gibi olan insan diyarlarından bir kız.

benimki gibi kırık. Ve senin farklı bir son için benim şansım olduğunu ummaya cesaret ettim. Hikayemin acı, başarısızlık ve yıkımdan daha fazlası olabileceğini ummaya cesaret ettim. Ölmeden önce, nihayet yaşama şansına sahip olabileceğimi ummaya cüret ettim.

."

Kelimeleri ısırđı. Ayağı kalktı.

"Aptalca bir umuttu. Bir varise ihtiyacım vardı, bir tane buldum. Ve biz Tánaistiler hepimiz aynıyız. Öyle olmak için yetiştirildik. Miraslarımızı hak ettiğimizi düşünecek kadar kibirliyiz. Bencil, tüm o sihri kendimize saklamak için. Ve vahşi, miraslarımızı her zaman korumak için. Sizin farklı olacağınızı hayal etmemeliydim."

Acı içimi ürpertti, sonra da öfke. "Bunu kendim için yapmıyorum. Bunu halkım için yapıyorum."

"Senin insanların mı?" Bana doğru bir adım attı. "Peki kim olabilirler? İnsanlar mı?"

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Bana bir ev verenler. Beni büyüten. Beni seven."

"Kim seni bir silah olman için dövdü? En temel benliğinizden korkmayı ve onu aşağılamayı size kim öğretti? Sana acının ancak onu veren sen olursan işe yarayacağını kim öğretti?" Sesine karanlık bir ironi notası dokundu. "Eğer aşk buysa, o zaman sanırım ben de onu tanımışım demektir."

Bana doğru bir adım daha attı. Geri çekildim. "Açıklamama izin verirsen-"

Topuklarım taşa çarptı ve sırtım duvara vurdu. Irian yarım kol boyu ötede durdu.

"Söyleyecek bir şey kalmadı." Gözleri bomboştu. "İki ay içinde Gök-Kılıcı'nı takdim edeceğim. Eğer onu almak için orada olmazsan, vahşi büyü serbest kalacak ve ikimizin de dünyası yanacak. Eğer orada olursan, sen de benim gibi olacaksın. Aşağılanırsın. Avlanırsın. Ölçülemeyecek kadar güçlü. Bununla ne istersen yapabilirsin. İstersen insan diyarlarına geri dön, hastalarını tedavi et ve yaralılarını iyileştir. Ya da burada kal ve kalan on üç yılını başka bir lanetli varis bulmaya çalışarak geçir. Benim için fark etmez.

ölmüş olacağım. Ve bunun için
mutluyum."

"Bunu
kastetmiyorsun," diye fısıldadım.

"Seviyorum." Dikkatle uzandı ve parmak uçlarını
çenemde gezdirerek yüzümü kendisine doğru eğdi. "Eğer
mirası kabul etmeye karar verirsen, Colleen, senden tek bir
şey istiyorum."

Boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı.

"Zamanı geldiğinde, beni yere serenin sen olacağına söz
ver." Bana neredeyse hiç dokunmuyordu ama tenimdeki
teni yanıyordu. "Beni çoktan derinden yaraladın. Tereddüt
etmeyeceğini biliyorum."

Kalbim zonkluyordu, bin tane ısıricı dikenle delinmişti.
Eğer onu getirecek kişi sen olsaydın, unutulmayı
umursamayabilirdim. "Başka bir yolu olmalı."

"Her şeyi denemediğimi mi sanıyorsun? Bana söz ver."

"Denemeyeceğim."

"O zaman seninle birbirimize söyleyecek başka bir
şeyimiz yok." Elini yüzümden çekip omzuma koydu.
Gözlerim irileşti. Ona doğru uzandım.

"Irian!"

Ama çok geç kalmıştım. Gece gökyüzü beni yuttu ve
tükürdü. Ormanda dizlerimin üzerine çöktüm, üzerimde
altın rengi çiçek parçalarından ve siyah çürüme
çizgilerinden başka bir şey yoktu. Başımı karanlık, sıcak
toprağa yasladım, sinir, mide bulantısı ve yaklaşan
trajedinin korkunç hissiyle sarsıldım. Etraftaki ağaçlar beni
rahatlatmak için dallarını aşağı uzattı. Yapraklarının yeşili
altın rengine bürünmüştü. Gece ılık olmasına rağmen,
sonbaharın parlak soğğunun önsezisi omurgamdan aşağı
süzüldü ve ürperdim.

Irian'a inandım.

Morrigan bana yardım etti ama ben ona inandım.
İhanetimin farkına vardığında ay ışığıyla aydınlanan
gözlerindeki acıyı, yıkımı görmüştüm. Bu sahte olabilecek
bir şey değildi. Beni kalbim için istememişti. En azından bu
şekilde.

Beni ya da bir başkasını baştan çıkarmamıştı. Eğer
yapamazsa

fiziksel olarak bir insana dokunmadan onları yaralayamazdı... o zaman bakirelerden hiçbirine elini süremezdi.

Bu da Eala ve Chandi'nin bana yalan söylediği anlamına geliyordu. Önemsemediğim bir adamı lanetlemek, onu mahvetmem için beni manipüle etmek anlamına gelen büyük, korkunç bir aldatmaca. Chandi'yi suçlasam da... iki kadından hangisinin emrettiğini ve hangisinin itaat ettiğini biliyordum.

Gerçek içimden süzüldü ve kemiklerime ağır bir şekilde yerleşti. Kız kardeşim, aşkla bağlıydı -belki de kanla. Görünüşlerimizin benzerliğine rağmen, onunla aynı olmadığımızı her zaman biliyordum. Ama onun kaprislerini ve duygusuzluk nöbetlerini Halk arasında geçirdiği yarım ömre bağlamıştım. Şimdi karakterinin daha temel bir yerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum. -Hem acı verici bir şekilde anlaşılmaz hem de acı verici bir şekilde tanıdık olan soğuk bir acımasızlık.

Kız gibi... anne gibi.

Her zaman parlayacağını düşündüğüm bir ışığın sönmesi gibi hissettirdi. İhanete uğramış gibi hissettim.

"Fia!"

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynum tutuldu. Ama o Irian değildi. Rogan'dı, arkasında şafakla ormanda hızla ilerliyordu. Hızla bana doğru geldi, bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Panik beni ona doğru itti ve neredeyse çarpışıyorduk. Beni kollarımın üst kısmından kavradı ve sabitledi. Beklenmedik temas beni sarstı - cilveleşmemizi sonlandırdığımızdan beri ona neredeyse hiç dokunmamıştık.

"O yaptı." Nehir taşı gözleri parlıyordu. Anlamayarak ona baktım. "Ona verdiğin çevirinin her şeyi açıkladığını söylüyor. Sept'lerin Hazinelerine nasıl bağlı olduklarını. Bardai'nin Kapılarına nasıl bağlı olduğunu. Büyünün Tír na nÓg'dan nasıl aktığını. Kendini nasıl özgür kılacağını biliyor."

Onun sözleri düşüncelerimi kökünden söküp yaprak gibi savuran bir panik patlamasına yol açtı. Ne öğrenmişti?

eski savaşcının sözlerini duymamış mıydım? "Nasıl?"

"Onu tutsak eden kişiden kurtarmak için Samhain'daki Kor Ayı Feis'ine gitmeli ve Halk'ın ev sahibinin önünde ona olan aşkımı ilan etmeliyim." Rogan kutlama yapmıyordu. Ağzı kapalıydı, kaşları mavi-yeşil gözlerinin üzerinde düğümlenmişti ve elleri hâlâ kollarımı kavrıyordu. "O gece evleneceğiz. Bridei'nin kraliyet hanesine katılırken, tánaiste'nin Sept'inden kopacak ve özgür olacak."

Kalbimi çevreleyen çalılıkta endişeyle karışık bir rahatlama vardı. Bu uygun bir çözümdü; bir aşk ilanı, bir bağıllık değişimi. Neredeyse fazla uygun. Irian'ın Gök-Kılıcı'nın büyüünü vereceği gece Rogan da Eala'ya yemin mi edecekti? Yeminli aşkından başka bir şeyle onun özgürlüğünü satın mı alacaktı? Cathair'in hikâyelerinden birinden fırlamış gibiydi.

Ve Cathair'in hikâyelerinin hepsi ihanet, aldatma ve trajediyle sonuçlandı.

"Rogan," dedim duraksayarak. Aylarca Rogan'ı Eala'ya doğru ittikten sonra, onu Eala'dan uzak tutması için uyarmak yapmak istediğim son şeydi. Yine de bu geceden sonra, korkarım bunu yapmak zorundaydım. "Nişanlınla ilk karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun?"

Rogan'ın bakışları benimkilere kaydı, şafağın sessizliğinde griydi. "Neden?"

"Korkarım ki prenses bir kez daha size bebeğini uzatıyor ve onu kırmanızı söylüyor."

"Oh?" Ağzı buruştu. "Bu sefer cezam ne olacak?"

"Bilmiyorum." Yutkundum, ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. "Folk geasa neredeyse dokunulmaz büyülu sözleşmelerdir. Birini bozmak için eşit bir büyü satın alınmalı ve karşılığı ödenmelidir. Basit bir evlilik yemininin yeterince büyük bir fedakârlık olup olmadığından emin değilim."

Rogan'ın gülüşü acımasızdı. "Katılımcılar ne kadar isteksiz olursa olsun mu?"

İsteksiz bir sempati içime işledi. "Rogan-"

"Önemli değil." Elleri kollarımda sıkılaştı, sonra çekildi. "Bana söyleneni yapacağım. Eğer bu yanlış bir şeyse, ardından gelecek kırbaçlara katlanacağım. Her zaman yaptığım gibi."

"Sadece dikkatli ol-"

"Görevimi her zaman biliyordum, Dönüşen. Ve bu konuda hiçbir zaman seçim şansım olmadı." Sesi boş çıkıyordu. "Yani hâlâ Eala'yı özgür kılmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

Bir keder kökü göğsümü sardı ve kaburgalarımı ezerek nefes almamı sağladı. Keder, çaresizlik ve suçluluk duygusuyla savaştım. Hikâye gerçekten böyle mi bitiyordu? Kahraman prens görev çizmesi altında toza mı dönüşmüştü? Kendisinin en gerçek parçalarına ihanet etmek zorunda bırakılan değişken cadı? Parlayan prenses kendi entrikalarına ve manipölasyonlarına o kadar kapılmıştı ki kendi ışığını göremiyor muydu?

Güneş doğarken ve kuşlar uyanırken, altın ormanın içinden Dún Darragh'a doğru yürüdük.

Samhain'e, Kor Ayı'na sadece iki ay vardı. Dünya durgunlaşırken, ağaçlar ihtişamla taçlanırken ve kış yaşanan bir yılın metal kemiklerini kemirirken sadece bir dolunay.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece iki ayın karar vermek için yeterli bir süre olmadığını biliyordum.

Kırkınıc Bölüm

Muin-Vine Erken Sonbahar

Bir i çekişle, yaz serin ve altın rengine döndü.

Sıcak mevsimin tatlı sknetinden sonra yine bahçeyle meşguldüm. Günler soğudukça iş listem genişledi. Ayıklama, tırmıklama ve budama vardı. Gelecek yılın soğanları dikilecekti. Kış mahsulü için fideleri dikmek. Toprak hala yazın sıcağını korurken yeni gller, dayanıklı tırmanıcılar, çalılar, ağaçlar ve uzun ömürlü bitkiler dikmek.

Neden uğraşayım ki? diye fısıldadı kafamın içindeki küçük bir ses. Samhain iki ay içindeydi. Her ne olduysa, yakında buradan gitmiş olacaktım. Ve benim bakımım olmadan burası eski haline dönecekti. Sera ryecek, camları kırılacak ve metal ıtalaları eğilecekti. Kaynakla beslenen mağara yapraklarla tıkanacaktı. Çiçekler ölecek ve sebzeler toprakta ryecekti. Toprak nadasa bırakılacak ve orman sürünerek burayı doğaya geri dndrecekti.

Dengelemek için.

Ama son on bir ay boyunca ona harcadığım onca zaman ve çabadan sonra, onu terk edemezdim. Henüz bırakamazdım. Bu yüzden çalışmaya devam ettim, bahçede güneşin aydınlattığı bu son serin öğleden sonralarının tadını çıkardım. Onları meşe palamudu gibi gömdüm.

-Ayaz acımasızlaştığında.

Rogan için Eala'nın şüpheli ifşası omuzlarından kalkan bir yük oldu. Çitleri onardı ve çitleri budadı, karaçalı dallarını büktü ve alıç dokudu. Dún'un unutulmuş bir köşesinden bir tırpan çıkardı ve bıçağını bilemekle geçirdiği bir öğleden sonranın ardından patikalar ve korular boyunca geniş alanlar biçti. Güneşten kahverengileşmiş kasları her vuruşta dalgalanıyordu ama onu izlemekten hoşlanmıyordum. Tırpanının önüne düşen her altın ot sapı, bana kalan anlar gibi geliyordu -güneş ışığı anları, yaz anları. Ne yapacağıma karar vermem gereken anlar.

Yıl giderek yaşlanıyordu. Zamanım tükeniyordu.

"Dikkat et, Dönüşen!" Rogan bana seslendi. "O yükseklikten düşersen, vücudundaki her kemiği kırarsın!"

Büyümüş elma ağacının tepesine yakın tünediğim yerden aşağı baktım, sonra onu görmezden gelerek daha yükseğe sallandım.

Gündüzler ve geceler neredeyse eşitti - yakında yıl tehlikeli bir şekilde kışa doğru savrulacaktı. Ağaçlar rüzgârla tohumlarını saçarken yapraklar alev dilleri gibi tutuşmuştu. Ve meyve bahçesi gevrek, parlak elmalarla dolup taşıyordu. Bu yüzden ben buradaydım ve Rogan da aşağıdaydı. Panik yapmamaya çalışıyordum ki bu haftalardır başıma gelen ilk komik şeydi.

"Fia, gerçekten! Lütfen aşağı gel."

"Cesur prensin yüksekten korktuğunu nasıl bilemedim?" diye bağırdım ona.

"Yükseklik korkusu olmayan birinin

çok iyi bir hayal gücü!"

Sırıttım, güneşte olgunlaşmış en tatlı elmaların inatla tutunduğu budaklı dalı kavradım.

"Chiardhubh, chiardhubh," diye şarkı söyledi Corra, göz kırpan yapraktan düğümlü kozaya neşeyle koşturarak. Elma yüklü dalları ellerime yaklaştırmak için istekli esintilerle dalga geçtiler. "Bize elmalı puding ve elmalı turtalar, elmalı kollar ve elmalı butlar yapacak. Bize nasıl yapılacağını öğretecek ve nedenini gösterecek!"

"Ben mi elmalı turta yapacağım?" Homurdandım, son birkaç elmayı da koparıp ceplerime doldurduktan sonra aşağıya doğru sallandım. "Rogan, zamanı hatırlıyor musun-"

Bir gümbürtüyle sert toprağa indim, kelimelerim boğazımda düğümlendi. Rogan bana bakmıyordu; elindeki elma sepetini unutmuş, parlak ve karanlık ağaç sırasına bakıyordu. Bakışlarını takip ettim ama sadece ölmekte olan yapraklar gördüm, saman çiçeği kadar kırmızı ve ebegümeci kadar sarı.

"Ne oldu?" Avucumu pazusunun üzerine koydum. Derisi, sineğin altındaki bir atın derisi gibi ürktü. Elimi bıraktım.

"Gördüğümü sandım-" Rogan'ın elleri hasır sepetin üzerinde sıkıştı.

"Ne?" Boyalı ormana doğru adım attım, gözlerim biriken gölgeleri tarıyordu.

Orada gördüğüm şey beni ürpertti.

Bir geyik yavrusunun cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde yapraklar çıtırdadı. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Yavru geyiğin kafası, korkunç derecede cansız olsa da tamamen sağlamdı; ince burnu yarım ayrılmış, sivri kulakları gevşemiş, kehribar rengi gözleri parlamıştı. Kestane rengi kürkü kış için çoktan kalınlaşmaya başlamış, sırtından aşağı doğru kıvrılan beyaz beneklerin paralel çizgilerini gizlemişti. Ön bacakları narin ve kopuk bir şekilde yayılmıştı.

Arka yarısı.

Yırtık et, yırtık sinirler ve paramparça kemikler. Sinekler üşüştü ve çürümenin pis kokusu burun deliklerimi doldurdu. Bir elimi ağzıma bastırdım, mide bulantısıyla savaşıırken

kendimi katliamdan uzak tutmak için.

Başka bir dişi geyik meşe ağacının gölgesinde durmuş, uçmaya hazırlanıyordu. Geyik yavrusunun annesi. Derinliksiz kahverengi gözlerinde merhamet vardı. Ama kendisi için değil.

Benim için. Ben, ölü çocuğunun yanında diz çökmüş ağlarken.

Bir kulağını fiskeledi. Sonra bembeyaz kuyruğuyla yaklaşan kışın alameti gibi çalılıkların arasından fırladı.

"Changeling?" Rogan yanıma çömeldi, cüssesi soğuk öğleden sonrayı ısıtıyordu.

"O sadece bir geyik yavrusuydu," diye fısıldadım. "Çok gençti."

Rogan'ın elleri geyiğin alt kısmındaki yırtık etin üzerinde gezindi ve yırtık deriyi parmakladı.

"Bunlar diş izi değil," diye mırıldandı. "Bu bir kurt ya da ayı değildi."

"Sonra ne oldu?" Sesim çaresiz çıkmıştı -sanki geyik yavrusunu neyin avladığını bilmek bu ölümü anlamlı kılacakmış gibi. "Onu ne öldürdü?"

Gözlerim dökülen yaprakların arasındaki gölge parçalarına takıldı. Hayır, onlar gölge değil, tüylerdi.

Düşen yaprakların arasına serpiştirilmiş, kılıç gibi keskin, sert iğneler. Yıldızlar arasındaki boşluk kadar siyah, ışığı yakalayıp gümüşe çeviren opalesan bir parlaklığa sahipti.

Korku üzerimde ağır bir şekilde belirdi, pençeli ayaklarıyla sürünerek yaklaştı ve başımın etrafında büyük karanlık kanatlar çırpı. Orman ölmekte olan bir kalp gibi çarpıyordu. Altın ve gümüş şeritleri görüşümü çiziyordu - metal ağaçların arasından süzülen keskin ışık kılıçları. Ve çanlar vardı, ancak çaldıklarını duyamıyordum, sadece seslerinin kemiklerimde zonkladığını hissediyordum.

Kollarıma dikenler batarken yere diz çöktüm.

Ani bir sezgi beni ürpertti.

Bu beni bekleyen sondu.

Huzur değildi. Yuva değildi. Aşk bile değildi.

Dengeydi. Ve diğer adı ölümdü.

Yavaşça, saygıyla, elimi ölü geyik yavrusunun sırtına koydum. Yeşil ışık parmak uçlarımdan dalgalandı, sonra hızlı büyüyen sarmaşıklara dönüştü ve kızıl kürkünün üzerinde örüldü. Yasemin ve çançiçeği çiçek açtı, kar beyazı ve gül kırmızısı. Yakındaki ağaçların kökleri ortaya çıktı ve minik formu kavradı, geyik yavrusundan geriye yumuşak kahverengi bir toprak yığınının ve parlak, canlı renklerden oluşan bir kümeden başka bir şey kalmayana kadar onu aşağı çekti.

Siyah gökyüzü uçsuz bucaksızdı ve yıldızlarla canlıydı. Ufkun üzerinde asılı duran ayın en küçük şeridi, keskin çelikten kesilmiş ve hayallerle bilenmiş bir gülümsemeydi.

Yüzünü saçlarımdan derinliklerine gömdü ve ben onun ay ışığı ve buzlu su gibi serin ve parlak kokusunu içime çektim. Uzun otlar tenimi kaşındırıyordu.

"İşte." Parmağımla gökyüzünde bir çizgi çizdim ve o da kesik gözleriyle çizgiyi takip etti. "Gördün mü?"

Saçlarıma doğru güldü. Dudaklarını boğazımın kemeri boyunca gezdirdi ve titrediğimde gülümsedi.

"Her zaman benden daha fazla kayan yıldız görüyorsun." Elini göğsümde gezdirdi ve başparmağını nabzımın attığı çukura yerleştirdi. "Gökyüzünden gerçekten bu kadar çok yıldız kayıyor olsaydı, gece boş ve siyah olurdu."

Yüzümü ona döndüm, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve ağzına karşı iç çektim. Gümüş perdeli karanlıkta birbirimize dolandık ve ne dün ne de yarın vardı: sadece o, ben ve sonsuzluğa açılan kapıdaki yıldız örtüsü.

Keşke bu yeterli olsaydı.

Nemli çarşafın kucağında ürpererek uyandım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı soğuk bir şekilde süzüldü ve yastığı ıslattı.

Rüyayı şişelemeyi arzuluyordum: tatlarını damıtmak ve likör gibi içmek. Teninin sıcaklığının, tanımadığım takımyıldızlarının uzaklara uzanan görüntüsünün tadını çıkarmak. Dudaklarının kalıcı tadını.

Ama gerçek değildi. Irian'la aramızda var olan her şey mahvolmuştu. Ve her ne kadar suçu tamamen Eala'nın kurnazlığına atmak istesem de, bu benim hatamdı.

Kendi kalbimin sesini dinlememiştim; şüpheyi, hırsa ve bir ömür boyu süren şartlandırmalara boyun eğmiştim. Cathair ve Annem bana Halk'tan nefret etmeyi, korkmayı ve güvensizliği öğretmişti. Ama bunun bir uzantısı olarak, bana insan olmayan yanlarımdan nefret etmeyi, korkmayı ve güvensizliği de öğretmişlerdi. Kalbimin gölgeli derinlikleri; parmak uçlarımdaki dikenlerin dikenli itişi; bir orman yolu kadar soluk kayıp anılarım.

Yataktan çıktım. Cathair'in cadı kuşu Lughnasa'da pencereme vurduğundan beri içimde kıpırdayan fikir, çirkin ve isteksiz bir şekilde başını kaldırdı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Erkenden uykuya dalmıştım, bu da gecenin geç olduğu ama çok da geç olmadığı anlamına geliyordu. Rogan'ın kule odasının kapısı aralıktı ve mum ışığı sahanlığa yayılıyordu. İçeri girdiğimde onu bir tomar parşömenin üzerine eğilmiş buldum, parmakları kömür karasıydı ve altından bir çizim dökülüyordu. Ben içeri girince masadan kalktı. Çizimi başka bir sayfanın altına itti. Mum ışığı yüz hatlarında oynuyor ve ifadesini bulanıklaştırıyordu.

"Changeling?" Sesi yorgun geliyordu. Onu suçlamadım - eğer onun rüyaları da benimkiler kadar huzursuzsa, muhtemelen o da uyumuyordu.

"Finan'ı alabilir miyim?" Dolambaçlı merdivenler nefesimi kesmişti. "Onu alamazsın. Ödünç alabilir misin? Bir ya da iki günlüğüne."

Rogan'ın gözleri gölgelenmişti. "Ne için?"

"Ben gidiyorum-" Tereddüt ettim. "Eve gitmem gerek."

Birazcık

bir süre."

Yuvam. Bu kelimeyi söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Dilime takıldı.

"Rath na Mara? Şimdi mi?" Altın sarısı saçlarını yüzünden itti ve kaşlarını çatı. "Neden?"

"Sonra açıklarım," diye söz verdim, sanki kendim biliyormuşum gibi.

Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Engeli arazide bir günlük yol. Ve dolunaya daha iki gece var."

"Biliyorum."

"Pekâlâ." Sesi hâlâ emin değil gibiydi. "Finan egzersize aldırılmaz."

"Teşekkür ederim."

Rogan'ın sesi beni durdurmak için uzandığında neredeyse kapıya varmıştım. "Fia?"

Bana doğru adım attı. Yüzümü ararken gözleri kapının yanındaki lambanın ışığıyla aydınlandı. Ne aradığından emin değildim.

"Evet?"

Bir süre sonra bana, "Finan'ı çok fazla dizginleme, ağzı hassastır," dedi. "Ve eğer terlerse, onu dinlendir. Aksi takdirde eve dönerken binek hayvanının olmaz."

"Anlaşıldı." Gitme isteğiyle huzursuzdum ama Rogan'ın bakışları hâlâ yüzümdeydi. Aramızda bir ömür boyu söylenmemiş kelimeler havada uçuşuyordu ama hangisini söylememi beklediğinden emin değildim. "Eğer dolunaya kadar dönmezsem, Roslea'ya bensiz git. Kapılar giderek zayıflıyor; Tír na nÓg'a geçmek için bana ihtiyacın olmayabilir."

Bir an daha bana baktı. "Dikkatli sür," dedi.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Merdivenlerden hızla indim, uykulu ve şaşkın Finan'ı aceleyle eyerledim, sonra yıldızlı geceye doğru koştum.

Kırk Birinci Bölüm

Finan ve ben uyuyan bir dünyada hayaletler gibi ilerliyorduk. Ağaran ay görebilmek için yeterli ışığı sağlıyordu ama aygırı dikkatli bir tempoda tutuyordum. Toynaklarının ritmik vuruşları beni sersemletiyordu. Düşünceler ve anılar içimde dolaşıyor, içimi boşaltıyor ve beni temizliyordu.

On üç yıl önce tanımadığım bir yatakta hafızasız ve isimsiz olarak uyandığım andan itibaren, etrafım çığlık atan sesler ve nefret dolu yüzlerle çevriliyken, beni kabul eden insanların sevgisini kazanmanın benim sorumluluğum olduğuna inanmıştım. Belki yeterince çok çalışırsam, mükemmelliğim kusurlarımdan daha ağır basacaktı; yeterince sıkı çalışırsam, gücüm zayıflığımdan daha ağır basacaktı; yeterince insani davranırsam, uyumluluğum Halk sapkınlığımdan daha ağır basacaktı. İşte o zaman sevebilirdim.

Ama sevilmek için asla bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamalıydım.

Aşkın doğayla aynı denge yasalarını takip etmemesi acımasızca adaletsiz görünüyordu. Aşk teklif edilebilir ama reddedilebilirdi; özlenebilir ama karşılıksız kalabilirdi. Aşk basitçe kalp kırıklığı ya da zaferle ya da yavaş, donuk bir solgunlukla sona erebilirdi.

Belki de sonuçta bir kalbin gücü buydu. Çünkü aşk satın alınamaz, satılamaz ya da çalınamazdı, sadece verilebilirdi; diğerlerinden daha derin bir sihirdi bu.

Güneş lavanta rengi bir gökyüzünde yükseliyor, yüzümde ışıktan parmaklarını gezdiriyordu. Finan'ın göğsü terden kararmıştı. Rogan'ın uyarısını aklımda tutarak onu dinlenmeye bıraktım. Büyümüş ağaçlardan nişastalı yengeç elmaları topladım ve onları aygırla paylaştım. Tekrar ata bindim. Çok fazla yağmurdan çamurlanmış otlaklardan geçtik. Tahılların saplarında çürüdüğü tarlaları geçtik. Sazların yakıldığı ve hayvanların kesildiği terk edilmiş çiftliklerin yanından geçtik. Keder ve endişe içime işledi, ama uzaktan - tepkilerim bakmaya çabaladığım bir mesafe perdesinden süzüldü.

Güneş öğleyi geçtiğinde, Rath na Mara denizin üstündeki sırtın üzerindeki güçlü konumundan ufka hükmederek görünmeye başladı.

Finan'ı durdurup eski evime baktım. Sonbahar güneşinde, taş duvarları ve ahşap parmaklıkları çok sağlam, çok dayanıklı, çok insani görünüyordu. Neredeyse dayanamayacaktım. Göğsüme baskı yapan ağırlığa karşı yutkundum ve Finan'ı ileri doğru mahmuzladım.

Aenach Tailteann'ın kamplarına ev sahipliği yapmış olan düzlük şimdi farklı bir kampa ev sahipliği yapıyordu. Yüzlerce kahverengi branda çadır kalenin altında toplanmıştı. Şifacılar, kırmızı-beyaz cüppeleriyle aralarında dolaşıyordu. Ama bu kadar çok hastaya yetecek kadar şifacı yoktu. Veba kurbanları çadırlardan çamura serilmiş battaniyelerin üzerine dökülüyordu, ciltleri lezyonlarla doluydu ve bakışları ateş ve çaresizlikle parlıyordu. Bu amansız hastalığın tedavisi yoktu. Hayatta kalanlar, hayatta kaldı. Ve ölenler de öldü.

Hastaların arasında yaralıları da vardı. Kanlı bandajlar. Kayıp uzuvlar.

Şifacılar biraz daha iyi görünüyordu; yorgunluk adımlarını zorlaştırıyor ve gözlerini köreliyordu.

Kampı geçerken göğsüm sıkıştı. Kalenin ötesi çok sıkı korunuyordu. Normal mevcudun iki katı kadar asker kapılarda nöbet tutuyordu.

miğferleri pırıl pırıl parlıyordu. Omzumun üzerinden baktım, bir tür saldırı gücü bekliyordum ama hiçbir şey yoktu. Sadece çamura bulanmış ve kuru kahverengi otlarla kaplı bir düzlük vardı.

Kapıdan otuz adım ötede bir muhafız beni selamladı.

"Dur!

İşinizi belirtin."

Finan'ı çok sert dizginledim. Homurdanarak başını salladı. "Kraliçe için haber getirdim!"

"Adın ne, fahişe?"

Wench? Nöbetçiyi giydirmek için ağzımı açtım. Ama yirmi metre yukarımda, takılmış oklar yay kirişlerine sürtünüyordu. Gözler benim bile alışık olmadığım kadar sert bakıyordu. Yüzleri taradım ama fianna'lardan kimseyi tanıyamadım.

Burası terk ettiğim ev değildi. Tıpkı onu terk eden aynı kişi olmadığım gibi.

Kapüşonumu geri çektim, yüzümü güneş ışığına doğru çevirdim ve uzun siyah saçlarımı salladım.

"Cathair'e küçük cadısının eve döndüğünü söyleyin!" Sırıtarak yüz­süz muhafızları taradığımı gösterdim. "Eminim aranızdan biri beni duymuştur?"

Herkes sessizdi.

"Gel!" diye bağırdım. "Çocuklarını korkutup sebze yemelerini sağlamak için anlattığın hikâyelerden en az birinde benim de yer aldığımı söyle. Olmaz mı? Yatma vakti o zaman?"

Sonunda kapı açıldı. Ağır silahlı on fén­nidi bana eşlik etmek için dışarı çıktı ve Finan'ı seyislerden birine teslim ettim.

"Onu iyi sulayın," diye emrettim. "Ve onu tahılla besle."

"Tahılımız yok leydim." Damat gençti ve dürüstlüğü için onu tekmeledi. "Özür dilerim."

"O zaman en azından onu otlat." Başını sallayana kadar çocuğa kaşlarımı çatarak baktım.

Rogan'ın değerli aygırına bakılacağından emin olarak avluyu geçtim. Silahlı muhafızlar beni takip ediyordu. Kalenin gölgesinde durakladım ve onlara doğru yaklaştım.

"Sizi temin ederim, Cathair'in odasına tek başıma gidebilirim." Parmaklarımı şıklattım. "Gidebilirsin."

Rígfénnid bana kötü kötü baktı. Adamların hepsi mızraklarına ve kalkanlarına sarıldı. Doğrudum ve bir zamanlar evim dediğim yerde bir nebze de olsa bağımsızlık için savaşmaya hazırlandım.

"Beyler," dedi arkamdan yağlı bir ses. "Eşliğiniz gerçekten de çok nazık. Ama bundan sonrasını ben hallederim."

Savaşçılar selam verdiler, sonra da koşarak yerlerine gittiler. Ben döndüm. "Merhaba küçük cadı." Cathair'in ağzının etrafındaki çizgiler

Gülümsediğinde derin derin kırıştı. "Seni çok özledim."

Cathair hatırladığım gibiydi; ince, yakışıklı, dikkatli. Ama nedense daha az korkutucu görünüyordu. Sakalında daha fazla ak vardı. Parmaklarına dizdiği ve saçlarında şingırdayan biblolar ucuz görünüyordu. Gözlerinde koyu halkalar vardı. Yine de nefret kanımın kulak zarıma çarpmasına neden oldu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve kolumda yarım daireler çizen bir acı hissettim.

Cathair gökyüzüne, surlara ve onları çevreleyen fénnidi'lere doğru bir bakış atarak kalenin içine geri adım attı. Ben de onu takip ettim. İçeride koridorlar hatırladığım gibiydi ama daha küçüktü. Ama beni duraksatan bu değildi. Taşlar, sıvalar, ahşap kirişler, hepsi cansız, cansızdı. Elbette öyle olmaları gerekirdi. Ama Corra'nın ciyaklamalarına ve alaylarına o kadar alışmışım ki, Rath na Mara onun yanında steril kalıyordu.

Corra'sız bir kale, ruhsuz bir beden gibi hissettiriyordu.

Cathair, Anne'nin boşlukla y a n k ı l a n a n taht odasına girdi. Korku odasının kapısı kapalıydı, bunun için minnettardım. Tír na nÓg- Halk eserlerinden koparılmış tuhaf nesnelerin savaş ganimeti olarak sergilenmesine tahammül edebileceğimden emin değildim. Druid bir sürahiden şarap içti, ardından mücevherli kadehiyle birlikte Anne'nin sade tahtının yanındaki pelüş kadife sandalyeye oturdu. Bu onun alışlagelmiş pozisyonuydu ama bana oturacak bir yer bırakmamıştı. Tabii ben de rahat bir şekilde

olmayan bir kraliçenin tahtındaki kıcı.

Eğik bir tür test gibi hissettim. Bu yüzden ayakta kaldım.

"Annem nerede?"

"Yüce kraliçe Eòdan'a karşı sefere çıktı. Kralları, yeni taç giymiş Connla Rechtmar'ın sınırları boyunca çok fazla fianna garnizonu bulundurduğu Fannon'a değerli tahıllarını göndermekten bıkmıştı. Rechtmar, müttefiki Delbhna ile misilleme yaptı. Kraliçe, kral kardeşinden yardımını esirgemedi. Bridei tarafsız kalmaya devam ediyor ancak doğu yürüyüş yolları boyunca topraklara yerleşmeye devam eden akıncılarla savaşmayı reddetti."

Bridei Rogan'ın krallığıydı. "Cairell Mòr, Anne ile savaşı göze mi alıyor? Ama onlar yıllardır müttefik."

"Bir prensle prensesin evlenmesinin düzeltmeyeceği bir şey yoktur, eminim." Cathair'in kurnaz ela gözleri fincanının kenarından bana dikilmişti. "Bu hâlâ bekleyebileceğimiz bir şey mi?"

"Bir prenses geri dönebilir." Sesimi ifadesizleştirdim. "Dönemeyebilirim."

"Hmm." Cathair'in parmakları bardağına vurdu. "Kraliçe sizi karşılamak için burada olmadığı için üzgünüm. Kuşlarımdan birini ona ziyaretinizi haber vermesi için gönderdim ama sanırım dönmesi bir hafta kadar sürecek. Eòdan teslim olana kadar tayınımız az olsa da bekleyebilirsiniz. Ya da bana ne için geldiğinizi söyleyebilirsiniz, ben de mesajınızı iletirim."

"Buraya annemle konuşmaya gelmedim." Elbette konuşacaktım. Ona sormak istediğim çok şey vardı. Hazinesinin gücü için kocasının bir soylu tánaiste'i baştan çıkarıp kaçırdığını bilip bilmediğini sormak istiyordum. Ona kazandırdığı güç ve nüfuz için küçük kızını dört kez nişanlayıp nişanlamadığını sormak istiyordum. Ve en önemlisi, bana olan aşkının bir hileden başka bir şey olup olmadığını sormak istiyordum. Bir manipülasyon. Ama gerçekte, asıl meselenin bu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Rath na Mara'ya gelme sebebim önümde oturan yılan gibi adamla konuşmaktı. Aldığım tüm yaralar arasında en çirkini onunkiydi. "Seninle konuşmak için buradayım."

Cathair'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman konuş, küçük cadı. Tüm dikkatim sende."

Bir saat önce, suçlama listem bir fersah uzunluğundaydı. Şimdi, bana eziyet eden, sömüren ve istismar eden adamın önünde dururken, ona ne kadar içerlediğimi söyleyecek kelimeleri zor buluyordum. Öğretilerinin beni ne kadar incittiğini. Onun etkisinin beni nasıl uzun zamandır nefret ettiğim bir insana dönüştürdüğünü.

"Bana yaptığın şey için senden nefret ediyorum." Sesim titremedi ve bunun için minnettardım.

"Evet." Gözlerinin ardındaki pişmanlık mıydı? "Biliyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Refleks olarak bileğime uzandım, kırdığımı sandığım bir alışkanlıktı bu. Cathair bu hareketi ve kolumu tekrar yanıma doğru ittiğimi fark etti. "Beni boğdun. Yaktın beni. Kestin. Beni zehirledin. Bana çaresiz yaratıklara ağza alınmayacak şeyler yaptırdın. Beni insanların kahramanlığı ve Halk'ın kötülüğü hakkında hikayelerle doldurdun. En sevdiğim yanlarımı benden aldın ve yerine nefret ettiğim şeyleri koydun. Ben bir silah olmak için doğmuşken beni bir silaha dönüştürdün."

Kelimelerim beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne olmak için doğdun? Ne olmadığımı yeni yeni anlamaya başlıyordum. Hâlâ ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anlayabileceğimden de emin değildim.

Cathair sandalyesinden fırladı. Mücevherli kadehini yeniden doldurdu, sonra eşdeğer bir kadehe şarap doldurdu. Bana doğru itti. Almak için hareket etmedim.

"Anneler çocuklarını sever." Sesi düzdü. "Babalar onları güçlü kılar."

Tiksinti neredeyse beni deviriyordu. "Sen benim babam değilsin. Hiçbir zaman da olmadın."

"Beni yanlış anladın, küçük cadı." Ela gözleri benimkilere dikildi. Zalimlikle dolu olmalarını bekleseydim

Hayal kırıklığına uğradım. Boş bir mezar gibi içi boştu. "Bunlar benim sözlerim değil. Uzun, çok uzun zaman önce ona aitti."

Boğazıma tırmanan dikenler beni boğdu.

"Eithne'le birlikte büyüdüm, bunu biliyor muydun?" Cathair büfeye yaslandı. "Babam onun babasının, Delbhna'nın son kralının druidiydi. Aynı yaştaydık ve bir zamanlar o ve ben birbirimizden ayrılamazdık. Ve o-" Gözleri çok uzaklara, hayal bile edemeyeceğim bir geçmişe uçtu. "Hafifliğin kişileşmiş haliydi. Güldüğü zaman sanki bulutlar dağılır ve güneşi görebilirdiniz. Enfesti."

"Bu, onu arzuladığını söylemenin şiirsel bir yolu."

Cathair benim şakama tepki vermedi. "Biz birbirimiz için yaratılmamışız. Zamanla başka biriyle evlendi ve onu sevmeye başladı. Onun adına mutluydum. Ama Rían Halk tarafından öldürüldükten sonra Eithne değişti. Önceleri, dünyada hiçbir şeyi umursamayan, şımartılmış bir prensesti. Sonra, bir kraliçe oldu. Tüm korkusu, kederi ve çaresizliği yeni bir şeye dönüştü. Keskin dişleri, zırhlı pulları ve zehri olan bir şeye. Kalbine bir gölge gibi karanlık bir şekilde süzülen bir şey. Adı nefret olan bir şey. İntikam isteyen bir şey."

"Geçit Savaşı'nın nasıl başladığını biliyorum. Ne demek istiyorsun?" "Bazen anneler ve kızları

Dönmeden duramayan, aynı sinsi döngülerde yuvarlanan bir çark." Cathair kadehine baktı. "Eithne savaşı krallıklar arasında barış için bir eşya gibi satılmıştı. Eala daha yeni doğmuştu ki annesi ona da aynı şeyi yaptı. Ama Eala, Eithne değildi. Oh, o da aynı derecede mükemmeldi. Ama sadece görünüş olarak. Sanki Eithne'yi zehirleyen ölüm ve karanlık, karnındaki çocuğu da kirletmiş, ruhunun aydınlığını daha ateşlenmeden söndürmüştü. Eala küçük bir kızken bile soğuk, kurnaz ve sinsiydi. Kraliçe onu dize getirmeye çalıştıkça, o daha çok isyan etti. Kraliçe iki savaş yaptı. Biri Halk ile. Diğeri evde. Eithne diledi ki

Eala'yı kendi suretinde şekillendirmek için. Eala çekicin her darbesini hissetti ve bunun için annesinden nefret etti."

Boğazımın arkasında kir tadı aldım. O zaman Eala bana her konuda yalan söylememiştir.

"Ve sonra sen geldin." Cathair başıyla beni onayladı. "Eala ile aynı yaşta olmana rağmen neredeyse bir bebek gibiydin. Boş bir levhaydın. Hiçbir anın, hiçbir beklentin, nasıl davranman ya da sana nasıl davranılması gerektiğine dair hiçbir fikrin yoktu. Sadece sevilme istiyordun. İlk başta, Eithne seni görmekten nefret etti. Ama sonra keskin zekâsının örsünde garip bir umut kıvılcımı çıktı. Halk'ın kendilerinden birini onunla bırakmakla hata yapıp yapmadığını merak etti. Eithne'in zeki ve kurnaz kızını çalmış olabilirlerdi. Ama onun yerine kraliçeye kendilerini yok edecek bir silah yapması için ikinci bir şans vermişlerdi."

Bunu hazmettim, her acı kelimenin, her zehirli ifşanın tadına baktım. "Ama beni o taklit etmedi, sen taklit ettin."

"Eithne her zaman hatalarından ders çıkarmasını bilmiştir." Rancor, Cathair'in ağzını büktü. "Bir çocuğa eziyet etmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Eithne'nin gözlerinden kaybolduğunu gördüğüm ışıltının seninkilerde de sönmesini izlemekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Seni kötülükle keskinleştirmek, nefretle katılaştırmak, başkasının intikamıyla zehirlemek bana keyif mi verdi sanıyorsun?" Bana attığı bakış pişmanlıkla buruşmuştu. "Getirmedi."

"O zaman neden yaptın?"

"Çünkü onu seviyorum. Çünkü onu her zaman sevdim."

"Bunun yaptığın şeyi mazur gösterdiğini mi düşünüyorsun?" Şimdi benim sesim salladı. "Sen bunu aşk için yaptın, o ise nefret için. İkinizin arasında, beni asla olmamam gereken bir şeye dönüştürdünüz. Bunun için senden nefret ediyorum."

"Sana inanıyorum. Eğer yardımı olacaksa, küçük cadı, benden asla kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeyeceksin."

Omurgamdan aşağı yapışkan ve soğuk bir şey kaydı. Buraya geldiğimde istediğim şey bu muydu? Duymak için

bana yaptıklarından pişman olduğunu söylemesi için mi? Aşkının ahlakını yok etmesine izin veren bir adama acımak mı? Kendi kendimden duyduğum nefretin onun gözlerine yansıdığını görmek? Başımı salladım ve topuklarımın üzerinde döndüm. Cathair'in sesi bana ulaştığında neredeyse kapıya varmıştım.

"Değişmişsin, küçük cadı." Durdum ama dönmedim. "Sana yaptıklarımızın ışığını tamamen söndürdüğüne inanıyordum. Ama bir şey onu yeniden ateşledi. Ya da, belki, biri?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen aşıksın." Kadife sandalyesine oturdu. Parmaklarını demledi. "Bridei'nin prensesi olmalı diye düşünmüştüm. Ama şimdi başka biri olup olmadığını merak ediyorum. Başka biri. Seni tebrik mi etsem. Yoksa sana acısam mı?"

Dudağım kıvrıldı, yeni bir nefret damarlarımda dolaşmaya başladı. "Tebriklerinizi istemiyorum. Acımanıza da ihtiyacım yok."

Cathair omuz silkti. "Sadece dikkatli ol. Kalp güçlü bir büyüdür."

Nabzım düştü. Döndüm. "Ne dedin sen?"

"Eski hikayelerde, istekli bir kalp neredeyse her şeyi yapabilir. Sihir çalmak. Yeni dünyalar yaratabilir. Ölüme mahkum insanları kurtarmak."

Ona baktım ve ne kadarını bildiğini merak ettim. Cadı kuşları casusluk mu yapıyordu? Düşmüş kitabı uyurken ona fısıldıyor muydu?

"Ama senin sadece bir kalbin var." Gözleri benimkilere dikilmişti. "Bu yüzden hangisini kurtarmak istediğine karar vermen gerekecek. Akıllıca seç ki seni kurtaracak kimse kalmasın."

Bunun için hazır bir cevabım yoktu. Sonunda Cathair loş taht odasının karşısında kadeh kaldırmak için şarap kadehini aldı.

"Güle güle, Fia. Tanrılar seninle olsun, derdim. Ama sanırım ikimiz de yalnız yürümen gerektiğini biliyoruz."

Kırk İkinci Bölüm

Dún Darragh'a yeterince hızlı dönem**edim**. Ama Finan'ı çok zorlamıştım, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Ne bir önceki gece ne de son bir ay boyunca neredeyse hiç uyumamıştım. Bu yüzden yarım porsiyon et ve arpa lapasını mideye indirdikten sonra eski tozlu odamdaki dar yatağa uzandım.

Ama uyku bir türlü gelmiyordu. İlk başta kendime beni uyanık tutanın kalenin gürültüleri olduğunu söyledim; panjurların gürültüsü, zırhlı atların şakırtısı ve muhafızların bağırışları. Ama gece ilerledikçe ve sesler azaldıkça, beni uyanık tutanın kendi gürültülü kafam olduğu ortaya çıktı.

Kaba çarşafı dolandım, sesler zihnimde hayaletler gibi sürükleniyordu.

Senin gibi birini nasıl seveceğimi sadece ben bilirim. Ve hiç kimse seni benden daha fazla sevemez.

Her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacaksın.

Sevgi dolu ebeveynler bile çocuklarını alet olarak kullanırlar.

Düşecek bir yerim kalmadı sanıyordum. Ama çoktan düştüm.

Benden asla kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeyeceksin.

Şafak söktüğü için mutluydum. Avluya koşarak çıktım, mavi ufka değerken Finan'ı çağırdım. Atıma bindim. Martılar ve kuzgunlar yükseklerde daireler çiziyor, siyah parçalar ve

parlayan gökyüzüne karşı beyaz. Devasa kapılar surların içinde inlerken, sivri çıgıllıkları kulaklarımda yankılandı.

Ama muhafızlar kapıları benim için açmıyordu. Kraliçeleri için açıyorlardı.

Eithne Uí Mainnín, arkasında savaş yorgunu bir şekilde ilerleyen fianna'sının başında at sürüyordu. Vücudu zincir zırhın altında gizlenmiş ve cilalanması gereken miğferi parlayan saçlarını gizlemiş olsa da, savaş atının üzerinde hem zarif hem de güçlü görünmeyi başarıyordu. Birkaç dakika içinde bailey nal sesleriyle yankılandı. Fénnidi atından indi, Anne onların ortasındaydı ve kaleden dışarı akan muhafızlara, seyislere ve saray mensuplarına bağırarak emirler yağıdırıyordu.

Kimse bana doğru bakmadı bile. Korkakça bir içgüdü beni dürtükledi ve Finan'ı neredeyse dizginleyip, öğütücü fianna'nın yanından geçtim. Kapıya doğru. Dún Darragh'a doğru. Roslea'ya doğru. Tír na nÓg'a doğru.

Ama sonra omurgamı budaklı odunla sertleştirdim ve Finan'ın dizginlerini elime dolayarak eyerimden sallandım.

Ben çukurlu taşlardan, bükülmüş sarmaşıklardan ve boşa harcanan zamandan yapıldım. Kraliçelerden korkmak için yaratılmadım. Ya da annelerden.

Atından, kalkanından ve miğferinden kurtulmuş olan Eithne birkaç adım önümden geçerken danışmanlarından biriyle derin bir sohbete dalmıştı bile. Kale ve görevleri yakında onu yutacaktı. Geleneklere göre onunla konuşmak için bu geceki ziyafete kadar beklemem gerekiyordu, tıpkı diğer yaltaklanan yalvaçları gibi. Ama zamanım tükeniyordu. Onunla şimdi konuşmalıydım. Ya da asla.

Sesimi gürültünün üzerinde duyulacak şekilde yükselttim. "Anne."

Bir an için beni duymadığını düşündüm. Ama durakladı, kaşlarını çatı. Gözleri Finan'ın heybetli cüssesinde gezindi, tanıdık geldi. Sonra beni gördü.

"Fia." Yüz hatlarında şaşkınlık ve ardından okunamayan bir ifade belirdi. Hayal kırıklığı mıydı? Aramızdaki mesafeyi kapattı. O kadar heybetli değildi.

Hatırladım. Daha önce hiç fark etmemiştim; boyu benden çok az uzundu. "Bu beklenmedik bir şey."

"Cathair kuşlarından birini gönderdiğini söyledi."

"Eòdan bizi Cluain Tarbh'da pusuya düşürdü. Rotamızı değiştirdik ve bütün gece doğu yolundan seyahat ettik." Gözleri beni tepeden tırnağa taradı, değerlendirdi. Eala da bana aynı şekilde bakmıştı. "Yorgun görünüyorsun. Ve biraz kilo aldığını görüyorum."

Eleştiri hafif ama güçlüydü; boynumda paslı bir pranga gibi duruyordu. Bir yanım onun tanıdık ağırlığı altında memnuniyetle eğilmek istiyordu. Sürünmek ve sinmek; bir iltifat ya da kusurlarımı telafi edecek bir yol için yalvarmak. Ama zincir hatırladığımdan daha ağırdı. Artık annemin entrikalarına kapılmaya, onun manipölasyonlarıyla zincirlenmeye razı olmadığımı fark ettim.

Çenemi kaldırdım ve onun sert, solgun gözleriyle karşılaştım. Arkasında danışmanlar ve generaller kümeleşip duruyordu. Annemin Cathair'le paylaştığım türden bir diyalog için ne zamanı ne de sabrı vardı. Sözlerimi dikkatle seçmeliydim.

"Sizi kampanyanızdan uzun süre alıkoymayacağım." Sesimi alçalttım. "Ama çözmem için beni gönderdiğin meselede bir karışıklık çıktı."

"Ne tür bir karışıklık?" Kaşları havaya kalktı. "Yazamaz mıydın?"

"Ve hassas bilgilerin ele geçirilmesi riskini mi alayım?" Başımı salladım. "Hikâye uzun ve dolambaçlı. İşin özü şu: Eala'nın geası çok derinlere kök salmış durumda ve sadece tek bir şekilde kırılabilir. Beni geri almam için gönderdiğin Hazine'nin yok edilmesi. Aksi takdirde Samhain'de ölür."

Bu bir yalandı. Ama kendi manipölasyonlarımın üstünde değildim.

-Annemi önceliklerini itiraf etmeye zorlamak istedim. Bana hangisini daha çok önemseydiğini göstermek için. Kızını mı yoksa büyüü mü?

Aşk ya da intikam.

Annemin gözleri çakmak çakmak oldu. Ağzı kenetlendi. "Bu imkansız bir seçim."

"Ve bu nedenle, sizin adınıza yapmamı istemeyeceğinizi bildiğim bir şey." Bir hürmet gösterisi olarak başımı eğdim. "Ne yapmamı isterdin? Eala'yı kurtarmamı mı? Yoksa uzun zamandır arzuladığın büyüğü nesneyi sana getirmemi mi?"

Annem uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi ifadesizdi.

"Rían katledildiğinden beri, başka bir çocuk doğurmayı hiç düşünmedim. Ama hâlâ en verimli çağımdayım. Belki tekrar hamile kalırım. Hamile kalamasam bile, çok sayıda evlatlığım var. Hâlâ onlardan birini Ó Mainnín soyuna layık bir varis haline getirebilirim." Bir adım daha yaklaştı ve çenemi neredeyse acı verici bir şekilde kavradı. Eldivenlerinin derisi soğuk ve pürüzlüydü tenimde. "Eğer bir seçim yapılması gerekiyorsa, bunu ben yapacağım. Halkımız savaşın, kıtlığın ve vebanın ağırlığı altında titriyor. Bana Fódla'nın ihtiyaç duyduğu büyüğü getir, bedeli ne olursa olsun. Ama şunu bil ki a stór, bunu senin açıdan bir başarısızlık olarak görüyorum. Ve affetmekte acele etmeyeceğim."

Beklediğim cevap buydu. Yine de seçimi göğsüme keskin bir şekilde saplandı ve kalbimi sıktı - sanki Eala yerine annemin ölümüne mahkûm ettiği kızı benmişim gibi. Çelişkili sözleri kulaklarımda çınlarken bile çenemi tuttuğu yerden çektim. Bana çocukluğumdan beri kullandığı evcil hayvan ismiyle seslendi ama aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni kolay kolay affedemeyeceğini söyledi. Aynı nefeste beni ne kadar çok sevdiğini ve sevmenin ne kadar zor bir şey olduğunu söyledi.

Bu da her zaman olduğu gibi aynıydı.

Ve sonunda bunun aşk olmadığını anlamaya başlamıştım.

İçimi titretmeye başlayan meydan okumayı fark ettiyse de belli etmedi. Bekleyen generaller ve danışmanlar kadrosuna döndü.

"Son bir şey daha." Sesimi emir kipiyle ayarladım ve sertleştiğinde biraz heyecanlandım. "Bir çocuğu silaha dönüştürmekte hiç tereddüt etmedin mi?"

Çok yavaş bir şekilde bana baktı.

"Cathair'e beni güçlendirmesini söylediğinde -beni şiddetle dövmesini, zehirle doldurmasını, düşmanlıkla bilemesini- bunun bana ne yapacağını hiç düşünmedin mi?" Yumuşak ve hızlı konuştum. "Yoksa sadece intikamı mı düşündün?"

"Seni güçlü kıldık." Tekrar bana yaklaştı. Bu sefer bana dokunmadı. "Bu şikayet edilecek bir şey değil."

"Beni sevdiğini söyledin ama içimi nefretle doldurdun."

"Sevdiğimiz şeyler bize karşı kullanılacak silahlardır. Nefret bir zırhtır. Nefret bizi yenilmez kılar."

"Yanılıyorsun." Nefes verdim, kovalardaki farelerin, ateşe atılan tomurcuk çiçeklerin ve ısırğan otları ile dikenlerden oluşan acı dolu bileziklerin anılarını serbest bıraktım. "Sevdiğimiz şeyler bize zarar verebilir, evet. Ama sevme kapasitemiz çok daha büyük bir silahtır."

"Eğer buna inanıyorsan, o zaman seni hayal kırıklığına uğrattım demektir." Çenesi sertleşti ve sesine ironi dokundu. "Belki de o kadar keskin bilenmiş bir silah değilsin."

"Belki." Finan'ın dizginlerini başının üzerine çevirdim. Tek bir yumuşak hareketle ata bindim. "Ya da belki de ben bir silah değilimdir."

Rath na Mara'ya, Cathair'e, anneme ve hayatımın son on üç yılına sırtımı döndüm. Eve doğru at sürdüm.

Kaleye ulaştığımda alacakaranlık çöküyordu, soğuk bir rüzgâr yeni yıldızların üzerindeki kara bulutları dağıtıyordu. Hava odun dumanı ve dökülmüş yapraklar gibi kokuyordu.

"Corra!" Dún'un içine doğru ittim ve topuklarımın üzerinde dönerek duvarlarda hareket olup olmadığını kontrol ettim. "Orada mısınız?"

"Burada, orada, her yerde." Çömelmış bir kara kurbağası duvarda canlandı ve uzun dilini ağzının etrafında kaydırıldı.

"Rogan nerede?"

"Kinci güvercin-yumurta adi çiçeği mi?" Kurbağa şişkin gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Gitti. Tahmin ettiğimiz gibi."

"Çoktan Roslea'ya mı gitti?" Lanet ettim. "Donn lanet olsun ona."

Bölüm Kırk Üç

Gort-Ivy Sonbahar

Finan ve ben Roslea'ya doğru hızla ilerledik. Aygır itiraz edercesine başını salladı ama giderek artan yorgunluğuna rağmen ağaçların arasından geçmek için elinden geleni yaptı. İçimde pişmanlık duygusu yükseliyordu ama ben de bitkin düşmüştüm; ay doğmadan önce Söğüt Kapısı'na yürüyerek varmamın imkânı yoktu. Çok geçmeden taş canavarların gölgeleri bizi yutmak için kocaman çenelerini açtı. Aygır şaha kalktı, neredeyse beni yerinden oynatıyordu. Boynuna yumuşak bir el koydum, damarlarımda yeşil ve siyah titreşen ormana teslim olmamaya dikkat ettim.

Uzakta geçirdiğim kısa süre, Yeşil İşaret'imın burada, Tír na nÓg'un kıyısında ne kadar güçlü olduğuna dair hafızamı köreltmmişti.

Attan indim. Rogan ortalıkta görünmüyordu. Finan'ı dereye götürdüm ve derin derin içmesine izin verdim, sonra dizginlerini yakındaki bir fidanın üzerine attım ve kolanını gevşettim.

"Üzgünüm, ihtiyar delikanlı," diye mırıldandım yelesine. "Bu gece sana sıcak ahır ya da saman yok."

Aygır kişneyerek kocaman siyah burnunu

Göğsüm.

"Eğer bir şey seni ısırma ya kalkarsa, tekmele gitsin.
Rogan seni şafakta eve götürecekt."

At derenin kenarındaki otları koparmak için başını eğdi.
Ve Tír na nÓg'a geçtim.

Irian'ın yıldız ışıltılı bir tepenin üzerinde karanlık bir rüya gibi parıldayan kalesine baktım. Aslında oraya hiç çıkmamıştım, Irian beni hep içeri uçurmuştu. Pencereleleri olduğunu biliyordum ama kapıları var mıydı? Varsa bile nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Girişleri aramak için kalenin etrafında anlamsızca yürüme fikri utançtan midemi bulandırdı. Ama kefareti ödemek için değilse ne için buradaydım? Belki de bir nebze aşağılanmayı hak etmiştim.

Nefes aldım, mantomun ucunu omzuma attım ve tırmandım. Kale önümde yükseldi ve endişelerimin boşuna olduğunu anladım; gerçekten de bir kapısı vardı. Omzumu dayadım ve ittim.

Sert bir fırtına girişten içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı ve beni geri itti. Ayaklarımı diktim ve tekrar ittim. Kaldırım taşları altımda titredi. Kale inledi. Kapı gümbürdeyerek açıldı. Rüzgâr saçlarımı savurup yüzüme toz atarken bile zorla içeri girdim.

"Irian," diye bağırdım, "kes
şunu." Rüzgâr kesildi.

Irian merdivenin tepesinde durmuş, tırabzanı destek olmazsa düşecekmiş gibi kavramıştı. Arkasında, gölgeler kömürden spiraller çizerek saçlarının uçlarını gecenin kanatlarına dönüştürüyordu. Ay ışığı yüksek pencerelerden aşağı süzülüyor, yüzünü parlak duygu sıçramalarıyla boyuyordu: öfke, pişmanlık ve rahatlamaya benzer bir şey. Çırpınışları ayaklarımın altındaki taşları salladı. Uluyan duman

ocakta. Avizelerdeki boyalı yaprakları salladım.

"Irian." Sanki seslerin arasından uzanıp ona dokunabilecekmişim gibi isminin kıvrımlarını mırıldandım. "Irian, asla-"

Eli bir kesme hareketi yaptı ve kelimelerim boğazımda düğümlendi. Önümde durana kadar merdivenlerden ikişer ikişer indi. Gümüş gözleri savaşılan isteklerle, savaşılan ihtiyaçlarla kıvranıyordu.

"Neden geldin?" Elleri iki yanında kenetlendi ve çözüldü. Bana dokunmak için hareket etmedi. "Gelmemeliydin."

"Irian, özür dilerim. Lütfen beni dinle-"

"Karar verdin mi?" Yüz ifadesi pürüzlüydü. "Söylediğini duymam gerek."

Ondalık vergiden bahsediyordu. "Hayır, ben-"

"Hayır mı?" Bir adım geri çekildi. "O zaman kararını verdiğinde geri dön."

"Beni dinle!" Suçluluk duygum öfkeye dönüştü. "Bir zamanlar bir Dönüşen vardı."

Irian hareketsiz kaldı. Aramızdaki mesafe uçsuz bucaksızdı: karanlık, soğuk ve imkânsız derecede büyük. "Hikâyelerin zamanı geçti, Colleen."

"Aşk hiç tanımamıştı." Boğazımın arkasında yosun ve kara çürük tadı aldım. "Bu yüzden bulabildiği her yerde onu aradı. Ve yıllar geçtikçe, aşık olması için ona birçok fırsat verildi. O da bunu seve seve yaptı; yüz kere, sonra bin kere daha."

Irian boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı.

"Evet, yüz binlerce aşk, ama hiçbirisi gerçek değildi. Kız, sadece intikam almak isteyen bir anneye aşık oldu, çünkü kullanılmakla seilmek arasındaki farkı bilmiyordu. Sırf onun sevincini paylaşmak için eğitim bahçesinde yüksek sesle gülen bir fénnid'e aşık oldu. Ziyafet masasının altına gizlice kendi payına düşen eti koyan prensese aşık oldu. Aşık oldu

Yolun aşağısında arpa taşıyan tatlı yüzlü kıza aşık oldu, çünkü böyle basit bir amaca sahip olmak mutluluk gibi görünüyordu. Ormana aşık oldu. Geceye aşık oldu. Ama kendine aşık olmayı hiç ama hiç düşünmedi."

Irian ay ışığı ve mermerden oyulmuş bir heykel gibiydi.

Derin ve sert bir nefes çektim. Irian haklıydı, hikâyelerin zamanı geçmişti. "Beni yetiştiren insan dünyasını körü körüne sevmeyi öğrendiğim gibi, kendimden nefret etmeyi de körü körüne öğrendim. Kendimi onlardan daha fazla hor gördüğüm sürece bir gün onların sevgisini kazanabileceğimi düşündüm. Böylece kendime damarlarımda akan yeşil ve siyah kandan nefret etmeyi öğrettim. Kayalardan, ağaçlardan ve yarı çürümüş anılardan oluşmuş gibi görünmemden nefret etmeyi. Sanki saçlarım sarmaşık, kemiklerim kök ve kalbim yeşil bir taşmış gibi ormanın beni çağırma şeklinden nefret etmeyi. Ama kendimin bu parçalarından nefret etmek için, onları ortaya çıkaran yerden de nefret etmeyi öğrenmem gerekiyordu. Büyüden nefret etmeyi öğrenmeliydim. Tír na nÓg'dan nefret etmeyi. Halktan nefret etmeyi. Senden nefret etmeyi, sana aşık olduğumda bile."

"Colleen-"

"Tüm bu nefreti unutmaya çalışıyorum, Irian. Ama kökleri çok derinlerde."

Irian'ın sessizliği inatçıydı. Nabzım göğsümde gümbürdüyordu. Sonunda konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki zar zor tanıdım.

"Bir zamanlar bir oğlan varmış. Kız kadar şanslı değilmiş. Sadece tek bir aşkı biliyormuş. Büyük, korkunç, tüketen bir aşk. Onu yakalayan, toz haline getiren ve bütünüyle yutan bir aşk. Eğer dikkatli olmazsa onu tamamen yok edecek bir aşk. Hayatta sadece bir kez gelen ve ondan her şeyi talep eden vahşi, acımasız, yüce bir aşk. I-"

Ayrıldı. Sonra sanki kurtuluşmuşum gibi bana uzandı. Beni belimden yakaladı ve kendisine doğru sürükledi, bir elini çenemin altına kaydırarak yüzümü eğdi

onunkine doğru. Dudaklarıma kondurduğu öpücük sertti. Sıcaktı. Kırılğandı.

Bir santim geri çekildi.

"Hiç yüksek bir uçurumun tepesinde durup, yükseklikten dehşete kapılsanız da çılgınca düşmeyi dilediğiniz oldu mu?" Gümüş gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Seni sevmek böyle bir his işte. Her şey acıtıyor ama ben yine de daha fazlasını istiyorum. Biraz daha yükseğe tırmanmak, biraz daha bastırmak, bıçağı biraz daha derine sürmek. Çünkü seninle olmak bana öyle hissettiriyor ki-"

Avuçlarımı mantosunun ön kısmına kaydurdım, ellerimi boynuna doladım, parmaklarımı ensesini okşayan ipeksi saç tellerine doladım. "Ne?"

Alnını benimkine yasladı ve kelimeleri ağzıma doğru fısıldadı.

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun, Colleen. Ölüm yaklaşırken bile. Eğer seni sevmek bir uçurumsa, ben çoktan düştüm bile."

Beni kendine çekti ve ben de onu öptüm, umut ve açlıkla doluydum. Ellerimi boynundan aşağı ve kollarının üzerinden geçirdim, sert, zayıf kasları dokunuşumun altında kasılıyordu. Ağzını boğazıma götürdü, boynumun yan tarafına haşlayan, titreten öpücükler kondurdu. Dili kulağımın altındaki hassas noktayı okşarken tısladım.

"Özür dilerim." Sözleri istekle yıpranmış olmasına rağmen aniden geri çekildi. "Çok ileri gittim. Konuşmamız gerek; yapmamız gereken-"

"Konuşmak ister misin?" Boğazımda bir kahkaha gümbürdedi, çördük otu kadar keskin ve ateş otu kadar parlaktı. "İstediğim son şey konuşmak."

"Güzel." Gözleri karararak demire dönüştü. "Nerede?"

"Yatak mı?" Sesim soluk soluğaydı ve tenim sıcacıktı.

"Geçen ay benimle yatmamış olabilirsin," dedi. yüzünü buruşturarak söyledi. "Ama yatak odamı sen yaptın. Yatağım malç ve çiçeklerden oluşuyor. Bütün kule bir arboretuma dönüştü."

Mahcubiyet yanaklarıma sıcak bir tokat gibi indi. Ama

Gömleğinin önü avuçlarıma sıcak sıcak değiyordu ve kavurucu parmak uçları saçlarıma gömülmüştü; uzun süre utanç içinde kalamayacağım kadar yakındı.

Bu kadar lojistik yeter. Onu şimdi istiyordum. "O zaman sanırım burası yeterli olacak."

Onu ittim. Bir adım geriye savruldu. Baldırı arkasındaki taş merdivene çarptı. Üçüncü basamağa sertçe oturdu. Ayağa kalkamadan üzerine çıktım, kalçalarımı kalçalarına doladım ve kucağına kaydım. Nefes aldı ve göz temasını sürdürdü. Gözbebekleri büyümüştü; arzu, bakışlarındaki ay ışığını gölgeliyordu.

Kendimi onun üzerine attım, siyah saçlarım bir gece perdesi gibi etrafımıza dökülüyordu. Elleri belimi buldu, parmak uçları tenimde sıcak daireler çiziyordu. Eğildim ve onu öptüm; nazikçe, kışkırtıcı bir şekilde. Dilimi ağzına kaydırđım ve dişlerimi dudaklarına geçirdim. Boğazının derinliklerinden o muhteşem sesi çıkardı ve kalçalarını benimkilere doğru salladı. Kıyafetlerimizin arasından bile onun muhteşem uzunluğunu hissediyordum.

Giysileri. Bakmadan pelerininin çengelini açtım, sonra atletinin önündeki bağları çözdüm, kumaşı yırtarak yontulmuş vücudunun düzlemlerini ortaya çıkardım. Parmak uçlarımı göğsünde ve karnında gezdirdim. Teni dokunuşumun altında titredi ve esnedi. Ama pantolonunun kemerine uzandığımda hırladı ve ellerimi yakaladı.

Gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde, avuçlarını gömleğimin eteklerinin altına kaydırđı ve başımın üzerinden yukarı çekti, kollarımı kollarımdan çıkardı ve saçlarımı karıştırdı. Gözleri açlıkla çıplak gövdem üzerinde gezindi. Elleri bir an sonra belime ve göğüslerimin yan tarafına doğru ilerledi. Sırtımı dikleştirerek onları avuçlarının içine doğru ittim. Nefesi kesildi. Meme uçlarımdan birini ağzına almak için öne eğildi, dilini hassas tepe üzerinde kaydırđı. Kulağına doğru inledim.

Ses, içindeki vahşi bir şeyi tetikledi.

her yerim sertleşmişti. Yumuşak, güçlü bir hareketle beni sırtüstü çevirdi ve pantolonumu yırttı. Pelerini altıma seriliyken bile taş basamaklar omurgamı ürpertiyordu. Ama umurumda değildi.

Irian'ın pantolonunu çözüp kemerini çıkarmasını ve siyah kılıcını dikkatsizce yere atmasını şaşkınlıkla izledim. Ay ışığı kusursuz formunun açıları ve kıvrımları üzerine dökülüyordu. Sertliği serbest kaldı ve üzerime çıkarken karnının düzlemlerini öptü. Heyecan verici bir ağrı içime doldu ve ona doğru uzandım. Ellerimi ereksiyonunun kadife uzunluğunda gezdirdim ve gözlerinin karararak metale dönüşmeden önce gümüş renginde parlamasını izledim. Elleri kalçalarımda sıkılaştı, sonra aşağı kaydı, dizlerimi bulmak için uyluklarımın dışını okşadı.

Yavaşça, kasıtlı olarak, sahiplenerek bacaklarımı açtı. Ağırlığını kalçalarımın arasına yerleştirdi ve kendini kaygan sıcaklığıma doğru itti. Karnımda lezzetli bir özlem oluştu ve kalçalarımı salladım, bana karşı sertçe bastırılmış hissinin tadını çıkardım. Ama o hâlâ tereddüt ediyordu, gözleri yüzümde, göğüslerimde, karnımda geziniyordu.

"Ne bekliyorsun?"

"Ben... tadını çıkarıyorum." Gülümsemesi beklenti, arzu ve odaklanılmamış melankoliyle kaynıyordu. "Bunu bir daha asla ilk kez yapamayacağız."

Bir dirseğimin üzerinde yükseldim, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve onu vahşi, kaynayan bir öpücük için aşağı çektim. "Tadını çıkarmayı bırak, Sky-Sword. Ve sık beni."

Üstümdeki basamağa dayandı, ön kolları sertleşti. Midesini esneterek kendini içime itti. Önce yavaşça, çok yavaşça. Aletinin ucu içime kaydı, beni gerdi, beni tehlikeli bir şekilde zevke doğru sürükledi. İçimi doldururken hissettiğim sıcak duyguyla nefesim kesildi ve bu ses onun kontrolünü kırdı. İçime girerken haykırdım - çok büyüktü; çok sıcaktı - ama keskin ağrının ardında içimde derin bir arzu kuyusu yükseldi. Bir arzu ki

her şeyi gölgede bıraktı. Karşılanması gereken bir ihtiyaç.

Arkamda taş merdivenler titriyordu. Çatlaklar granit boyunca tırtıklı bir şekilde patladı ve dikiş yerlerinde küçük bitkiler filizlendi. Stonecrop. Artemisia. Floksa.

Irian'ın gözleri basamakların üzerinden süzülen çiçeklere doğru kaydı. Ama tereddüt etmedi, kaşlarını çatmadı, duraksamadı. Gözleri yüzüme kaydı. Bir elini boynuma doladı, başparmağını çeneme sürttü. Ve gülümsedi.

Geri çekilip tekrar itmeye başladığında, ben de onunla birlikte hareket ettim, ellerimi boyun eğmeyen kollarının üzerinde kaydurdım ve tırnaklarımı omuzlarında gezdirdim. İçimdeki kaygan sızı daha da şiddetlendi. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım, topuklarımı sırtının küçük kısmına gömdüm ve onu ileri doğru ittim. Boynuma doğru inledi ve kendini daha da içime gömdü, ellerini çiçeklerle örülü saçlarıma doladı. Dilini boğazımda gezdirerek tenimde boncuk boncuk biriken terin tadına baktı.

"Colleen-" diye homurdandı.

"Durma," diye haykırdım. "Sakın durayım deme."

O yapmadı. Daha derine ve daha sert itti ve birleşen bedenlerimizin ritmi, kalan tüm düşüncelerimi ve şüphelerimi yok etti. Beni zonklayan, uğuldayan, beni tüketen ihtiyacın sınırına doğru itti. Teslim oldum, koyu yeşil toprak kadar vahşiydim. Parçalanırken onun adını haykırdım ve bu ses onu çözdü. Hareketleri acımasızlaştıkça ona yapıştım. Son bir ürpertici hamleyle kendini tüketti. Bana doğru kaydı, zor nefes alıyordu, sonra ağırlığını bedenimden aldı.

Ama gitmeme izin vermedi. Beni merdivenlerin altındaki zemine, beyaz ve altın renkli minik çiçeklerle dolu serin kaldırım taşlarına uzanmam için çekti. Sırtımı önüne doğru kıvrıldı, yüzünü saçlarıma gömdü ve beni içine çekti. Uyuşmuş, karıncalanan bedenimi onunkine göre şekillendirdim. İkimiz de zevkten titreyerek soluk soluğa kalırken kolları göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

Birkaç dakika sonra bana "Her şey yolunda mıydı?" diye sordu. "Bu

...uzun zaman oldu."

Güldüm, hâlâ nefesim kesilmişti. Zevk ve adrenalinin etkisiyle göz kapaklarım ağırlaştı ve çırpınarak kapattım. "Fena değildi."

Beni kendine doğru daha sıkı çekti, arkamı kalçalarına yasladı. Sertleşmeye başladığını hissettiğimde şaşkınlıktan içim içime sığmıyordu. Eli belimin üzerinden kıvrıldı ve karnımın üzerinde yayıldı, avuç içi zaten kıvılcımlanan sinir uçlarımı ateşledi. İçimde bir beklenti dalgası yayıldı.

"Kötü değil miydi?" Sesinde kara mizah vardı. "Beni yaraladın."

"Çok hassas." Cık cık ettim. Eli belimden yukarı kayarak göğsümü kavradı, başparmağı meme ucumun etrafında ateşten çizgiler çizdi. "Mükemmeliyetçi biri olduğunu tahmin etmeliydim."

"Mükemmeliyetçi değilim." Büyüyen ereksiyonu arkama doğru sertçe bastırdı. "Sadece fena değilden daha iyisini yapabileceğimi düşünecek kadar kibirliyim."

"Bu sözde kibirden bahsettiğini hatırlıyorum." Gül yaprakları tenimde sıcacık açmıştı. "Ama hatırladığım kadarıyla bunu şiddet ve bencillikle eşleştirmiştin. Bu özellikler yatak odasına da uzanıyor mu?"

"Şiddet mi? Sorulmadan olmaz." Eli karnımdan aşağı kaydı, bacaklarımın arasına girmeden önce göbeğimin üzerinde gezindi. "Peki ya bencillik? Peki. Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Parmakları becerikli ve kararlıydı ve arzum kısa sürede onunkiyle buluşmak için yükseldi. Beni yavaşça başka bir doruk noktasına doğru iterken nefesim kesildi. Parçalanmadan önceki anda elini yakaladım ve kalçalarımı doğru yönlendirdim. Bacaklarımı açtım ve arkamı ona doğru eğerek onu tekrar içime davet ettim. Nefes aldı ve kabul etti, kaygan sıcaklığında kendini kabzasına kadar kılıfladı.

Bu sefer, vahşi bir serbest bırakma ya da kontrol kaybı yoktu. Irian yavaş, dikkatli ve titiz bir şekilde zevkimin peşindeydi. İçimde derinlere doğru kayıyor, sıcaklığın içime dolanmasını sağlıyordu.

neredeyse dayanılmaz bir hale geldi. Sonra kolu belime dolandı ve merkezimi bir kez daha buldu. Ritmini arttırdı. Bacaklarım sertleşti. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve kulak mememi ağzına alarak omurgamdan aşağıya doğru akan bir his gönderdi.

İnledim, sonra paramparça oldum, ona doğru eğilirken göz kapaklarımın arkasına yıldızlar düştü. Karanlık hızla içeri girdi ve parmaklarını kalçalarımın sokup beni uçurumun kenarına kadar takip ederken bilincimi korumak için yapabileceğim tek şey buydu.

Birlikte düştük, yıldız ışığı, fırtına ve geniş yapraklar üzerindeki güneş ışığı gibi. Kıyıya vuran bir fırtına gibi birbirimize çarptık, ta ki ikimizin de bildiği tek şey birbirimiz olana kadar.

Kırk Dördüncü Bölüm

Uyuyakalmıştık. Bir dakika, bir saat, emin değildim. Tek bildiğim, Irian çenemin altına baygın bir öpücük kondurduğunda, kolunu başımın altından çekip yanıma oturduğunda uyanmak istemediğimdi.

"Colleen. Fia." Dudaklarından dökülen ismim
Dua. "Güneş yakında doğacak. Kapı'ya dönmelisin."

Gözlerimi araladım. Işık, pencere kenarlarından rüya yumuşaklığında dökülüyor ve kaldırım taşlarını zambak ve gül tonlarına boyuyordu.

"Kalmak istiyorum." Sesim uykunun etkisiyle titriyordu. Ona uzandım, parmaklarım bileğinde yumuşak ve davetkârdı. "Seninle kalmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum, Colleen." Yüzünün çukurları şafakla birlikte morarmıştı. "Bir çiçeğin güneşi istediği gibi, bir nehrin denizi istediği gibi istiyorum. Ama sen gitmelisin."

Tenim serinledi. Ben de doğruldum. Irian'ın pelerininin kenarını çıplaklığımın üzerine kıvırdım. "Neden?"

"Çünkü-" Yüzü buruştu. "Zamanımız tükeniyor."

"Kalmam için bir sebep daha."

"O değil. I-" Çenemi kavrayıp gözlerimle buluştuğunda gümüş gözleri altınla kaplanmıştı. "Son bir tane sakladım

Senden bir sır, Colleen. I-"

Aceyle, geceyi kaybettik. Güneş coşkuyla doğdu. Aydınlık, açgözlü ellerini Irian'ın silüetine doladı ve onu geri çekti, ancak elleri hala yüzümü kavırıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. Gerginlik omuzlarındaki kasları gererek ve omurgasını bükerek onu titretti. Parmaklarımin altında siyah sarmaşıklar filizlendi, ön kolları boyunca uzandı ve acımasız dikenleriyle tenime battı. Sarmaşıklar değil, ete iğne gibi batan siyah tüylerin dikenleriydi bunlar.

Benden uzaklaştı. Gözleri yüzümü haşladı, yeni paralar gibi altındı.

"Gözlerini kapat, Colleen." Yüzünü bakışlarımdan korudu. Bükülmüş elleri çoktan gece yarısı tüyleriyle kaplanmıştı. "Arkanı dön."

"Irian-"

"Lütfen."

Sesindeki çaresizlik beni itaat etmeye zorladı. Gözlerimi loş kaleye diktim. Parçalanmış acı çığlıkları kalbimin yarıklarında yankılanıyordu. Dönüşümünün azabıyla titriyordum, kalbim onun acısıyla düzensiz bir senkop halinde çarpıyordu.

Sonunda her şey bitmişti. Gözlerimi açarken sıkılı kaslarımı gevşemeye zorlayarak kendimi çözdüm.

Irian gitmişti.

Dudaklarıma dokundum, onunla paylaştığım her çalıntı öpücüğü hatırladım, ihanetle savaşırken bile. Bunca ay boyunca bu sırrı benden saklamıştı-

Ah.

Kötü saklanmış bir sırdı. Tüyler

Septası.

Kuğu kızları, lanetli ve korkunç bir büyüyle bağlı.

Devasa bir hava yırtıcısının pençeleriyle parçalara ayrılmış bir geyik yavrusu.

Irian'ın sesini hatırladım, yüksek bir tepenin üzerinde duruyordu ve söyledi Ben hakkında ve Vahşi

sihirli o çarpık Onu,

onu tüketti, dönüştürdü. Kara çiçeğin güçlü imgeleriyle kafayı bulmuşken onun kollarında yattığımı ve rüyamda korkunç bir kara kuş tarafından boğulduğumu gördüğümü hatırlıyorum. Ertesi sabah beni Kapı'ya uçurmuş, ancak rüzgârdaki gölgeler gibi kaybolmuştu.

Kaçmak isteyen korkak yanımla savaşıarak gözlerimi kapattım. Dún Darragh'a geri dönmek ve yüksek taş duvarlarının, gizli bahçelerinin içine saklanmak. Kendi içime, nefretimin içine saklanmak. Sadece kendime değil, aynı zamanda benim bir parçam olan tüm çirkin, kusurlu, güzel şeylere duyduğum nefrete.

So-Irian gerçekten de bir canavardı. Dönüşümünü yansıttığı beyaz kuğuların tersine lanetlenmiş, çarpık siyah kanatlı bir kuğuydu. Bozulmuş vahşi büyüyle yarattığı geas, kızların hayatını onunkine, onunkini de onlarınkine bağlamıştı. Bir lanete karşılık bir lanet. Sürekli denge içinde ödenen bir bedel.

Ama onun korkunç olduğunu hep biliyordum, mükemmel yüzünü sürünen gölgeler içinde gördüğüm ilk andan beri. Ve yine de ona aşık olmuştum. Tıpkı onun bana olduğu gibi. Onunla gecenin ay ışığının büyüğü altında tanıştım. Ve şimdi gün ışığında nasıl dönüştüğünü gördüm. Sonunda, benim için pek bir şey fark etmedi.

Burada hepimiz kötü adamlarız.

Irian'ın pelerinini üşüyen omuzlarıma doladım ve pencereye doğru yürüdüm. Tír na nÓg yeni gün ışığı ve sonbaharın altın ihtişamıyla alev alev yanıyordu. Gök-Kılıç, Irian'ın dün gece çözdüğü yerde unutulmuş bir şekilde yatıyordu.

Bıçağı elime aldım ve nazıkçe tuttum. Irian'ın somutlaştırdığı Hazine'nin sembolü. Irian'ın ondan bana miras kalmasını istediği büyüünün kanalı. İnsan diyarlarını vahşi büyüünün amansız baskısından korumak istiyorsam benim de geçirmem gereken dönüşümün amblemi. Kapıları yıkmak ve bir zamanlar sahip olduğum insanların üzerine katliam yağdırmak isteyen Bardaí'den

kendi adımı verdim.

Gün ışığında tekinsiz metal güneş ışığı ve mavi gökyüzü gibi parlıyordu. Avuçlarımda şimşek gibi çınlıyordu; benim serin, ürpertici büyümden çok farklı bir his. Bildiğim tek şey dallar, dikenler ve ağaçların altındaki gölgeli patika iken nasıl olur da bunun -bulut, rüzgâr ve sonsuz gökyüzünün- mirasçısı olabilirdim?

Sonbaharın keskin havasını içime çektim ve kılıcı pencere pervazına dayadım. Samhain'e kadar günleri saydım. Kor Ay'a kadar. Karar vermem gerekene kadar.

Birdenbire her an -her nefes- dün gece Irian'la paylaştığım geçici öpücükler ve yakıcı dokunuşlar gibi geldi. Geçici ve kolayca harcanabilir. Tír na nÓg'un büyüsunün bakiyesi ödeme talep etmeden önce ancak bu kadar ödünç alınabilir-çalınabilirdi.

Ve maliyetini küçümsemişimi fark ettim.

O ilk gün kaleden hiç ayrılmadım. Koridorlarında dolaştım ve Dún Darragh'tan çok farklı ama yine de ona çok benzeyen karmaşık, yılankavi detaylarına hayran kaldım. Elimi tanımadığım bir yaratığın detaylı bir oymasının üzerinde gezdirdim ve usulca "Corra?" diye seslendim.

Cevap alamadım. Ama doğaüstü bir ilginin, ayaklarımın altındaki taşların uyanışının, oyulmuş dikenler boyunca bir yaşam titremesinin en ufak bir kenarını hayal ettim. Uzaklardan gelen bir çan sesi gibi bir ses kulaklarımı tırmaladı, ama ona doğru döndüğümde gitmişti. Tuhaf, alaycı bir sesin yankısından başka bir şey değildi.

Merak ettim.

Günler soğudukça ve ağaçlar alevlendikçe, Tír na nÓg'un derinliklerinde dolaştım. Gün ışığında, Halk diyarları inanılmaz, zarif bir şekilde gerçek dışıydı. Güneş ışığı ovaları. Meyvelerinin tadı eski anılar ve baharatlı sırlar gibi olan ağaçlar.

Yıldızlar gibi şarkı söyleyen çiçekler.

Kristal mavisi suyun üzerinde soluk tüylerini savuran bir düzine zarif kuğuyu izledim. Su yosununa dalmadan önce derinliksiz siyah gözleriyle bana baktılar. Beni tanıyıp tanımadıklarını merak ettim. Hangisinin Chandi olduğunu merak ettim. Hangisi Eala'ydı.

Gözlerimi kapattım ve ağaçların fısıldadığı sırları dinledim. Bana bozulan büyüden ve çürüyen topraktan bahsettiler. Yaklaşan kıştan bahsettiler. Bana Kapılar'ın diyarları arasındaki geçitlerden bahsettiler - kanlı ağaçların tepeleri, yıkılmış şehirlerin revakları ve rüzgârın kristal yapraklar serptiği vadilerin koridorları. Bunlar Chandi'nin beni Tír na nÓg'a götürürken kullandığı gizli yollardı.

Onları öğrenmeye başladım. Bir hayalet gibi yoluma devam ettim, beni saklaması için ormanla anlaştım. Kristal havuzlarda yıkanan, solgun, çizgili tenlerini serinleten ve yosunlu saçlarını nemlendiren ghillie'ler gördüm. Gündüz düşlerini yakalamak için tasarlanmış güneş ışığı ağlarını ören sheeries kolonilerine göz attım. Akkor halindeki Gentry kümelerine göz gezdirdim, ama güneşin aydınlattığı gezinti yolları savaş marşlarına benziyordu; yivli seslerinin kakofonisi bir savaş karnavalı gibi geliyordu.

Murias'ın yukarısındaki tepelere tırmandım ve gözlerim ağrıyana kadar vahşi büyüünün çarpık bulutuna baktım. Ona karşı duran tek güç olmanın nasıl bir his olduğunu ve bunun nasıl bir bedel gerektirdiğini hayal ettim. O lekeli gücü kendi içime almanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Günden güne beni rahatsız eden bir şeye dönüşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettim.

Kaleye doğru yürüdüğümde, botlarımın altında minik siyah çiçekler filizlenmeye başladı. Durakladım, sonra onları topuğumun altında ezdim.

Karanlığın Tír na nÓg'u kırılğan, yoğun ve yürek parçalayıcıydı. Hayatımda gördüğüm en harika rüya ve en trajik kâbustu.

O zaman Irian'la birlikteydim.

O ilk gece, alacakaranlık pencere kenarından sessizce süzüldü. Bir kâbus gibi içeri daldı, gölgeleri ışıktan ayırdı. Mürekkep tüyleri kaldırım taşlarına saçıldı. O bana uzanırken ben de ona doğru atıldım. Diken gibi pençeleri avuçlarımı deldi, siyah tüyler ön kolları boyunca gerilerken bile. Onunla göz göze geldim ve acısının geas'ının karanlık oubliettes'inde kayboluşunu izledim.

Alnını benimkine yasladı, ellerini belime doladı, sanki dikkatli olmazsa parmaklarının arasından kayıp gidebileceğimden korkuyormuş gibi çok sıkı tutuyordu. Sıcaklık içimde alevlendi, kemiklerimi yıldız çiçeği ve gül tonlarına boyadı.

"Umuyordum-" Irian'ın fısıltısı çatladı. "Hâlâ burada olmanı umuyordum Colleen."

Colleen. Bu takma adı -o aptal, sinir bozucu, mükemmel takma adı- söyleme şeklindeki şefkatle ilgili bir şey soğukkanlılığımı bozdu. Onun keskin kokusunu içime çektim ve daha da yaklaştım. Vücutlarımız birbirine yapışacak kadar yakındı, gövdesinin sert düzlemleri kıyafetlerimin arasından geçiyordu.

"Neden başka bir yerde olmak isteyeyim ki?"

Sanki kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibi dudakları dudaklarıma değdi. Onun dokunuşuyla kanım hızlandı ve parmaklarımı ensesinde nemli bir şekilde kıvrılan saçlarına dolayarak uzandım. Beni kendine çekti, parmak uçlarıyla omurgamın çentiklerinde gezindi ve tenimin kumaşı boyunca altın rengi bir zevk dalgası gönderdi. Kollarının arasına düştüm.

Belki yeterince dileseydim, sonsuza dek böyle yaşayabilirdik.

"Dönüşüm," dedim daha sonra, birlikte yatarken, uzuvlarımız birbirine dolanmışken. "Senin anam cló'n. Hep böyle miydi?"

"Kanatlarımı ilk keşfettiğimde, bu inanılmaz bir duyguydu." Terden kayganlaşmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Dönüşüme başladığım anda kendimi Emain Ablach'ın beyaz kayalıklarından aşağı atardım, sadece rüzgâr beni yakalayıp götürmeden önce ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı düşebileceğimi görmek için." Durakladı. "Sonra vahşi büyüü kurcaladım. İçime tırmandı, anam cló üzerindeki hakimiyetimi çarpıttı. Kontrolümü çaldı. Bir zamanlar istediğim zaman dönüşebiliyordum. Şimdi sadece geceleri kendim oluyorum. Gündüzleri... Başka bir şeyim."

Uzun bir süre sessiz kaldı, anıların içinde kayboldu.

"Emain Ablach?" Nazıkçe sordum. "Daha önce de bahsetmiştin."

"Orası benim evlatlık verildiğim yerdi, Colleen." Gerildi, gözleri yüzüme döndü. "Ama bu başka bir gecenin hikâyesi."

Başımı salladım ve ona doğru kıvrıldım. İkimiz de bunun asla duyamayacağım bir hikaye olduğunu biliyorduk.

Çok geçmeden tüm dönüşümleri kötü olsa da bazılarının diğerlerinden daha kötü olduğunu öğrendim.

Ertesi akşam kollarıma düştüğünde, teni dokunulamayacak kadar ateşliydi ama sanki donmuş gibi titriyor ve ürperiyordu. Saçları terden sıırılsıklamdı ve gece yarısı tüyleri yere doğru umutsuzca uçuşuyordu. Kan boğazını çiziyor ve çenesini kaplıyor, çenesini gölgeleyen kirli sakalda kabuklanıyordu. Ama en kötüsü gözleriydi: artık ne ay ışığının gümüşü ne de gündüzün altın mavisiydi, kazılmış bir mezar kadar boştu.

"Irian." Ellerim omuzlarında çırpındı. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Colleen." Çatlamış dudaklarındaki kelime cilalanmamış bir mücevher gibiydi: kaba ama yine de değerli. O

ellerimi avuçlarının arasına aldı ve parmaklarımda kan ve ter izleri bırakarak onları öptü. "Konuş benimle, Colleen."

Acıdan kısılmış gözlerine baktım, kendimi çaresiz hissediyordum. "Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey," diye mırıldandı.

Tereddüt ettim. "Bir zamanlar -güneş ışığı ve ötücü kuşların olduğu bir zamanda- bir kız varmış. Bütün günlerini geceyi özleyerek geçiren bir kız."

Bana doğru yığıldı, kollarını belime doladı ve başını kucağıma koydu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Nemli gece yarısı saçlarını okşadım. Dokunuşumla ürperdi.

"Çünkü gece sonsuzmuş gibi geliyor," diye fısıldadım. "Cırcır böcekleri çimenlerde kemanlarını tıngırdatırken ve rüzgâr bozkırın üzerinde uğuldarken, sonbahar yaprakları birbirlerine fısıldarken bile, gecenin kalbinde sonsuza kadar devam eden bir durgunluk vardır. Ve o sonsuzluğa doğru sürüklenmesine izin verdiğinde, çok küçülür. O kadar küçülür ki her şey olur. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey. Birçok kez ölüp yeniden doğan ve kendi adını unutan bir yıldız gibi."

Irian gözlerini sıkıca kapattı. "Kulağa gerçekmiş gibi gelmiyor." "Gerçek olması için gerçek olması mı gerekiyor?" diye sordum usulca.

Başını kaldırdı. Çenesini kavradım ve dağılan acısını tadarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Boğazının derinliklerinde hırladı, ağzı benimkinde hareket ederken elleri belimde sıkılaştı. Yıldızlar kafatasıma çarpıp patladı, omurgamdan aşağı saçıldı ve arkalarında alevli izler bıraktı. Kollarını kavradım, kabusların gerçeğe dönüşmüş haliyle kayganlaşmış olmalarını umursamadan onu sertçe öptüm.

Ve düşünmeyi tamamen bırakmadan önce şunu merak ettim: Bir şeyin sonsuza kadar sürmesi için ne kadar sürmesi gerekir?

Bölüm Kırk Beş

Her gece bana "Colleen, ne yapacağına karar verdin mi?" diye soruyordu.

Kor Ayı Feis'inde demek istedi. Samhain'de.

"Bana nedenini söyle," dedim bir gece. "Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu söyle bana - vahşi büyüünün serbest kalmasına izin vermek yerine Hazine'nin neden yenilenmesi gerektiğini. Neden iki dünyanın da yanmasına izin vermek yerine bu yükü senden almam gerektiğini."

Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldı.

"Keşke Tír na nÓg'un eskiden nasıl olduğunu hatırladığımı söyleyebilseydim - Geçit Savaşı'ndan önce, bardaí'den önce." Sesinde pişmanlık vardı. "Ama söyleyemem. Bu yüzden sana Deirdre'nin bir keresinde bana söylediği şeyi söyleyeceğim, ona istemediği bir kader için hayatının büyük bölümünü neden feda etmeye razı olduğunu sorduğumda. Dedi ki, 'Er ya da geç öleceğim. Kendimden daha büyük bir şey için olsun. İyilik için olsun. Büyü için olsun' dedi."

Haşlayan avuç içleri yanaklarıma doğru kıvrıldı ve saçlarımı düzeltti.

"Son Hazine hayatta kaldığı sürece, her şeyin daha iyi olma ihtimali var." Yüzü o eski umutla kasıldı. Bu sensin. "Nasıl olacağını asla göremedim. Ama ben iyi bir adam değilim, şiddet ve intikam dışında pek bir şey bilmiyorum. Belki de bir sonraki varis benim asla yapamadığımı yapmanın bir yolunu bulur. Geri dönmek için

Dünyamızı dengelemek, toprakları çarpıtan acıyı iyileştirmek için."

Bakışlarını tuttum. "Benden çok şey istiyorsun."

"Biliyorum." Gözlerinde sönmekte olan yıldızlar vardı. "Eğer yaşamam için bir yol olsaydı, hikâyemizin farklı bir şekilde sona ermesi için bir yol olsaydı? Bunu gözümü kırpmadan kabul eder ve daha iyi bir adam olma fırsatının tadını çıkarırdım. Senin için. Tír na nÓg için. Ama kılıcı titretsem de titretmesem de ölümüm kaçınılmaz. O yüzden bir anlamı olsun. İyilik için olsun. Yaptığım tüm hataları -en azından kısmen- telafi etsin. Yarattığım tüm şiddet için."

Ama ben sadece başımı salladım.

Her gece başımı salladım. Onu öldürecek kişi ben olamazdım. Öldüremezdim.

Ve her gece, ay biraz daha inceldi, ta ki karanlık olana kadar. Ve sonra şişmeye başladı.

Samhain'den önceki gece, neredeyse dolunayın altında seviştik. Sonrasında, kuledeki odasında bir battaniyenin üzerinde birlikte uzandık. Odaları, onlara yaptığım şeyden asla kurtulamamıştı - çürüyen yatağı verimli olduğunu kanıtlamış, keten, altın başak ve ay ışığında üzerimizde sallanan binlerce aster yumurtlamıştı. Yarattığım botanik kargaşaya baktım ve bir kez daha bunun yerine rüzgârların, bulutların, şimşekli gökyüzünün gücü için bir araç olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettim.

Kaslarla kordonlu ve tüylerle mürekkeplenmiş kollar beni sardı. Irian'a sokuldum ve öpmek için başımı çevirdim. O da buna karşılık verdi ve ağzını benimkinin üzerinde lezzetli bir şekilde kaydırды. Uzaklaştığında, bu çok erkendi.

"Colleen," diye fısıldadı, daha önce yirmi sekiz kez yaptığı gibi. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

Ona baktım.

"Bir keresinde büyü potansiyelim çok büyük olduğunu, Sept'lerin benim için savaşacağını söylemiştin." Parmaklarımı onunkilere dolayarak işaretlerinin kabarık kenarlarında gezindim. "Septler varislerini her zaman kendi soylarından seçmezler miydi?"

"Her zaman değil." Elimi kavurucu avucunun içinde kavradı. "Bir hanedanlığı sürdürmek uzlaşmayı gerektirir. Aşağı tabakadan ya da hatta Halk'tan biri büyük bir gelecek vaat ediyorsa, bir Sept'i evlat edinmeye ya da onunla evlenmeye teşvik edilirdi. Kendileri tánaistí olmasalar bile, çocukları muhtemelen olurdu. Benim annem de böyle biriydi."

"Ama benim... büyük sözüm." İçimde büyüyen şüpheyi dile getirdim. "İçimde rüzgâr, hava ya da fırtınaya dair hiçbir şey yok. Doğuştan gelen büyümün toprak elementine hava elementinden daha uygun olduğu kesin; Boynuzlar Sept'ine Tüyler Sept'inden daha uygun."

"Belki de." Pişmanlık Irian'ın gözlerinde elmaslar oluşturdu. "Belki de -pek çok şey farklı olsaydı- Deirdre'nin Hazinesi'nin varisi olabilirdin. Ama Boynuzlu Sept yok edildi. Soyu sona erdi. Büyüsü bozuldu ve Hazinesi'nin amblemi kayboldu. Geriye kalan tek şey Tüyler Sept'i. Geriye kalan tek şey benim. Ve sen, varsayılan olarak Gök-Kılıcı'nın tánaiste'sin. Asla mükemmel olduğunu söylemedim. Ama elimizdeki tek şey bu."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Eğer evet dersem-" Yüzü sefil bir umutla morarmıştı ve ben bir parmağımı kaldırdım. "Eğer... Eğer senin canını almayı, ondallığını kabul etmeyi ve bir sonraki Gök-Kılıç olmayı kabul edersem... tam olarak ne yapmam gerekecek?"

Irian'ın kalp atışları sarsıldı. Gümüş rengi bakışlarında karanlık bir endişe vardı, adını koyamadığım bir özlemle dokunmuştu.

Avucumu bileğine doladım ve onu sıkıca kavradım.

"Yarın akşam, alacakaranlıkta, birlikte Heartwood'a gideceğiz."

Etrafımda fısıldanan devasa yaşlı ağacın anısı

Yumuşak yapraklar gibi, parmak uçlarımla altındaki sert kabuğu, zamanın ve mekânın içinden bana şarkı söylerken çıkardığı doğaüstü müziğin tınısı.

"Peki sonra?"

"Tek yapman gereken Sept'ime, Tüylere Sept'ine bağlılık yemini etmek. Bağlılık yeminleri var. Secde yeminleri. Ama-"
Çenesi boyunca bir kas tüylendi. "Ama birbirimize bağlanmamızın en basit yolu bir el düğümüdür."

"Irian." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim, dehşetimin içinden bir zevk dalgası süzüldü. "Benden karın olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, Colleen. Senden dul eşim olmanı istiyorum." Boğazım düğümlendi. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Yapmalısın." Dudaklarını ağzımın üzerinde gezdirdi. Öpücüğün tadı söylenmemiş şarkılar gibiydi. Söylenmemiş pişmanlıklar. Dökülmemiş gözyaşları. "Acımasız olmana ihtiyacım var, Colleen. Aylar önce tanıştığım o kıza, acının ancak acıyı veren kendisi olduğunda işe yarayacağına inanan, aşkının yıkımdan başka bir şey olmadığına inanan o kıza yarın gece ihtiyacım var. Benim için başka kimsenin yapamayacağı şeyi yapmalı."

Ona söylemek istediğim binlerce kelimedeki boğuldum. Onunla geçirmek istediğim binlerce yaşamda tökezledim.

"Sadece bir ayımız vardı," diye yalvardım, sanki bir şeyleri değiştirebilirmiş gibi. "Yeterli zaman değildi."

"Umduğumdan çok daha fazlasıydı." Eli köprücük kemiğimin üzerinde durdu, başparmağı nabzımın sıçradığı çukura yerleşti. "Sen benim umduğumdan çok daha fazlasısın. Seni sevdim. Senin için yaşadım. Ve senin için öleceğim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Veda etmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Eğildi, yanağımdaki gözyaşını öptü. Daha fazla gözyaşının titrediği gözümün köşesini öptü. Dudaklarımda oyalanarak ağzımı öptü. "İyi geceler bile deme. Yarın da burada olacağım."

Gözleri bulanıklaştı. Arzuyla. Kayıp şeylerin anılarıyla. Ve tekrar kaybedilmek üzere bulunan şeylerin önsezileriyle. Öpücüğü derinleştirdi ve ben de kollarımı boynuna dolayarak ona izin verdim. Ağırlığını ön kollarına vererek üzerimde kayd.

Karanlıkta birbirimize karşı yavaşça hareket ettik. Ama zaman bir hırsızdı, geceyi bizden çalıyordu. Ben Irian'a doğru kıvrılmış, bitkin, tatmin olmuş ama öfke, keder ve sonsuz bir yanlışlık duygusuyla çalkalanırken şafak ufka maviyle dokundu.

Aşık olduğum adam ölmek üzereyken zaman neden dönmeye devam ediyordu? Neden bir diyarı-iki diyarı kurtaracak kişi ben olmak zorundaydım? Neden büyüün vahşileşmesine ve her şeyi tüketmesine izin vermedim?

Kalbim kırılıyordu. Ve bir parçam onunla birlikte dünyayı da kırmak istiyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

Ngetal-Reed Sonbahar Sonu

Dún Darragh'ın kapılarını büyük bir gürültüyle açtım.

O sabah Tír na nÓg'da kendimi meşgul etmeye çalışmıştım. Ama nereye dönersem döneyim, tek gördüğüm oydu. Tek düşünebildiğim oydu. Ormanda amaçsızca yürüdüm, adımlarım beni Söğüt Kapısı'na götürdüğünde sadece biraz şaşırdım.

Bariyer yırtık ipek gibi zayıftı. Dolunay saatlerce doğmayacaktı ama Tír na nÓg'un ihtişamından sonra loş, sıkıcı ve sıradan olan insan diyarlarına kolayca geçtim. Kaleye doğru yürürken soğuk sabah, kurumuş adaçayı gibi griydi.

Bugün bir son gibiydi. Bir yılın sonu. Rogan ve benim Rath na Mara'dan buraya taşıdığımız umutların sonu.

Veda etmem gerekiyordu. Sonbaharın soğukunda nadasa bıraktığım bahçeme. Benim gibi Kor Ayı Feis'inden geldiği gibi ayrılmayacak olan Rogan'a. Ve.,

Tabii ki.

"Corra!" Topuklarımın üzerinde döndüm ve sabırsızca kalenin kasvetini tarayarak vefasız ruhun bu sefer hangi oymaya tenezzül edeceğini bulmaya çalıştım. "Corra, uyan!"

Bir nefeslik boşlukta, geniş kaldırım taşları ayaklarımın altında titredi ve büyük salon ikiye bölünerek devasa bir yumurta gibi çatırdayarak açıldı. Nefesim altın tozu, hava ise safirdi. Kahkahalar çınliyordu, bir çan kadar parlak. Bir esinti devasa ağaçların geniş kaburgaları arasından kıvrıla kıvrıla geçiyordu. Dilimde tatlılığın ve yanmış metalin tadını aldım.

Sonra sadece ben, sürünen gölgeler ve uykusundan uyanan, keskin yüzlü, sitemkâr bir tilki kaldık. "Havadar peri yaratıklarının bile dinlenmeye ihtiyacı vardır, chiardhubh."

"Anladığım kadarıyla beni özlememişsin."

"Kayıp ve eksik," dedi Corra kederli bir sesle. Ve sonra küstahça. "Öpüşürken ve öpüşürken."

"Nereden biliyorsun ki-" Ellerimi kalçalarımın koydum ve başımı salladım. "Lapa Surat nerede?"

"Yakışıklı Prens Rogan'ı mı kastediyor?" Corra'nın ses tonu havalıydı. "Gitti."

"Nerede?"

Corra'nın tilkisi püsküllü bir patisini temizlemeye başladı.

İçimi bir endişe kapladı ama onu bir kenara bıraktım. Bu gece Rogan'ın düğün gecesi olacaktı; muhtemelen Finn Coradh'da, Muddy Ram'da üşüyen ayaklarını içerek geçiriyordu. Gün batmadan dönmüş olur. "Yapmam gereken bir proje daha var. Son bir kez daha faydalı olmak ister misin?"

Corra dún'ün kalıntılarını araştırmama yardım etti. İlk başta bir şey bulma konusunda umutsuzluğa kapıldım ama sonra paramparça nişlerde ve kırık kroşelerde, sıralanmış heykelciklerin arkasında ve kırık mobilyaların altında belirmeye başladılar. Siyah tüyler gecenin parçaları gibi göz kırpmıyor, hınzır bir parıltıyla beni çağırıyordu.

Irian'ın sözleri zihnimde yankılandı: Tek yapman gereken Sept'ime, Tüyler Sept'ine yemin etmek.

Eğer bu gece aynı zamanda benim düğün gecem olacaksa -eğer büyüye olan aşkımı sunmaya gerçekten hazırsam- o zaman ben de rolümü oynayabilirdim.

Kükreyen ocağın önünde oturdum. Hızlıca diktim, iğne bir girip bir çıkıyor, tekrar giriyor, kırık bir umuda bağladığım azim gibi tüyler geçiriyordu. İkisi de çaresizdi; ikisi de özensizdi. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Corra," dedim dikiş dikerken. "Bana kim ya da ne olduğunu ya söyleyemiyorsun ya da söylemeyeceksin. Bunu biliyorum. Ama doğru tahmin edersem onaylayacak mısınız?"

"Cevap ararken bunu aklınızda tutun." Ocağın üzerinde, büyük bir ağacın kavisli dalları, dallarından baş aşağı sarkan iri yarı, budaklı bir figürle birlikte sallanıyordu. "Zamanla kaybolan şeyler her zaman bulunmaz."

Alabileceğim en fazla izin buydu.

"Bir zamanlar -ayrı diyarların ve ayrı aşıkların olduğu bir zamanda- bir savaşçı vardı." Ellerim beceriksizdi ve tüyler keskindi. Acımasız kanatlar parmak uçlarımda kesikler açtı ve tırnaklarımı parçaladı. Kanım koyu renkli tüyleri daha da koyulaştırdı. "Bir Gentry kızına aşık oldu. Belki kız onun aşkına karşılık verdi, belki de vermedi. Her iki durumda da, evine onsuz döndü. Teselli bulamayan savaşçı onu takip etmeye çalıştı ama Tír na nÓg Kapıları ona kapalıydı. Yeminlerini bozdu ve görevlerini terk etti, günlerini kederine bir kale inşa ederek ve gecelerini büyü hakkında bitmek bilmeyen incelemeler yazarak geçirdi." Durakladım. Bundan sonraki kısım varsayımdan başka bir şey değildi ama kendi icadım olsa bile hikâyeye bir son eklemem gerekiyordu. "Çaresizlik içinde, yasaklanmış bir büyü yaptı. Daha önce hiçbir insanın denemediği bir büyü -bir bağlama-. Bir varlığı, bir tanrıyı ele geçirdi; hem ölümlülerin hem de Halk'ın üstünde ve ötesinde bir şey. Nemli topraktan ve sonsuz gökyüzünden, vahşi ateşten ve köpüren sudan bir şey. Ve onu taşlara bağladı,

bahçeye, toprağın ta kendisine. Ve onun büyüyle kendine alemler arasında bir köprü, dünyalar arasında bir kapı inşa etti. Hiçbir zaman tam olarak kapanmayan bir kapı."

"Doğanın büyü; ne ekersen onu biçersin." Cin büzüştü ve uzadı, kıvrımlı bir yılan kılığında ağacın dallarından düştü. "Verilenler, alınanlar her zaman bilebileceğinizden daha fazladır."

"O zaman rızaya dayalı bir şeydi, bir tür anlaşma mıydı?" Ellerim kucağımda hareketsiz kaldı. "Corra, nesin sen?"

"Bizler kırık kalpler ve eski acılarız." Artık dev olan yılan, ağzının nerede başlayıp kuyruğunun nerede bittiğini bilmeyene kadar etrafımda eşmerkezli daireler çizerek kendi etrafında dolandı. "Biz açık kapılar, anlatılmamış hikâyeler ve en yüksek kuledeki çan sesleriyiz. Ne olmamız gerekiyorsa biz oyuz."

Sanırım sorduğum soru için hak ettiğim cevap buydu. Başımı salladım ve dikiş dikmeye devam ettim.

Bütün gün dikiş diktim, ta ki omuzlarımdan aşağı büyük bir karanlık çökene kadar. Corra'nın geçici elbiselerinden birini giydim; gece gökyüzündeki takımyıldızlara benzeyen narin gümüş işlemeler dışında simsiyahtı. Koyu renk saçlarıma mürekkepli tüyler ördüm, onları başımın etrafında karmaşık bir korona şeklinde ördüm, ta ki ben de gölgeye bürünene kadar.

Sonunda, Sept of Feathers'ın bir sonraki tánaiste'sine dönüştüm.

Rogan'dan bir iz var mı diye son bir kez dún'ü aradım. Hâlâ burada değildi. Ama kesinlikle Eala'nın geas'ının Kor Ay'ın zirvesinden önce kırılması gerektiğini biliyordu - çoktan Kapı'da bekliyor olmalıydı.

Sonunda tavana baktım.

"Bize yaşattıkların için teşekkür ederim Corra." Yaramazlıklarına ve huysuzluklarına rağmen, bu vefasız canavarı gerçekten özleyecektim. "Umarım karşılığında buraya bir şeyler verebilmişimdir."

"Bir şey verildi, bir şey alındı," diye şarkı söyledi Corra,

ilgisiz. "Hiçbir şey alınmadı, hiçbir şey öğretilmedi. Neye ihtiyacınız olursa isteyin, söz veriyoruz getireceğiz."

Gülümsedim. Eğer bu Corra'dan gelen uygun bir veda değilse, ne olduğunu bilmiyordum. "Sana da sevgiyle veda ediyorum şeytan."

Samhain gecesine adım attım. Sonbaharın kazları uçmuş, günbatımının kırmızı-altın lekesinin dokunduğu çimenleri kanlı kırağı yıldızları kaplamıştı.

Gün batımı.

Geç kalmıştım. Irian'ın dönüşümü onun üzerine olacaktı ve eğer orada olmazsam-

Roslea'ya doğru koşarken dehşet içimi ürpertti. Gri orman loşta bana doğru uzanıyordu, çıplak dallar elbisemin eteklerini kavıyor ve saçlarımdaki tüyleri koparıyordu. Alacakaranlığın mavi bulanıklığında merak uyandıran bir sessizlikle başımın üzerinde daldan dala atlayan kargalar. Siyah kanatlarının parlaklığı, sefil ve kararlı kalbimin yanıklığını yansıtıyordu.

Canavarlar mezarlığına ulaştım. Alacakaranlıkta, pullar kıvrımlı uzuvlar boyunca dalgalanıyor ve uyuyan devlerin iniltileri toprağı gümbürdetiyordu. Çarpık kolları bana doğru uzanıyordu; açık siyah ağızları uluyordu. Ötede, dere bir uyarı parıltısı yayıyordu; günün son ışıkları çıplak dalların arasından geçip köprünün taşlarına çarpıyordu.

Kapıdan hızla geçtim. Ve neredeyse uzun bir çerçeveye çarpıyordum.

Irian değildi. Rogan bile değildi. Chandi'ydi.

Sertleştım. Eala ile karşılaştığımdan beri uzun boylu kızıdan bilerek uzak durmuştım. Bir süre için onu arkadaşım sanmıştım. Güzeldi. Ama her fırsatta Eala'nın emirlerini yerine getirmişti. Eala'ya söylenen iğrenç yalana ortak olmuştu.

Irian'ı gözlerimde lanetledim; onu neredeyse benden ayıran yalandı bu. Prensesine sadıktı ve her zaman da öyle olmuştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Soğuk bir şekilde sordum.

"Beni görmek istemediğini biliyorum." Baştan aşağı kırmızı ve altın rengi giyinmişti, geniş elbisesi sonbaharın ölmekte olan ihtişamının bir kutlamasıydı. Ama tedirgindi. Elleri birbirine kenetlenmişti. Gece soğuk olmasına rağmen üst dudağında boncuk boncuk ter vardı.

"Haklısın. Biliyorum."

"Yaptığım şey için özür dilerim-"

"Hangi kısmı?" Hırladım. "Eala'nın adına bana yalan söylemek mi? Yoksa masum bir adamı yanlış bir suçlamayla lanetlemek mi?"

"Yardım ettiğimi sanıyordum-" Durdu, titreyen bir elini alnına götürdü. "Bunun bir önemi yok. Dinle, burada olduğumu bilse Eala beni öldürürdü. Ama en azından bunu yapabilirim. Bilmeyi hak ediyorsun."

"Neyi biliyorsun?"

"Onu yakaladılar."

Bir trajedinin önsezisi enseme kavradı. "Kimin elinde?"

"Bardaí. Kor Ayı'ndan önce en zayıf olduğu zamanı biliyorlar. Kendinde değilken onu bugün tuzağa düşürdüler. Gök-Kılıcı'nı başka bir varise devretmesine izin vermeyecekler. Son vahşi büyü'nün de serbest kalmasını istiyorlar; Kapıların düşmesini istiyorlar ki insan diyarlarına misilleme yapabilsinler."

"O öldü mü?" Bileğini sertçe kavradım. "Bana ölmediğini söyle."

"Henüz değil." Yüzünü buruşturdu, ancak bunun onun ölüm ihtimalinden mi yoksa benim tutuşumun acısından mı kaynaklandığını bilmiyordum. "Bunu bir gösteri haline getirmek isteyeceklerdir. Ona meydan okumasının bedelini ödetmek isteyecekler. Mirasının sonsuza dek yok edilmesini ona izletmek isteyecekler."

"Bu iyi bir şey." Anılar ve düşünceler ve yarım

Geliştirilen planlar zihnimde bulanıklaştı. "Bu bana zaman kazandırır."

Chandi'nin dudakları birbirine yapıştı. "Ne için?"

"Her şey için. Kendimi Irian'ın Sept'ine bağlamam için. Rogan'ın Eala'ya, Eala'nın da ona söz vermesi için. Hazine'nin olması gerektiği gibi ondalık olarak verilmesi için."

"Rogan hakkında." Chandi'nin yüzü yeni bir duyguyla buruştu. "Bilmen gerekir-"

Ama o anda Rogan umurumda değildi.

Chandi'den uzaklaşıp Söğüt Kapısı'na doğru ilerledim. "Bir fikrim var." Kelimelerim buz gibi beyazdı.

karartan gece.

"Seni beklemeli miyim?"

"Hayır. Eala seni bekleyecektir. Bana yeterince yardım ettin.

Ona yardım ettiniz. Teşekkür ederim."

Altın şarkılı köprüye tırmanmadan önce Chandi'nin titreyen ellerini sıktım. Ötede, Roslea bıraktığım gibiydi.

-Tír na nÓg ve insan diyarları arasında ahlaksızca akan büyüyle inleyerek, yarı canlı bir şekilde. Botlarımı tekmeledim ve serin, kabaran toprağa bastım. Güç içime işledi ve toprak kokulu bir rüzgârla Yeşil İşaretimi uyandırdı.

Çocukluğumdan beri ilk kez büyü'nün üzerime tamamen dökülmesine izin verdim. Vahşi büyümenin ve amansız sakinliğin istikrarlı okşayışından keyif aldım. Yıllarca onu hor görmüş, bastırmış, düşmanım haline getirmiştım. Ama bu -bu büyü, bu güç- benim tek yoldaşım, daimi dostum olmuştu. Beni cezbetti, beni kışkırttı, beni zorladı, beni rahatlattı. Her zaman bunun benim çöküşüm olacağını düşünmüştüm.

Artık iliklerime kadar biliyordum, bu benim kurtuluşum olacaktı.

Gözlerimi kapattım ve Yeşil İşaretimi bedenimin sınırlarının ötesine ittim. Toprağı titretti ve çalılıkların arasından iç çekti ve ağaçların arasından fısıldadı.

Kuru yapraklar üzerinde nal sesleri. Kısarak

Ağaçların arasında, yürüyüşü düzensiz ve dengesizdi. Gözlerimi dikip baktım, çünkü her ne kadar benim için kusursuz olsa da, bir yıl önce burada bindiğim at değildi. Eimar'ın benekli gri postu büyük parçalar halinde yırtılmış, beyaz huş ağacından kemikleri ortaya çıkmıştı. Akasmaların esnek kasları esnemişti. Toynakları pürüzsüz nehir taşları gibiydi. Yelesinden ve kuyruğundan alıç ve hanımeli damlıyor, Bealtaine'in kokularını peşinden sürüklüyordu.

"Tekrar merhaba, hızlı olan."

Sarmaşıklı ağzını indirdi ve beni dürttü. Kararan gökyüzüne baktım, sonra yeşil dizginini kavradım. Sırtına tırmandığımda çiçekler toprağa yağdı. Bacaklarının dalları isteksizce gıcırdadı; omurgasının yaprakları istekli bir şekilde hışırdadı.

Arkamda devasa taş canavarlar inleyerek canlandı. Uğuldayan ağaçların arasında uyumsuz bir şekilde alacakaranlığı dolduruyorlardı. Pırıl pırıl bir denizkızı parlak derisinden dışarı tırmandı, gözleri geceyle uyuşmuştu. Pulları bulanık Karaca otu rengine olan Aughiskie'ler dere kenarında oynuyorlardı, paçaları sulu köpük gibiydi. Sürünen bir dearg due dişlerini ellerinin bıçaklarında biledi. Ve Fomorianlar dağlar kadar iri adımlarla köprünün önünde hareketsiz beklediğim yere doğru ilerlediler.

Bu benim büyümdü ama sadece benim büyüüm değildi. Corra'nın son sözleri zihnimden geçerken bile Dún Darragh'a doğru baktım. Gülümsedim.

Ne de olsa pazarlıktan bir şey elde etmiştim.

Tír na nÓg'da, ağaçların arasından uzak müzik tınıları yükseliyordu. Eimar'ı köprünün karşısına, başka bir yerin kenarındaki kararan ormana doğru ittim.

Kalın dalları erimiş damarlarla titreşen bir dizi eski gümüş kayının altından geçtik. Kemik kuşları cam gibi keskin yapraklar arasında uçuşuyor ve mücevherli meyveleri gagalıyordu. Yakutlar, safirler ve zümrütler ağarmış gagalarından parlıyordu. Ama hayır, yakut kanla olgunlaşmış bir insan kalbiydi, safir ise kaynayan bir deniz. Ve zümrüt bütün bir dünyaydı, keskin, parlak ve dolup taşan

söz veriyorum.

Ötede, orman. Direk gibi ağaçlar, adı konulamayan renklerle bezenmiş bir gökyüzüne doğru yelken açıyordu. Ağaçlar demirden dövülmüş ve pirinçten dövülmüştü. Söylenmiş her şarkı için bir ağaç vardı. Korku kadar vahşi ağaçlar, uzun zaman önce ölmüşlerin yüzleriyle kazınmıştı. Ve altlarında, toprağın kemikleri uzanıyordu: kökler, ayaklarımın altında evcilleşmemiş, görünmeyen bir orman.

Ve sonra onları gördüm. Dans eden Folk alayı bana aylar önce olduğundan daha az yabancıydı. Şarkıları ateşin çıtırtısı, dalgaların çarpması ve kır çiçeklerinin arasından geçen rüzgâr gibi geliyordu ama kahkahaları sadece kahkahaydı ve gözleri -koyu renkli ve mücevher gibi parlak-sadece gözlerdi. Eimar'ı geçit törenlerine katılması için kenara çektim ve ne bana ne ona ne de arkamdan gelen canavarlar geçidine baktılar.

Bir zamanlar bir bahar düğününe ev sahipliği yapmış olan açıklık, bir hasadın, bir yılın, bir hegemonyanın bitişini kutlamak için bir cümbüşe dönüşmüştü. Kırmızı ve portakal çiçekleri ağaçlara kan lekeleri gibi sıçramıştı. Keskin dişler fırlatmış yüzlere benzeyen cesur fenerler titrek alevlerle yanıyordu. Sert bir esinti tenimi ıgneliyor ve yükselen ayın üzerindeki bulutları dağıtıyordu. Ormandaki diğer tüm ağaçlardan daha uzun ve daha görkemli olan Öz Ağaç yakınlarda sallanıyordu.

Boğazıma soğuk bir şey düğümlendi. Gece, çürüme tadında yavaş, kurşuni bir sessizlikle çoktan çökmüştü.

Zamanım tükenmek üzereydi.

Eimar'dan indim ve mezardan çıkarılmış canavarlardan oluşan fiannıma ağaçların altında saklanmalarını işaret ettim. Alnımdaki tüyleri düzelttim. Uzun tüylü trenimi arkamda süpürdüm, sonra ormanın gölgesinden Köz Ayı Feis'ine adım attım.

Ama Rogan'ın yolumu kestiğini gördüm.

Bölüm Kırk Yedi

Changeling."

Sesi endişe, öfke ve rahatlamayla gergindi. Renkli fenerlerin ve sürünen gölgelerin arasında o kadar normal, o kadar insani görünüyordu ki neredeyse kalbim kırılacaktı. Altın sarısı bukleleri -bu durum için ehlileştirilmişti- alnına ve omuzlarına dökülüyordu. Nehir taşı gözleri üzerimde gezinirken yeşil ve mavi parıldıyordu. Tüylerle örülmüş siyah saçlarımı inceledi. Uyumsuz gözlerimi. Işıltılı elbisemi ve yanardöner siyah mantomu.

"Amergin'in cehenneminde sana ne oldu?" Uzanıp bileklerimi yakaladı. "Nerelerdeydin?"

Elinden kurtulmak için kıvranmaya çalıştım. "Tír na nÓg'da kalmam gerekiyordu."

Beni sıkıca tuttu. "Bir mesaj bırakabilirdin. Tabii atımı Geçit'in kenarındaki bir ağaca bağlı bırakmanın benim için bir anlamı olması gerekmiyorsa."

Geçen ay Rogan'ı ne kadar az düşündüğümü fark ettiğimde suçluluk duygusuyla dudağımı ısırdım. "Bugün bütün gün Dún Darragh'daydım. Seni aradım ama-"

"Buradaydım. Seni arıyordum." "Nasıl?"

"Kapılar zayıf." Elleri kollarımda acı verici bir şekilde sıkıştı. "Eala ve kuğu bakirelerin söylediği onca şeyden sonra

Ben, endişelendim-"

Anlamadığımı için başımı salladım. "Sana neyi anlattım?"

"Onun hakkında." Rogan başını eğdi.

Bakışlarını takip ettim. Ve içimi kaplayan korku yüzünden neredeyse iki büklüm oluyordum.

Halk ev sahibinin önündeki kürsünün üzerinde, Irian metal ve kötü niyetle zaptedilmişti. Ama beni üzen onun dizlerinin üzerinde, elleri arkadan bağlanmış görüntüsü değildi. Yüz ifadesiydi; soğuk, sert ve fırtınaya kapılmış. Sadece yüzü bile beni çözdü. Bir günden kısa bir süre içinde, ay ışığının altında benimle sevişen ve bana iyi geceler dememem için yalvaran adamdan bu adama dönüşmüştü. Bir yıl önce tanıştığım, korku gibi bir yüzü ve öfke gibi bir ağzı olan canavara.

Ve hâlâ çok muhteşemdi. Bu tuhaf eğlencenin arasında bile, karanlık ve ısrarlı bir şekilde parlıyordu. Sönüp gitmeyecekti.

Yine de öyle ya da böyle yok edilecekti. Onların ya da benim elimle-Irian bu gece öldü.

Ona doğru yürümeye başladım. Ona yardım etmek, onu tutmak zorundaydım ama Rogan'ın kolumu tutuşu beni geri çekti. Etrafımızda, doğaüstü bir müzik yükseldi. Kıvrak bedenler soluksuz bir çağlayanın içinde dönüyordu. Eli belime dolandı. Beni dansçı kalabalığının içine itti, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi ev sahibinin içinde döndürdü.

"Ne yapıyorsun prensim?" Boynumu Irian'a doğru çevirdim, eğlencenin arasından onu görmeye çalışıyordum. "Bunun zamanı değil-"

"Beni duymanı istiyorum, Fia." Rogan'ın sesi alçak ve vurguluydu. "Onu sevmeye çalıştım. Ama hep sen oldun."

Kelimeler tüm dikkatimi ele geçirdi. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun." Adımlarımız yavaşladı ama durmadı. Biz dansçıların arasında sallandı. "Kendimi bildim bileli sadece seni sevdim. Seni çocukken aşçının gizli dolabından şeker çalarken sevmiştim.

Atlara yem vermek. Bahçede oyuncak kılıçlarla dövüşmek. Tahta sallarla gölette yelken açardık. Ve biz büyüdükçe seni daha çok sevdim. Beni anlayan tek kişi sendin. Beni dinleyen. Bana biçilen hayat yerine istediğim hayatı yaşamamı isteyen tek kişiydin. Ve sonra ayrıldık."

"Rogan-"

"Bizi parçaladılar. Anneni. Babamı." Gözleri pişmanlıkla kararmıştı. "Beş yıl önceki o güne dönebilseydim, dönerdim. Senin için savaşırdım, Fia. Bedeli ne olursa olsun seni seçerdim. Dünyaya seni ne kadar sevdiğimi söyledim, sadece benim bildiğim gibi. Evleneceğim kişi sen olurdun."

Bir an için tereddüt ettim. İçimde canlandığı bir ömürlük anılar, fırtınadaki çiçekler gibi dönüp duruyordu. Ama sonra sözleri kafa karışıklığının içinden süzüldü. Dünyaya seni ne kadar sevdiğimi söyleyecektim, sadece benim bildiğim gibi.

Sözler acı veriyordu. Rogan bunu bilmese de, bu sözler annesinin nakaratına çok yakındı. Senin gibi birinin nasıl seveceğini sadece ben bilirim. Ve hiç kimse seni benden daha fazla sevemez.

Beni öfkeye sürükleyen her şeyden çok bu sözlerdi.

Çünkü ikisi de yanıliyordu. Beni nasıl seveceğini bilen tek kişi onlar değildi. Irian beni nasıl seveceğini biliyordu, olduğum ve olmadığım her şey için. Ve daha da önemlisi kendimi nasıl seveceğimi anlamaya başlamıştım.

Sesimi sertleştirdim. "Sahip olduğumuz tek şey tatlı anılar ve pervasız fantezilerdi Rogan."

"O zaman bana gerçek olmadığını söyle."

Yırtık pırtık kelimeler acımasızca-tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Beni beş yıl önceki o serin mavi sabaha geri götürdüler - parmak uçlarım onun soğuk üzengisinde titriyordu, çizgili beyaz yüzü bana bakıyordu. Kararlılığım kırıldı

ıstırap içimi parçaladı. Rogan'ın nehir taşı gözleri benimkileri taradı, üzgün ve arayış içinde. Irian'ı görebilmek için umutsuzca başka tarafa baktım ama dönen cümbüş onu hâlâ saklıyordu.

"Senin bozman gereken bir büyü yok mu?" Meydan okur gibi görünmeye çalıştım ama sesim bana ihanet etti.

"Bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyle, Fia, ben de gitmene izin vereyim."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Yine tereddüt ettim. Çünkü yıllarca gerçek olmuştu. Çok büyük bir kısmı gerçektir. Onu sevmiştim - çaresizce, son derece, kusurlu bir şekilde. Bu bir çocuk sevgisiydi. Ama aşktı. Ve bu konuda ona yalan söyleyemezdim.

Yüzümü acımasız hale getirdim. "Gerçektir Rogan. Ama çok geç kaldın. Artık bir zamanlar olduğum o kız değilim. Ve sen de artık o çocuk değilsin. Ne sen benim için yaratılmıştın ne de ben senin için. Bu kadarı her zaman doğrudur."

"Siktir et." Geri çekildi, bir elini buklelerinin arasından geçirdi. "Bu da ne demek oluyor? Hayatımı başkalarının isteklerine, başkalarının hayallerine göre yaşamaktan çok yoruldum. Bunların hiçbirinde benim söz hakkım yok mu?"

"Görevini her zaman biliyordun Rogan-"

"Donn görevime lanet olsun." Nehir taşından gözleri dans eden fenerlerin altında yeşil yeşil parlıyordu. "Bridei'yi kaybedersem, öyle olsun. Eğer babam değerli krallığını değersiz kardeşime bırakırsa, halkımız kan ağladığında bu onun suçu olur. Benim değil. Kalbimin sesini dinlediğim için Yüce Kraliçe beni dünyanın sonuna kadar avlamaya karar verirse, ayaklarımın üzerinde durabildiğim sürece kaçırım. Eala için yaratılmış olmam umurumda değil, Dönüşen. Ben seni istiyorum. Eğer gönüllü kalbimi birine vereceksem-"

İçime bir şok dalgası yayıldı. Elimle Rogan'ın ağzını kapattım ve ağzından dökülen dikkatsiz kelimeleri susturdum. Şaşkınlık onu sakinleştirdi.

"Az önce ne dedin sen?" Elimi ağzından bir santim kaldırdım.

"Dedim ki, eğer gönüllü kalbimi birine vereceksem-"

Tekrar elimle ağzını kapattım. Bir çağlayan

farkına vardım.

"Büyüyü bozmak için Eala'ya olan aşkını Halk ev sahibinin önünde ilan etmen gerektiğini söylemiştin," dedim kısık sesle. "Onu senin adınla, senin kraliyet evinle evliliğe bağlamak için."

"Bu doğru." Rogan'ın kafası karışmış görünüyordu. "Ona gönülden bağlı olduğuma yemin etmeliyim. Ama sana söylüyorum-"

Sözlerinin geri kalanı kulaklarımdaki kan uğultusunun altında boğuldu. Onun istekli kalbi. Bu bir tesadüf değildi, olamazdı. Rogan Halk büyüsü hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu kelimeleri rastgele seçmiş olamazdı. Eala'nın ona söylediği bir şeyi tekrarlıyordu. Eala'nın okuduğu bir şeyi. Ona verdiğim günlüklerde.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Belki de yanılmıştım. Belki de bir şey yoktu. Belki de sadece kullandığı ifadeydi. Ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu.

Cathair, eski hikâyelerde, istekli bir kalbin neredeyse her şeyi yapabileceğini söylemişti. Sihir çalmak. Yeni dünyalar yaratmak. Ölüme mahkûm insanları kurtarmak.

O günlüklerde kullanabileceği bir şeyler olmasını ummuştum. Sayfalarında yazılı olan en karanlık, en sevgili büyüye ulaşacağını asla hayal etmemiştim.

Ama Eala acımasız bir kraliçenin kurnaz kızı olarak doğmuş ve yıllarca annesinin çıkarıcı parmakları altında büyümüştü. Sonra Halk tarafından yetiştirildi, onların soğuk ve kurnaz yöntemlerini öğrendi. Asla tam bir yalan söylemezdi - her zaman tüm gerçeği gizlemek için kelimeleri çalı çırpı gibi bükerdi. Başkalarına ne pahasına olursa olsun, bir durumu kendi amaçları doğrultusunda manipüle etmek.

Bu, bu kırmak istediği oyuncak bebektir. Bu onun son oyunuydu. Onu lanetlerinden kurtarmak için Rogan'ın yardımına ihtiyacı vardı. Ama bir damat olarak değil. Gönüllü bir kurban olarak.

Bu sefer Rogan'ın kolunu kavrayan bendim. "Nerede o?"

Parmak uçlarımda altında pazusu zıpladı. "Kimin?"

"Eala." Sesim acildi. "Morrigan adına nerede o?"

Sormama gerek yoktu. Halk konağının karşısında, Irian'ın diz çökmüş, bağlanmış ve eğilmiş olduğu kürsünün yakınında, uzun, zarif boyunlu bir kadın kalabalığın önüne çıktı. Ay ışığı gibi saçları vardı ve beyaz tüylerden bir elbiseyle göz kamaştırıyordu. Hizmetçi grubu akkor renklerde giyinmişti - dönen suyun mavisi, dans eden ateşin kırmızısı, dönen bulutların grisi, sürünen çimenlerin yeşili. Onu kürsünün üzerine kaldırdılar ve tüyleri arkasında kanat gibi çırpındı.

"Akraba ve yakınlar, yabancılar ve dostlar, Köz Ayı Feis'ine hoş geldiniz!" Eala'nın sesi yivli ve deliciydi, kalabalığın içinde yankılanıyordu. Bazı kafalar şaşkınlıkla döndü ama Halk'tan pek çok kişi onu tanıyor gibiydi. Tekinsiz sesler yükseldi. Keskin dişler ay ışığında parlıyordu. "Bu gece size hitap edenin neden Sarmaşık Kapısı'ndan Dualtach olmadığını merak edebilirsiniz. Umarım bunun yerine bana ve sizinle paylaşmak istediğim beklenmedik sevince karşı sabırlı olursunuz." Gözlerini fenerlere karşı gölgeledi ve cümbüşe doğru baktı. "Rogan? Prensime? Neredesin?"

"Yapma," diye bağırdım. Ama Rogan çoktan yanımdan ayrılmıştı. Ona doğru tutundum. Parmak uçlarım dirseğini sıyırdı, koluna takıldı.

"Benim için seçim yapmaktan bıktım." Beni silkeledi. "Bırak da uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapayım."

Kalabalığı iterek geçti. Peşinden gittim ama Halk ev sahibi önümde bir duvar gibi duruyordu.

"İşte buradasın." Eala ince ellerini uzattı ve Rogan'ın yanına çıkmasına yardım etti. Altın saçlı ve güçlüydü, zahmetsizce ve inkâr edilemez bir şekilde insandı. Halk ev sahibi yine mırıldandı. Eala'nın gülen sesi bana doğru süzülürken onların zayıf, kıvrak bedenleri arasında ilerlemeye devam ettim. "Benzer benzeri çağırır, dendiğini duymuştum. Bunca yıldır aranızda yaşamama rağmen, kaderimde bir ölümlünün aşkını kabul etmek varmış gibi görünüyor. Bu eğlenceli değil mi?"

Eğlencenin içinden bir kıkırdama yükseldi.

Eala Rogan'a doğru döndü. "İstediğin bir şey var mı?"

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı, sevgilim?"

Rogan eğilip kulağına bir şeyler mırıldandı. Eala kaskatı kesildi. Yüz ifadesi fenerlerin ışığında titredi ve bir an için onlardan biri gibi göründü.

Mermer yüz. Mum ışığı gözler. Aç dişler ve vahşi bir arzu.

Rogan'a ondan uzaklaşması için bağırmak istedim. Ama gözlerinde pişmanlık birikirken bile onun yanında kaldı.

"Özür dilerim sevgilim, seni tam olarak duyamadım." Sarı saçlarını nazikçe kulağından çekti ve başını yana eğdi. "Tüm güzel sözlerin ve kahramanca eylemlerinden sonra bana söz vermeyeceğini söylediğini sanıyordum. Ama sizin kadar zeki bir prensin böyle aptalca bir hata yapmayacağı kesin."

Rogan'ın yüzü sertleşti. Eala'yla gerçekten kardeş olsaydık, Rogan'ın kendisine aptal denmesinden nefret ettiğini ona uzun zaman önce söylerdim. Hatalı olduğunun söylenmesinden nefret ettiğinden bile daha çok nefret ederdi. Ama o benim kız kardeşim değildi. Sayılan hiçbir şekilde değildi.

Kalabalığı daha sert ittim. Folk sunucusu önlerinde yaşanan dram karşısında donup kalmıştı.

"Sana kalbimi sunamam." Rogan, prens gibi ve tövbekâr bir edayla önünde eğildi, önünde kaynayan kuğu kıza. "Seni tutsak eden büyüü bozmak için bile. Bu doğru olmaz, dürüstçe olmaz. Kalbim uzun zamandır başkasına ait. Ve ben onu kendi isteğimle ona veriyorum."

Rogan dışarı baktı ve nehir taşından gözlerini bana dikti. Kürsüden yarım düzine adım ötede donup kaldım. Bakışlarım isteksizce Irian'a kaydı. Artık beni görmüştü - kendi gölgeli kanatlarından çalınmış gece siyahı tüylerden oluşan pelerinin ve abartılı elbisemle konağın içinden geçerken nasıl görmezdi ki? Gözlerinde umut vardı... keder... teslimiyet. Dizginlenmiş bir şiddetin soğuk kenarı. Bağlarına karşı sarsıldı ve yırtık mantosunu alacakaranlığa savurdu. Ve bekledi.

İkisi de bekledi, iki çift göz bana sabitlenmişti. Biri mavi-yeşil. Biri gümüş. Ve ben, alaycı, mırıldanan bir grup Halk'ın önünde hareketsiz duruyordum. Kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde çarpıyordu. Zamanım tükeniyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Karar vermeliydim. Yapmak zorundaydım.

"Bunu yapmak istememiştim." Eala kırık bir şekilde iç çekti. "Ama korkarım bana başka seçenek bırakmadınız."

Ellerini saçlarına, soluk tüyler ve soluk çiçeklerden oluşan ışıltılı tacına doğru kaldırdı. Ama şimdi gördüm; beyazların arasına sıkışmış küçük siyah noktalar.

Eala siyah çiçeklerden birini kopardı. Parmak uçlarından kan damladı. Bir engerek kadar hızlıydı, parmak uçlarında durdu. Rogan'ı çenesinden yakaladı. Ve parmaklarını onun ağzına soktu.

Dehşet beni kavradı. Irian'ın sesi Vahşi Av Feis'ine dair puslu anılarımın arasından süzüldü: Kara çiçekler insanları... telkine açık bırakıyor. Sadakatin, sevginin, bağlılığın üstesinden gelirler. Sadece demir gibi bir irade onlara dayanabilir.

Rogan sarsılarak uzaklaştı ama çok yavaştı. Ağzı çalışırken dudaklarına kırmızı bulaştı. Öğürdü, parçalanmış siyah yaprakları tükürdü. Boğazını tırmaladı. Ürperdi. Kürsüde dizlerinin üzerine çöktü.

Çaresizce izlerken korkum dehşete dönüştü. Çiçeği yuttuğumda etkisi anında ortaya çıkmıştı. Rogan'ın bu etkiye dayanabileceğine dair çok az umudum vardı.

Takdire şayan pek çok özelliği vardı. Demir gibi bir irade bunlardan biri değildi.

Sonunda Rogan hareketsiz kaldı. Eala kanlı elini elbisesinin ön kısmına sildi ve beyazın üzerinde kırmızı bir leke bıraktı. Rogan'ın ellerini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Altın rengi bukleleri yüzüne dökülmüştü ve gözleri kısılmıştı.

"Hoşunuza gitse de gitmese de siz bana aitsiniz prensim." Sözleri şefkatli ve pişmanlık doluydu. Sonra döndü ve doğrudan beni işaret etti. "Şimdi bana kız kardeşimi getir."

Kırk Sekizinci Bölüm

Rogan doğruldu ve gözleriyle onun işaret parmağını takip etti. Bana geldiklerinde neredeyse çığlık atacaktım. Nehir taşları, okyanuslar, alacakaranlık gökyüzü gibi değişken mavi-yeşil bakışları gitmişti. Bakışları düz, gri ve cansızdı. İçimi ürperten bir kararlılık dışında boştu.

Öne çıktı. Kürsüden aşağı atladı. Ve kalabalığın arasından bana doğru hızla ilerledi.

İnkâr ve korku içimde savaştı ve tepkimi yavaşlattı. Sonra döndüm ve kaçtım. Ya da kaçmaya çalıştım. İlerlememi engelleyen Halk konağı geri gitmemi de engelledi. İnce, esnek olmayan bedenlere doğru itildim. Zalim bir eğlence ya da kayıtsız bir küçümseme veya alaycı bir üstünlükle çarpıtılmış yüzlere yalvarırcasına baktım. Eller kollarımı kavradı ve tüylü örgülerime takıldı. Kahkahalar kulaklarımı tırmaladı. Keskin dişler ay ışığında gıcırdadı. Ev sahibinin içinde gale takılmış bir yaprak gibi döndüm - ileri, geri, yanlara. Ama neredeyse ormanın kenarına gelmişim. Ağaçların güvenliğine uzandım, yardımına gelmeleri için çalılıkları ve yeşillik yumaklarını çağırdım. Sessizce taş canavar sürüme seslendim.

Büyük, sert, tanıdık bir beden beni kalın bir gövdeye çarptı. Kafatasım sert ağaç kabuğuna çarparak çatladı. Etrafıma renkli yapraklar yağdı. Sersemlemiş bir şekilde döndüm. Tutunduğum

Greenmark kaydı. Orman geri çekildi ve taş ordum hareketsiz kaldı.

Güçlü kollar beni kaldırdı ve geldiğim yoldan geri çekti.

Kalabalık Rogan için benim için yapmadıkları bir şekilde ayrıldı. Beni Eala'ya doğru sürüklerken onunla savaştım. Saçını, mantosunu yırttım. Kumaş duyulabilir bir şekilde yırtıldı, çatlak nehir taşı broşu avucumda parçalandı. Ama Rogan'la binlerce kez dövüşmüş ve onu sık sık yenmiş olmama rağmen bu farklıydı. O artık bir insan değil, bir makineydi. Tırnaklarım yanağında kırmızı çizikler oluşturduğunda irkilmedi. Dişlerim ağzımı kapatan avucumu parçaladığında gözünü bile kırpmadı. Greenmark'ıma uzandım, içimde yenilenmiş bir intikamla zonkluyordu. Kısa bir süre için, bir yıl önce Eimar'a yaptığım şeyi Rogan'a yapmayı düşündüm. Pinecone'a yaptığımı. Caitríona'ya.

Sonra savaşmayı bıraktım. Morrigan bana yardım etti, ama şimdi bile

-Elleri kollarımı morartırken ve gözlerinde hiçbir aşinalık yokken onu incitmek istemedim. Kara çiçeklerin büyüsünün nasıl işlediğini bilmiyordum ama o hâlâ orada olmalıydı. Onu yok edemezdim.

Rogan kürsüye çıktı ve beni Eala'nın önüne bıraktı. Altımızdaki Halk fısıldaşıp mırıldanıyordu, eğlenen entrikalar hâlâ ilgilerini çekiyordu.

Bu küçük ölümlü dramlar ne kadar da büyüleyici görünüyor olmalı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdım.

"Bu şekilde olmak zorunda kaldığı için üzgünüm." Eala'nın güzel yüzü ifadesizdi. "Onun kalbini istedim. Onun istekli kalbini."

"Yani onun yerine vasiyetini mi çaldın?" Omuz silkti. "Ona hâlâ ihtiyacım var." "Ne için?"

"Annem her zaman çok dar görüşlüydü, alt krallarının güçlerini korumalarına izin veriyordu." Eala başını hüznle salladı. "Onların küçük kavgalarına ve sınır anlaşmazlıklarına neden göz yumduğunu hiç anlamadım. Kraliçe olmanın ne anlamı var ki?"

erkeklerin kavgalarına katlanmak zorundaysanız? Neden gerçek bir kraliçe, iyi bir kraliçe, güçlü bir kraliçe olarak hükmetmiyorsunuz? Herkesin kraliçesi?" Yüzü buruştu, sonra düzeldi. "Rogan'ın istekli kalbi bana bir anda tüm Fódla'yı satın alabilirdi. Ama ben onun itaatıyla yetineceğim. Bridei, veliaht prensi yanımda olursa bana daha kolay boyun eğer."

Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım ama çoktan benden ve Rogan'dan uzaklaşmaya başlamıştı. Kuğu kızlarından birine, Vahşi Av Feis'inden tanıdığım kızıl saçlı bir kıza işaret etti. Kız anlamadığım bir isteksizlikle merdivenlerden prensesine doğru tırmandı. Eala'nın önünde durdu, titriyordu. Eala onu kucakladı, yanağından şefkatle, kederle öptü, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Eala'nın avucunda beliren bıçak, gülen fenerlerin titrek ışığında altın renginde parlıyordu. Bıçağı kızıl saçlı kadının göğsüne dayadı.

"Devam et." Eala'nın sesi yatıştırıcı, nazik ve ıssızdı. "Unutma tatlı kardeşim, bunu Fódla için yapıyoruz. Ve Tír na nÓg için. Bunu kendimiz için yapıyoruz. Ve seni tekrar göreceğim."

Kızıl saçlı kadın gözlerini kapattı. Ağzı sanki bir dua okuyormuş gibi hareket etti. Sonunda küçük pembe diliyle dudaklarını ıslattı ve biraz daha dik durdu.

"Ateşe ve gökyüzüne, hızlı suya ve kadim ağaca and olsun," dedi titreyen bir sesle. "Gönüllü kalbimi sana söz veriyorum, Eala Ní Mainnín."

Eala hançeri indirdi. Bıçak genç kızın göğsünü kesti, kız nefes alıp çığlık atarken ve göğsünü tırmalarken eti oydu. Geniş, kırmızı bir yarık açıldı. Eala yumruğunu parçalanmış göğüs kafesine daldırdı ve kızın hâlâ atan kalbini yerinden söktü. Kızıl, kızın kolunu dirseğine kadar kapladı ve ayaklarının dibindeki yere sıçradı. Kızıl saçlı yere yığıldı.

"Bu istekli kalbin gücüyle Tüyle Sept'ine olan bağlılığımı reddediyorum," diye haykırdı Eala. "Kendimi ve bakirelerimi onun geasa'sından, büyülerinden ve

koruma ve sadakat bağları."

Acımasız, vahşi bir büyü patlaması Eala'dan dışarı doğru dalgalandı - çalınmış aşkın ve zorla kalp kırıklığının büyüğü. Kemiklerimi parçaladı, neredeyse beni parçalıyordu. İnledim ve bağlarına karşı çılgınca çırpınan Irian'a doğru baktım. Çırpındıkça omuzlarındaki kaslar şişiyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Öne doğru düştü, gevşekti. Ona doğru çırpındım ama Rogan'ın kollarımın etrafındaki elleri demir gibiydi.

Yılmayan Eala kanlı elini kaldırdı ve sıradaki bakiresini işaret etti. "Niamh," diye seslendi. "Vakit geldi."

Koyu renk saçlı bir kız kürsüye çıktı. Eala'dan birkaç adım ötede duraksadı, yüzünde tereddüt okunuyordu. Gözleri kız kardeşinin önünde buruşmuş ve kırılmış bedeninden, boş gözlü ve uysal Rogan'a kaydı. Bana.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Senden her ne istediye, sana her ne söz verdiye, senin hayatına değmez."

Ama sözlerim sadece genç kızın kararlılığını güçlendirdi. Son birkaç adımı Eala'ya doğru geçti. Kucaklaşmaları, altımızdaki huzursuz Halk kıpırdanırken bile aynı uzunlukta sürdü. Dudaklarındaki yemin kız kardeşininkiyle aynıydı.

"Ateşe ve gökyüzüne, hızlı suya ve kadim ağaca yemin ederim ki, gönüllü kalbimi sana adıyorum."

Korku içimi yaktı. Bu sefer, izlemeyi reddettim -Eala hançerini genç kızın göğsüne saplayıp kızın hâlâ atmakta olan kalbini sökerken yüzümü Rogan'ın göğsüne gömdüm. Bakışlarımı sessiz ve şaşkın duran Halk ev sahiplerinin üzerinde gezdirdim. Hiçbiri bu kötücül, kanlı gösteriyi umursamıyor gibiydi. Öldürülmek üzere çaldıkları insanların birbirlerini öldürmelerinin onlar için ne önemi vardı ki?

"Bu istekli kalbin gücüyle Sarmaşık Kapısı'nı talep ediyorum," diye haykırdı Eala. "Gücüne, yeminlerine ve tüm yalvaranlarına sahip çıkıyorum. Kendimi onun yeni ve ebedi barda'sı ilan ediyorum."

Büyü bir kez daha dışa doğru titreyerek uzuvlarımı kesik boğazlar ve hayalet kanla kapladı. Bağırdım. Bu kez hoşnutsuzluğumda yalnız değildim; altımdaki Halk ev sahibi sonunda öfkeyle ayağa kalktı. Kürsüyü ittiler ve gökyüzüne doğru çığlık attılar. Ağaçların arasında çelikle silahlanmış savaşçılar belirdi ve göğsümde umut yükseldi. Ama Eala daha dik durdu, minyon bedenini saran yeni güçle zafer kazanmıştı.

"Sarmaşık Kapısı'nın Fiann'ı, sen bana aitsin." Eala'nın sesi açıklıkta cınladı. Savaşçılar tereddüt etti. "Beni koru. Bakirelerimi koruyun. Sizi geçmeye çalışan herkesi öldürün."

Eala'nın kanlı büyüyle yeni bağlanan Folk fénnidi öfkeyle kürsüye doğru dönen cümbüşçülerle çarpışırken etrafımızda kargaşa patladı. Eala'nın dikkatsizliğinden yararlanarak, ağaçların arasında bekleyen taş canavarlardan oluşan fiannıma doğru farkındalığıma ulaştım. Ama Yeşil İşaret'im dağılmıştı; gücüm tükenmişti. Onları zar zor hissedebiliyordum. Panik içimde yükseldi ve kalan azıcık soğukkanlılığımı da paramparça etti. Kendimi Rogan'ın inatçı pençesinden kurtarmaya çalıştım ve topuğumu ayağına vurdum. Dönerek dirseğimi solar pleksusuna doğru ittim. Ama neredeyse hiç kıpırdamadı; bacağından ve karnından yukarı doğru akıyor olması gereken acı yüzüne yansımadı.

Yavaşça sakinleştım. Rogan her zaman benden daha uzun, daha güçlü ve daha hızlı olmuştu. Ama Anne ve Cathair'in beni bir intikam silahına dönüştürmelerinin bir nedeni vardı. Bu gece burada, Kor Ay'ın altında siyah tüyler içinde olmamın bir nedeni vardı.

Rogan'ın hiç sevmediğı, hiç anlamadığı tek şey -Benim hakkımda. Halk kanım. Yeşil damgam. Bilinmeyen, imkansız kökenlerim. Hep bunun benim kusurum olduğunu düşünmüştüm. Bu gece, onun kusuru olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapattım. Nefesimi yavaşlamaya zorladım. Yeşil yaprakların, kara toprağın ve sürünen köklerin serin, yatıştırıcı telaşına uzandım.

Greenmark'ımı Rogan'a çevirmedim. Kendime çevirdim. Canavarlar mezarlığında yaptığım gibi, doğuştan gelen gücümün tüm gücüyle içimde yanmasına izin verdim. Zümrüt damarlar derimin üzerinde dallandı, sonra dikenli sarmaşıklarla patladı. Yeşillikler kollarımdan yukarı dalgalandı ve omuzlarımdan üzerinden geçerek siyah tüylerden oluşan mantoma dolandı. Koyu kırmızı ve göz kamaştırıcı beyaz çiçekler boynumda patladı ve saçlarıma dolandı. İkiz bilezikler bileklerimi çevreledi - böğürtlen ve ısırgan otu bilezikleri. Baldıran otu ve zehirli sarmaşık. Ama şimdi dışa doğru bakıyorlardı.

Rogan'ın avucundan kan fışkırdı. Yaralar bileklerine doğru ilerledi. Yüzü değişmedi ama eli kaydı. Kollarımı kurtardım ve ondan uzaklaştım. Eala'nın doğrudan bir emri olmadan, beni takip etmek için hiçbir hareket yapmadı.

Kürsünün karşısına geçip kendimi Irian'a doğru attım. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü omzuna gömdüm. Kolları bağlıydı, bu yüzden beni kucaklayamadı ama ben ona dolanırken, tenimi ve saçlarıma hala saran dikenli sarmaşıklara aldırmadan dokunuşuma eğildi.

"Zamanımız tükeniyor, Colleen." Sesi acildi. "Heartwood-

"Rogan'a neden ihtiyacı olduğunu anlıyorum," diye sözünü kestim. "Bridei'yi yönetmek ve güçlü fianna'sına komuta etmek ona insan diyarlarında önemli bir güç kazandırıyor. Ama neden Kapılar? Neyi başarmayı umuyor?"

"Başından beri planı bu olmalıydı." Irian'ın sesi acımasızdı. "Sadece birkaç Kapının kontrolünü ele geçirdiğinde ölçüsüz bir güce sahip olacak. Birbirlerine karşı savaş açabilir ve etki alanlarını rehin tutabilir. Eğer Kılıç titredilmezse, hem insan hem de Halk diyarları üzerinde hâkimiyet kurabilir. Vahşi büyü akışını kontrol edebilir. Her şeyin kraliçesi olabilir."

"Onu durdurmak zorundayız."

"Onu durdurmanın en iyi yolu Gökyüzü Kılıcı'nı sana devretmemdir. Kor Ay zirveye doğru yükseliyor. Sen

beni bu başlardan kurtarmalı. Acilen Yürek Ormanı'na gitmeliyiz."

Ama onu zar zor duydum. İlginin ağırlığı boynumu tırmalıyordu. Eala'nın bakışları bana sabitlenmişti. Ve Irian'a. Gözleri, avuçlarında kesikler ve ayaklarının dibine serpiştirilmiş çiçeklerle bir heykel gibi duran Rogan'a kaydı. Yüzü acımasızlaştı. Zorba, kan lekeli elini hizmetçilerine doğru kaldırdı. Kırmızı bir parmağını eğdi.

"Chandi, aşkım," dedi. "Vakit geldi."

"Hayır." Panik vücuduma yayıldı. Chandi isteksizce, çalkantılı Halk konağının üzerindeki kürsüye tırmanırken bile ayağa kalktım. "Chandi, hayır!"

Ayakları yavaşladı. İçimde bir umut patladı. Avantajımı kullanarak Eala'ya döndüm.

"Beni onun düşmanım olduğuna inandırdın." Irian bağı olduğu yerden kükredi. "Yine de bunca zamandır o sendin."

"Ben senin düşmanın değilim, hiçbir zaman da olmadım." Eala'nın yüzü ani bir duyguyla çarpıldı. Hayranlık, şaşkınlık, ihanet. "Rogan bana evlatlık kız kardeşimle birlikte Tír na nÓg'a geldiğini ilk söylediğinde çok büyük umutlar beslemiştim. Sonunda gerçek bir müttefikim olabilirdi, sevgiyle ve kanla bağı, iddia edebileceğim diğer tüm ittifaklardan daha güçlü." İfadesini kontrol etti, bıçağı kanlı parmaklarıyla daha sıkı kavradı. "Birlikte, bize meydan okuyan herkese karşı durabilecek kadar güçlü olabilirdik. Ama sen bana ihanet ettin. Benim yerime beni esir alanın tarafını tuttun. Bir erkeğin aşkının, bir kız kardeşin aşkının önüne geçmesine izin verdin. Ve bu yüzden, daha sert önlemler almak zorunda kaldım."

"Ama neden?" Altımızdaki arbededen duyulacak şekilde sesimi yükselttim. "Seni daha az kan dökerek serbest bırakabilirdik. Bu kadar ileri gitmemize gerek yoktu."

"Anlamıyor musun?" Eala'nın ifadesi acımasızdı. "Hayatım boyunca bir bozuk para gibi kullanıldım ve takas edildim. Hayranlık duydum. Takas edildim. Çalındım. Arzulandım. Saklandım. Ama ben bozuk para değilim. Ben bir silahım ve kimsenin bana vermediğinden daha keskinim.

kredi için. Bana hiç izin verilmeyen şeyi istiyorum, gücü. Kendi gücümü. Hayatım boyunca birinin, herhangi birinin -Bana vermeye tenezzül etmelerini. Ama hiç kimse vermedi. Bu yüzden şimdi onu almak zorundayım."

"Kız kardeşlerini katlederek mi?" Sesim inanılır gibi değildi. "Bardaí'den Kapıları çalarak mı?"

"Kapıları kontrol eden her şeyi kontrol eder." Beyaz tüyler etrafında bir hale gibi süzülüyordu. "Gökyüzü Kılıcı yok edildiğinde, Sept'lerin bir zamanlar sahip olduğu tüm büyü serbest kalacak. Ama Kapıları elimde tutarsam, kimin gelip kimin gideceğine ben karar veririm. Kimin kiminle ne ticareti yapacağına. Kimin savaşa gideceğine. Kim yaşar, kim ölür. Sept'lerden daha güçlü olacağım. Bardaí'den. Ve Rogan'ın fianna'sını insan alt-kralları fethetmek için kullandığımda, Anne'den de daha güçlü olacağım. Ve bir zamanlar beni kendi iradesine boyun eğdirdiği gibi o da benim irademe boyun eğecek."

Cathair'in sesi içimi titretti. Eithne, Eala'yı kendi suretinde şekillendirmek istiyordu. Eala çekicin her darbesini hissetti ve bunun için annesinden nefret etti.

Dikkatimi Chandi'ye yönelttim.

"Ya sen?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bu güç gaspından ne kazanacaksın? Ölümden başka?"

"Vahşi büyü serbest kaldığında, Eala bizi diriltmenin bir yolunu bulacaktır," dedi Chandi bana, acı veren bir kesinlikle.

"Bu mümkün değil."

"Yemin etti."

"Ve sen ona inanıyorsun? Bana karşı gerçeği çarpıtmaktan başka bir şey yapmadı."

"Biliyorum." Chandi'nin güzel yüzü ıstırapla buruştu. "Ama o benim en iyi arkadaşım. Kız kardeşim. Annem. Prensesim. Beni gerçekten seven tek kişi o. Bu konuda beni bilerek aldatmaz."

Arkamda Irian zincirlerine vurarak sarsıldı. "Colleen, yapabileceğin hiçbir şey yok. Gitmeliyiz!"

Chandi Eala'ya yaklaştı. Bir çığlıkla Irian'a doğru döndüm, Rogan'ın yüzünü görmemek için yüzümü sakladım.

Boş, itaatkâr beden... Chandi'nin göğsünden sökülen kalbi... Parlayan görsel ikizim büyü çalıyor ve kargaşa çıkarıyor.

Irian'ın ay ışığıyla aydınlanmış gözlerinde rahatlama ile kararlılık birbirine karıştı.

"Septlerin son Hazinesi yok edilmemeli. Gök-Kılıcı'nı titretmeden ölmemeliyim." Kelepçelerine karşı mücadele ettiği bilekleri acıyordu. "Bizi Yürek Odunu'na götürmelisin, Colleen. Bizi oraya uçurmak için çok güçsüzüm; bizi konukçunun yanından geçirmenin bir yolunu bulmalısın."

Arkamda bir çığlık havayı parçaladı ve gece gökyüzüne doğru yankılandı. Dayanılmaz bir keder dalgası üzerime çökerken gözlerimi kapattım. Chandi'nin istekli kalbinin Eala'ya nasıl bir güç kazandırdığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Kanım yavaşlayarak çamura dönüştü. Vücudumdaki her kas zayıfladı.

Rogan büyülenmişti, uysaldı. Chandi ölmüştü. Birkaç dakika içinde Irian kendi canına kıyacaktı. Ve sonra yalnız kalacaktım. Sevdiğim her şey gitmiş olacaktı.

Serin, yumuşak bir avuç dirseğimin etrafından dolandı. Gözlerimi açtım ve kolumu saran beş ince kahverengi parmağa baktım.

Chandi uzun boylu, hüzünlü ve kararlı bir şekilde duruyordu, kehribar rengi gözleri arkasında sallanan fenerler gibi altın sarısıydı. Elbisesi göğsünün üzerinden yırtılmıştı ve köprücük kemiğinden göğüs kemiğine doğru kalın bir kırmızı çizgi akıyordu. Ama yaşıyordu. Görkemli, mükemmel, şaşırtıcı bir şekilde yaşıyordu.

Kendimi yukarı fırlattım ve onu kucakladım. O da bana sarıldı, sonra beni nazikçe itti.

"Git." Bana melankolik bir gülümseme fırlattı. Ellerinde, Eala'nın kalbini almaya çalıştığı kanlı hançeri tutuyordu. "Fazla zamanın yok."

Arkasında, Eala Rogan'ın kulağına öfkeyle bir şeyler mırıldanıyordu. Kıpırdandı, başını bize doğru çevirirken kasları esnedi.

"Bana karşı durmak zorunda değilsiniz, Rahibe." Eala'nın sesi, gözlerinde dalgalanan kaosa rağmen eşitti. "Sen

En başından beri seni yanımda istediğimi biliyorsun. Elbette ortak bir hedef doğrultusunda çalışmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Seninle hiçbir ortak noktamız yok."

"Yanılıyorsun." Bize doğru ilerledi, Rogan arkasından boş boş bakıyordu. "Her şeyimiz ortak. İkimiz de annemizin yarattıklarıyız. Onun silahlarıyız. Bunu kullanalım."

"Bizi sevenleri manipüle ederek mi? İradelerini zorlayarak mı? Kalplerini sökerek mi?"

"Sana daha önce de söyledim, Rahibe, ben daha güçlü bir silahım. Eğer kendini benim düşmanım yapmaya kararlıysan, korkarım ki benim silahımın ne kadar keskin olduğunu göreceksin."

"İşte burada yanılıyorsun," diye çıkıştım. "Annem bana hep aşkın beni zayıflattığını söylerdi. Ama ben beni güçlü kıldığına inanıyorum. Belki de ben daha keskin bir bıçak ya da daha hızlı bir ok değilim. Belki de bir silah bile değilim. Ama bildiğinizden daha güçlüyüm."

Eala bana ters ters baktı. "O zaman sanırım ikimiz savaştayız."

Başını kaldırıp bize doğru ilerleyen Rogan'a eliyle işaret etti.

"Git!" Chandi tekrar, daha güçlü bir şekilde söyledi. Hançeri eline aldı ve Irian'la bana doğru döndü. "Onları elimden geldiğince uzak tutacağım."

"Teşekkür ederim." Umarım teşekkürümün bundan daha fazlası için olduğunu biliyordur.

Rogan'a uzun süre dayanamazdı. Bu sadece dikkat dağıtmak içindi. Bu yüzden ona kendi dikkat dağıtıcısıyla yardım etmeli ve yaralanmaması için dua etmeliydim.

Gözlerimi kapattım, bilincimi ayaklarımın altındaki toprağa, koruyu çevreleyen ağaçlara, baldırlarımı gıdıklayan çimlere akıttım. Bir anda onları buldum - ormanın sınırının ötesinde nöbetçi gibi bekleyen, mezardan çıkarılmış canavarlar ordumu.

Gel.

Onlar itaat etti ile elation, tepinme dışarı
içine ve

Ay ışığı ve öfkeli Halk'ın arkasında sürünerek. Telaşın ortasında garip, devasa ve taş gibi adımlarla kavgaya katıldılar. Fomorianlar tepinmeye başlamadan önce botlarına çarpan küçük figürlere baktılar. Bir fasulye sidhe, kefene sarılmış kollarını ölüm vaadiyle kaldırırken geceye ağlıyordu. Bir dearg due çıplak dizlerinin arkasında ve hassas boğazlarında bıçaklı pençelerini gezdirdi.

Irian'ın ellerini kendi ellerimle kavradım. Sert, dikenli dikenlerin bileklerimden aşağı yılan gibi inmesini ve kollarına dolanmasını diledim. Kelepçelerine karşı patladılar ve zincirlerinin altından kaydılar. Elleri serbest kaldı. Yakıcı dokunuşu belimi çevreledi. Serin nefesi yanağımı okşadı.

"The Heartwood. Git!"

Bölüm Kırk Dokuz

Kaynayan kalabalığın içine daldık. Yüzler bize doğru titreşti, kasvetin içinde garipti: kan kırmızısı gözler, şaraba boğulmuş ağızlar ve kabaran nefret. Irian'ın kavurucu avucunu sıkıca kavradım ve daha hızlı koşarak gecenin içine daldım. Siyah tüyler ve çiçekli sarmaşıklar saçlarımdan ve elbisemden koptu.

Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştık. Çarpan ayak sesleri arkamızda yankılanıyordu. Boynuma değen kokuşmuş nefesin tadını aldım. Hayatım için çılgık atan çılgın sesler duydum. Birkaç dakika içinde üzerimize geleceklerdi; onlar-

Ağaçların altından geçtik ve karanlık orman bizi bütünüyle yuttu. Kafamın içinde yaşayan dikkatli insan sesi, kafatasımda yankılanmak için korkuları savurdu. Ölümcül korkular: gece yarısı orman, sırlarla karanlık ve bilinmeyenle aç. Gölge patika, bükülmüş ağaç. Çürümenin, bozulmanın, ölümün kokusu. Ancak bu endişenin altında kalbim sakin bir şekilde atmaya başladı, büyüyen şeylerin yumuşak vaadiyle yatıştırıldı. Rüzgârın yapraklar arasında dingin süzülüşü. Sakin açıklığın ötesindeki keşfedilmemiş vahşi doğa.

Eve dönüyordum.

İçgüdülerimiz bizi daha derine götürdü. Çıplak ayak parmaklarımdan arasına çimenler girdi ve yapraklar kirle lekelenmiş ayak parmaklarıma sürtündü.

Parmaklar. Alacakaranlık dallar arasında sessizleşti; gümüş boynuzlar ağaç kabuklarına çarparak cınladı.

Öz Odun yukarı ve yukarı uzanıyor, tonozlu gökyüzünü deliyor, sonra aşağı ve aşağı kıvrılıp toprağa saplanıyordu. Dallar -kökler- bir kalbin etrafındaki kaburgalar gibi etrafımızda kıvrılıyordu. Bir esinti iç çekti, saçlarımı mahvetti ve son mürekkepli tüylerimi yeşil büyüyen çardak boyunca dağıttı. Ay parlıyordu. Yüksek, çok yüksek.

Zamanımız tükeniyordu.

Irian beni kendine doğru bastırdı, dövmeli kolları tenimde zorlukla kafeslenmiş bir şimşek gibiydi. Dudaklarıma morartıcı bir öpücük kondurdu.

"Vakit geldi, Colleen."

Kocaman, kaba ellerinden biri benimkini kavradı. Diğer eliyle yukarı uzandı ve karmakarışık saçlarımdan çiçekli bir sarmaşık kopardı. Onu hoyratça birleşmiş ellerimize doladı ve çılgınca, tanıdık kelimeler fısıldadı.

"Kanımdan kan, kemiğimden kemik, yalnız dolaşmana izin vermeyeceğim."

Tereddüt ve kalp ağrısı içime işledi, keder ve özlem den oluşan bir çalılık. Başımı kaldırıp Irian'a baktım; yüzüme sabitlenmiş gümüş gözlerine, görev ve umutsuzlukla bükülmüş yemyeşil ağzına. Sonra sonsuza dek bağlanmak üzere olan ellerimize. Birkaç kalpsiz andan fazlası için değil.

Nefes aldım, sonra kelimeleri tekrarlardım. Üstümüzde, Heartwood şarkı söylemeye başladı-bulunan aşk için bir ağıt. Kaybedilen aşk için.

Sonra, Irian gece kadar siyah mantosundan kravatını yırttı. Yeminin bir sonraki mısrasını söylerken bunu da birleşmiş ellerimizin etrafına sardı.

"Bana kalbini ver ve bilinsin ki, o zaman da, şimdi de, sonra da sen benim evimsin."

Rotayı değiştirmek için artık çok geçti. Kelimeleri tekrarlardım, her ne kadar boğazımı rahatsız edici bir şekilde tırmalasalar da. Onları söylediğim anda aramızda sihir dalgalandı. Bir an için avuçlarımızın birbirine kaynaştığına yemin ettim.

tenimiz, kanımız birdi. Nefesim kesildi ve ağızımdan çıkan sesi son bir kez öptü.

Sonra bizi birbirimize bağlayan bağlardan kurtuldu. Şarkı söyleyen kılıcının yanan kabzasını kemiksiz ellerime bastırdı. Önümde diz çöktü.

"Acımasız olmana ihtiyacım var, Colleen." Bakışları kurumuştı, yalvarıyordu. "Kendim için yapamadığım şeyi benim için yapmana ihtiyacım var."

Hareketsiz durdum. Bu gece zaten çok fazla şiddet yaşanmıştı. Zihnim görüntülerle doldu. Rogan'ın boş, korkunç gözleri. Kuğu kızların prenseslerine yaklaştıklarında yüzlerinde beliren ifadeler. Yerdeki kan lekeleri. Kalpleri Eala'nın pençesinde zonkluyordu. Kendi parmaklarım dehşet içinde kasıldı ve kılıcı tutmayan yeşil damarlı elimi açtığımda -Irian'la el ele tutuşmamış olan- Rogan'ın kırık nehir taşı broşunu hâlâ tuttuğunu gördüm. Her nasılsa, pelerinininden kopardıktan sonra onu asla bırakmamıştım.

Avucumun içinde zonkluyordu.

"Sana daha önce de söyledim, Colleen, eğer onu teslim edecek kişi sen olursan unutulmayı umursamam." Irian'ın sesi dikkatimi çekti. Uzandı ve siyah kılıcı kavradı. Kılıcı kendi boynuna doğru kaydırırken gümüş çizgiler avucunu çizdi. "Söz vermiştin."

Ama yapmamıştım. Tüm bu ölüm, yıkım ve ihanetin ortasında, sevmeye başladığım adamı öldürmeye asla söz vermemiştim. Benden bunu istemesinin nedenlerini anlıyordum, iliklerime kadar anlıyordum.

Ama hiç söz vermemiştim.

Üstümüzde, Kor Ay daha yükseğe kaydı.

"Hikâyemizin bu şekilde bitmemesi gerekiyordu." Sözlerim neredeyse duyulmuyordu.

"Çünkü bu asla bir hikâye değildi." Sesi boğuk çıkıyordu. "Bu gece hep ölecektim Colleen. Bırak senin elinden olsun. Öyle olsun ki büyü hayatta kalsın. Öyle olsun ki Eala zafer kazanmasın."

Karanlık gökyüzü ve dehşetle donup kaldım.

"Lütfen." Yalvarmasını duymaya dayanamıyordum. "Bu sen olmalısın, Fia. Sen benim varisimsin. Sen Tüyler Sept'inin tanaiste'sisin."

"Hayır." Sözcük yarı şaşkınlıkla ağzımdan çıkıverdi. "Hayır. Öyle olduğumu sanmıyorum."

Bu sözlerle, aylardır mücadele ettiğim yanlışlık içimde yeşil yapraklar gibi dalgalanmaya başladı. Bana gölgeli altın yollardan, yanan ormanlardan, serin taşlardan ve uysal bitkilerden bahsetti. Bana her zaman bildiğim şeyi hatırlattı.

Çürük, yosun ve sonsuz şeylerden yapılmıştım. Bir Gök Kılıcı kullanmak için yaratılmadım.

Tenimin altındaki yeşil dantelleri işleyen damarlara baktım. Siyah elbisemi ve koyu renk saçlarımı yanardöner yapraklarla donatan minik renkli çiçeklere. Bileklerimi ve omuzlarımı zırh gibi saran dikenlere. Parıldayan, zonklayan taş avucumda zonkluyordu.

Kalp güçlü bir sihirdir.

Siyah bıçağı Irian'ın boynundan kaldırdım. Kabzasını kaldırdım, kanla kayganlaşmış avucumu kabzanın üzerinde kaydırdım ve bıçağı elimle önümde tuttum. Son bir kez tereddüt ettim, özlem dolu bir an.

Yaşamak istedim. Sevmek istedim. Ama her şeyden çok, her zaman olmam gereken yerde olmak istiyordum.

Eve gitmek istedim.

Gökyüzü Kılıcı'nın kenarını göğsüme doğru eğdim.

Irian ne yaptığımı bir an geç fark etti. Tökezleyerek ayağa kalktı ve bana doğru hamle yaptı. Ama ben çok hızlıydım. Ulaşamayacağı bir yerde dans ettim, ağzım daha önce hiç söylemediğim, sadece duyduğum kelimelerin üzerinde hareket ediyordu.

Eski kelimeler. Güçlü kelimeler. Sihirli kelimeler.

Her zaman yapmam gereken bir yemini içimden söküp aldılar. Yerine getirmem gereken bir yemin.

"Ateşe ve gökyüzüne, hızlı suya ve kadim ağaca y e m i n e d e r i m k i , gönüllü kalbimi sana adıyorum... Ey Öz Odun."

Bıçağı kendi göğsüme sapladım.

Bölüm Elli .

İnanılmaz keskinlikteki bıçak kaburgalarımı kırarken ve parçalanmış boğazımdan bir çığlık koparırken **acı içimi parçaladı.** Ama beni ikiye bölen bıçağın üzerinde öne doğru büküldüğümde bile acı, çakıllı bir kıyıya vuran sessiz dalgalar gibi hafifleyerek kayboldu. Zaman tekledi, yavaşladı ve sonra durdu.

Gözlerimi zorla açtım. İrian gitmişti. Orman gitmişti. Halk eğlencesine dönüşen savaşın uzaktan gelen sesleri gitmişti.

Şarkı söyleyen kadim ağaçla yalnızdım.

Göğsüm yırtılmıştı ama kanamıyordu. Elimdeki bıçak bir palmiye yaprağının jiletli kenarıydı. Kalbimi göğüs kafesimin dallarından çıkardığımda, bir nehir taşı kadar sert ve parlaktı. Hayır, o bir nehir taşıydı. Avuçlarımın içinde mavi-yeşil titreşiyordu. Ortasındaki çatlak ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

Büyük bir gürültü bakışlarımı çaldı. Önümde, Öz Odun ikiye bölünmeye başladı ve eski, budaklı gövdeden bir figür doğurdu.

Beni beklediler, bir şekilde beklediklerini biliyordum. Artık onları tanıyordum; enlerini, boylarını, kaslı uzuvlarını saran siniri biliyordum. Kürek kemiklerini kaplayan yanık kürk, ormandaki yaprak malçları gibiydi.

Yol; altın gövdelerinin düzlemleri eski bir meşenin pürüzsüz kabuğuydu. Yüzleri gölgeli bir ormanın karartılmış yakınlığıydı. Boynuzları gökyüzünü deliyor ve maviye kan buluşturuyordu.

Beni çağırdılar. Bu sefer tereddüt etmedim. Yaklaştım.

"Sensin," dedim merakla. Çünkü öyleydiler. Onlar vahşi av ve vahşi kızgınlıktı. Onlar oyulmuş yüzler arasında neşeyle vızıldayan Corra'ydılar. Onlar benim bahçemdi, bereketli toprağın üzerinde aç ve hararetli bir şekilde büyüyorlardı. Onlar ormandan bakan yüzlerdi. Onlar kadim Öz Ağaç'ın şarkı söyleyen çekirdeğiydi.

Onlar yeryüzünün vahşi büyüsyüdü. Onlar... ormandı.

"Biz biriz, biz hiçiz ve biz birlikte her şeyiz." Ses, kızılağaç yapraklarının hışırtısı, akarsuların şırıltısı ve kargaların ötüşüyüdü. "Gönüllü kalbinizi sundunuz. Kabul ediyoruz. Yalnızca bir seçim yapmalısın. Ondalık ne için? Dengeyi nerede arıyorsun?"

Yıkık göğsüme baktım. Soğuk, çatlak taş avucumun içinde ağır ağır zonkluyordu. İçimde kök salan sabit bilgiye uzandım: her zaman bildiğim ama her zaman kabul etmek istemediğim sona.

Uzun süre boyunca hikâyemin insan dünyasına bağlı olduğuna inandım. Bir annenin sevgisi, bir prensin yoldaşlığı, bir diyarın kurtuluşu. Ama anne beni sevmemişti, sadece yapabildiklerimi sevmiştir. Prens beni sevmiş olabilirdi ama sadece olduğum şey için, dönüşmekte olduğum şey için değil. Ve krallık - sonsuza dek kendisiyle savaş halinde olan bir krallığı nasıl kurtarabilirdim?

Başka bir hikâye vardı. Kısa süreli ve yıldız çarpması olsa bile aşk yaşayabileceğim bir hikâye. Bana uymasa bile büyük bir sihre sahip olabileceğim bir hikâye. Kaderimin benden daha büyük bir şeye ulaşabileceği bir hikaye. Sadece bir kader değil, bir yazgı.

Cathair'in ürpertici sesi uzaklardan yankılandı.

İstekli bir kalp neredeyse her şeyi yapabilir. Sihir çalmak.

Yeni dünyalar yaratın. Ölüme mahkum insanları kurtarın.

Sevdiğim iki adam da lanetlenmişti. Birinin iradesi bir başkası tarafından ele geçirilmiş, geleceği onun planlarına boyun eğmişti. Diğerinin ise hiçbir geleceği yoktu. Kalbim sadece birinin hayatını satın alabilirdi.

Hangisini kurtarmak istediğinize karar vermeniz gerekecek.

Rogan'ı seçebilirdim; insanı, neşeli prensi, çocukluğumun kalbini.

Irian'ı seçebilirdim - Gentry tánaiste, gölgeli hikaye anlatıcısı, geleceğimin kalbi.

Akıllıca seçim yapın, yoksa sizi kurtaracak kimse kalmaz.

Bu benim hikâyemdi. Ve ilk defa, iki adamı da seçmek istemedim. Kendimi seçmek istedim.

"Doğa iyi, nazik ya da temiz değildir," dedim. "Ama adildir. Denge ister. Gece ve gündüz, alacakaranlık ve şafak. Kış ve yaz. Ölüm ve yaşam. Bilmiyordum ama ben hep o dengeydim."

Öz Ağaç'ın gölgesinin altında duran figür, mevsimler kadar sabırlı bir şekilde bekledi.

"Beni bu ana getiren tüm kararları anlayamıyorum. Vahşi büyüü Hazinelele bağlayan Halk'ın, masum kızları baştan çıkaran insan kralların ya da çaresiz varisleri katleden Bardai'nin eylemlerinin sorumluluğunu üstlenemem. Tek bildiğim şu ki, denge ben doğmadan çok önce bozulmuş. Ve hâlâ kim olduğumu bilmesem de şunu da biliyorum: Orman parmaklarımın ucundayken doğdum. Sık sık savaşmış olsam da, bu benim en gerçek ve en sevdiğim doğam. Kalbim ormana ait. Kalbim ormandır. Ben-"

Bir kez daha göğsümden çıkardığım pürüzsüz, parlak nehir taşına baktım. Yıllar önce beni Rath na Mara'nın altındaki ormanda bulan taş. Rogan'a hediye ettiğim taş. Yıllarca göğsünde taşıdığı taş. Beni bir kez daha Tír na nÓg'da, kan, şiddet ve kayıplar içinde bulan taş. Biliyordum.

şimdi ne olduğu için.

Boynuzlu Sept'in hazinesiydi. Neye benzediğini, nasıl bir şekli olduğunu hiç sormamıştım. Ama pürüzsüz taş avucumda ağır ağır titreşirken, çatlak bir göz gibi bana göz kırparken, bunun başka bir şey olamayacağını anladım. Deirdre'nin, keder içinde kendini yüksek bir uçurumdan aç ormana attığında kaybettiğı mirası. Toprağın muazzam elemental büyüğü ile onu kullanabilecek bir araç arasındaki kanal.

Deirdre'nin kızı olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Hafızamı nasıl kaybettiğimi ya da neden insan diyarlarında bir Dönüşen olarak bırakıldığımı bilmiyordum. Ama Irian'ın benim hakkımda düşündüklerinin doğru olduğu artık çok açıktı. Ben bir hazinenin varisiydim. Ama onun Hazinesi'nin varisi değildim; fırtınanın, rüzgârın ve kaynayan gökyüzünün varisi değildim. Ben toprağın, taşın ve yeşil ağaçların varisiydim.

Ben Antlers Sept'in kayıp tánaiste'siydim. Yenilenme umudu. Denge umudu.

Ben Ormanın Kalbiydim.

"Kalbimi onlardan hiçbirisi için feda etmeyeceğim. Bunun yerine, kalbimi hepsi için feda edeceğim. Tír na nÓg için. Fódla için. Denge için. Ben senin kalbinim. Ve sen de benimsin. Ormana gönüllü kalbimi sunuyorum, çünkü ben Ormanın Kalbiyim." Bir kez daha Kalp Ağacı'nın dibindeki figüre doğru baktım. Elimde tuttuğum taşı kaldırdım. "Kayıp büyüğünün bunun içinden bana akmasına izin ver. Bu kırık kalbi onarmama izin ver. Bu kederi sona erdirmeme izin ver. Canımı al, sonra başka kimin ölmesi gerektiğine denge karar versin. Ve başka kimler yaşayabilir."

Ve sonra koşmaya başladım; beni kucaklamak için yapraklı kollarını açan boynuzlu figüre doğru koşuyordum. Koşarken ağladım. Kalp kırıklığıyla ama aynı zamanda coşkuyla ağladım.

Büyük yeşil kanatlar içimde açıldı, beni yerimde sabitlerken bile beni süpürdü. Damarlarımda özsuyu fısıldadı. Güneşin tatlı gölgeleri ağrıyan tenimi serinletti. Çamur derinliğindeki kökler beni toprağın içine sürükledi. Ve hatırladım

Buradan ayrıldığım gün.

Parlak bir müzik notası. Bir annenin son bir ninni söyleyen kederli sesi. Derin yeşil gözlerin baskısı o kadar kederliydi ki dayanamadım.

Alacakaranlıkta yuvarlandım, düşerken dikişlerimi sktm. Parçalanırken ldm m? Yoksa yeniden mi doğdum? lml aşkın aceleci nabzı zonklayan kalbimden kurtuldu. Ölümsüzlüğün imkânsız vaadi, artık duyamayan kulaklarıma baştan çıkarıcı şarkılar söylüyordu. Ve sonra sadece ben, ağaçların arasındaki gölgeli yol ve güneş ışığının tenime dokunuşu vardı.

Eve geldiğim için mutluydum.

"Uzun zaman önce," diye mırıldandı o sonsuz ses, "seni saklamamız için bize vermişlerdi. şimdi seni kendine geri veriyoruz."

Gümüş uçlu parmaklarımı binlerce alacakaranlık gökyüzünde gezdirdim ve uzaktaki yıldızlar dallarımı sonsuzluğun poleniyle boyadı.

Sonra

Geceleri tercih ederdi.

Ayın yumuşak ve yavaş yükselişini, gölün demir örsünden gümüş kıvılcımlar saçmasını seviyordu. Ağaçların muffled karanlığında kuşların hışırtısı, şarkıları soluyor, sonra yeşil ve siyahın sulu boya taramasında ölüyor.

Bir sesi olmasını diledi, böylece o da katılabılırdi.

Ama geceler gündüzlerle noktalanıyordu. Parlak günler
-Yanık masmavi. Yıldızlı kanatlar, siyah tüyler kabarmış ve
dökülüyor içinde ve kış kokulu
esinti. Dalış: a Havuzun
zeminine vuran sessiz uğultu, yeşeren yapraklar arasında
yumruk gibi kıvrılmış yosun ve yumuşakça çiçeklerini
aydınlatıyor. Gri günler - cilalı gümüş gökyüzü ve harap
ayna camı.

Başı rüzgâra karşı eğik, cam gibi keskin kumlar iğnenin ucunu ısıyor. Ayaklarının pullarına sessiz ve garip bir şekilde sızan buzlu suyun şırıltısı. Bir tüy dokunuşu, içe doğru kıvrılan bir sıcaklık zerresi; sessiz orman gibi bir kucaklama.

Güneş, sürüklenen bulutların karınları boyunca kızıl parmaklarını izleyerek uzaklaşırken gün batımının yavaşça solması. Gece, uzun ve tatlı ve kalıcı. Şafak bir kez daha ufku pembeleştirene kadar.

Yeşil bir parıltı. Ayağa sıçradı, koyu renk saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken öksürerek su çıkardı. Siyah

Tüyler kalçalarına dolanıyor, gölün yüzeyinde gümüş dalgacıklar oluşturunuyordu. Uzun bir an boyunca nerede olduğunu bilmiyordu, tek bildiği yalnız olduğuydu.

Yalnız değildi.

Kıyıda bir figür vardı ve onu gördüğünde, kıyafetleri ve her şeyiyle gölün içine doğru yürüdü. Ay ışığı ve buzlu su gibi kokuyordu. Kara tüylerle kabartılmış güçlü kollarıyla onu yakaladı. Sıcak kucaklaması, etraflarında karanlık bir şekilde biriken suyun ürpertici soğuşunu kovdu.

Onu öptü ve tekrar öptü. Ama gözleri doğu gökyüzünün rengindeydi ve çok erken gelen bir günün acı vaadiyle doluydu.

Güneş kayarak yükseldi, ateşten perçinlenmiş bir bıçak gibi aralarını kesti. Gece gündüze doğru kaybolurken çaresizce birbirlerine sarıldılar; tenleri tek bir ten, nefesleri tek bir nefes, kalp atışları tek bir kalp atışıydı.

Bir sabah yıldızı şafağı deldi, sonra kendini alevden bir çizgi halinde aşağıya bıraktı.

Önce o geri çekildi. Uyumsuz gözleri yüzünde kocaman parlıyordu.

"Irian," diye fısıldadı ve sonra tekrar: "Irian."

Başını saçlarından kaldırdı. Elini çenesinin altına kaydırды. Göğsünün üzerinde duran mavi-yeşil taşa dokundu.

"Başardın Colleen," diye mırıldandı. "Fia, hikâyemizin sonunu değiştirdin."

Çatlağı onarılmış olan nehir taşına baktı. Elini taşın altına kaydırды, orada -imkânsız, şaşırtıcı bir şekilde -Kendi kalbi güçlü ve sabit bir şekilde çarpıyordu. Kollarını kaldırdı ve koyu renkli kıvrık sarmaşıklarla kabartılmış olduklarını gördü. Sarmaşıklar tenini damarlar gibi izliyor, keskin dikenlerle süsleniyordu. Ve bu sarmaşıklara dolanmış binlerce keskin siyah tüy vardı, şimdi onu tutan kolların neredeyse mükemmel bir aynasıydı.

Hatırladıkça hüznün aniden içinden geçti. Kaybettikleri için üzüldü. Henüz sahip olmadıkları için üzüntü

bulundu. Kendisini sevmeyen bir kadının kölesi haline gelen sevdiği çocuk için üzülyordu. Kendini belirsiz, vahşi bir kadere doğru atan cesur, yüzsüz arkadaşı için üzülyordu. Parlaklığın vücut bulmuş hali olduğunu düşündüğü ama kendini çok daha karanlık bir şeye dönüştüren ayna kız kardeşi -gölge ikizi- için üzülyordu. Yıkılan krallıklar, çalınan kapılar, kaybolan ve henüz bulunamayan anılar için üzülyordu.

Ama sonra yukarı baktı. Sevdiği adamı uzun bir öpücük için aşağı çekti. Bir öpücükten daha fazlası, bir antlaşma.

Yarın yas tutabilirler. Yarın plan yapabilirler. Yarın savaşa gidebilirlerdi. Yarın, ikisinin de umduğundan çok daha fazlasıydı.

"Günaydın," dedi.

Gür, pelüş dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı. "Günaydın, Colleen."

Ve hikayesinin burada bittiğini biliyordu.

Hikayesinin başladığı yer burasıydı.

Hikaye şöyle devam ediyor...

Gümüşten Bir Taç

Adil Halk'ın İkinci Kitabı

Bir ön bakış için okumaya devam edin!

Teşekkür

Bu hikâyeyi doğru anlatana kadar pek çok kez yanlış anlattım. Beni destekleyen bu kadar çok insan olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi.

Öncelikle, olağanüstü menajerim Jessica Watterson'a ve Sandra Dijkstra Edebiyat Ajansı'ndaki inanılmaz ekibe -Bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

yeni başlayan bir hikaye.

Orbit Books en harika evim oldu. İnanılmaz editörüm Priyanka Krishnan'a-yaratıcı tutkunuz ve bu hikâyeden duyduğunuz sürekli gurur beni bu kitabı olabileceğinin en iyisi yapmaya itti. İngiltere'deki editörüm Nadia Seward'a-bu hikayenin yankı bulacağı yerleri bulma konusundaki titizliğiniz için minnettarım. Bryn'e teşekkür ederim

A. McDonald ve Janice Lee'ye vahşi virgül sürümü evcilleştirdikleri ve redaksiyon sırasında sarkan değiştiricilerimi düzenledikleri için. Göz kamaştırıcı ABD kapak tasarımı için Lisa Marie Pompilio'ya ve aynı derecede muhteşem İngiltere kapak tasarımı için Tim Byrne'e sonsuz teşekkürler. Satış, editörlük, ses kaydı, kitap prodüksiyonu, pazarlama ve tanıtımdaki tüm harika ekiplere minnettarım - bunu siz gerçekleştirdiniz!

Roshani Chokshi'ye, bu kitabın her bir berbat versiyonunu okuyan ve her zaman çöplük yangını yerine ne olabileceğinin çekirdeğini gören. Shauna Granger'a, çılgınca beyin fırtınası e-postalarım ile ilgilendiği ve beni her zaman kötü adamlarımı daha iyi, kahramanlarımı daha kötü yapmaya teşvik ettiği için. Kara Quinn'e, şarap ve yazma randevularımız için, ama en çok da tüm yeni öpüşme sahnelerimi hazırladığı için

yarı yarıya okunabilir. Ve benim ve kitaplarım için sürekli amigoluk yapan tüm uzak internet arkadaşlarına ve Instagram tanıdıklarına: Breanne Randall, Nicole Evelina, Brittney Arena, Maya Evan MacGregor, Liv Rancourt, Erin Rose Kim, Naomi Farr ve kitaplarım hakkında cesaretlendiren, destekleyen veya bağırان sayısız diğerlerine. Sizi seviyorum!

Küçük ailem aklımı başımda tutuyor. Kepler, beni günde en az bir kez dışarı çıkmaya zorluyorsun. Sevgili Freya, hayallerimin içinde kaybolduğumda bile bana gerçek dünyanın ne kadar parlak olduğunu hatırlatıyorsun. Ve tabii ki Steve. Yalan söyleme - Tüy Vakvak 3: BDEB sonunda raflarda yerini aldığı için gurur duyduğunu biliyorsun.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Sözlük

anam cló (AH-num klow)-ruh formu; hayvan avatarı

banfhlaith (BAN-lah)-prens

Bealtaine (BELL-tane)- ilkbahar ekinoksu ile yaz gündönümü arasında meydana gelen yüksek kutsal bir gün; 1 Mayıs

brùnaidh (BROO-nee), **brùnaidhean** (BROO-nee-in) (çoğ.)- yemek artıkları veya süt karşılığında evleri düzenleyen küçük, gizli ev halkı

cailleach (CAH-lyoch)-cadı; bir hakaret

Cathair (KAH-her)

Chandika (CHUN-dee-kaa)

chiardhubh (KEER-va)-sable; kabaca anlamı takma ad koyu renk saçlı

claíomh (clayve), **claimhte** (CLEV-tah) (çoğ.)-uzun kılıç

Corra (KORE-ah)

darrig (DAH-rig)-asolitary , treelike GNOME bilinen basit gelecekleri öngörmek için

dún (dun)-bir kale veya tahkim edilmiş kale

Dún Darragh (dun DAH-rah)

Eithne Uí Mainnín (ETH-na ee MAN-yin)

Eala (AY-lah)

Fia (FEE-ah)

fénnid (FAY-nid), **fénnidi** (fay-ni-DEE) (çoğ.)-savaşçı

feis (F E S H), **feiseanna**
(FESH-uh-nah) (çoğ.)-a müzikli ve danslı festival

fiann (FEE-in), **fianna** (FEE-nah) (çoğ.)-savaşçı grubu;

ordu

Fódla (FAW-lah)- yüksek bir kral veya kraliçe tarafından yönetilen bir ada ülkesi, alt krallar tarafından yönetilen dört büyük eyalet **geas** (GESH), **geasa** (GES-sah) (çoğ.)- büyümlü bir bağlama veya

yükümlülük; bir lanet

Imbolc (IM-bulk)- kış gündönümü ile ilkbahar ekinoksu arasında gerçekleşen yüksek kutsal bir gün; 1-2 Şubat

Irian (EER-ee-in)

leipreachán (lep-reh-HAWN), **leipreacháin** (lep-reh-HAYN) (çoğ.)-küçültücü, yaramaz Halk

Lughnasa (LOO-na-sah)-a yüksek KUTSAL gün
Yaz gündönümü ile sonbahar ekinoksu
arasında meydana gelir;
1 Ağustos

murúch (ma-ROO), **murúcha** (ma-ROO-a) (çoğ.)- göllerde ve nehirlerde yaşayan sucul halk

ollphéist (awl-FAYSHT)-wyrmler benzeri Halk yaratığı; dev bir yılan

Rogan (ROE-gin)

Samhain (SOW-wen)- sonbahar ekinoksu ile kış gündönümü arasında meydana gelen yüksek kutsal bir gün; 1 Kasım

skean (skene)-tek ağızlı küçük bir bıçak

tánaiste (TAW-nisht), **tánaistí** (TAW-nisht-EE) (çoğ.)-Bir Sept Hazinesinin görünen varisi

ekstralar

yazarla tanışın

Yunanlı Alexis Fotoğrafçılık

LYRA SELENE bir dolunayın altında doğdu ve ay ışığını gözlerinden silmeyi asla başaramadı. Mitoloji, folklor ve fanteziyle beslenerek büyüdü ve şimdi çarpık büyü, yasak aşk ve kara kara düşündüren manzaralarla dolu uzun hikâyeler yazıyor. New England'da kocası, kızı ve köpeğiyle birlikte muhtemelen perili olmayan antika bir çiftlik evinde yaşıyor. A Feather So Black yetişkinlere yönelik ilk kitabıdır.

Lyra Selene ve diğ er Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık b ltene kaydolun.

eğer beğendiyseniz
KAPKARA BİR TÜY
dikkat et
GÜMÜŞ GIBİ BİR TAÇ
Adil Halk'ın İkinci Kitabı
tarafından
Lyra Selene

Adil Halk'ın ikinci kitabına göz atın.

Önce
Irrian

Fia'nın ölümünü izlemişti.

Orada, devasa Yürekağacı'nın altında, Kehribar Ay zirveye doğru yükselirken, onun yerine kendini feda etmeyi seçtiği anı asla unutmayacaktı. Göğsünü hedef alan kılıcı kendi kalbine doğru eğdi. Onun hayatını bağışladı ve kendi hayatını aldı.

Asla ödememesi gereken bir ondalık ödedi.

Böylesine elle tutulur bir karar için, bu çok hızlı oldu. Daha önce titrediği yerde kısa süreli bir durgunluktan biraz daha fazlası. Korkunç fikir içinde filizlenirken, uyumsuz güzel gözleri bir anlığına genişledi. Narin çenesinde ani bir inatçı açıl. Etkileyici yüz hatlarında geçici olarak esen bir duygu seli - pişmanlık, keder, şefkat, kararlılık.

Uzaklaştı. Gök Kılıcı'nı -kılıcı, amblemi, kurbanı-kavrayışını değiştirdi ve kılıcı göğsüne doğru kaydırıldı.

Hayır.

Ne yaptığını çok geç fark etti. Dehşet çığlıkları atarak kemiklerini oydu ve kaslarını parçaladı. Sendeleyerek ayağa kalktı. Ona doğru hamle yaptı. Ama kadın hızlıydı, ondan çok daha hızlıydı, kendi ölmekte olan büyüsünün ezici yüküyle olduğu gibi ağırlaşmıştı. Onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti. Gözlerini Öz Ağaç'a dikti. Kulaklarına çarpan panik halindeki kanının gürültüsünden duyamadığı kelimeler mırıldandı.

Gök Kılıcı'nı kalbine sapladı.

On üç yıl boyunca Irian o kılıç, kılıç da o olmuştu. Gökyüzüyle birlikte renk değiştiren kıvrımlı metal uzunluğu, kendi bedeninin, kendi zihninin, kendi büyüsünün bir uzantısıydı. Onun inleyen şarkısı kendi ruhunun melodisiydi. Bu yüzden yeni karısının canını aldığı anda, bunu hissetti. Jiletin kenarının sıcak deriyi kestiğini hissetti. Eğimleri boyunca kayan sıcak kan patlamasını hissetti. Bıçağın kasları deldiğini, kemiği oyduğunu, zonklayan kalbini ısırıldığını hissetti. Sanki onu kendi elleriyle katletmiş gibi hissetti. Sanki planladığı gibi ölmek yerine

-Ölüme dönüşmüş ve tek kişinin hayatını çalmıştı. sevmişti.

Fia'yı, bedeni yere çarpmadan hemen önce yakaladı. Paramparça olmuş göğsünden gecenin parçasını kopardı. Ellerini yaranın üzerine bastırdı. Durdurmaya çalıştı

hayat ondan çekip gidiyordu. Ama faydası olmadı. Kızın yeşil-koyu kanı parmaklarının etrafında kayganlaşarak ellerinin kaymasına neden oldu. Soğuk havada buharlaşıyor, cansız bedeninin üzerinde bir hayalet gibi solgunlaşıyordu. Kokusu burun deliklerini doldurdu; ıslak balçık, dönmüş toprak ve sürünen çürümenin metalik tınısı. Derelerin toprağa değdiği yerlerde minik çiçekler filizleniyordu; gece gökyüzündeki yıldızlar gibi beyaz ve siyah.

Onu kucakladı, kendine doğru çekti. Fiziksel olarak minyon olmasına rağmen Fia, Irian'a hiçbir zaman küçük gelmemişti. Onda o kadar çok şey vardı ki -o kadar keskin bir güzellik, keskin bir zekâ ve yakıcı duygular- bu da onu Irian'ın zihninde bedeninin kapsayabileceğinden daha geniş bir hale getirmişti. Yine de şimdi, onu o yapan tüm eşsiz niteliklerinden vazgeçmiş olarak, kollarında inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Uzuvarı kuş kemikleri kadar kırılıandı. Göz kapakları çürük zambak rengindeydi. Teni bir fırtına bulutunun göbeği gibi griye dönüyordu. Kanlı avuçlarını koyu kahverengi saçlarına gömdü, dudaklarını alnına götürdü. Gözlerini kapadı, serinleyen tenine karşı anlamsız kelimeler fısıldadı.

"Geri dön. Bırak ben olayım. Lütfen, kutsal olan her şey adına, benim olmama izin ver."

Altındaki zemin kaydı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Karanlık topraktan fıskıran kökler Fia'nın kol ve bacaklarının etrafında kıvrılıyordu. Dallar inledi, kabuklar uzayarak Fia'yı sarmaladı. Onu tutmaya çalıştı ama kolları kandan kayganlaşmış, uzuvları güçten düşmüş, zihni şok ve kederden gevşemişti. Orman onu alıp götürürken kükremit olması gerektiğini düşündü ama kulaklarındaki ses boğuk ve çiğdi. Bunu kendi sesi olarak değil, sadece kalbinin kırılma sesi olarak algıladı.

Öz Odun, Fia'yı uyuyan bir bebek gibi nazikçe kendine doğru taşıdı. Kökleri yukarı doğru kalktı; dalları aşağı doğru uzandı. Kendini açtı ve onu bütünyle yuttu.

Irian'ı yalnız bırakmak.

Bilemediği bir süre boyunca zihni boşlukla yankılandı. Sonunda, düşünceler amansızca içeri süzüldü.

Gökyüzü Kılıcı.

Sürünerek onu fırlattığı yere gitti ve kabzasını yeşil çizgili avucunun içine aldı. Sessiz bir ağıt yaktı, bir kayıp threnodisi. Onun için mi yas tuttuğunu merak etti. Ya da onun için.

Kor Ay.

Gözlerini kısarak yukarı baktı. Yürek Ağacı'nın yükselen dalları arasında ayın tepe noktasına ulaşip ulaşmadığını anlayamıyordu. Elbette yakında olmalıydı. Bu da demek oluyordu ki-

Ondalık.

Avucunu kılıcın üzerinde gezdirdi ve kılıcın keskin kenarının derisini kesmesine izin verdi. Kendi gümüş kanından bir damlacık, zaten kılıcın uzunluğunu boyayan yeşile karıştı. Acının parlak çizgisi, içinde çığlık atan ıstıraplı ağıtı keskinleştirirken bile zihnini odakladı.

Her şey kaybolmuştu. Fia'nın onun yerine kendi canına kıyarak ne yapmak istediğini bilmiyordu. Onun adına ondallığı ödemek mi istemişti? Kendi hayatını onunkiyle takas etmek mi? Eğer öyleyse, işe yaramamıştı. Gökyüzü Kılıcı'nın son gücünün de uzuvlarından çekildiğini, güçlü nabzının damarlarından damladığını hissedebiliyordu. Vahşi büyüünün çarpık dalgalanmasının, özgürlüğünü arayan bilincinin yıpranan kenarını zorladığını hissedebiliyordu.

Öşür ödenmemiştir, hazinesi yenilenmemiştir. Ve Fia olmadan, varisi de yoktu. Kılıcı kendi göğsüne doğru eğse bile -amaçladığı gibi ondallığı ödese bile- büyüünün gidebileceği hiçbir yer yoktu.

So-Irian yine de ölecekti. Gök-Kılıç'ın vahşi büyüü - Sept'lerin son Hazinesi- serbest kalacaktı. Lekeli büyüünün hastalığı Tír na nÓg'a yayılacak ve dokunduğu her şeyi çarpıtacaktı. Kapılar paramparça olacaktı. Şiddet hem ölümlü hem de Halk topraklarına yayılacaktı. Eala kendi savaşını yapacaktı. İki dünya da yanacaktı.

Bu bilgi ona eziyet etmeliydi. Ama Irian umursayacak enerjiyi toplayamadığını fark etti. Kapılar hakkında, Eala'nın ihaneti hakkında. Kendi değersiz hayatını. Tek önemsedığı oydu. Fia. Ve o, o gitmişti. Ona ulaşabileceği yerin ötesine gitmişti. Sadece ölmeyi bekleyebilir ve ölerken bir şekilde onunla yeniden bir araya gelebilmek için dua edebilirdi.

O da bekledi.

Ama o ölmedi.

Değişim neredeyse fark edilemeyecek kadar küçüktü. İçinde yavaş, sessiz bir kıpırdanma. Bir tür aydınlanma - ağ dallarının arkasından aşağıya doğru kayan ayın karartısına garip bir kontrpuan. Kaskatı kesilmiş omuzlarını yuvarladı. Soğuk zeminde diz çökmekten uyuşmuş bacaklarının üzerinde ağırlığını kaydırды. Kanla kabuk bağlamış parmaklarını, büyüğü öldüğü için çoktan sessizliğe gömülmüş bir bıçağın etrafına doladı.

Ama hayır. O kadar yumuşak mırıldanıyordu ki Irian onu hiç duymadı, sadece uyanan kemikleri boyunca mırıldandığını hissedebiliyordu. İçindeki hafiflik karşılık verdi, paramparça kalbinin acı veren zonklamasının etrafında yumuşak, yavaş kanatlar açtı. Düşmek gibi, uçmak gibi bir ağırlıksızlık onu ayağa kaldırdı. Başını kaldırıp baktığında, uzak, sönük yıldızlarla süslenmiş, geniş kırmızı ve gül rengi çizgilerle boyanmış, aydınlanmakta olan bir gökyüzü gördü.

Şafak vakti.

Dehşet omurgasını sıktı ve özünde büyüyen hafifliği geri püskürttü. Şafak, onun değiştiği, başkalaştığı zamandı. O hayatta değilken, kendisinin neden hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu. Ama kibrinin bedeliyle -bencilliğinin bedeliyle- o kadar uzun süre yaşamıştı ki, bundan vazgeçebileceğini düşünememişti. Yıllar boyunca, gün batımı onu özgür bırakana kadar gölge ve öfke böyle olmuştu.

Kendini acıya, mutasyona ve benliğini kaybetmeye hazırladı.

Uzak bir iç çekiş ve telaşla güneş doğdu.

Irian gözlerini delici altın ışığa karşı eliyle korudu.

Elleri dövmelerle kararmıştı ama tüyleri yoktu. Don kokan sert bir rüzgâr ormanı süpürdü, sonbaharın son yapraklarını kovaladı ve ensesindeki kısa saçları kaldırdı. Tüyler değil, saçlar. Yavaşça omzunun üzerinden baktı. Ama yıllardır ona musallat olan gölgenin sert iğneleri, sabahın serinliğinde çoktan kaybolmaya başlamıştı. Onlara uzandı ama onlar gecenin paçavralarından başka bir şey değildi; kötü bir anının kırıntıları; kaldırılmış bir lanet.

Ve Gök-Kılıç şarkı söylemeye başladığında -günün ihtişamına tam bir aubade- o biliyordu.

Bir şekilde Fia başarmıştı. Ondalık vergisini hayatıyla ödemişti. Laneti bozmuştu. Gök-Kılıcı'nın büyüünü kurtarmıştı. Onu kurtarmıştı.

Buna dayanabileceğinden emin değildi.

Gündüzleri tercih ediyordu. Gündüzleri kendisi olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve o da bunu çok seviyordu. Kendini mavi gökyüzüne, sert rüzgâra, dalgalanan güneş ışığına bırakıyor, yükseldikçe yükseliyordu. Hava ciğerlerinde incelene ve mürekkepli kanatlarında kırağı çiçekleri açana kadar. Öfkelenecek sesi kalmayana kadar gökyüzüne bağırırdı.

Çok aşağısında, Tír na nÓg'un manzarasının değişmesini izledi. Savaşçılar iç çeken ovalarda yürüyor, Bardai'nin fianna'sının renkleri beklemediği bir şekilde birbirine karışıyordu. Ağaçlar kesildi. Kamplar kuruldu, sonra söküldü. Çatışmalar patlak verdi ve çürüyen cesetlerin pis kokusu tepelerden yayılan çarpık büyüünün leş kokusuna karıştı.

Irian'ın umurunda bile değildi. Hazinesi yenilenmiş, sınırları güvendeydi. Kapısı, güçlü. Büyüsüne karşı konulamazdı.

Ve o, o gitmişti.

Bir gün. İki. Yedi. On iki.

Her şeyin bir ritmi vardı: kaçınılmazlığın şarkısı, kederin kâbusunda bestelenmiş ve hüznün yalnızlığında icra edilmiş notalar. Işık azaldıkça uzayıp giden gölgeler vardı. Güneşin pembe parmaklarının pencere pervazındaki sıkılmamış kavrayışı - gün ışığının solan dokunuşu. Yuva yapan kargaların sesleri. İnlerine dönen yavruların uzaktan gelen viyaklamaları. Taşların toprağa yerleşmesi.

Ve o, yalnız.

Bazen sakindi. Uyudu ve hiç uyanmamayı hayal etti.

Çoğu zaman sakini değildi. Çatlak ve kırık bir ses boğuk bir boğazda ölüyordu. Kaldırım taşlarında kırılan cam parçaları: Aşk için ölenlerin gözyaşları gibi parıldayan kırıklar. Loş, yumuşak lamba ışığı çirkin olması gerekeni güzelleştiriyordu.

Sandalyeler asma tırmanışlı duvarlara karşı kibrit çöpüne dönüştü.

Ocaktan saçılan ateşten kavrulmuş kütükler; fazla pişmiş et gibi kömürleşmiş ve kararmış avuç içleri; kızarmış et kokusu.

Dövmeli tene karşı koyu, aç metal. Çeliğin cazibesi. Ama ne kadar isterse istesin, Gökyüzü Kılıcı'nın ölmesine izin vermeyeceğini biliyordu. İkinci cezasını çekene kadar olmazdı.

Bu, denemediği anlamına gelmiyordu.

On üçüncü gece -gökyüzü k a p k a r a y k e n , onu aydınlatacak bir ay bile yokken kapkarayken- Irian kuğuyu fark etti.

Lough'a bakmayı bırakmaya çalışmıştı. Kuğular gitmişti, Eala'nın ihaneti hepsini onun etkisinden koparmıştı. Buna sevinmişti. Onları görmekten hiç hoşlanmamıştı; bu ona yanlış yaptığı her şeyi hatırlatıyordu. Yaptığı kötü seçimleri. Kötüye kullandığı gücü. Kendisi için değil ama onlar için çarçur ettiği yılları. Onları kendince sevmişti. Son on üç yılda arkadaş olarak gördüğü tek şey ya da insan onlardı. Ama onlara yaptıklarından dolayı kendisinden nefret etmişti. Onların da kendisinden nefret ettiğini biliyordu.

On üç yıl boyunca gecelerini o nehre bakarak geçirmişti. Sayarak. İsimlendirerek. Endişelenerek. Bunun vazgeçilmesi zor bir alışkanlık olduğunu düşünüyordu.

İlk başta onu sadece yokluğunda gördü. Siyah suya karşı beyaz bir dalgalanma. Yumuşak, sessiz bir sıçrama. Sert iğnelerin rüzgârı savurmasıyla havada oluşan bir titreşim. Daha yakından baktı, gözlerini şekli dış hatlarından ayırt etmeye zorladı.

Koyu renk kanatlar, açılmış. Zarif, kıvrık bir boyun. Eğik bir gaga. Derinliksiz gözler.

Siyah bir kuğuydu.

İçinde içi boş, tüketen bir karanlık yükseldi. Irian uzun, cömert olmayan bir an boyunca onu kovmayı düşündü. Onu korkutup havalanmasını sağlamayı. Bırakalım başka bir göl onun yuvası olsun -bir ömür boyu kuğulardan yeterince çekmişti.

Ama sonra hatırladı. İki hafta önceki o meşum gecede nasıl görüldüğünü hatırladı. Öldüğü gece ne giydiğini.

Tüyler. Işığı çalacak kadar siyah tüyler. Saçlarında, elbisesinde, omuzlarından aşağı muhteşem bir gece kuyruğuyla süzülen tüyler. Bu bir ifadeydi, bir niyet sembolü. Fia, Kor Ayı gecesi Sept'e yemin etmek istemişti. Kendini onun varisi, tánaiste'si olarak ilan edecekti. Onun ondalığını kabul etmek ve son Hazine'yi, Tüyler Sept'inin Hazinesi'ni miras almak.

Ama sadece el düğümüne kadar gelebilmişti. Onunla evlenmişti ama sadece kendini kısırlaştırmak için. Onun karısı olmuştu ama sadece ölmek için. İçindeki karanlık, kalbinin etrafındaki keskin dişlerini gıcırdattı ve onu bütünüyle yutmakla tehdit etti. Ama kederin o esneyen ağzında küçük bir yıldız parladı. "Ya olsaydı?" diye şarkı söyleyen bir ışık kıvılcımı.

Sorunun geri kalanını dile getirmeye cesaret edemedi.

Irian umut etmeye alışık değildi. Ne kadar acı verdiğini unutmuştu -göğsüne inen bir yumruk, gözlerinin arkasında bir patlama, hayal etmeye cesaret edemediği bir geleceğe doğru keskin bir eğim. Bir dengesizlik, umutsuzluktan çılgınca bir kayış-

Düşmesine izin vermeye cesaret edemedi.

Şimdi değil. Henüz değil. Onun yerine, volta attı.

On beş gün boyunca gölün kenarında volta attı. Suyun etrafında süzülen siyah kuğuyu takip etti. Geniş taşların üzerinde uyukladı. Göl otlarına daldı. Rüzgâr yükseldiğinde başını harap olmuş siyah kanatlarının arkasına sıkıştırdı. Ona baktı, bir tanıma parıltısı, bir bilinç belirtisi aradı. Bazen onun pürüzsüz, derinliksiz gözlerinde yeşil bir parıltı gördüğüne yemin etti.

Tüm bu süre boyunca, Gök-Kılıç ona şarkı söyledi. Kalp kırıklığını söylüyordu. Umudu söyledi. İyileşmenin şarkısını söyledi.

Dinlemeye cesaret edemedi.

Dolunay, gümüş renkli sirrus bulutlarıyla kabartılmış soğuk bir gökyüzünde süzülüyordu ve Irian'ın umudu vahşileşti.

Artık kabul etmeye cesaret edemediği sessiz bir fısıltı değildi, içinde kükrüyordu - düşüncelerini kaosa sürükleyen çelişkili duygulardan oluşan bir fırtına. Kalbinin etrafına ördüğü keder ve öfke zırhında gedikler açıyordu. Güvenip güvenemeyeceğini bilmediği bir sesle haince, harikulade, çılgınca vaatler uluyordu.

Sahilde çılgınca volta attı. Gece uzun süreceğ gibiydi.

sonsuz dek. Yine de ay kavrayıcı ormana doğru alçalırken ve şafak hayalet parmaklarıyla ufka dokunurken, bunun sonsuz dek sürmesini diledi. Düşüyordu ve eğer kanatları yoksa bunu bilmek istemiyordu.

Eğer gerçekten yalnızsa, buna dayanabileceğinden emin değildi.

Gökyüzü renklerle huzursuzlaştı. Irian'ın umudu ölmeye başladı, sonsuz bir gecede kayan bir yıldız gibi söndü. Lough'a sırtını döndü. Siyah kuğuya. Kendi umutsuz, aptalca umuduna.

Bir yeşil parıltı loşluğu böldü. Bir esinti boynunu öptü, yaz kokuyordu. Döndü.

Bir sıçrama. Bir öksürük. Karanlık sudan yükselen soluk, belirsiz bir form, ayağa kalkarken siyah tüyler döküyordu.

Yalnız değildi. Tanrılar yaşıyor, yalnız değildi.

Irian gölün içine doğru yürüdü. Kalçalarını ısırarak buz gibi siyah suyun farkına bile varmadı, sadece adımlarını ağırlaştırdığını ve onu yavaş, beceriksiz yaptığını fark etti.

Ona yeterince hızlı ulaşamadı. Onu kucakladı, kendine doğru çekti. Soğuk suya rağmen teni sıcacıktı. Kalp atışları güçlüydü, göğsü göğsüne değiyordu. Solgun yanaklarına renk gelmişti. Avuçlarını siyah saçlarının arasına gömdü, dudaklarını alına götürdü. Gözlerini kapadı ve onu öpmek için eğildi, ağzına anlamsız kelimeler fısıldadı.

Uzaklaştı ve ona baktı. Yüzüne ince bir korku yayılmıştı; tam olarak anlayamadığı bir dehşet. Gözleri, altın ışık kılıçlarının ağaçların gölgesini delip geçtiği ufka doğru kaydı. Endişe ağzını büktü.

Irian anladı.

Bilmiyordu. Her ne mucize gerçekleştirdiyse -her ne kadar bilinmez bir büyü yapmış olsa da- geas'ı bozduğunu bilmiyordu. Gök-Kılıcı'nı kurtardığını bilmiyordu. Onu kurtardığını bilmiyordu.

Güneşin doğuşu başlı başına bir açıklamaydı. Onu kendine çekti, teninin sıcaklığının, nefesinin telaşının tadını çıkardı,

Kalp atışlarının sabit vuruşunu.

Bir sabah yıldızı şafağı deldi, sonra kendini bir ateş hattı halinde aşağıya bıraktı. Ancak Irian artık düşüyormuş gibi hissetmiyordu.

Fia geri çekildi. Uyumsuz gözleri, güzel yüzünde kocaman parlıyordu.

"Irian," diye fısıldadı. "Irian."

Başını saçlarından kaldırdı, elini çenesinin narin açısı boyunca kaydırды. Elini kalbinin üzerine koydu, sadece göğsünün üzerinde asılı duran mavi-yeşil bir taş dokundu. İçinde bir merak uyandı. Ormanın Kalbi'ni hiç görmemişti; Boynuzlu Sept'in Hazinesi kaybolduğunda küçük bir çocuktur. Ama tarif edildiğini duymuştu. Ve görmemiş olsa bile, onu tanıyordu - koyu toprak ve yeşil büyüme gibi yavaş, derin nabzından tanıyordu. Belinde kuşaklanmış ve ruhuna demir atmış Gök-Kılıç'la kontrpuan oluşturacak şekilde mırıldanmasından tanıyordu. Çocukluk arkadaşı Deirdre'nin meraklı gözleriyle aynı ele avuca sığmaz yeşili parlatışından tanıyordu.

Fia'nın sağ gözüyle aynı ele avuca sığmaz yeşil.

Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu. Ama bir şekilde, Fia'nın fedakârlığı sadece Gök-Kılıcın büyüünü yenilemekle kalmamış, aynı zamanda Boynuzlu Sept'in kayıp Hazinesini de diriltmişti. Ormanın kırık kalbini onarmıştı. Deirdre'nin acısına son vermişti.

"Başardın, Colleen." Sesi kendi kulaklarına yabancı geliyordu. Boğuk. Umutluydu. "Fia, hikâyemizin sonunu değiştirdin."

Fia göğsünde parlayan taş baktı, sonra kollarını kaldırdı, kolları yeni dövmelele kabartılmıştı, sürünen, kıvrılan sarmaşıklar gibi. Ve bu sarmaşıkların arasına karışmış tüyler. Pırıl pırıl, jilet gibi tüyler, kendi büyülu işaretlerinin bir aynasıydı. Onu aşağı çekti, ağzını ayırırken çenesini eğdi. Onu öptü ve o da onu öptü, yosun ve mucize tadındaki dudaklarda ve henüz anlatılmamış bir geleceğin ağrıyan vaadinde oyalandı.

"Günaydın," diye fısıldadı ilk kez.

Irian'ın yüzünü buruşturan gülümseme yavaşça geldi - mutlu olmadığı için değil, olanları henüz unutmadığı için. Kadının ölümüyle ilgili anılar gecenin kanatları gibi başını ve omuzlarını dövmeye devam ediyordu. Kederin hayaletleri, henüz iyileşmemiş bir kalbin etrafındaki keskin parmakları kavırıyordu. Bu asla iyileşmeyebilirdi.

Yine de kendini gülümsetmeyi başardı. "Günaydın, Colleen."

Onu şafağın sabaha karıştığı gibi öptü; uzun, yavaş ve derin öptü. Ve yemin etti -sessizce, vahşice, ciddiyetle- kendisi yaşadığı sürece, o da yaşayacaktı.

Irian, Fia'nın ölümünü bir daha izlemeden önce iki dünyanın da yanışını izlerdi.

